

A romantic scene of a couple in formal evening wear. The man is shirtless, wearing a white shirt tied at the waist, and is embracing the woman. The woman is wearing a strapless, off-the-shoulder gown with a voluminous, multi-layered tulle skirt in shades of gold and orange. They are standing in front of a tufted, upholstered headboard or wall panel. To the left, there is a bouquet of red roses. The overall atmosphere is elegant and romantic.

*Subire la ceas
de seară*

ANNA CAMPBELL

SERIA „FIII PĂCATULUI“

Dreptate. Este tot ce-și dorește Nell Trim pentru sora ei și pentru nenumărate alte tinere ruinate de marchizul de Leath de-a lungul timpului cu manierele lui seducătoare. Acum are un plan îndrăzneț de a-l doborî pe nesuferitul nobil... atât timp cât este în stare să reziste ea însăși tentației.

Din clipa în care Nell îl întâlnește pe James Fairbrother, atmosfera se încinge. Dar, deși este puternic și masiv, atingerea lui e tandră. Oare să fie într-adevăr craiul depravat despre care vorbește toată lumea? Singurul mod în care ar putea afla ar fi să-l bată pe diavol cu propriile lui arme, un sărut după altul. La ceas de seară, orice se poate întâmpla...

„Anna Campbell este o voce nouă,
minunată și îndrăzneță în ficțiunea romantică.“

LORRAINE HEATH

Anna Campbell a scris 19 romane câștigătoare a numeroase premii din domeniu și publicate până în prezent în 20 de țări.

ANNA CAMPBELL

*Tubire la ceas
de seară*

Traducere din limba engleză
Alexandra Cernat

LITERA
București

Prolog

Mearsall, Kent, mai 1828

– Răzbună-mă.

Șoapta răgușită o trezi pe Nell din visarea ei plină de suferință. Își îndreptă spatele pe scaunul de lemn de lângă patul îngust. În jurul ei, lumânările de seu picurau. Dincolo de ferestrele cu menouri ale casei, noaptea era întunecată și liniștită.

Se ridică să netezească așternuturile surorii ei vitrege.

– Vrei să-l chem pe tata?

– Nu.

Dorothy o apucă de mână pe Nell. Aerul primăverii târzii era cald, iar febra lui Dorothy crescuse în ultimele două zile, dar degetele cu care le prinse pe ale lui Nell erau înghețate, prevestind apropierea morții.

– Ascultă-...mă.

Nell se uită, deznădăjduită, la chipul palid al fetei. Dorothy fusese frumusețea satului. Acum pielea îi era cenușie și uscată, iar ochii mari, albaștri, îi erau adânciți în orbite. Avea optsprezece ani, dar părea să aibă de trei ori mai mult.

– Doctorul Parsons a spus că trebuie să te odihnești.

Buzele crăpate ale lui Dorothy se strâmbară într-o grimasă de tristețe.

– Nu mai e timp.

Lui Nell i se strânse inima care-și dorea, zadarnic, să tăgăduiască adevărul.

– Draga mea...

Sora ei vitregă o strânse mai tare, împiedicând-o să spună minciuna cu care voia s-o consoleze.

– Știm amândouă că așa e.

Da, știa. După ce Dorothy pierduse copilul, doctorul Parson nu le mai dăduse nici o speranță. Nell încă se cutremura la amintirea

șiroaielor de sânge care curseseră din trupul plăpând al surorii ei vitrege.

De atunci, Dorothy lăncezise în agonie. Nell se uită la chipul ei tras și-și dădu seama că minunata, sprintena și nepăsătoarea Dorothy Simpson n-avea să supraviețuiască acelei nopți.

– Îți aduc niște apă.

Pe chipul surorii ei vitrege se citi enervarea.

– Nu vreau apă. Vreau să-mi promiți c-o să te dedici cauzei mele. Nell se încruntă.

– Dar nu știi cine te-a violat.

Dorothy își ascunsese sarcina vreme de luni întregi, până când tatăl ei, un învățător cumsecade și naiv, își dăduse seama. Plângând, rușinată, recunoscuse că fusese violată de un necunoscut.

Zâmbetul amar al lui Dorothy nu mai semăna deloc cu cel al fetei flușturatice pe care o știa Nell. Dar, bineînțeles, ușurătatea fusese ceea ce adusese dezastrul, nu?

– N-a fost tocmai... viol.

Îngrozită, Nell își trase mâna.

– Ce vrei să spui?

– Ce crezi că vreau să spun?

De când auzise că sarcina lui Dorothy fusese urmarea unei violențe, Nell fusese furioasă. Aluzia că povestea nu era chiar așa cum fusese prezentată, deloc surprinzător, fiindcă Dorothy nu era întotdeauna sinceră, o uimi.

– Ai făcut asta... de bunăvoie?

Pe fața lui Dorothy apăru un amestec ciudat de rușine și de mândrie.

– L-am iubit.

– A fost unul dintre băieții din sat?

Lui Nell începu să i se facă rău. Oare cineva profitase de Dorothy? Părea cel mai firesc răspuns, dar Dorothy îi socotise mereu niște bătășari pe băieții din Mearsall.

Bolnava răspunse cu un mormăit care ar fi putut să pară un râset disprețuitor:

– Nu vorbi prostii.

– Atunci, cine?

Dorothy își aținti privirea în gol. De necrezut, dar Nell auzi în glasul lui Dorothy o urmă a îngâmfwării de mult pierdute a surorii ei:

– Un domn minunat. Un bărbat care putea să-mi ofere tot ce voiam.

– Totul, mai puțin o verighetă, îi spuse Nell cu asprime, neputând să se împace cu gândul că Dorothy se lăuda cu nenorocirea și cu durerea care se abătuseră asupra ei.

Ochii lui Dorothy se umplură de lacrimi.

– Știam că tu și tata o să mă certați. De asta am spus că am fost silită.

Disperată, Nell se uită la fata capricioasă pe care o iubea atât de mult. Dorothy era cu șapte ani mai mică, îi era mai mult copil decât soră. Pe când Nell avea cinci ani, tatăl ei, soldat, murise în luptă cu francezii. Rămasă văduvă, Frances Trim se recăsătorise cu William Simpson, care era mult mai în vârstă, atât ca să-i ofere siguranță fiicei sale, Nell, cât și ca să aibă un bărbat lângă ea. De la moartea lui Frances, cu zece ani în urmă, Nell avusese grijă de sora ei vitregă ca o mamă.

– Of, Dorothy, spuse ea, năpădită de păreri de rău.

Se simțea copleșită de vinovăție pentru că nu reușise să stea cu ochii pe sora ei.

Tușind, Dorothy o apucă din nou de mână pe Nell.

– Nu fi supărată.

– Sunt supărată pe bărbatul care ți-a făcut asta.

„Supărată” era puțin spus. Ar fi vrut să-l vadă spânzurat pe nemernicul acela.

Înainte ca ticălosul necunoscut să-și pună labele murdare pe ea, Dorothy fusese o fată nevinovată, poate că totuși una ușor de impresionat. Un bărbat n-ar fi avut nevoie de prea mult rafinament ca s-o convingă pe Dorothy, care nu ieșise niciodată din Canterbury, că era un lord adevărat.

– Foarte bine, spuse Dorothy, plină de venin, cu chipul la fel de alb precum fața de pernă.

Ea rămase nemișcată îngrozitor de mult timp. Inima lui Nell încetă să mai bată, dar porni din nou atunci când Dorothy începu să respire cu greu. Era în viață. Abia.

– Vreau să...

Un atac de tuse o făcu să se oprească. Fiecare cuvânt părea să fie ultimul.

– Nu vorbi, o rugă Nell, deși își dorea cu disperare să afle cine îi făcuse rău acelei fete odinioară frumoase și pline de viață.

Dorothy îngăimă în grabă, cu răsuflarea tăiată:

– Găsește-l și arată-le tuturor ce ticălos e.

– Dar cine..., începu Nell.

– Promite-mi.

Dorothy se chinui să se sprijine în coate, efortul lăsând-o fără ultima urmă de putere.

– Mi-a spus că o să se căsătorească cu mine. Mi-a spus că o să mă ducă la el acasă și că o să trăiesc precum o regină.

Începu să tușească din nou. Nell îi dădu drumul și-i turnă niște apă de băut, dar Dorothy nu făcu decât să se înece cu ea.

– Acum odihnește-te.

Dorothy împinse paharul, nerăbdătoare, vărsând apă pe cearșafuri.

– Atunci când i-am spus despre copil, a râs și mi-a spus că eram o ușuratică fără minte.

Nell tresări la auzul unor astfel de cuvinte, deși furia ei era îndreptată împotriva aceluia diavol.

– Îmi pare nespus de rău.

– Are... un carnețel.

Dorothy închise ochii, încercând să-și adune gândurile. De data asta, Nell n-o întrerupse. Dorothy avea nevoie să se destăinuie ca să-și găsească pacea sufletului.

– Un jurnal al seducțiilor. Fată după fată. Cu toatele, organizate precum articolele de ziar.

– Of, draga mea...

O asemenea perfidie încărcată de ură o îngrozea pe Nell.

– De ce naiba să-ți fi arătat așa ceva? Asta e de-a dreptul cruzime!

– Era mândru de asta. Mândru de toate femeile cărora le distrusese viața.

Ochii bolnavei se umplură de lacrimi. Continuă, pe un ton răgușit:

– Dacă găsești acel carnețel, poți să-l distrugi pe nemernicul ăla.

– Dar cum?

Dorothy deveni agitată.

– Doar nu-i spune tatei. Te rog.

– N-o să-i spun, draga mea.

Nell își aduse aminte, cu inima frântă de durere, ce copilă dulce fusese cândva sora ei vitregă.

– Dar unde pot să găsesc acel carnețel?

Dorothy gâfâi:

– Du-te la el acasă.

– La el acasă? repetă Nell, mirată.

Oare Dorothy delira?

– Unde e casa lui?

– O s-o găsești, spuse Dorothy râsuflând întretăiat. Ești deșteaptă, mult prea deșteaptă ca să crezi minciunile unui bărbat. Apoi șopti: Aș vrea să fi fost și eu la fel de deșteaptă!

Ochii lui Nell se umplură de lacrimi. În ultimii ani, deșteptăciunea ei îi stârnise doar ranchiună lui Dorothy, nicidecum admirație. Dacă ea sau tatăl lor, William, vorbeau despre decență sau prudență, Dorothy pleca valvârtej, convinsă că familia ei era habotnică.

– Cine ți-a făcut asta?

Dorothy deschise ochii, care îi deveniseră sticloși, și o strânse atât de tare pe sora ei vitregă, încât aproape o învineți.

– Jură-mi că o să găsești acel jurnal și că o să arăți ce fel de monstru e cel care l-a scris.

Disperarea lui Dorothy o duru cumplit pe Nell.

– Bineînțeles că jur. Spune-mi numele acelui bărbat.

Chipul lui Dorothy se schimonosi de ură.

– Marchizul de Leath.

Înainte ca Nell să apuce să spună ceva la auzul acelei destăinuiri uluitoare, Dorothy începu să tremure și să icnească. Nell se repezi să-și ia sora în brațe, dar fu prea târziu.

Frumoasa și nechibzuita Dorothy Simpson își dăduse ultima suflare.

Capitolul 1

Alloway Chase, Yorkshire, sfârșitul lui septembrie 1828

În sfârșit, era acasă.

James Fairbrother, marchiz de Leath, oftă ușurat și-și dezbracă mantaua greoaie, în timp ce lacheul se chinuia să închidă imensa ușă de stejar în fața nopții vijelioase. În anul acela, iarna venise mai repede în ținuturile mlăștinoase. De fapt, aproape în toți anii se întâmpla la fel. Leath plecase de la Londra pe o vreme de toamnă frumoasă și împodobită cu frunze arămii. Pe măsură ce înaintase spre nord, vremea devenise din ce în ce mai puțin caldă și frumoasă, iar apoi el ajunsese acasă în plină furtună, pe un frig cumplit.

– Du-te la culcare, George. De aici încolo, mă descurc singur.

Nu era atât de egoist încât, la ora trei dimineața, să-l țină pe bietul om la cheremul lui. Știind că avea să ajungă înaintea oricărui mesaj pe care îl trimisese la Alloway Chase, plecase în grabă de la Londra. Se gândise ca, înainte să traverseze câmpurile pustii, să rămână peste noapte la un han, dar noaptea, deși rece, fusese senină și cu lună plină, iar calul lui fusese odihnit.

– Vă mulțumesc, stăpâne.

Tânărul îmbrăcat în livrea purpurie îi luă haina și făcu o plecăciune.

– Mă duc să vă aprind focul în cameră.

– Mulțumesc.

După ce George plecă, Leath își luă geanta de piele plină cu documente, ridică sfeșnicul de pe cufărul elisabetan sprijinit de peretele masiv de piatră și traversă coridorul lung, către bibliotecă. În întunericul adânc, lumina lumânării părea firavă, dar Leath crescuse în casa aceea întortocheată. Fantomele, pare-se că nenumărate, erau prietenoase. Trupul îi era vlăguit, dar mintea i se frământa mai ceva decât o pisică plină de purici. Încă îl măcina amestecul tulburător de emoții care îl făcuse să plece în grabă spre Yorkshire. Furie. Dezamăgire. Mânie față de sine. Nedumerire.

O teamă pe care nu voia s-o recunoască. Nu era pregătit să se vâre în pat, deși numai bunul Dumnezeu știa unde voia să meargă.

De obicei, atunci când ajungea la Alloway Chase, toate greutatele vieții i se ridicau de pe umeri. Dar nu și în seara asta. Și bănuia că nici în viitorul apropiat. Era o diferență între a merge în vizită la țară pentru că și-o dorea și a se muta la țară pentru că sfătuitoarii lui politici i-o ceruseră pentru binele națiunii.

Se opri, descumpănit, în fața ușii bibliotecii. Pe sub ușă se zărea o licărire slabă. Toată lumea ar fi trebuit să doarmă la ora asta. Amețit de oboseală, se întrebă dacă, la înaintata vârstă de treizeci și doi de ani, reușise în sfârșit să găsească una dintre fantome. Cel mai activ spirit era cel al lui Lady Mary Fairbrother, ucisă în timpul Războiului Civil, după ce soțul ei o găsisese în pat cu un regalist.

Pe măsură ce ușa se deschidea încet în fața lui, senzația că visa deveni din ce în ce mai puternică.

Golul fu umplut de o lumină aurie. Leath văzu în fața ochilor o altă pereche de ochi, unii întunecați.

Apariția găfâi, surprinsă. O adiere neașteptată stinse cele două lumânări, apoi Leath auzi un zgomot înfundat atunci când fata scăpă lumânarea.

Din instinct, Leath dădu drumul genții și se întinse spre ea. Era întuneric beznă și ceva îi spunea că femeia avea să profite de asta ca să fugă. O cuprinse cu mâna pe după talia subțire. Nu, nu era defel un vizitator din lumea spiritelor. Trupul îi era, fără nici o îndoială, unul omenesc. Cald. Zvelt. Încordat de frică sau de furie. Poate că de amândouă.

– Sunteți un hoț? îl întrebă ea cu glas scăzut, încercând să-i scape din strânsoare.

– Asta nu e ceva ce ar trebui să întreb eu? îi răspunse el, sec.

– Nu înțeleg, șuieră ea.

Părea tânără. Înainte ca lumânările să se stingă, Leath abia apucase să-i arunce o privire. Se întrebă, deși probabil că n-avea nici o însemnătate, dacă era frumoasă.

– La naiba, nu te mai zvârcoli!

Ea îl împinse, dar fără nici un folos.

– Atunci, dați-mi drumul.

– Nu.

O strânse mai tare și o făcu să meargă de-a-ndăratelea prin bibliotecă.

Bezna care-i învăluia era al naibii de sugestivă. Leath simțea pe deplin unduirile taliei ei și sânii lipiți de pieptul lui. Răsuflarea ei întretăiată, suavă și iute arăta teamă, dar era foarte asemănătoare cu excitația sexuală. La naiba, îi simțea și mirosul. Poate că intențiile ei erau necurate, dar mirosea a săpun și a iarbă proaspăt cosită.

Leath închise ușa în urma lui, iar femeia scoase un strigăt înăbușit și se zbătu, încercând să se elibereze.

– O să țip!

– N-ai decât.

Leath puse lumânarea pe covor și întinse mâna ca să încuie ușa. Oboseala călătoriei îi încețoșase mintea, dar necunoscuta din bibliotecă lui îl trezise de-a binelea din toropeală.

– Ne-ați încuiat aici, îl acuză ea. Cine sunteți?

Leath pufni în răs. Era o fetișcană care spunea lucrurilor pe nume. Întâlnirea lor devenea din ce în ce mai ciudată. Poate că admise în șa, iar acum visa. Dacă n-ar fi fost femeia din brațele lui, aproape că ar fi crezut asta.

– Mai important e cine ești tu. Și ce cauți în biblioteca mea după miezul nopții?

Se lăsă o liniște apăsătoare.

– Biblioteca dumneavoastră?

– Da.

Fără pic de șovăială, Leath se duse la ferestrele înalte și trase draperiile. Încăperea fu scăldată în lumina lunii. Se întoarse ca să se uite la femeie, dar aceasta rămăsese ascunsă în penumbră, lângă ușă, iar el nu reuși să-i vadă decât trupul suplu și postura neobișnuit de dreaptă, precum și mâinile cu care își înconjurase, neliniștită, talia.

Îi trezi curiozitatea. O schimbare bine-venită după toate neplăcerile care nu-i dăduseră pace în ultimul an. Folosind cutia cu iască, aprinse lumânările aflate pe masa de sub fereastră.

Pentru o clipă, Leath își zări reflexia în geam, în lumina aurie. Mare, impunătoare. Dacă o speriase pe întuneric, avea să fie îngrozită acum, când îl vedea. Nu părea deloc prietenos și blând, iar încercările prin care trecuse în ultimul timp îl făcuseră să pară și mai rigid, mai ales că n-avea un chip fermecător nici în cele mai bune momente ale lui.

Se întoarse încetul cu încetul. Iar inima aproape că încetă să-i mai bată.

Femeia misterioasă era o frumusețe.

Neținând seama de expresia ei revoltată, ridică lumânarea ca s-o vadă bine. Purta o rochie simplă, cenușie, cu guler alb. Avea părul blond-argintiu, prins strâns. Nu zări nici o urmă de zuluți sau de funde care s-o facă să pară mai puțin sobră. Iar fața îi era la fel de sobră, precum cea a unui înger sculptat pe ușa unei biserici. Avea fruntea lată, un nas prelung și subțire, pomeți pronunțați și bărbie ascuțită. Ochii ei distanțați, încadrați de sprâncenele mai închise la culoare decât părul, îl priveau cu o stăruință impresionantă. Puțini bărbați rezistau privirii intense a marchizului de Leath, dar fata asta nici măcar nu clipea.

Pe fața aceea liniștită și pură, gura era singurul indiciu că fata nu era doar o frumoasă statuie de marmură. Buzele ei erau... incredibile. Pline. Cărnoase. Delicios de rozalii.

Leath era atât de mare, încât cele mai multe femei păreau mici pe lângă el, dar fata aceea emana o energie înăbușită, care o făcea să pară mai înaltă decât cele mai multe dintre suratele ei. Privirea lui Leath zăbovi asupra rotunjimii voluptuoase a pieptului, care se contura sub corsajul ei sobru.

Privirea ei deveni ca de gheață și, în ciuda luminii slabe, Leath reuși să zărească roșeața de pe pomeții ei înalți. O, Doamne, oricine ar fi fost, avea un caracter puternic! În prezența lui, cele mai multe dintre femei se înroșeau și nu mai scoteau o vorbă. Însă fata asta, care avea cel mult douăzeci și cinci de ani, deși se înroșise, nu era nici pe departe intimidată. Și ar fi trebuit să fie. Frivolitatea acestui ultim gând îl făcu să zâmbească. Se temuse că-l așteptau luni întregi de plictiseală, dar întoarcerea lui începuse într-un mod neașteptat de interesant. Dacă ar fi știut că în Yorkshire îl aștepta acea creatură ciudată și interesantă, poate că ar fi venit mai des în vizită, în loc să se cufunde în problemele parlamentare de la Londra.

– Ce pui la cale? o întrebă el cu glas scăzut, apoi puse lumânările pe masă și se apropie de ea.

Aha, deci nu era chiar nesăbuită, fiindcă făcu ochii mari și se retrase spre ușă. Leath își dori să le vadă culoarea, dar lumina nu era îndeajuns de puternică.

– Încercați să mă speriați.

– Poate că vreau doar puțin respect, îi răspunse el, liniștit.

Fata făcu o reverență, dar Leath își dădu seama că nu era sinceră.

– Excelență!

El își încrucișă brațele și o privi pe sub sprâncene.

– Deci știi că sunt Leath.

– Ați spus că e biblioteca dumneavoastră. Iar doamna are un portret în cameră. V-am recunoscut atunci când ați aprins lumânările.

Lumea se pleca în fața bogăției și a influenței lui, dar licărirea din ochii fetei părea dușmănoasă. Între ei plutea o provocare. Sau poate că începutul unei atracții.

– În sfârșit, un răspuns clar, spuse el, ironic. Acum poți să-mi spui cine ești?

– Dacă vă spun, mă lăsați să plec?

Îndrăzneala ei îl lăsă fără cuvinte. Nimeni nu-l provocase, nu-l refuzase și nici nu negociase cu el. Majoritatea oamenilor se dădeau peste cap ca să-i facă pe plac, chiar înainte ca el să-și dea seama ce-și dorea.

– O să vedem.

Femeia miji din ochi, întărindu-i impresia că nu-l plăcea. Se întrebă de ce.

– Aveți reputația că nu vă atingeți de servitoare, domnule.

– Ce naiba?

Înțelesul cuvintelor ei îi zdruncină lui Leath din temelii marele interes față de ea.

– Vrei să spui că ești... servitoare?

Ea îi aruncă un zâmbet fugar. Inima lui neînfrănată tresări la gândul că ar fi putut să vadă pe buzele ei și alte zâmbete, mai generoase.

– Da.

– Dar nu arăți ca o nenorocită de servitoare!

Nici nu vorbea precum servitoarele. Părea să fie o doamnă.

– M-ați... m-ați prins în dezavantaj.

– Se pare că da.

Leath așteptă un răspuns, dar pe chipul ei nu se citea nimic. Pentru prima dată, spre dezamăgirea lui, arăta ca o servitoare. Totuși, acea supunere bruscă îi dădea lui putința să descopere de ce se afla ea în bibliotecă. De obicei, servitoarele începeau să lucreze devreme, așa că după ora de culcare nici una dintre ele nu mai avea energie ca să umble încolo și-ncoace.

– Cum te numești?

Ea făcu o altă reverență. Leath ar fi putut să-i spună că dădea dovadă de prea multă supunere, dar rămase tăcut.

– Trim, domnule.

Trim? Numele nu-i spunea nimic.

– Trim și mai cum?

Leath se gândi că ea avea să zâmbească din nou, însă acum părea să-și țină în frâu firea nesupusă pe cât de strâns își ținea legat părul. El nu era un bărbat care să simtă impulsuri sexuale copleșitoare și neașteptate, dar, dacă fata aceea ar fi consimțit să-și despletească părul, el i-ar fi dat toate diamantele din tezaurul familiei. Iar dacă l-ar fi lăsat să i-l atingă, i-ar fi dat și casa.

– Nell Trim, domnule.

– Helen sau Eleanor?

– Eleanor.

Vocea fetei rămase la fel de liniștită, iar ea își aținti privirea undeva peste umărul lui.

Eleanor. Un nume elegant, pentru o femeie elegantă. O femeie elegantă care era *servitoarea* lui.

– Prea bine.

Numai că Eleanor nu era un nume potrivit pentru o tânără servitoare. Eleanor era un nume de regină, amintind de femei puternice și primejdioase.

– Și ce faci în biblioteca mea, Trim?

Ar fi fost firesc să i se adreseze cu „Nell“, dar, cu înfățișarea ei îngrijită, „Trim“ i se potrivea mai bine.

– Dacă vă spun, mă dați afară.

Leath își păstră expresia impasibilă.

– Te dau afară dacă nu-mi spui.

Ea își aținti privirea asupra lui.

– Nu puteam să dorm și voiam să citesc ceva. Întotdeauna aduc cărțile înapoi, domnule; vă dau cuvântul meu de onoare.

O servitoare care umbla în biblioteca lui și-i dădea cuvântul ei de onoare? Fata devenea mai interesantă cu fiecare clipă care trecea.

– Știi să citești?

– Da, domnule.

Cu un gest de respect deloc convingător, ea își coborî privirea. Anii petrecuți în mijlocul scenei politice îl învățaseră pe Leath să citească oamenii. Era sigur de două lucruri în privința eleganterii domnișoarei Trim. În primul rând, respectul de care dădea dovadă era fals. În al doilea rând, undeva, de-a lungul ciudatei lor conversații, mințise.

– Și ce ai ales?

Pe când Leath se lovise de ea în dreptul ușii, fata nu avusese în mână nici o carte.

– Nu m-a atras nimic. Pot să plec, domnule? Trebuie să mă trezesc devreme.

– E cumva nevoie să te percheziționez, ca să văd dacă ai furat ceva? Poate că ea era doar o răufăcătoare care încerca să-l ducă de nas și să-l liniștească. Dar el nu era liniștit. Se simțea însuflețit și plin de interes, așa cum nu mai fusese de luni întregi.

În ochii ei licări mânia. Se vedea limpede că nu-i plăcea să-i fie pusă la îndoială sinceritatea.

– Nu sunt o hoată.

Aha, falsul respect începuse să dispară, își spuse Leath cu o satisfacție ascunsă.

– Cum pot să fiu sigur de asta?

– Puteți să cercetați și să vedeți dacă lipsește ceva, domnule.

– Poate c-o să fac asta.

Dintr-odată, proasta dispoziție îi reveni. Ce naiba făcea flirtând cu o servitoare în mijlocul nopții? Poate că sfătuitoarii lui politici aveau dreptate și chiar trebuia să ia o pauză.

Se aplecă și ridică lumânarea pe care fata o scăpase atunci când dăduse peste ea. O aprinse, i-o dădu înapoi și descuie ușa.

– Poți să pleci, Trim.

Nell ridică lumânarea și se uită la el, de parcă nu putea să fie sigură dacă permisiunea lui era un lucru bun sau nu. De data asta, reverența ei nu fu ironică, iar apoi se îndreptă spre ușă.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Ei, fir-ar să fie, n-o să mă năpustesc asupra ta, îi spuse el, înfuriat.

Îl stingherea ideea că, pentru un alt bărbat dintr-o altă lume, gândul de a se năpusti asupra îmbietoarei domnișoare Trim era imoral de tentant.

Nell își ridică privirea, iar Leath băgă de seamă că sub înfățișarea ei voit ștearsă se ascundea o femeie puternică și aprigă. Se așteptă la un răspuns tăios. Dar ea deschise ușa și fugi.

Înțeleaptă fată.

Capitolul 2

La naiba, la naiba, la naiba!

Istovită, furioasă și dezgustată de ea însăși, Nell se prăbuși pe patul îngust din cămăruța pe care o primise cu o lună în urmă. Își cufundă capul în palme.

De ce, oare de ce trebuise ca marchizul s-o prindă scotocindu-i în bibliotecă? Iar după ce-o prinsese, de ce naiba nu se purtase ca o adevărată servitoare? Până acum reușise să-și ascundă orice impuls de răzvrătire sub o mască de supușenie. Dacă ar fi fost umilă și tăcută, marchizul ar fi trimis-o de acolo și nu i-ar fi trezit interesul.

Dar fusese atât de furioasă să-l vadă bine, sănătos, pe când sora ei vitregă murise dezonorată și suferindă. Luată prin surprindere, uitase să joace rolul slujnicei pline de reținere.

Iar acum îi atrăsese *lui* atenția.

Nu voia să stârnească în vreun fel curiozitatea lui James Fairbrother. Voia doar să găsească jurnalul care dovedea delictele lui, iar apoi să plece de la Alloway Chase și să lase distrugerea lui Leath în mâinile ducelui de Sedgemoor, dușmanul lui de moarte. O femeie ca ea, care provenea dintr-un mediu sărac, n-avea să reușească niciodată să înfrunte un bărbat atât de puternic. Dar ducele îl putea șantaja pe Leath ca să-și schimbe purtarea sau, altminteri, să publice informațiile și să-l expună pe marchiz judecății publice.

Nell spera ca Sedgemoor să aleagă cea de-a doua cale. Lordul Leath merita să fie condamnat de toată lumea.

În dormitorul ei de la Mearsall, fusese ușor să-și întocmească planul de îndată ce se obișnuise cu gândul că iubitul lui Dorothy avea o poziție socială atât de înaltă. După ce citise ziarele mai vechi ale tatălui ei vitreg, găsisese acolo dovada că Excelența Sa se aflase la o petrecere în Kent la vremea la care Dorothy rămăsese însărcinată. Leath fusese îndeajuns de aproape încât s-o seducă pe Dorothy. După mărturisirea acesteia de pe patul de moarte, Nell socotise că avea destule dovezi ca să încerce să-l distrugă pe Leath.

Așa cum îi spusese Dorothy, îi fusese ușor să descopere casa familiei marchizului. Și fusese neașteptat de ușor să se angajeze ca servitoare.

Se înhămasese la o sarcină grea, dar îi făcuse o promisiune cuiva drag... și era furioasă. Lui Nell îi venea să răcnească de furie doar la gândul că nenorocitul acela distrugea viața unor fete nevinovate precum fusese și Dorothy. Plecase de la Mearsall ca să caute jurnalul, precum și oricare alte dovezi ale păcatelor lordului Leath. Dacă nu reușea în Yorkshire, avea să caute să se angajeze în casa lui de la Londra și să-și continue căutările acolo. Oricât de mult ar fi durat toate astea, Nell era hotărâtă să-l facă să plătească pentru crimele lui.

Dar acum că-l cunoscuse pe marchiz, lucrurile nu mai păreau la fel de simple. După ciudata lor întâlnire de la parter, ei încă îi bătea inima nebunește, iar mintea i se învârtea în loc, descumpănită.

O, Doamne, atunci când el încuiase ușa, ea aproape că leșinase de groază. Fusesse singură în mijlocul nopții, împreună cu un monstru libidinos. Nu-și închipuise că cercetarea la care se înhămasse ar fi putut s-o pună într-o primejdie fizică.

Blestemând naivitatea de care dăduse dovadă, se pregătise pentru o luptă cu bruta aceea imensă.

Dar apoi marchizul îi năruise toate temerile. În afară de faptul c-o prinsese ca să nu scape, nu pusese mâna pe ea. Ceea ce era... ciudat. Și tulburător. Îi simțise interesul față de ea. La douăzeci și cinci de ani, nu era naivă și știa ce însemna ca un bărbat să-și abată atenția atât de intens asupra unei femei. Dar păstrase distanța și fusesse foarte politicos, mai ales ținând seama de impertinența pe care ea abia dacă reușise să și-o ascundă.

În mintea lui Nell, imaginea lordului Leath fusesse întotdeauna cea a unui ticălos. Dar în seara asta, odată ce-și dăduse seama că n-avea să se năpustească asupra ei, deși simțurile îi dăduseră de veste că o plăcea, el se dovedise a fi mult mai real. Și mult mai neliniștitor.

Nell băgase de seamă pe dată că era foarte inteligent, calm și stăpân pe el, calități care ei aveau să-i pună bețe-n roate. Bărbatul din portretul aflat în camera mamei lui era mare și puternic, iar personalitatea părea să-i iasă, pur și simplu, din tablou.

Iar în carne și oase fusesse... mai mult de-atât.

Nu era în nici un caz un bărbat frumos. Dar trupul lui înalt, puternic, chipul aspru, deosebit, cu nas vulturesc și sprâncene groase și negre, își aveau o frumusețe a lor. Nu era de mirare că Dorothy fusesse fascinată.

Cu toate astea, Nell se așteptase la un bărbat cu mult mai fermecător, la un Lothario dintr-o piesă de teatru, care să spună cuvinte mieroase și să facă o grămadă de complimente false. Pe bărbatul pe care tocmai îl cunoscuse nu putea să și-l închipuie umplând de prostii capul unei fete, până când aceasta își desfăcea picioarele.

Toate enigmele astea îi dădeau dureri de cap. O aștepta o zi de muncă și, dacă reușea să se ascundă de marchiz, o noapte de căutări.

Încetul cu încetul, Nell își recăpătă o firavă speranță. Poate că sosirea neașteptată a lui Leath era mai mult o binecuvântare decât un blestem. Poate că ea încă nu găsisse jurnalul doar fiindcă acel

seducător îndârjit ținea asupra lui dovada menită să-l distrugă într-o bună zi.

Dacă era adevărat, atunci jurnalul era acum la Alloway Chase.

– Dragul meu, nu știam că ai venit acasă.

Din fotoliu, mama lui Leath își întinse brațele către el.

Marchizul detesta să vadă că starea ei de sănătate se înrăutățise într-atât încât s-o silească să-și petreacă aproape toate zilele în casă. Măcar revenirea lui la țară însemna că putea să-i dedice mai mult timp. Își dădu seama, plin de vinovăție, că nu mai fusese acasă din luna mai, de la nunta grăbită a surorii lui, Sophie. Munca în parlament nu-i dăduse nici o clipă de răgaz, la fel ca nevoia de a se ridica deasupra scandalurilor care pătasera numele familiei lor.

– Am ajuns târziu noaptea trecută.

Luă mâinile mamei și o sărută pe obraz.

– Arăți bine, adăugă el.

Nu era adevărat, dar nu mințea mai mult decât o făcuse ultima dată când se văzuseră. Lumina cenușie a dimineții, care se strecura prin ferestrele mari, dezvăluia nemilos trupul ei firav. Dar avea obrații puțin îmbujorați, iar ochii îi erau mai vii decât îi văzuse el în ultimii ani.

– Mă simt mai bine.

Îi făcu semn către un scaun, invitându-l să se așeze.

– Cât timp stai aici?

– Până când oamenii o să rostească numele de Fairbrother fără să rânjească batjocoritor, îi răspunse el, sec.

Bănuia că avea să învețe să-și accepte exilul, dar măcar față de mama lui nu trebuia să-și ascundă amărăciunea.

Ea se încruntă.

– Speram ca zarva legată de unchiul tău să dispară până acum. Până la urmă, a trecut un an de când s-a împușcat ca să scape de spânzurătoare.

Un an în care toată lumea îl privise cu teamă pe Leath, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva el să se dedea violenței și furtului, așa cum o făcuse dezgustătorul lui unchi, Neville. Un an în care toate planurile politice ale lui Leath fuseseră distruse de câte un oponent care pomenea în public de apucăturile nelegiuite ale familiei Fairbrother. Un stigmat care urmărea întreg acel neam de când unchiul Neville fusese vădit drept hoț și criminal. Mulțumită lui

Camden Rothermere, băgăciosul duce de Sedgemoor, toată lumea aflase despre crimele lui Neville Fairbrother.

Luni de zile, Leath fusese furios pe Sedgemoor și pe tovarășii acestuia. Cu greu recunoscuse că vina pentru necazurile familiei îi aparținea numai lordului Neville.

Dar asta nu-i dăduse satisfacție lui Leath atunci când, în Camera Lorzilor, un comentariu sarcastic făcuse ca unul dintre discursurile lui să fie primit cu râsete batjocoritoare. Ani la rând, marchizul de Leath fusese cea mai importantă personalitate din parlament, progresul lui către demnitatea de prim-ministru fiind lucru sigur. Bârfele care îi dădeau târcoale acum le ofereau satisfacție dușmanilor, precum și unui număr dezamăgitor de oameni pe care îi socotea prieteni. Era îndeajuns de cinic încât să-și dea seama că lumea adora să vadă prăbușindu-se un om ambițios. Dar faptul că recunoștea asta nu făcea cu nimic mai plăcut faptul că el era acel om.

– Ai uitat de Sophie, spuse el, sumbru, iar apoi se ridică și se duse la fereastră, mult prea neliniștit ca să stea locului atunci când se gândea la dezastrele din ultima vreme.

Sora lui dăduse apă la moară gurilor rele, fugind de acasă și căsătorindu-se cu un tânăr sărac, cumnatul lui Sedgemoor. Momentul ales de Sophie se dovedise a fi dezastruos pentru speranțele politice ale lui Leath. Toată lumea socotea acum numele de Fairbrother sinonim cu „om de nimic“. Sau cu „ticălos“. Nici unul dintre adjective nu era potrivit pentru un viitor prim-ministru.

Mama lui păru tulburată.

– E măritată acum, iar tu și Sedgemoor v-ați unit și ați acceptat uniunea.

Împotriva dorințelor lui, Leath le oferise celor doi fugari tot sprijinul de care fusese în stare. El și Sedgemoor chiar reușiseră să îngroape securea războiului, cel puțin în public. N-aveau să fie niciodată prieteni, dar măcar Leath nu mai simțea nevoia să-i tragă un pumn Excelenței Sale în nasul ăla pe care și-l ținea pe sus.

Oricare ar fi fost măsurile luate de cele două familii, nu putuseră să evite scandalul. Mai ales că totul se întâmplase imediat după ce fusese dezonorat unchiul Neville. Ba, mai rău, Sophie îl părăsise pe lordul Desborough, unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia, și, prin urmare, Excelența Sa devenise dintr-un aliat al lui Leath, unul dintre cei mai neînduplecați dușmani.

– Cariera mea politică e încă în joc, mamă.

Marchizul se întoarse și văzu cum ea își duse mâna firavă la buze.
– James, îmi pare rău.

La naiba, disperarea scotea ce era mai rău din el. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-și supere mama. Nu era el însuși în dimineața asta. Și știa pe cine trebuia să dea vina. Pe o servitoare! Da, desigur că nu mai era în toate mințile.

– În momentul ăsta, oamenii influenți ai partidului mă socotesc mai mult un obstacol decât un avantaj. Trebuie să mă retrag la una dintre proprietățile mele, să-mi țin capul plecat, să stau departe de necazuri și să revin odată ce lumea va fi avut timp să uite bârfele.

– Nu e drept. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta. Unchiul Neville a fost un escroc în toată regula. Tatăl tău i-a interzis să mai vină acasă după ce a băgat-o în belele pe amărâta aia de fată.

Leath fusese doar un băiețel pe vremea când unchiul lui violase o servitoare.

– Poate că fărădelegile unchiului Neville nu sunt responsabilitatea mea, dar Sophie era, zise el cu asprime.

– Măcar e fericită, îi răspunse ea pe un ton care arăta că fericirea lui Sophie aproape că n-avea nici o însemnătate în comparație cu răul pe care îl făcuse carierei fratelui ei.

Mama lui Leath se căsătorise cu marchizul acum răposat, sperând să devină o amfitrioană politică, iar, mai apoi, soția unui prim-ministru. După ce soțul îi rămăsese infirm la patruzeci de ani, în urma unui accident de trăsură, ea i se dedicase cu totul fiului său, care la vremea aceea avea douăzeci de ani. Vreme de opt ani, cât îi mai trăise tatăl, și de încă patru după moartea acestuia, Leath își închinase viața împlinirii visurilor politice ale părinților lui. Își iubise tatăl din tot sufletul. Posibilitatea de a da greș acum, când se afla atât de aproape de împlinirea țelului său, îl făcea să scrâșnească din dinți de frustrare.

– Exilul tău nu e chiar atât de rău. Se vedea limpede că mama lui se hotărâse să primească vestea cu stoicism.

– Nu e? o întreabă el, posomorât.

Se duse la măsuța de toaletă și luă de pe ea o statueta Meissen care întruchipa o ciobăniță. Fața ei zâmbitoare părea să-și bată joc de încercarea lui de a merge pe urmele unui tată care fusese de-a dreptul strălucit.

– O să te văd mai des, se bucură maică-sa.

Leath oftă și așază figurina la locul ei.

- Da, iar arendașii o să fie încântați că sunt acasă.
- Nimeni nu poate să-l înlocuiască pe stăpân.
- Poate că nu, fu de acord Leath. Dar nu pot să pretind ca, în același timp, să am influență la Londra și să fiu și aici.
- Nu, îi răspunse Lady Leath fără să se supere. Dar o perioadă de reflecție n-o să-ți facă rău. E timpul să te gândești la o soție.
- Uimit, el se împiedică de măsuta de toaletă plină de tot felul de lucruri, iar figurinele de porțelan și sticlutele de pe ea începură să se clatine.
- Poftim?
- Maică-sa îl privi, răbdătoare.
- Nu te preface că ți-am spus ceva ieșit din comun, James. Ai nevoie de un moștenitor. Iar la momentul ăsta îți trebuie mai mult decât un moștenitor; îți trebuie aliați. Dacă dezastrul de acum nu te-a învățat că un bărbat nu poate să supraviețuiască singur în politică, atunci nimic n-o s-o facă.
- Cu tot scandalul din jurul numelui nostru, cine m-ar lua de soț?
- Nu fi prost! Ești marchizul de Leath. Oricine are o urmă de istețime știe că o să-ți revii și că o să fii mai puternic ca niciodată.
- Ce bine că am dreptul la anumite pretenții în legătură cu femeia pe care aș alege-o, spuse el cu o urmă de sarcasm.
- Mama lui nu zâmbi.
- Nu ești un păstor idilic dintr-o poezie, care să poată să-și dăruiască sufletul și bunurile cui vrea el, James. Cei din familia Fairbrother se căsătoresc din interes, nu pentru că se îndrăgostesc de o pereche de ochi albaștri.
- Tu l-ai iubit pe tata.
- Chipul ei se destinse.
- Da. Dar m-aș fi măritat cu el și dacă nu l-aș fi iubit.
- Leath încercă să-și ascundă uimirea. Și dezamăgirea. Întotdeauna crezuse că părinții lui se căsătoriseră pentru că erau suflete pereche. Dar se pare că o făcuseră din aceleași motive lipsite de romantism din care se căsătoreau aproape toți aristocrații.
- Eu și soția mea trebuie să avem ceva în comun.
- Căsătoria avea să ducă la continuarea liniei familiei, iar alegerea lui, firește, trebuia să fie o femeie dintr-un neam influent. Deși nu putea să aspire la o pasiune copleșitoare, Leath nici nu putea să fie cu totul pragmatic în alegerea lui. Era bărbat înainte să fie politician, oricât de ambițios ar fi fost. De data asta, maică-sa zâmbi.

– Bineînțeles, asta ar fi ideal.

Ideal, dar nu esențial, se gândi el.

Mama lui continuă:

– Ce spui de Marianne Seton? S-a purtat exemplar atunci când Sedgemoor s-a încurcat cu femeia aceea îngrozitoare din familia Thorne. Poate că nu vrei să culegi resturile lăsate de Camden Rothermere, dar tatăl ei ți-ar fi un prieten important.

Biata Lady Marianne, părăsită de ducele de Sedgemoor, care se îndrăgostise de fiica notorie a unei familii scandaloase. O căsătorie din dragoste, care provocase numai necazuri. La fel ca și cea a lui Sophie. Însă chiar și acum, o parte din sufletul lui Leath se revolta la ideea unei căsătorii lipsite de afecțiune.

– Mamă, pot să-mi aleg singur soția, se împotrivi el, chiar și imaginându-și-o pe frumoasa și liniștita Marianne Seton împodobită cu safirele familiei Fairbrother.

Nestematele s-ar fi potrivit cu ochii ei. Ceea ce era un motiv nepus de prostesc pentru o cerere în căsătorie.

– Dar sora lui Desborough? O logodnă ar face pace între voi doi. Sincer vorbind, aş avea tot dreptul să-i dau una după ceafă lui Sophie fiindcă a stricat o asemenea partidă.

Leath simți fiori pe șira spinării.

– Lady Jane are patruzeci și cinci de ani, chiar dacă arată bine, ca să nu mai spun că e fată bătrână.

Mama lui oftă.

– Păcat că e prea în vârstă ca să mai facă un copil.

Făcu o pauză, iar Leath speră că discuția se încheiase. Speranță care îi fu repede spulberată.

– Ce bine ar fi fost dacă Lydia Rothermere nu s-ar fi măritat cu desfrânatul acela sărac! Era o amfitrioană extraordinară, iar o uniune cu familia Rothermere ar înăbuși zvonurile despre o ceartă.

– Dumnezeu a greșit făcându-te femeie, mamă, spuse Leath, sec. Ai fi un prim-ministru nemaipomenit.

Ea râse și-i înlătură spusele cu un gest al mâinii, deși fiul ei spusese adevărul curat.

– Sunt doar femeie, James.

Leath râse, sperând că ea sfârșise cu lista de posibile marchize.

– Și isteță ca o vulpe.

– Mă flatezi, dragă.

Pentru o clipă, Leath o zări pe frumoasa fată care, în urmă cu aproape patruzeci de ani, îl captivase pe strălucitul marchiz prezicându-i un viitor politic măreț. Soarta fusese nemiloasă cu părinții lui.

– Ba deloc.

Leath se așează pe unul dintre scaunele șubrede de lângă șemineul în care ardea focul. Scaunul scârțâi sub greutatea lui. El era un bărbat solid, iar mobila din casa mamei lui era destul de învechită.

– Lasă-mă să-mi întăresc reputația de mare proprietar, iar apoi putem să plănuim și nunta mea.

– Întotdeauna ai fost un gentleman în toată puterea cuvântului, de nădejde și chibzuit. Până la urmă, înalta societate o să-și aducă aminte de asta. O să te întorci la Londra mai repede decât crezi.

Zâmbi, în timp ce orgoliul lui respinse descrierea. I se părea că, astfel zugrăvit, părea plictisitor de-a binelea.

– Ești mereu optimistă, mamă.

– Am încredere în tine.

Uneori Leath își dorea ca maică-sa să nu fi avut încredere în el. Cu fiecare pas pe care îl făcuse de-a lungul vieții, cărase pe umeri greutatea promisiunii neîndeplinite pe care i-o făcuse tatălui său, precum și speranțele mamei rămase invalide. Nu era de mirare că nu-și făcuse niciodată de cap, precum confrății lui mai puțin împovărați.

Iar acum avea nevoie de o căsătorie puternică și sigură. Ceea ce îl întrista de-a binelea.

– Credeam că o să te găesc descurajată de atâta singurătate, îi spuse el. Ești mai bine dispusă decât mă așteptam.

– La început m-am simțit singură. Nu pot să spun că n-a fost așa.

– Și ce s-a întâmplat?

Mama lui îi aruncă o privire aproape poznașă.

– Of, trebuie să-mi dezvălui secretul!

Oricare ar fi fost acela, Leath era cu totul de acord cu el dacă o făcea atât de vioaie.

– Spune-mi.

Mama lui sună din clopoțelul aflat pe măsută. Ușa dormitorului se deschise și în cameră apăru o femeie cu părul deschis la culoare, ținând capul în jos și mâinile împreunate, cuviincios, pe dinainte.

Lui Leath i se puse un nod în gât, simțind că soarta avea să i se schimbe pentru totdeauna. Bineînțeles, fata era misterioasa domnișoară Prim, care îi tulburase gândurile până în zori.

Capitolul 3

– Doamnă?

Fata făcu o reverență, mult mai respectuoasă decât cea pe care o schițase în fața lui cu câteva ore în urmă, iar Leath n-avu cum să nu bage de seamă deosebirea.

– Nell, ți-l prezint pe fiul meu.

Pe Leath îl tulbură afecțiunea din vocea ei, deși cu doar câteva clipe în urmă se bucurase de orice ar fi putut să aducă acea schimbare în bine pe care o vădea starea mamei lui. Aceasta se întoarse către el de parcă îi prezenta o surpriză de necrezut.

– James, domnișoara Trim e însoțitoarea mea.

Fata rămase în prag. Purta aceeași rochie simplă, cenușie, și încă avea părul bine strâns. Părea supusă și destoinică. Și atunci de ce era convins că punea ceva la cale?

De-a lungul nopții, nereușind să adoarmă, se întrebese dacă nu cumva imaginația lui o făcuse să pară mai seducătoare. La lumina zilei, înfățișarea ei nu era mai puțin atrăgătoare. Domnișoara Trim n-avea nimic vulgar, nimic senzual. Acum, trăsăturile ei îl uimeau mai mult decât la lumina lumânărilor. Iar gura ei nemaipomenită încă îi provoca fiori de plăcere pe care nu și-i putea stăpâni.

– Bună dimineața, domnișoară Trim, spuse el, calm.

Nell își ridică privirea și se uită în ochii lui. Cu o satisfacție care îl mira și pe el, băgă de seamă că ochii ei erau căprui cu reflexe arâmii și contrastau cu pielea palidă.

– Bine ați venit acasă, domnule!

– Mulțumesc.

Ce naiba încerca să facă dându-se drept servitoare? Ce naiba încercase să facă în biblioteca lui la ora trei dimineața? Descoperirea poziției în gospodărie a domnișoarei Trim ridica mai multe întrebări decât oferea răspunsuri.

– Nell a devenit de neînlocuit, spuse mama lui, plină de afecțiune. Lucru care îl neliniștea teribil.

– Sunt sigur.

Probabil că Leath nu reuși să-și ascundă ironia din glas, căci mama lui îi aruncă o privire nedumerită.

– Mi-a schimbat viața, continuă bătrâna marchiză, răspunzând criticii lui nerostite.

– N-ai pomenit-o pe domnișoara Trim în scrisorile tale, spuse el pe un ton neutru.

Având în vedere că ea îi scria destul de des, probabil că n-o pomenise intenționat.

– Nu eram sigură c-o să fii de acord.

– Nu știu dacă sunt, spuse el. Mereu ai refuzat atunci când m-am oferit să-ți angajez o însoțitoare.

Mama lui făcu o grimasă.

– Mi-ai fi lăsat pe cap vreo rudă săracă. Cu toatele sunt plictisitoare.

– Ești puțin cam aspră.

– Dar doar puțin, spuse mama lui, iar apoi întinse mâna către domnișoara Trim care, fir-ar să fie, o luă de mână. Eu și Nell ne înțelegem de minune, mai ales de când a plecat Sophie. Am nevoie de o persoană tânără și inteligentă cu care să vorbesc.

Leath n-avea nici un drept să se înfurie la auzul sugestiei că el n-ar fi fost tânăr și inteligent. Domnișoara Trim îl privi, tulburată, pe sub genele ei dese, la fel de închise la culoare ca și sprâncenele. Probabil că se aștepta ca el s-o dea de gol și să vorbească despre plimbările ei nocturne. Leath se întrebă de ce naiba n-o făcea.

– Probabil. Dar aș fi vrut să te ajut să găsești persoana potrivită.

Fata strânse din buze. Mama lui părea la fel de neimpresionată. Leath își dădu seama că se descurcase în toată treaba asta precum un parlamentar începător în fața unei petiții care n-avea nici o trecere. Probabil că era mai obosit decât își dădea seama. Sau probabil că prezența tăcută și ușor dușmănoasă a domnișoarei Trim îl neliniștea.

– Nell e foarte potrivită. O să vezi.

Era sigur că avea să vadă ceva. Plănuia să n-o scape din ochi pe manipulatoarea domnișoară Trim.

– Doamnă, poate ar fi mai bine să termin de comandat modelele de broderie.

Fata se frământă, stânjenită. Pe Leath îl nemulțumea cumva faptul că manierele ei se dovedeau a fi mai potrivite decât ale lui. Trebuia ca el și maică-sa să aibă discuția aceea între patru ochi.

– Dacă e să mă cert cu fiul meu, cred că așa ar fi mai bine, răspunse bătrâna marchiză.

– Nu, rămâi. Aș vrea să vorbesc cu tine, domnișoară Trim, o rugă Leath.

– S-o cerți, vrei să spui, zise mama lui cu glas tăios.
Leath nu ținu seama de înțepătura ei și-și privi țintă mama.
– Unde ai descoperit această persoană minunată?
– În bucătărie, domnule, răspunse domnișoara Trim, pe un ton care părea să-l provoace.

– Nell, nu-l întărâta pe fiul meu. Nu-i place să fie enervat, spuse mama lui, de parcă ar fi descris un copil arțăgos. James, Nell a venit aici în iulie, ca servitoare. Sufeream de... migrene, iar ea a fost angajată ca să aibă grijă de mine. Am descoperit de îndată că are și alte calități dincolo de ștersul prafului și altele asemenea.

Leath fierbea de furie sub privirea îngăduitoare a mamei lui, deși începea să se simtă vinovat. Știa foarte bine cât de curajoasă era. „Migrene” însemna că fusese copleșită de durerile provocate de infirmitățile ei. Iar el fusese în Londra, fără să aibă habar. În timp ce servitoarea asta profitase.

– O servitoare nu e o însoțitoare bună pentru marchiza de Leath.

– Ba e, atunci când marchiza hotărăște asta! izbucni mama lui. Dacă nu mai pot să aleg cine să mă servească, asta înseamnă că e timpul să mă mut în casa pe care am moștenit-o.

Domnișoara Trim îi aruncă lui Leath o privire plină de subînțele, parcă amintindu-i că starea de sănătate a bătrânei marchize era șubredă, iar cearta lor nu făcea decât s-o supere. Știa asta, la naiba! Frustrat, Leath își trecu o mână prin păr. Dacă femeile ajungeau vreodată în parlament, orice bărbat de acolo ar fi fost pierdut.

– Mamă, asta e casa ta. Nu e nevoie să spui astfel de vorbe.

– Dacă e casa mea, atunci ar trebui să pot să-mi aleg servitorii, zise ea cu hotărâre.

Domnișoara Trim se duse la masa plină de sticle și flacoane și-i turnă stăpânei sale ceva de băut.

– Doamnă, poate că ar trebui să revin la slujba pe care am avut-o la început.

Leath o privi mijind din ochi.

– Iată o sugestie foarte bună.

Cu un zâmbet recunoscător, bătrâna marchiză luă păhărelul de cristal. Leath nu putu să nu bage de seamă strălucirea din ochii ei. Nu părea bolnavă. De fapt, arăta mai bine decât o văzuse el în ultima vreme. Dar doctorii le spusese stăruitor că prea multe emoții puteau s-o obosească.

– Nu te las s-o dai afară pe Nell doar pentru că așa ți-a cășunat ție.

Îi dădu paharul pe jumătate gol domnișoarei Trim, iar ea îl puse pe masă fără să se uite la Leath.

El oftă.

– E păcat să începem reuniunea noastră cu o ceartă.

Mama lui îl privi cu o licărire mai puțin războinică în ochii ei cenușii.

– Poate că ar fi trebuit să-ți spun într-o scrisoare.

El se îndoia că asta i-ar fi schimbat părerea despre faptul că domnișoara Trim nu era potrivită, dar poate că i-ar fi dat o idee despre cine anume era acea fantomă scâldată în lumina lunii, cu care se întâlnise noaptea trecută.

– Sunt dispus să-i ofer o șansă fetei.

Se așteptă ca mama lui să stăruie în părerea ei cum că el n-avea nici un cuvânt de spus în privința asta, dar se părea că și ea regreta neînțelegerea lor.

– O să vezi în curând cât de mult bine îmi face și o să te bucuri la fel de mult ca și mine că am angajat-o.

Leath se îndoia de asta, dar spuse:

– Bine. Și mi-ar plăcea să am ocazia să discut cu ea.

Domnișoara Trim își ridică privirea, iar el văzu că era la fel de puțin dispusă să fie luată la întrebări, pe cât îi surâdea ideea asta bătrânei marchize. Atâta pagubă! El era stăpânul casei și venise momentul să preia frâiele. Mama lui știuse întotdeauna să citească foarte bine oamenii, astfel că Leath avea mulți angajați destoinici. Dar, chiar și așa, el nu era pe deplin mulțumit cu felul în care stăteau lucrurile la Alloway Chase.

– Nu-l lăsa să te intimideze, Nell, spuse mama lui cu un zâmbet încurajator.

– Pentru numele Domnului, mamă, mă faci să par un tiran!

Mama lui ridică din sprâncene.

– Dacă ai conștiința atât de încărcată încât să te gândești la asta, poate că ar trebui să-ți cercetezi un pic purtările.

Leath se înroși, el, care rămânea neclintit în fața celor mai aprige atacuri din parlament. Mama lui știa mereu cum să-l învingă, fir-ar să fie!

– O să fiu blând.

Era limpede că fata nu-l credea, dar bătrâna marchiză nu se îndoie de declarația lui.

– Mulțumesc. N-o să te las să te superi pe cineva care se poartă atât de frumos cu mine.

Domnișoara Trim rămase lângă bufet, cu o înfățișare nespus de vinovată, ceea ce i se păru foarte interesant lui Leath.

– Domnișoară Trim, dacă nu te deranjează, noi doi o să ne întâlnim în bibliotecă.

El băgă de seamă că fata tresări atunci când fu pomenită scena întâlnirii lor nocturne.

– Promiți să n-o intimidezi? stăruie mama lui.

Leath de-abia își înăbuși un geamăt de frustrare. N-avea obiceiul să-și sâcâie angajații. În ritmul ăsta, fata deja avea să fie isterică în momentul în care el ajungea să-i pună întrebări.

– Aveți nevoie de ceva, doamnă? întrebă ea pe un ton calm, care dădea peste cap presupunerea lui.

– Doar de carte și de ochelari, răspunse bătrâna marchiză, care o răsplăti pe fată cu un zâmbet atunci când le luă din mâinile ei. Să nu rabzi nici o prostie de la James.

Domnișoara Trim răspunse la asta cu un zâmbet vag, apoi făcu o plecăciune și îl urmă pe Leath, având o postură care n-ar fi făcut de râs o debutantă de la clubul aristocratic Almack. În timp ce mergea în urma ei, Leath nu putu să nu se gândească, plin de năduf, că ea era cea mai a naibii servitoare pe care o văzuse vreodată.

Odată ajunși în bibliotecă, Nell simți că, de groază, inima îi bătea nebunește. Știa că Leath alesese acea încăpere ca s-o intimideze. O, Doamne, chiar și dacă mama lui se certase pentru ea, încă se putea să fie dată afară. Era limpede că marchizul voia să scape de ea. Dacă se întâmpla asta, cum mai putea să strângă dovezi împotriva lui?

Înainte să fie chemată, reușise să tragă cu urechea și să afle lucruri interesante. Ziarele aveau dreptate. Cariera politică a lui Leath era în primejdie. Foarte bine. După ce Sedgemoor avea să folosească jurnalul ca să arate cât de ticălos era Leath, acesta din urmă avea să piardă orice speranță legată de numirea în vreo funcție publică.

Nell ajunsese la Alloway Chase detestându-l pe lordul Leath. Dar asta se întâmplase înainte să-l audă înfruntându-și iubita mamă dintr-o pricină legată de binele ei, nu de al lui. Nell se învinovăți singură. Bunătatea lui față de maică-sa nu însemna nimic. Poate că se purta firesc cu familia, dar în adâncul sufletului era un monstru. Dacă uita asta, era pierdută. Rămase în picioare, tăcută, în mijlocul bibliotecii, în timp ce el se duse să se așeze în spatele biroului.

– E prea târziu ca să faci pe modesta, domnișoară Trim! se răsti el, făcând-o să tresară.

Atunci când vorbise atât de blând cu mama lui, frumusețea vocii joase a marchizului o uimise pe Nell. Acum, tonul lui suna ca o împușcătură. Bineînțeles, doar ea era o servitoare neînsemnată. Și n-o plăcea, în ciuda clipelor tulburătoare de noaptea trecută, când ea simțise că-i trezise interesul. În dimineața asta o privea ca pe un gândac din camera castelului. Asta, dacă marchizul de Leath ar fi binevoit vreodată să viziteze un asemenea loc banal.

– Da, domnule, îi răspunse ea, supusă, voind să-l provoace.

Reuși s-o facă. Leath mârâi și făcu semn către scaunul din fața biroului.

– Stai jos.

– Nu se cade să șed în prezența dumneavoastră, domnule.

– Nu se cade să-mi răspunzi obraznic, draga mea.

Avea dreptate. Se așeză și-și aținti privirea în poală, ca să evite privirea intensă a ochilor lui adânciți în orbite.

Noaptea trecută, el i se păruse neobișnuit de mare. De atunci își spusese că doar tulburarea o făcuse să-l socotească un bărbat atât de impunător.

Dar se înșelase. Era înalt, puternic și musculos. Se vedea că avea destul timp să facă mișcare după ce termina cu treburile în parlament. Portretul din camera mamei lui înfățișa un tânăr înalt, zvelt și cu o expresie din care răzbătea o anumită nevinovăție. Acum îndrăzni să ridice privirea și nu văzu nimic nevinovat la bărbatul care o cerceta pe deasupra degetelor împreunate. Era limpede că se aștepta să-i acorde întreaga ei atenție. Tremurând, Nell se rugă în gând ca Leath să nu-i bage de seamă neliniștea.

– Povestește-mi despre tine.

Ea simți o nevoie nebunească să-i spună că era sora lui Dorothy Simpson și că venise la Alloway Chase ca să se asigure că el n-avea să mai distrugă niciodată vreo altă femeie.

– Deci? continuă el, văzând că ea nu-i răspunse. Ți-ai înghițit limba?

Nell își umezi buzele, nesigură, și simți un fior atunci când el îi urmări mișcarea din priviri. Pe dată fu prinsă iarăși în jocul dintre ură și fascinație. Se înșelase crezând că Leath nu mai simțea atracția de noaptea trecută.

O, Doamne, ce dezastru!

– Sunt puțin înspăimântată, recunosc eu.

– Prostii. Leath ridică din sprâncene. Cum ai ajuns să lucrezi aici?

Nell își îndreptă spatele pe scaunul care ar fi făcut de răs orice obiect de mobilier din casa tatălui ei.

– Sunt orfană.

– Chiar așa?

Nell strânse din buze. Îi spusese mamei lui că părinții ei muriseră, lucru adevărat, cu toate că tatăl ei vitreg era atât de cumsecade, iar marchiza fusese plină de compasiune. Lordul Leath o privea cu atenție, parcă descoperind fiecare minciună din spatele cuvintelor ei.

– Da.

– Și de cât timp ești singură pe lume?

Nell nu se putu opri și-i răspunse cu asprime:

– Vorbiți de parcă pierderea mea ar fi fost o alegere, domnule.

Leath scrâșni din dinți.

– Îmi pare rău.

Stânjenită, Nell se foi pe scaun sub privirea lui fixă, înainte să-și dea seama că-i oferea un avantaj dacă arăta frică.

– Tatăl meu a fost sergent-major sub Wellington, în Portugalia. A murit pe când eram mică. Mama s-a recăsătorit și a murit pe când aveam cincisprezece ani.

Totul era adevărat. Și atunci, de ce simțea că mințea?

– Unde ai crescut?

– În Sussex.

Prima minciună. Dacă pomenea de Kent, Leath ar fi putut să facă legătura cu Dorothy, deși nu păruse să recunoască numele atunci când ea îl pomenise noaptea trecută.

– Nu vorbești ca cineva din Sussex. Vorbești ca o femeie din înalta societate.

William Simpson fusese un bărbat neobișnuit, învățase la Cambridge cu bursă, în ciuda originilor sale umile. Astfel, el își învățase amândouă ficele să vorbească elegant și corect.

– Nu există femei din înalta societate în Sussex? îl întreabă ea, mios.

Leath zâmbi ușor.

– Eu n-am cunoscut nici una.

Asta era o altă surpriză. În imaginația lui Nell, seducătorul lui Dorothy nu avea simțul umorului. Ea se așteptase ca el să emane răutate prin fiecare por. Și dacă n-ar fi știu cât era de rău, n-ar fi

găsit nimic pentru care să-l urască, ci doar motive pentru care să-l admire. Era ciudat, cu cât îl cunoștea mai bine pe Leath, cu atât înțelegea de ce Dorothy, care era ușuratică și căreia îi plăcea să flirteze, îl plăcuse. Poate că atunci când vâna, Leath se purta altfel.

– Cum a ajuns aici o femeie din sudul cel blând?

Nell pregătise o poveste demnă de crezare. Bătrâna marchiză se lăsase convinsă și nu-i pusese întrebări. Însă fata presimțea că marchizul nu era nici pe departe la fel de credul.

– Trebuia să mă angajez în York, dar doamna a fost chemată la Londra pe neașteptate și a părăsit casa. Unul dintre servitorii ei mi-a spus despre Alloway Chase și m-am hotărât să-mi încerc norocul.

Chipul lui nu se destinse. Nell simți un nod în stomac, convinsă că nu reușise să-l păcălească.

– Deci ai traversat mlaștinile potrivnice și ai venit la kilometri distanță de civilizație, sperând să-ți găsești un loc de muncă?

Nell încercă să-și păstreze un ton increzător.

– Da, domnule. Din fericire, am găsit un loc de servitoare liber.

Avusese noroc. Deși, dacă n-ar fi găsit acel loc, și-ar fi căutat de muncă prin împrejurimi și ar fi așteptat să se elibereze unul la Alloway Chase. Angajații din casele mari plecau mereu. Cu referințele pe care le scrisese în numele angajatorului închipuit dintr-un conac închipuit din Sussex, Nell ar fi găsit un loc în cele din urmă. Bineînțeles, putea să aibă nenorocul ca cineva să-i scormonească trecutul, dar ea sperase ca, în momentul în care i-ar fi fost descoperită înșelătoria, să fie departe, având deja jurnalul.

– Mi se pare ciudat că ți-ai luat o astfel de slujbă. Dacă știi să scrii și să citești, cu siguranță că ai fi găsit o poziție de guvernantă.

Nell se gândi că mai bine ar fi folosit un accent de la țară. Necazul era că nu se credea în stare să se prefacă prea mult timp.

– Eram disperată, domnule.

Ar fi trebuit să știe că apelul la mila lui n-avea să dea roade.

– Chiar așa?

Nell nu răspunse, nefiind o mincinoasă pricepută, motiv pentru care prefera să spună adevărul cât de des putea. Leath continuă:

– Iar acum ești însoțitoarea mamei mele.

– E o poziție care mi-a depășit cele mai înalte așteptări, spuse ea iute.

În acele clipe stânjenitoare, Nell se întrebă dacă el avea s-o si-lească să spună adevărul. Poate că doar conștiința încărcată o făcea să creadă că Leath știa că minte.

– Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre cele mai înalte așteptări ale tale, domnișoară Trim, îi spuse el cu glas scăzut.

Ca să-și ascundă neliniștea, Nell își împreună palmele asudate și se uită drept în ochii lui impenetrabili.

– Nu credeți că sunt cine spun că sunt, domnule?

Spre uimirea și spre marea ei dezamăgire, Leath zâmbi.

Era pentru prima oară când îl vedea zâmbind și nu l-ar fi descris drept drăguț. Zâmbetul acela semăna cu rânjetul pe care un lup i l-ar fi aruncat unei găini înainte s-o sfârtece. Emană atracție masculină, iar dinții albi și dreپți păreau gata s-o atace.

– Sunt sigur că e vorba doar de imaginația mea exagerată, domnișoară Trim.

Imprudentă, ea uită de supunere.

– Toți angajații dumneavoastră sunt supuși la asemenea interogatorii?

– Doar cei pe care îi găsesc umblând în biblioteca mea în mijlocul nopții, îi răspunse el, amabil.

Nell se blestemă în gând pentru că roșise.

– V-am spus, voiam să citesc ceva.

– Cu toate astea, nici unul dintre volume nu ți-a atras atenția.

O, Doamne, chiar era un diavol! De ce n-o lăsa în pace? Fusesse încântată atunci când marchiza o ridicase în rang. Descoperise de curând că servitoarele n-aveau parte de intimitate și nici de timp ca să cerceteze o casă de mărimea celei de la Alloway Chase. Ca însoțitoare avea foarte mult timp liber, bătrâna marchiză nu era pretentioasă, și chiar i se dăduse o cameră numai a ei. Iar, pe deasupra, avea acces și la camerele familiei.

Necazul cu noua ei slujbă era că aceasta îi spulberase speranțele de a trece prin Alloway Chase fără să atragă atenția. Chiar și înainte de întâlnirea cu marchizul, de noaptea trecută, favoritismul arătat de mama lui pusese capăt acelei speranțe.

– Aș putea să vă fac sugestii în cazul în care ați fi dispus să cum-părați niște romane, domnule, îi spuse ea pe un ton mult prea amabil.

Dacă zâmbetul lui i se păruse uluitor, râsul o făcu să tresară precum un iepure speriat. Era plin de căldură. Îi plăcu până într-atât, încât trebui să se chinuie rușinos de mult ca să-și aducă aminte că-l

ura. Încetă să se mai întrebe de ce i se păruse atrăgător lui Dorothy. Chiar și ea, care avea toate motivele să-l deteste pe marchiz, simți o urmă de atracție. Dorothy nu avusese nici o șansă.

– Poate că ar trebui. Privirea lui redeveni scrutătoare. Îți place poziția pe care o ai, domnișoară Trim?

– Da, domnule, îi răspunse ea.

Și nu era în totalitate o minciună. Marchiza era încântătoare. Bunătatea ei o ajutase mult să treacă peste durerea pricinuită de moartea lui Dorothy. Nell se crispă la față în clipa în care își dădu seama că planul ei de a se răzbuna pe marchiz avea s-o rănească pe Lady Leath.

– Nu cred că e nevoie să spun că fericirea mamei mele e foarte importantă pentru mine.

Având în vedere că marchizul nu-și mai vizitase mama de luni întregi, Nell nu era de acord cu el. Dar, chiar dacă ei doi ar fi făcut parte din aceeași clasă socială, ar fi fost o obraznicie din partea ei să-i spună asta.

– Ca și pentru mine, domnule.

Ochii lui scânteiară ca și cum ar fi văzut fiecare minciună spusă de ea.

– Atunci, te rog să nu-ți închipui că atențiile cu care o înconjori n-o să fie băgate de seamă.

– Nu, domnule.

Nell socoti că acele cuvinte erau o amenințare, așa cum, de fapt, și erau.

– Poți să pleci, Trim.

Trim, nu „domnișoara Trim“, observă ea. Era limpede că îi îngăduia să se amăgească dându-și importanță atât cât voia el. Iar Nell n-avea nimic împotriva. Nu putea să nu simtă că, dacă mai rămânea acolo, privirea lui întunecată și iscoditoare avea să-i smulgă toate secretele. Și unde ar fi dus-o asta? Afară din acea casă, fără urmă de îndoială. Iar el ar fi fost liber să aibă și pe viitor aceleași purtări de seducător ticălos și distrugător.

În chip neașteptat, acum era mai furioasă decât atunci când abia ajunsese la Alloway Chase. Și era și mai hotărâtă să-l demaște pe nemernicul acela. Chiar și după scurta lor întâlnire, Nell își dăduse seama că marchizul era un bărbat inteligent, ager și interesant. Și totuși, nu se dăduse înapoi să distrugă atâtea vieți nevinovate.

Taunton, Somerset, începutul lunii octombrie

În taverna primitoare, Hector Greengrass, un bărbat masiv, se așază pe scaunul de stejar aflat la gura sobei. Era o noapte îngrozitor de rece, dar, în luna pe care și-o petrecuse prin împrejurimi, îi învățase pe localnici să lase liber pentru el cel mai bun loc din încăpere.

Ridică urciorul, luă o gură zdravănă și plescăi din buze, satisfăcut. Berea era bună. Mai bune chiar decât berea erau poznele cu care se îndeletnicea în anul care trecuse de când nu mai lucra pentru lordul Neville Fairbrother. Mare păcat că omul se împușcase. O tristă pierdere a unei minți **criminale strălucite**.

Greengrass știa că cei mai mulți dintre semenii lui îl vedeau ca pe un pachet de mușchi, dar și el avea o **mente criminală** destul de bună. Și nu era el omul care să piardă vreun prilej. Atunci când își dăduse seama că lucrurile o luaseră la vale în Little Derrick, nu mai așteptase să împărtășească soarta stăpânului său. Profitase de prima ocazie și supraviețuise.

Ba chiar făcuse mai mult decât să supraviețuiască, prosperase.

Înainte să-l părăsească pe lordul Neville, îi luase toți banii pe care îi găsisese, precum și câteva bijuterii. Și, mai cu seamă, pusese mâna pe însemnările amănunțite despre depravările Excelenței Sale.

De atunci, jurnalul acela îl ajutase să ducă o viață îndeșulată. Ca să nu mai vorbim de hainele elegante.

Chiar și cele mai sărace femei îl plăteau ca să-și ascundă păcatele. Din fericire pentru Greengrass, lordul Neville profitase de femei din toată țara. Lui Greengrass îi rămăseseră destule amărâte de la țară la care să se ducă după bani, ascunzând, în schimb, adevărul care putea să ducă la distrugerea reputației lor.

Ușuraticile care rămăseseră însărcinate nu-i erau de folos. Rușinea lor era fapt împlinit pentru toată lumea. Dar, mulțumită preferinței lordului Neville pentru virgine prostuțe, jurnalul era plin de nume de femei care încercau cu disperare să-și păstreze reputația în sânul comunităților mici și pline de bârfe. Erau dispuse să-i dea lui Greengrass ultimii lor bani ca să nu fie făcute de râs în public. Până la urmă, dacă familiile lor le-ar fi dezmoștenit ca pe niște desfrânate, ar fi sfârșit pe străzi și ar fi dus o viață îngrozitoare. Lucru de care voiau să se ferească, așa că băgau adânc mâna în averea familiei.

Greengrass încă se mira de amănuntele indecente din jurnal. Lordul nu putuse să se abțină și scrisese acolo, bob cu bob, despre întâlnirile lui clandestine, iar paginile musteau de astfel de descrieri.

Un om sănătos la cap s-ar fi gândit de două ori înainte să aştearnă în scris o istorie atât de amănunţită a păcatelor lui, dar se vedea limpede că lordului Neville îi plăcuse să retrăiască fiecare aventură iar şi iar.

Greengrass nu putea decât să-i fie recunoscător lui Neville Fairbrother pentru acele însemnări atât de bogate, de parcă femeiuştile pe care le sedusese făceau parte dintr-o colecţie de flecuşteţe drăguţe. Lordul Neville nu găsisese niciodată îndeajuns de multe femei ca să-şi satisfacă apetitul. Singurul necaz era acela că prădăciunile lui avuseseră ca victime doar femei din clasele de jos. Lucru care avea sens: nimeni din înalta societate n-ar fi crezut că lordul Neville era marchizul de Leath. Femeile aflate mai sus pe scara socială aveau acces la ziare şi la bârfele de la Londra, aşa că minciuna lordului cu privire la numele lui ar fi fost demascată înainte ca el să ajungă în patul acelor femei.

Sărace şi proaste, aşa îi plăcuseră lordului. Iar sărace şi proaste în număr mare însemna că Greengrass avea mereu bani şi că găsea mereu pe cineva care să-i încălzească patul.

Da, Greengrass trăise aproape douăsprezece luni frumoase. Luându-şi, la rândul lui, un nume fals şi călătorind mereu, reuşise să scape de magistraţi. Exista un mandat pe numele lui din pricina nelegiuirilor pe care le comisese în urmă cu un an, la Little Derrick. Şi era de necrezut cât de înverşunat devenea un om atunci când îl păştea ruina. Trăind o viaţă de escroc, şantajul i se părea lui Greengrass cea mai bună escrocherie.

Hangiul trânti pe masă o farfurie plină cu friptură de vită cu sos. Iute precum un şarpe, Greengrass îşi întinse mâna uriaşă şi îl apucă strâns pe hangiul de încheietură.

– Mi-ar plăcea să fii mai politicoş, domnul meu, îi spuse el, vesel, strângându-l şi mai tare.

În ochii hangiului licări ura. Dar mai puternică decât ura era teama. Palid de durere, omul dădu din cap.

– Mă iertaţi, domnule Smith, spuse el chinându-se să zâmbească. Bucuraţi-vă de cină. E din partea casei, bineînţeles.

– Aşa-i mai bine, mârâi Greengrass, apoi îi dădu drumul hangiului şi-şi luă furculiţa şi cuţitul.

Da, era minunat să fii buricul târgului!

Iar când avea să se plictisească de prins în plasă peşti mici, exista un marchiz gata să muşte momeala.

Capitolul 4

Revenirea lordului Leath o făcu pe Nell să clocotească de frustrare. Până acum, Alloway Chase i se păruse un loc neașteptat de prietenos. Poate pentru că, spre deosebire de casa învățătorului de la Mearsall, aici nu exista nici o fantomă tăcută și dojenitoare care să-i aducă aminte că nu avusese grijă de sora ei vitregă. Văzând-o cât era de nefericită, tatăl ei vitreg fusese de acord atunci când ea îi spusese că voia să-și găsească o slujbă departe de casă. Ar fi fost îngrozit dacă ar fi aflat adevărata pricină din care plecase Nell de la Mearsall.

Sub supravegherea îngăduitoare a marchizei, fata avusese numeroase prilejuri să caute jurnalul. Până acum scotocise doar în bibliotecă. Colecția de cărți de acolo era de-a dreptul uriașă, dar Nell avea timp și răbdare. Sau cel puțin avusese până când marchizul începuse să lucreze acolo. Iar după întâlnirea lor nocturnă, Nell nu mai găsisese curajul să hoinărească noaptea pe coridoare.

Acum, el își adusese un secretar de la Londra. Chiar și atunci când Excelența Sa nu era acolo, domnul Crane se afla ori în bibliotecă, ori în camera alăturată. Cameră pe care o încuia în fiecare seară.

Cu toată subtilitatea de care fusese în stare, Nell îi întrebasese pe ceilalți servitori despre marchiz. Câteva dintre servitoare aveau de spus povești îngrozitoare despre foștii lor stăpâni, dar nimeni n-avea nimic de rău de spus despre Leath. De la celelalte femei care lucrau la Alloway Chase, Nell nu reușise nici să obțină dovezi despre desfrâurile la care s-ar fi dedat marchizul.

Asta o înfuria peste măsură. Și, în același timp, o cam tulbura. Nell își închipuise că oamenii care îl cunoșteau cel mai bine pe Leath îl detestau pentru că, nu-i așa, era un monstru.

Excelența Sa se întorsese la Alloway Chase de aproape două săptămâni și încă nu lipsise de acasă în nici o noapte. Pentru un seducător lipsit de inimă, era un proprietar care muncea fără răgaz. Stive de scrisori veneau și plecau, dar, în același timp, era și foarte atent la tot ceea ce se petrecea în gospodărie.

Era limpede că-și ținea în frâu pornirile imorale. Până acum, fata îl văzuse purtându-se nepotrivit cu o singură femeie: chiar cu ea, cu Nell Trim, atunci când o apucase de talie, în prima noapte. Atunci

când îi vorbise ca unui egal. Și atunci când își dăduseră amândoi seama de atracția rușinoasă care fremăta între ei.

Ori de câte ori erau împreună, dușmănia plutea în aer. Trebuia să fie dușmănie. Nell n-ar fi recunoscut în ruptul capului că bărbatul care îi distrusese viața surorii ei vitrege i se părea atrăgător.

N-avea cum să nu țină seama de prezența Excelenței Sale. Aerul din jurul lui era plin de energie, angajații deveneau mai iuți, bătrâna marchiză strălucea, grădinile înfloreau mai colorat. O, Doamne, acum chiar și soarele era mai strălucitor, fiindcă stăpânul se întorsese.

Dacă Nell ar fi continuat să fie servitoare, i-ar fi fost ușor să-l ocolească. Dar fiind însoțitoarea mamei lui, un astfel de lucru nu mai era cu putință. Pe zi ce trecea, îi era din ce în ce mai greu să-l urască. Și în fiecare clipă i se părea că trăda amintirea lui Dorothy. Nell aproape că ar fi putut să creadă că existau doi lorzi Leath. Unul profita de fete inocente și le părăsea, lăsându-le să sufere urmările. Iar celălalt era bun cu mama lui, atent cu angajații și grijuliu față de arendași.

Nell nu putea să creadă că sora ei o păcălise; ultimele cuvinte ale lui Dorothy fuseseră pline de suferință și de sinceritate pură. Dar fetei îi era cu neputință să creadă că Leath, cel pe care îl cunoștea, era același bărbat care distrusese fără părere de rău viața unei fete nevinovate.

Disperarea cu care încerca să găsească jurnalul devenise de-a dreptul isterie. Doar marea ură de care era însuflețită îi dădea curajul să-și ducă planul până la capăt. Nu voia să se gândească la felul în care trăsăturile severe ale lui Leath se înmuiau atunci când el îi zâmbea mamei lui. Nu trebuia decât să se gândească la trupul tăcut și nemișcat al lui Dorothy după ce aceasta își dăduse ultima suflare.

De fiecare dată când marchizul se uita la Nell, parcă reușind să vadă ce ascundea, ea devenea mai prudentă și mai neliniștită.

În ziua aceea, după plimbarea călare de dimineață, Leath se apropie de bibliotecă și auzi sunetul neașteptat al râsetelor. Încrunțându-se, deschise ușa și se opri în prag, uitându-se la priveliștea din fața lui. Una care nu-i plăcu deloc.

Era obișnuit ca toată lumea să-i dea atenție. Nu era vanitos, dar îl supăra faptul că nici unul dintre cei care se distrau nu-l observase. Paul Crane, secretarul lui cel sobru precum un cioclu, era urcat până la jumătatea scărilor din bibliotecă și-i înmâna cărți unei femei frumoase, care îi zâmbea ca și cum trăia fericirea vieții ei.

Bineînțeles că era domnișoara Trim. Chiar ea, care nu era nicio dată atât de vioaie sau de veselă în compania bărbatului care îi plătea simbria. Soarele dimineții strălucea prin ferestrele înalte și lumina silueta elegantă a lui Nell. Ca de obicei, era îmbrăcată sobru într-una dintre rochiile ei simple, cenușii. Avea părul strâns în obișnuita pieptănătură severă. Nu era nici pe departe seducătoare, dar Leath simți un junghi de amărăciune pentru că ea îi zâmbea lui Crane într-un fel în care lui nu-i zâmbea niciodată.

– *Clarissa* o s-o țină ocupată pe doamna marchiză, spuse Crane.

– E o carte cam tristă, îi răspunse domnișoara Trim. Ce spuneți de o scriere a lui Jane Austen?

– Măcar romanele ei sunt mai scurte.

Cine ar fi bănuir că secretarul lui Leath citea romane? Și ce altă servitoare vorbea despre cărți cu o asemenea familiaritate? Domnișoara Trim era neobișnuită. Atât de neobișnuită, încât marchizul simți nevoia s-o apuce de umeri și s-o scuture până când și-ar fi mărturisit toate secretele.

– Uite aici: *Mândrie și prejudecată*. E una dintre preferatele familiei mele.

– Și a familiei mele.

Familie? Fata spusese că era orfană. Leath se încordă precum un câine de vânătoare pe urma unei vulpi.

– Se poate ca doamna marchiză s-o fi citit.

– Excelența Sa trebuie să facă rost de ceva mai recent pentru mama lui, spuse domnișoara Trim, iar Leath se înfurie la aluzia că și-ar fi neglijat mama. E ciudat că doamna marchiză nu face o comandă fermă a celor mai recente cărți de la Hatchards. Sunt sigură că Lady Sophie ar fi vrut să citească ceva publicat în ultimii zece ani.

– Se vede că nu-ți dau îndeajuns de mult de lucru, Crane, spuse Leath cu asprime.

Se lăsă liniștea. Crane se clătină pe scară și scăpă pe covor volumul cu coperti de piele.

– Domnule...

Domnișoara Trim se întoarse mai încet decât o făcuse Crane.

– Excelența Voastră, spuse ea cu răceală, făcând o plecăciune și coborându-și privirea.

La naiba, lui Leath deja îi părea rău că nu-i mai vedea zâmbetul adorabil. Era cu puțință s-o stânjenească; dar, fir-ar să fie, atracția față de ea îl stânjenea *pe el*. Totuși, Leath nu credea c-o speria. În

schimb, ea părea să nu-l scape niciodată din ochi, așteptându-l să calce strâmb. Iar el nu știa de ce. Dar i se făcea pielea de găină ori de câte ori ei doi se aflau în aceeași încăpere, iar asta nu i se întâmpla numai din pricina interesului nepotrivit pe care îl avea față de ea.

– Domnule, domnișoara... domnișoara Trim voia ceva de citit pentru doamna marchiză. M-am gândit că nu v-ar deranja s-o ajut. Cu picioarele tremurându-i, Crane coborî și se aplecă să ridice cartea. Nu pot decât să-mi cer iertare dacă am întrecut măsura.

La naiba, Leath îl făcuse pe asistentul lui îndatoritor și destoinic să se bâlbâie ca un copil. Ura să se simtă precum un spectru care spulbera toată veselie. Fără nici o noimă, dădu vina pe fata a cărei privire era îndreptată spre podea. Fata care acum arăta de parcă n-ar fi putut să aibă nici măcar un singur gând lipsit de respect.

Iar el credea asta așa cum credea și că zânele îi construiau un umbrar în grădină.

În ciuda vinovăției pe care o simțea, Leath spuse pe un ton aspru:

– Aș vrea să văd astăzi raportul despre asanarea proprietății din Lincolnshire.

– Da, domnule, îi răspunse, trist, Crane.

El îi dădu cartea domnișoarei Trim și-i spuse:

– Sunt sigur că o să-i placă doamnei marchize.

Lui Leath îi spori proasta dispoziție atunci când fata îi aruncă o umbră de zâmbet lui Crane, zicându-i:

– Mulțumesc. Îmi pare rău că te-am ținut din treabă.

– Nu face nimic, îi răspunse el, iar Leath miji din ochi la vederea expresiei înamorate de pe chipul secretarului.

Crane i se păruse mereu un ins sensibil. Leath nu l-ar fi angajat dacă n-ar fi fost așa. Iată că marchizul nu era singurul bărbat de la Alloway Chase pe care puteau să-l farmece o pereche de ochi mari, căprui.

– Crane, spuse Leath, sec.

– Imediat, domnule, făcu Crane privindu-și, tulburat, stăpânul. Apoi înghiți în sec și dispăru în biroul lui.

– Nu atât de repede, spuse Leath prinzând-o de braț pe domnișoara Trim pe când aceasta se îndrepta spre ușă.

Atingerea lor îl cutremură, cerându-i s-o sărute până când ea ar fi uitat de impertinența de care dăduse dovadă. Mândria fu singurul lucru care îl opri.

– Aș dori să stai departe de secretarul meu.

Ochii căprui puteau să fie dulci ca mierea. Sau puteau să scape, plini de dispreț. După un moment plin de încordare, în care comunicară ca un bărbat și o femeie, nu ca un stăpân și servitoarea lui, Nell se uită în altă parte.

– Da, domnule.

Leath o privi, dorindu-și ca și ea să facă la fel. Poate chiar – asta, da, minune! – să-i zâmbescă așa cum îi zâmbise acelui băiat prost, Paul Crane.

– Ai grijă să faci ceea ce ți-am cerut.

– Da, domnule.

Leath o strânse mai tare. Prin mâneca de lână, simți cât era de puternică. El era obișnuit cu doamnele din înalta societate. Domnișoara Trim părea să aibă o prezență trupească ce nu semăna cu a nici uneia dintre femeile din clasa lui socială.

Tăcerea se prelungi. Deveni ciudată. Îi aduse aminte lui Leath de clipele intense din noaptea în care se cunoscuseră. El încă se trezea din somn simțind mirosul ei de citrice și îmbrățișând o Eleanor Trim imaginară. În cele mai interzise dintre vise, făcea mai mult decât s-o țină în brațe. Nu mai râvnise la o servitoare din adolescență. Chiar și atunci înțelesese cât era de greșit să umble după o femeie care lucra pentru el. Cum ar fi putut ea să consimtă fără constrângere să i se dăruiască unui bărbat care îi plătea simbria?

În ciuda aerului de supunere al domnișoarei Trim, Leath știa că ea n-ar fi șovăit să-l refuze. Naiba s-o ia!

– Pot să plec, domnule?

Leath auzi o urmă de zeflemea în vocea ei. Ura să se gândească la faptul că ea își dădea seama de dorința care îl chinuia. N-avea încredere în ea, n-o plăcea prea mult, dar, fir-ar să fie, îl provoca așa cum n-o mai făcuse nici o altă femeie.

– Nu.

De data asta ea îl privi, iar marchizul îi văzu, încântat, îngrijorarea oglindită în ochii arămii. Până acum, jucaseră un joc în care ea știa regulile, iar el, nu. Dar marchizul avea să pună capăt dezavantajului său chiar în acea zi.

Încercase s-o ignore. Nu reușise. Acum plănuia să încerce o provocare fără înconjur.

– Stai jos. Trebuie să vorbesc cu tine.

Nell se încruntă.

– Doamna o să se întrebe unde sunt.

– N-o să te rețin prea mult, îi spuse el pe un ton ca de gheață, dându-i drumul cu o părere de rău pe care nu voia s-o recunoască, iar apoi făcându-i semn către un scaun.

Se duse în spatele biroului, sperând ca poziția de autoritate să-i insuflă gravitatea de care avea nevoie cu disperare. Era ridicol că îi înfruntase fără să clipească pe cei mai puternici oameni ai țării, iar fata aceea umilă, care lucra pentru el, îl făcea să se simtă nesigur ca un adolescent în fața primei iubite.

Nu că ar fi fost atât de naiv încât să-și închipuie că între ei se întâmpla ceva romantic. Dorea trupește o femeie nepotrivită, nimic mai mult. Neputând să-și satisfacă poftele, în primul rând pentru că, dacă s-ar fi aflat că se culcase cu însoțitoarea mamei lui, ar fi rămas exilat în Yorkshire pentru totdeauna, trebuia să se stăpânească.

Era mai ușor de spus decât de făcut.

Domnișoara Trim avea o frumusețe subtilă, ispititoare. De fiecare dată când o vedea, lui Leath i se părea și mai frumoasă. Chiar acum, cu bărbia ridicată și cu obrajii îmbujorați, probabil că de rușine, poate că și de furie, era adorabilă precum o zeiță morocănoasă.

Tăcerea se prelungi. Și se tot prelungi.

– Nu făcea nimic rău, spuse ea în cele din urmă, fără să se uite la el.

– Crane are lucruri de făcut. Prea multe ca să-și piardă timpul flirtând cu fete frumoase.

La naiba, ar fi trebuit să gândească înainte să vorbească. Obrajii ei se înroșiră și mai tare la auzul acelui compliment. Pielea ei era fermecătoare, netedă și albă. Părea fină precum catifeaua, iar el își încheștă mâna pe prespapier, încercând să se stăpânească și să n-o atingă.

– Au fost doar câteva minute, iar domnul Crane doar s-a purtat amabil.

Leath făcu o grimasă la aluzia că el, prin comparație, nu era amabil. Dar fata avea dreptate. Crane nu merita să fie certat.

– Mamei mele nu-i plac romanele.

– Îi plac acum. I-am făcut câteva sugestii mai interesante decât tratatele acelea plictisitoare pe care i le-ați trimis.

Era limpede că-l critica pe el, obraznicătura!

– Mama e mulțumită de alegerile mele.

În sfârșit, domnișoara Trim își ridică privirea și se uită la el. După cum se aștepta Leath, în privirea ei nu se citea nici urmă de frică. Părea mai degrabă prudentă.

– Sunt sigură că v-ar spune asta.

– Îi place să fie la curent cu cariera mea politică.

Buzele ei voluptuoase se arcuiau într-un zâmbet batjocoritor, care îl făcu să se simtă precum un băiețel stângaci.

– Da.

Acea unică silabă ascundea nenumărate înțelesuri. Probabil pentru că domnișoara Trim știa că el, în acel moment, nu mai avea nici o carieră politică. Iar dacă nu stătea departe de belele până când era rechemat, n-avea să mai aibă niciodată una. Un motiv îndeajuns de bun, chiar dacă ar fi uitat că era un gentleman, să-și țină mâinile departe de ea, oricât de atrăgătoare ar fi fost. Iar acum că fata nu se mai prefăcea a fi o umilă servitoare dispusă să-și servească stăpânul, i se părea și mai atrăgătoare, fir-ar să fie.

Ea era o enigmă. Iar lui nu-i plăceau enigmele. Dar oricât de mult o analizase în ultima săptămână, nu reușise să-și dea seama care era planul ei. Poate că era chiar cine spunea ea că era, o femeie lipsită de noroc. Poate.

– Ești o slujnică neobișnuită, domnișoară Trim, îi spuse el.

Își dădu seama, nedumerit, că vorbele lui o făcuseră să se simtă stânjenită. Intuiția îi spunea că ascundea ceva.

– Pentru că am sugerat că mamei dumneavoastră i-ar plăcea romanele?

– Mă îndoiesc că multe dintre slujnicele mele ar putea să-i recomande ceva de citit unei doamne, spuse el pe un ton neutru, bătând darabana cu degetele și uitându-se la ea.

Nell își ridică bărbia cu o semeție deloc obișnuită la o servitoare. Încerca să joace rolul angajatei umile, dar nu se descurca prea bine. Un alt lucru care ridica întrebări în privința trecutului ei. Fetele de condiție umilă intrau la stăpân și-și începeau pregătirea de mici, învățând să fie ascultătoare și banale. Domnișoara Trim nu era deloc banală și, deși nu era chiar neascultătoare, ceva din felul ei de a fi arăta că se supunea doar atât cât voia.

– Le-ați întrebat? spuse ea cu glas dulce și se uită la el fără să clipească.

Leath aproape că zâmbi.

– Nu, nu le-am întrebat. Dar tot mi-ar plăcea să știu de unde ai atâtea cunoștințe.

Ea fu și mai stânjenită. Pentru o femeie care mințea atât de des, nu se pricepea deloc la asta.

- Doamna care m-a angajat ultima dată m-a încurajat să învăț.
- Chiar așa?
- Da, domnule.
- Deci citeai ultimele cărți în timp ce lustruiai argintăria? o întreba el fără să se obosească să-și ascundă îndoiala.

Spre meritul ei, Nell nici nu clipi, deși strânse romanul lui Jane Austen, pe care îl ținea în poală, de parcă propria viață i-ar fi atârnat de el.

- Da, domnule.
 - Sunt uimit că ai plecat dintr-un loc atât de minunat.
- Ar fi putut s-o acuze de-a dreptul că mințea, dar unde ar fi fost distracția în asta?

Nell strânse din buze.

- Am plecat de nevoie, domnule. De ce nu mă credeți?

Leath își sprijini bărbia pe degetele împreunate și se uită la ea.

- Ar trebui să te cred?

- Da.

Furioasă, Nell răsuflă adânc, iar el simți cum i se strângea inima. Imaginea servitoarei începea să se estompeze din ce în ce mai mult. Leath încă n-avea încredere în ea, dar ar fi putut să parieze că acum era mai aproape de adevărata ei față decât fusese din noaptea aceea în care el se întorsese acasă.

- Domnule, socotiți că nu-mi fac munca așa cum trebuie?

- Mama mea te place.

Amândoi își dădură seama că acele vorbe nu erau un răspuns.

Expresia de pe chipul ei deveni mai blândă, iar Leath pricepu că, oricare ar fi fost îndoielile lui, domnișoara Trim ținea cu adevărat la bătrâna marchiză.

- Îi sunt foarte recunoscătoare doamnei pentru bunătatea ei. Nu e nici o uneltire în spatele rugăminții pe care i-am făcut-o domnului Crane atunci când i-am cerut să mă ajute să găsesc o carte care să-i alunge mamei dumneavoastră frământările.

Leath se încruntă.

- Se simte mai rău?

Expresia domnișoarei Trim deveni serioasă.

- Nu se plânge.

Îi era loială mamei lui. Poate că marchiza nu greșise atunci când îi acordase fetei încrederea ei.

- N-ar face asta, spuse Leath.

Fata miji din ochi, iar el își aduse aminte ce anume îl făcuse să se îndoiască de ea de la bun început. Oricât respect i-ar fi arătat, ea nu-l plăcea. Ce ciudat!

Leath își înăbuși un râset sec. Ce fanfaron încrezut mai era și el! Niciodată nu se mai întrebese dacă angajații lui îl plăceau. Își făceau treaba. El îi plătea... cu generozitate. În cea mai mare parte a timpului, nici nu se gândea la ei.

Dar se gândea prea des la domnișoara Trim.

– Doamna marchiză arată mai bine de când v-ați întors, domnule.

Aha, încă o învinuire, abia mascată, cum că își neglija mama! Ar fi trebuit s-o pună pe obrăznicătură la punct și să-i spună că, dacă cineva voia ca el să se ducă la Londra și să împlinească visele tatălui său, aceea era marchiza.

Fata se foi, neliniștită, o purtare cu totul nepotrivită pentru o servitoare bine pregătită. Era clar că domnișoara Trim își dorea să încheie acea conversație.

Păcat.

– O să-mi dai de știre dacă starea de sănătate a mamei mele se înrăutățește.

Era mai mult un ordin decât o rugămintă.

Dintr-odată, Nell își îndreptă umerii. Nu-i plăcea să-i spună ceva ce să facă, deși servitoarele erau obișnuite să se supună regulilor la fiecare mișcare. Leath ar fi fost în stare să pună pariu că, orice ar fi făcut domnișoara Trim înainte să ajungă la Alloway Chase, ea nu fusese sluga nimănui. Ceea ce ridica întrebarea: de ce se afla acolo?

– Poate că ar trebui s-o întrebați singur, domnule.

– Mă îndoiesc că mi-ar spune.

Nell zâmbi ușor.

– Probabil că aveți dreptate. Dar bănuiesc că un bărbat atât de inteligent ca dumneavoastră ar putea să obțină un răspuns.

– În ultima vreme mi-am pierdut încrederea în inteligența mea, spuse el oftând și gândindu-se la cât de puține lucruri reușise să afle din acea discuție.

Îndemânarea cu care domnișoara Trim ocolea răspunsurile clare îi făcea de rușine pe colegii lui din parlament.

Pentru o clipă, Leath crezu că ea avea să-i răspundă, dar nu se lăsă decât o altă liniște apăsătoare. În mijlocul ei, ceasul bătuse ora unsprezece. O reținuse prea mult. Prea mult pentru liniștea lui. Prea mult pentru reputația ei în fața celorlalți servitori.

Pur și simplu... prea mult.

Îi făcu semn să plece.

– Asta e tot, Trim.

După o reverență scurtă, Nell dispăru pe ușă cu o iuțeală care îi trăda marea dorință de a scăpa de el. Leath se ridică și se uită pe fereastra care dădea spre apa cenușie a lacului. Presimți că deschisese ușa primejdiei în clipa în care pusese ochii pe fata aceea.

Se întrebă de unde venea afecțiunea ciudată pe care o simțea față de domnișoara Trim. Se întrebă de unde venea dorința pe care ea o trezea în el. Nu mai simțise niciodată așa ceva. Dacă dorea vreo femeie – și avea mereu grijă să aleagă femei care nu puteau să-l vâre în necazuri –, făcea cuvenitele aranjamente, își potolea dorințele, iar apoi încheia idila ca să-și vadă de treburi mai importante.

Însă oricât de mult ar fi încercat, el nu putea s-o privească pe îmbietoarea domnișoară Trim ca pe o femeie lipsită de însemnătate. Gândul de a se culca cu ea îl copleșea precum un cutremur. Mintea îi spunea că avea să treacă peste un asemenea interes nepotrivit. Dar instinctele dezlănțuite îi spuneau că trebuia s-o aibă curând, altfel înnebunea.

Conversația tăioasă și lipsită de roade care tocmai avusese loc fusese o greșeală. Marchizul era mai nedumerit ca niciodată. Și mai convins că fata ascundea ceva. Ba, mai rău, el știa că n-avea s-o lase în pace, oricare ar fi fost riscurile.

Starea lui de spirit lui nu se îmbunătăți după ce, citind scrisorile adunate pe birou, găsi încă două misive dintre cele care îl chinaseră în ultimul an. Urmările nelegiuirilor unchiului său nu păreau să se sfârșească niciodată, dar, pentru Leath, cel mai tulburător lucru rămas în urma ticăloșiilor lui Neville Fairbrother erau plângerile femeilor care își creșteau copiii în sărăcie și rușine și-i cereau lui ajutorul. Scrisori adresate lui Leath pentru că lordul Neville se folosisese de identitatea nepotului său ca să le seducă pe toate acele fete.

De-a lungul vieții lui, marchizul făcuse tot ceea ce-i stătuse în puteri ca să-și ocolească acea rudă îngrozitoare, așa că nu știa cât timp nenorocitul jucase acel joc. După datele scrisorilor, Leath bănuia că el începuse cu cel mult câteva luni înainte să se sinucidă.

De ce îi furase Neville Fairbrother numele nepotului său? Răspunsul murise cu un an în urmă, odată cu Neville, dar Leath avea o bănuială, și anume că unchiul făcuse o încercare ticăloasă de

a-i distruge reputația. La asta se adăuga faptul că totul fusese un mod de a abate atenția de la adevăratul vinovat. Și se mai putea să fi fost vorba și despre încercarea de-a le impresiona pe femei cu titlul de marchiz. Oricare ar fi fost motivele unchiului său, planul n-ar fi putut să-i meargă la nesfârșit. Deși era limpede că Neville își amenințase victimele ca să le închidă gura, probabil că ticălosul știa ce avea să urmeze. Pesemne se gândise că, fiind primejduită mândria familiei, Leath avea să se lase convins să devină complice, chiar și după ce întreaga mascaradă ar fi fost dată pe față.

Femeile care îi scriseseră lui Leath erau atât de desperate încât, ca să capete ajutor, erau în stare să înfrunte furia ticălosului care le dezonorase. Pe Leath îl durea inima pentru toate acele femei nevinovate. Dezastrul lăsat în urmă de Neville Fairbrother era atât de mare încât întrecea orice închipuire.

Leath angajase un detectiv particular ca să le găsească pe femei și ca să poată să le ajute. Păstrase secrete scrisorile. O, Doamne, dacă lumea ajungea să creadă că Leath fusese cel care făcuse asta și nu în-grozitorul lui unchi, toate speranțele lui de a ajunge prim-ministru aveau să fie spulberate.

Detectivul lui particular putea să-l ajute acum și cu altceva. Domnișoara Trim venise și prezentase referințe nemaipomenite. Poate că era timpul să-i cerceteze cineva trecutul.

Capitolul 5

De pe coridor, Nell îl văzu pe Leath intrând în apartamentul mamei lui. Nu-l mai văzuse pe lord de la discuția lor neplăcută care avusese loc cu o zi înainte, cea în cursul căreia lordul îi spusese că n-avea încredere în ea. În acea dimineață, expresia de pe chipul lui prevestea neazuri. Nell bănuia că asta avea legătură cu însoțitoarea de condiție umilă a lui Lady Leath.

Nell se strecură în micul birou. Puse jos cerneala împrumutată de la domnul Crane, care era tânăr, atrăgător, dornic să ajute și pe care ea îl uitase din clipa în care plecase de lângă el, și se duse să închidă ușa ce dădea în salonul bătrânei marchize.

— ...domnișoara Trim nu e potrivită, se auzi vocea lui Leath.

Nell nu putea să-i vadă nici pe mamă, nici pe fiu, dar bănuia că bătrâna marchiză ședea pe locul ei obișnuit, în fotoliu, iar Excelența Sa se plimba încoace și-ncolo, așa cum făcea ori de câte ori își pierdea răbdarea.

— James, am mai discutat despre asta după ce ai ajuns, acum două săptămâni.

Vocea marchizei era mai blândă.

— M-am gândit să-i acord prezumția de nevinovăție înainte să iau hotărârea finală.

— Hotărârea *finală*? îl întrebă, tăios, Lady Leath.

— Mamă, știi că mă gândesc doar la binele tău.

— Știu doar că ai o repulsie fără nici un temei față de domnișoara Trim.

— Nu merită încrederea ta.

— Mă doare să mă gândesc că am crescut un asemenea snob. Tatăl tău judeca oamenii după meritele lor.

— E limpede că, din toate punctele de vedere, tatăl meu era un om mai bun decât mine.

În ciuda tuturor necazurilor ei, Nell simți o tresărire de compătimire. Ceva din tonul istovit al lordului arăta că nu-i plăcea să fie asemuit cu răposatul lui tată.

— Nell provine dintr-o familie respectabilă. Sărăcia nu e o crimă.

— Nu știi nimic despre trecutul ei, iar, atunci când o întreb, nu-mi dă nici o lămurire limpede.

— Doar pentru c-o intimidezi. Oamenii speriați par întotdeauna că ar ascunde ceva.

Leath râse disprețuitor.

— Nu e deloc speriată de mine, mamă.

— Și de asta vrei s-o dai afară? Pentru că nu se teme la cea mai neînsemnată șoaptă a ta?

Bravo, doamnă! Se părea că talentul pentru dezbateri politice nu era tipic doar pentru bărbații din familia Fairbrother.

— Vreau s-o dau afară pentru că n-am încredere în ea.

— E însoțitoarea mea de mai bine de șase săptămâni și, cu cât petrec mai mult timp alături de ea, cu atât o plac mai mult.

— Ți-e dor de Sophie.

— Ai pus degetul pe rană, îi răspunse marchiza cu falsă supunere. Dar tot îmi place de domnișoara Trim. Și uiți cât de mult timp a petrecut Sophie la Londra înainte să se căsătorească cu Harry Thorne.

– Bineînțeles.

– James, încetează!

În gând, Nell o vedea pe marchiză cum îi arunca o privire cruntă fiului ei.

– Poate că nu mai sunt în stare să alerg de la Derby la York, dar nu e nimic în neregulă cu mintea mea.

– Nu asta vreau să spun, mamă.

– Ba da.

– Încerc să fac ce e mai bine. Fata aceea se poartă într-un fel cu totul nepotrivit.

O, Doamne, se întreba Nell, de ce nu avusese mai multă grijă în preajma lui Leath? Groaza îi lăsă un gust amar în gură. Încercase să se piardă în decor, dar Leath avea ceva care o provoca. Nell înghiți nodul care i se pusese în gât și se aplecă înainte, ca să asculte restul discuției.

– „Ce e mai bine“, după cum spui tu, e ca Nell să continue să-mi țină aceeași companie încântătoare ca și până acum.

– Insist s-o dai afară.

– De ce?

– E perfidă.

– Nu, nu e.

– Și nu e respectuoasă.

– Purtările ei sunt exemplare. N-o să te las să intervii, James.

Marchiza făcu o pauză, iar atunci când vorbi din nou, tonul ei răgușit arăta că fiul ei o supăraseră. Bineînțeles că asta făcuse, se gândi el, doar era un nemernic insensibil.

– Dacă nu ești dispus să-i plătești simbria, o s-o plătesc din banii mei. Nu sunt la mila ta, deși te porți ca și cum aș fi.

– Mamă, se împotrivi el. Nu pot să stau liniștit cu fata asta în casă.

– Problema e doar a ta, stăruie vocea răgușită. Eu nu pot să stau liniștită dacă dai afară pe cineva care îmi e atât angajat, cât și prieten.

Nell își încheștă pumnii pe lângă corp, deși conștiința îi amintea ce urmări trebuia să aibă, pentru bătrâna marchiză, planul ei. Loialitatea ei eternă față de Dorothy se lovea de noua loialitate pe care începea s-o aibă față de Lady Leath.

– Pot să fac aranjamente ca să vină la tine ficele mătușii Sylvia.

Marchiza pufni delicat, mai feminin decât o făcuse Leath mai devreme.

– Nu o duce capul pe nici una. Și, oricum, nu e drept să-i pui pe cap o bătrână ramolită unei fete tinere.

– Nu ești ramolită.

– Sunt prea ramolită ca să le mai suport bârfele prostești și discuțiile fără sfârșit.

– Ce spui de verișoara Cynthia?

Marchiza pufni din nou cu dispreț.

– E chiar mai proastă decât fetele Sylviei. Și mi-ar citi predici. Pe măsură ce îmbătrânește, devine odios de habotnică. Nici n-ai spune că a sărutat un ajutor de grădinar în labirintul de la Hampton Court.

– O, Doamne, chiar a făcut asta?

Nell realizează că povestea din tinerețe despre acea rudă austeră îi distrăsese pe moment atenția lui Leath. Se ruga Domnului să rămână așa.

– Era o zgâtie înainte să devină atât de credincioasă. Deși nu s-ar bucura să-i aduc aminte de asta.

– Vorbind de oameni care îți citesc, de când ai devenit pasionată de romane? N-ai citit niciodată ceva frivol.

Marchiza râse.

– Poți să-i mulțumești lui Nell pentru asta.

– Sunt sigur, spuse Leath, iar, la auzul nemulțumirii din glasul lui, Nell simți fiori reci ca gheața pe șira spinării.

– Nu fi atât de îngust la minte, James. După ce s-a căsătorit Sophie, viața mea a fost plictisitoare până când Nell mi-a înseninat zilele. Nu pot să înțeleg de ce te stingherește atât de mult fata asta. Bătrâna marchiză făcu o pauză, apoi încheie: Unii ar crede că ești gelos pentru că mi-e atât de dragă.

– Iată o idee genială, doamnă. Dar, din păcate, una care e departe de adevăr. N-o să mă faci să izbucnesc într-un acces de furie. Nu-mi place fata aceea și vreau să plece.

– Iar mie îmi place și vreau să rămână. Ai de gând să stărui?

– Aș vrea.

– Dar n-o s-o faci.

Nell nu era nici pe departe atât de sigură precum bătrâna marchiză. Se pregăti să audă hotărârea fatală a lui Leath, dar acesta râse cu dezamăgire și tandrețe.

– Ai câștigat. Pentru moment. Dar o să stau cu ochii pe draga ta domnișoară Trim.

– N-o să vezi nimic care să fie în defavoarea ei.

Nell îi fu recunoscătoare marchizei pentru încredere. Încredere pe care n-o merita. Acum aproape c-o înăbușea sentimentul de

vinovăție. Se bucura că bătrâna câștigase bătălia, dar Leath avea dreptate să fie prudent.

– Ești o femeie încăpățânată.

– Bineînțeles că sunt, dragul meu. De unde crezi că vine încăpățânarea ta?

Leath începu să râdă sincer, iar apoi cei doi începură să discute despre o persoană de la Londra, pe care o cunoșteau amândoi. Nell închise ușa binișor.

Pentru moment, era în siguranță. Însă doar pentru moment. Leath n-avea să renunțe. Și avea să facă tot ce-i stătea în putință ca s-o compromită în fața marchizei. De acum înainte trebuia să aibă grijă. Și trebuia să reia căutarea jurnalului, oricât de primejdioasă ar fi fost treaba asta.

Marchiza nu pomeni nimic despre încercarea fiului ei de a o da afară pe Nell, ba chiar deveni mai afectuoasă cu fata. Aceasta din urmă încercă să stea departe de Leath, dar era cu neputință să nu se întâlnească pe coridoare sau în bibliotecă, atunci când ea intra acolo ca să caute o carte pentru stăpâna ei.

Interesul bătrânei marchize față de romane spori pe zi ce trecea. La vremea la care Nell își începuse serviciul ca însoțitoare, îndatoririle ei erau să facă zilnic conversație, să joace cărți și să întocmească scrisori. Uneori, în perioadele în care marchiza se simțea mai rău, fata o ajuta cu tratamentul. Acum îi citea *Mândrie și prejudecată*, și tocmai terminase *Rațiune și simțire*. În afară de plictisitoare *Clarissa*, Nell nu avea nici cea mai vagă idee ce să mai aleagă. Biblioteca de la Alloway Chase era plină de volume neinteresante.

Lui Nell îi plăcea să citească cu voce tare. Asta era o activitate ușoară, bine-venită mai ales fiindcă nu reușea să doarmă prea mult. În ultimele trei nopți își petrecuse ore întregi căutând în zadar prin bibliotecă. Frica o făcea să se grăbească. Dacă marchizul o prindea, avea s-o dea afară, fără să mai țină seama de spusele mamei lui.

– Vreți să continuăm cu *Don Juan* în dimineața asta, doamnă?

Cu o zi în urmă, Nell începuse să-i citească poemul lui Byron, iar bătrânei marchize părea să-i placă schimbarea.

– Da, te rog, draga mea. Ce bărbat nemernic!

– Byron sau Don Juan?

Marchiza râse, deși părea cam lipsită de vlagă, ceea ce o îngrijoră pe Nell. Naiba să-l ia pe Leath pentru că-și supărase mama!

– Amândoi. Ajută-mă să mă ridic, te rog. Mă simt puțin cam obosită.

Cererea ei n-o surprinse pe Nell. Chipul palid, delicat, atât de diferit de cel neguros al fiului ei, părea tras. Își ajută stăpâna să se așeze mai confortabil, apoi deschise, la pagina la care rămăsese, volumul legat în marochin. Urma pasajul în care tânărul crai o seducea pe virtuoasa, dar înflăcărata Lady Julia.

Ținând mai bine pachetul pe care îl avea în brațe, Leath se opri în prag ca să se uite la cele două femei din camera luminoasă. Toamna capricioasă oferea câteva zile perfecte înainte de venirea iernii.

Cu o blândețe pe care el n-o putu trece cu vederea, domnișoara Trim îi așază pernele mamei lui. Era cu puțință, era chiar probabil, ca fata asta să fi fost o intrigantă interesată, dar la acel moment, pe când credea că n-o vedea nimeni, Leath nu putu să nu bage de seamă afecțiunea pe care ea i-o purta mamei lui.

Trebuia să se aștepte ca încercarea lui de a o concedia să dea greș. Era îndeajuns de sincer cu sine însuși încât să recunoască faptul că nu voia să scape de domnișoara Trim doar din cauza influenței pe care ea o avea asupra mamei lui. Fata îi distrăgea prea mult atenția. La naiba, îl tenta prea mult.

Aparenta ei ostilitate nu-i înăbușea atracția pe care o simțea față de ea. Îl provoca. Era ceva excitant, dat fiind că acea femeie nu se gudura pe lângă el și nici nu se visa marchiză sau amantă.

Fata se întoarce, iar mișcarea trupului ei grațios îi făcu lui Leath inima să tresară. Ea se așază într-o parte, iar el îi văzu nasul delicat și bărbia pronunțată, atât de nepotrivită pentru o servitoare. Leath ardea de dorință să-i desfacă agrafele cu care își chinuia părul blond. Poate că n-avea încredere în ea, dar, o, Doamne, ce priveliște încântătoare îi oferea!

Însă mama lui nu părea să se simtă prea bine. Leath se încruntă și aproape că n-o auzi pe domnișoara Trim atunci când începu să citească. Apoi, la fel ca mama lui, fu captivat de povestea deocheată.

Iubi cuminte poate oarecine?

Da, remușcarea al ispitei foc

Îl mai strunea, și mai lupta, zicând:

„O, nu, o, nu” – dar zise „da” curând.¹

¹ Byron, *Don Juan*, Editura Univers, București, 1987 (traducere de Aurel Covaci)

La sfârșitul ultimului vers, domnișoara Trim îl zări pe Leath în prag. Marchiza chicoti, iar fata făcu ochii mari. În clipa aceea, marchizul nu văzu în privirea ei nici urmă de resentiment. Își dorea din suflet să vadă așa ceva. În schimb, descoperi cu uimire că atracția nu era doar din partea lui.

La fel ca Lady Julia din poem, expresia domnișoarei Trim vădea rezistență, dar și dorință.

Era un dezastru.

– Continuă, Nell. E minunat.

– Doamnă, lordul Leath e aici.

Bătrâna marchiză își aținti privirea asupra lui, iar chipul i se luminează.

– Dragul meu, vino să ascuți. Nell îmi citește un poem deocheat.

– Ești prea tânără pentru Byron.

Leath puse pachetul cafeniu pe masa de marmură, iar apoi își sărută mama pe obraz.

– Ba Nell e prea tânără, îi răspunse, zâmbind, mama lui. Rămâi uluit aflând ce putea să facă desfrânatul. Bineînțeles, îmi aduc aminte bârfele. Probabil că aventura asta e inspirată din viața lui.

– Byron era un crai, mamă.

– Și nu-ți plăcea de el, știi.

– Nu-mi plăcea.

Marchizul își aminti de bărbatul inteligent, tulburat și tulburător pe care îl întâlnise fugitiv în tinerețe.

– A fost un ins interesant și scriitor, spuse el, dar multe femei au avut de suferit după ce l-au cunoscut. Nu pot să admir pe cineva căruia îi păsa atât de mult de propria plăcere, încât nu ținea seama de răul pe care îl provoca.

Căldura din ochii domnișoarei Trim se transformă în curiozitate. Leath nu putea să-și imagineze de ce o interesa părerea lui despre faimosul poet. Cu siguranță că el, marchizul, nu era singurul om din Anglia care să nu fi fost de acord cu desfrâul lui Byron.

La naiba, trebuia să înceteze să se mai uite visător la însoțitoarea mamei lui! Se întoarse spre masă și luă pachetul.

– Ți-am adus un cadou.

Mama lui încercă să se ridice, iar domnișoara Trim se grăbi s-o ajute cu o delicatețe pe care Leath n-avu cum să n-o bage de seamă.

– Vai, minunat! Ador cadourile.

El îi întinse cutia.

– Ai grijă. E grea.

– Deci nu sunt diamante? îl întrebă ea în glumă.

– Nu astăzi.

Domnișoara Trim aduse foarfeca și tăie sforile.

– Mă duc să termin scrisorile acelea, doamnă.

– Nu, rămâi, Nell. Pare interesant.

Bătrâna marchiză rupse hârtia de împachetat, la fel de încântată ca un copil de ziua lui, și-și vârî mâna în cutie.

– James, și mai spuneai că nu ești de acord!

– Cum aș putea să nu fiu de acord cu ceva care te face atât de fericită?

Ea scoase un volum superb, îmbrăcat în piele verde-închis.

– *The Fair Maid of Perth*. Ce frumos!

– I-am rugat pe cei de la Hatchards să-mi trimită cele mai la modă cărți ale lor. Acum există o comandă permanentă în fiecare lună. Dacă ți se pare că nu e de ajuns, ei o să trimită mai des.

– Cum aș putea să-ți mulțumesc? îi spuse ea cu ochii strălucindu-i de încântare.

Leath îi trimitea deseori podoabe, bijuterii, eșarfe sau obiecte decorative pentru apartamentul ei. Dar nu-și aducea aminte s-o fi văzut vreodată atât de încântată de un dar. Fusese atât de simplu să i-l facă! Se simțea ca un prost pentru că nu se gândise la asta mai devreme și destul de furios că fusese nevoie ca domnișoara Trim să-i atragă atenția că o carte sau două îi puteau însenina mamei lui viața plină de îngrădiri.

– Ce-o să ne mai distrăm, Nell!

– Într-adevăr, doamnă, spuse fata pe un ton neutru.

Leath se mai uită o dată la ea și fu surprins să vadă că-l privea fără reținerea cu care era obișnuit. Într-adevăr, îl privea ca pe un mister pe care nu putea să-l deslușească. Se întrebă de ce. Adevăratul mister era Nell Trim, nu marchizul de Leath.

– Poți să rămâi, James?

– Bineînțeles, spuse el, deși acum, când era mult mai atent la proprietățile lui, rămăsese uimit de cât de multă muncă trebuia să depună ca să le administreze. Și rămăsese și mai surprins de bucuria pe care o simțea înfruntând provocarea pe care i-o scosese în cale imensa lui moștenire.

– Minunat, spuse mama lui. Poate că Nell o să ne citească mai departe, o face într-un mod atât de plăcut!

Leath abia își înăbuși un geamăt. Ultimul lucru de care avea nevoie era să audă vocea ei joasă, răgușită, vorbind despre seducție.

– Sunt sigură că Excelența Sa nu vrea să mă asculte, spuse domnișoara Trim.

Îl ocolise în ultima vreme. Oare încă era afectată de discuția lor din bibliotecă? Sau poate că mama lui îi spusese că el încercase s-o dea afară?

– Ar trebui să-i citești lui James câteva dintre rapoartele acelea despre agricultură care au sosit ieri, spuse sec bătrâna marchiză.

– De unde ai aflat despre ele? o întrebă Leath, deși n-ar fi trebuit să fie surprins.

Mama lui era încă stăpâna casei, deși nu prea mai ieșea din apartamentul ei.

– Am spionii mei, îi răspunse ea. Mi-au spus că fantomele s-au întors.

– Ce prostii!

– Nu sunt prostii. Ca tânără mireasă, am văzut-o pe Lady Mary în turnuri.

– Într-o noapte cețoasă, mamă.

– Nu sunt singura care a văzut-o.

– Măcar tu nu erai beată.

Maică-sa strânse din dinți. Avuseseră discuția asta și mai înainte. Ea era de părere că acel castel, cu părți care fuseseră construite în secolul al XIV-lea, era bântuit.

– Lady Mary ne vizitează din nou, spuse ea.

– În turnuri?

– Nu, în bibliotecă. În ultimele trei nopți au fost văzute lumini înăuntru după miezul nopții.

Lui Leath i se păru că auzi un icnet venind dinspre domnișoara Trim, dar, atunci când se uită la ea, fata își coborâse privirea, într-o postură specifică servitorilor.

– Cine naiba umblă prin grădini la ora aceea? întrebă el.

– Garson se uita după braconieri.

– Și bea ca să-i mai treacă timpul, zise Leath, înveselit și, în același timp, sever. O să am o discuție cu el. Dacă paznicul meu s-a apucat de băutură, atunci n-ar trebui să umble pe proprietate cu arma la el.

– Râzi tu, James, dar știi că e adevărat că pe Lady Mary a sugrumat-o soțul ei.

– Știu că e adevărat. Dar nu cred că e adevărat că încă mai e aici și stă cu ochii pe urmașii ei. Iar dacă o face, mă îndoiesc că a devenit

pasionată de literatură. Mai ales că știu din surse sigure că biblioteca mea e plină de cărți plictisitoare.

Nu se uită la domnișoara Trim. Dar încercă, în gând, să găsească o explicație, chiar în timp ce combătea spusele mamei lui. În ciuda glumei pe care o făcuse el, Garson nu era un bețiv. Dacă omul spusese că văzuse lumină în bibliotecă, atunci așa era.

Se hotărî s-o prindă pe domnișoara Trim cu mâța în sac. Dacă îi dovedea mamei lui că fata era pusă pe rele, atunci putea s-o dea afară. Și putea să-și învingă, astfel, dorința nepotrivită de a se iubi cu ea.

Capitolul 6

Nell citise fiecare gând care îi trecuse prin cap marchizului atunci când mama lui îi povestise despre fantoma lui Lady Mary. El își dăduse seama pe dată cine anume umblase prin biblioteca lui. Iar ea, de frică, simțise noduri în stomac și așteptase ca el s-o dea de gol. Apoi își dăduse seama că Leath avea să profite de acel minunat prilej ca s-o prindă dând târcoale.

Bănuielile ei fură confirmate în seara aceea, atunci când îl văzu pe domnul Wells, majordomul cel impozant, ducând o tavă în bibliotecă. Pe tavă se aflau, bineînțeles, gustări pentru supravegherea plănuită de Excelența Sa.

Era prima dată când Nell se afla cu un pas în fața lordului Leath.

Jurnalul nu se afla în bibliotecă. Următorul loc promițător, cel mai promițător, de fapt, era dormitorul Excelenței Sale. Până la urmă, însemnările scandaloase nu aveau cum să fie ascunse alături de cartea *Fordyce's Sermons*, unde puteau să fie găsite de oricine. Necazul era că trebuia să intre neobservată în apartamentul marchizului. Faptul că el stătea de veghe în bibliotecă îi oferea lui Nell prilejul ideal.

Așa că ea se furișă pe coridoarele întunecate, cu o singură lumânare care să-i lumineze calea, iar casa i se păru de două ori mai mare decât în timpul zilei. Și în timpul zilei uriașa clădire se întindea pe kilometri întregi. Covoarele groase înăbușeau zgomotul pașilor ei, dar Nell rămase cu atenția încordată.

Valetul Excelenței Sale locuia deasupra apartamentului stăpânului său, dar Selsby fusese chemat cu o săptămână în urmă la căpătâiul mamei lui bolnave. Totul conspira ca s-o ajute pe Nell să cerceteze apartamentul lui Leath.

Ea se rugă în gând să găsească repede jurnalul. Trebuia neapărat să plece de la Alloway Chase. Cu cât stătea mai mult, cu atât hotărârea ei slăbea. Fiecare întâlnire cu marchizul o făcea să devină mai descumpănită. De pildă întâlnirea din acea zi, atunci când îi făcuse o surpriză mamei lui aducându-i pachetul cu cărți. Nu era tocmai gestul unui mojiu cu inimă de piatră. Și era atât de ipocrit încât să-l condamne pe lordul Byron pentru păcate pe care el însuși le făcuse? Ei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte una ca asta.

Dacă n-ar fi știut ce fărâdelegi făcuse marchizul, Nell l-ar fi plăcut. O, Doamne, pe cine încerca ea să păcălească? Ar fi făcut mai mult decât să-l placă. I se părea nespus de atrăgător, deși știa cât era de rău. Oricât de groaznic o făcea asta să se simtă.

Cum putea să tânjească după bărbatul care îi distrusese viața lui Dorothy? Oare și ea era victima unei slăbiciuni fatale, precum fusese sora ei vitregă?

Deschise cu grijă ușa apartamentului marchizului. Deși acesta era așezat comod în bibliotecă, inima lui Nell bătea nebunește de teamă că el ar fi putut să se afle în două locuri în același timp.

Intră în spațiul întunecat, imens. Închise ușa, ridică lumânarea și văzu un salon, decorat pe atât de masculin pe cât era apartamentul bătrânei marchize de feminin. Lumina pâlpâi, scoțând la iveală o canapea de piele și două fotolii care încadrau șemineul fără foc. Mesele greoaie de mahon erau ticsite de stive de cărți. Nell ar fi putut să parieze că printre ele nu se afla nici un roman. Pe o servanță se înșirau carafe care acum reflectau lumina lumânării.

Nell simțea prezența lui James Fairbrother de parcă acesta ar fi stat lângă ea. Mușchii gâtului și ai umerilor i se încordară până când, într-un târziu, ea se sili să se destindă. James se afla la parter, iar ea era în siguranță, cel puțin deocamdată.

Deschise ușa salonului și intră pe un mic coridor. Prima cameră era plină cu rafturi. Fata răsuflă adânc, încercând să se liniștească, dar își dori să n-o fi făcut. Oare când îi devenise mirosul marchizului atât de familiar? Toate simțurile i se întetiră de plăcere atunci când recunoscu aroma săpunului de santal și mirosul de bărbat curat și sănătos. I se părea un gest neîngăduit de intim să umble prin

hainele pe care le purta Leath pe trupul lui puternic și vânjos. Fata băjbăi ca să închidă ușa, care scoase un zgomot ce o făcu să tresară, speriată. Ascultă, disperată, și rămase locului, în cazul în care cineva ar fi venit să vadă ce fusese cu zgomotul acela.

Nimic.

Nell trase aer adânc în piept. Ei nu-i era ușor să mintă. Să se furișeze, să asculte pe la uși și să spună minciuni erau lucruri care nu-i stăteau în fire. Un alt motiv pentru care trebuia să plece cât mai repede de la Alloway Chase. Dacă se mai folosea de multe tertipuri, avea s-o ia razna. Deschise următoarea ușă și descoperi o cameră de baie mai luxoasă decât își imaginase vreodată în timpul vieții ei petrecute la Mearsall. Măcar găsisese dovada că lui Leath îi plăcea să-și satisfacă dorințele. În fața lumii, marchizul se prezenta ca fiind un om moderat. În adâncul sufletului, Nell era convinsă că sub masca formalismului se ascundea un bărbat care prețuia plăcerile.

Imaginea lui James Fairbrother dezbrăcat în acel loc magnific, acoperit cu gresie albastră, îi făcea sângele să fiarbă. Nu putea să nu și-l imagineze cufundându-se în apă și frecându-și cu săpun pielea udă, întins în cada imensă.

De data asta, deși închisese ușa cu grijă, Nell fu cuprinsă de o panică și mai mare. Prezența ei în apartamentul marchizului îi aprindea simțurile într-un fel care o dezgusta. Mai rămăsese o ușă. Singurul lucru care o făcu să continue fu nevoia disperată de a fugi. Dacă dădea greș acum, probabil că avea să dea greș cu totul.

În timp ce deschise ușa, mâinile îi tremurau atât de tare încât umbrele lumânării dansau sălbatic pe pereții din jurul ei. Se simțea precum mireasa lui Barbă Albastră pe când intra în camera încuiată. Un gând tulburător, având în vedere sfârșitul macabru al tinerei din poveste. Cel puțin în versiunile pe care le auzise ea povestite la gura sobei, la Mearsall.

Dormitorul era atât de mare, încât lumina lumânării nu pătrundea în toată încăperea. Focul era aprins în șemineu, dar cea mai mare parte a imensului spațiu era cufundată în penumbră. Dormitorul avea o formă circulară, cu ferestre înalte, care dădeau spre trei direcții. Nell se gândi că ea se afla, probabil, în turnul vestic al castelului. Închise cu grijă ușa în urma ei.

Imensul pat cu baldachin, așezat pe o estradă, era îmbrăcat în brocart. Tavanul era atât de înalt, încât făcea ca uriașul dormitor să pară mic. Așternuturile erau îndoite, pregătite pentru trupul

puternic al marchizului. Nell se cutremură de o groază care, deși nu voia să recunoască, cuprindea și o urmă de încântare interzisă.

Dacă, străbătând celelalte încăperi, Nell simțise că îi încălcase intimitatea lui Leath, acum, în acea încăpere în care el dormea, ei i se părea că marchizul îi luase urma. Pe noptieră se afla o carte deschisă, de parcă el abia o lăsase din mână. O cămașă era pusă pe spătarul unui scaun. Un halat de mătase neagră, moale precum blana unei pantere, era așezat la picioarele patului, așteptând ca proprietarul să-l îmbrace. Nell și-l imagină purtându-l în timp ce se bucura de un pahar de coniac înainte de culcare. În mintea ei era foarte vie imaginea lui Leath în ipostaza lui animalică, senzuală, și nu cea care apărea în fața lumii, a bărbatului civilizat.

Aici îi era ușor să și-l închipuie alături de o femeie. Nu de o fată cu care se tăvălea ca să-și satisfacă poftete, ci cu o femeie pe care o dorea. Poate chiar pe care o... iubea. Lui Nell i se tăie răsuflarea atunci când își dădu seama că femeia pe care și-o imagina în brațele lui Leath era ea.

Destul! Înghiți, încercând să se liniștească. N-avea mult timp la dispoziție. Și nu-l putea pierde cu prostii acel timp prețios.

Își aduse aminte de „fantomă” lui Lady Mary și se duse la fereastră ca să se asigure că draperiile erau trase. Apoi puse lumânarea pe masă și cercetă camera din priviri.

Imensul și neobișnuitul dormitor era plin de cufere și de cotloane interesante. Un loc în care putea să caute cu folos. Își îndreptă umerii și se duse la cufărul pironit lângă șemineu, pe care cifrele ce alcătuiau anul 1676 erau prinse în cuie mari de fier.

Apoi se întâmplă ceva neașteptat. Ușa se deschise și Excelența Sa intră în cameră. Nell își ținu răsuflarea de parcă asta ar fi făcut-o să devină invizibilă. Neliniștea pe care o simțea se transformă în groază copleșitoare.

Pe chipul lui se citi uimirea, apoi Leath miji ochii la ea. Văzând-o acolo, n-avea cum să fie la fel de șocat precum era ea de prezența lui.

– Ce naiba cauți aici? o întreabă el.

Sprâncenele groase îi încadrau ochii adânciți în orbite. Era îmbrăcat lejer, cu cămașă albă și pantaloni, iar în picioare purta cizme. Arăta înspăimântător.

Făcu o reverență tremurândă.

– Domnule!

Privirea lui curioasă nu ezită.

– Ce pui la cale, domnișoară Trim?

– Ni... nimic, domnule, se bâlbâi ea. Îmi cer iertare că am dat buzna. Vă las în pace.

Leath nu se clinti atunci când Nell o porni spre ușă. Picioarele ei tremurau atât de tare încât se temu ca nu cumva să cadă înainte să ajungă la ieșire. Trecu pe lângă el și, pentru o clipă, pentru un moment nebunesc, crezu că avea să reușească.

Până când el se întoarse și trânti ușa în fața ei.

– Nu atât de repede, fetiță indiscretă.

Impulsul de a trage de ușă îi dispăru lui Nell la fel de repede pe cât îi apăruse. N-avea cum să câștige într-o luptă fizică împotriva lui Leath. Gâfâi, mai mult speriată decât obosită. Se întoarse, lipindu-și spatele de ușă.

– Lăsați-mă să ies!

– Nu încă, îi răspunse el calm și-i puse palmele de o parte și de alta a capului.

Liniștea lui era mai înspăimântătoare decât orice țipăt. Arăta cât de bine știa să-și înfrâneze firea. Era atât de mare, încât lui Nell i se părea că înfrunta pământul însuși. O întreagă planetă, și încă una furioasă. O, Doamne, în ce necaz intrase!

– Mă speriați, spuse ea, apelând la latura lui mai blândă.

Avea una; i-o arăta mamei lui. Nenorocirea era că, dacă povestea lui Dorothy fusese adevărată – și cu siguranță că fusese –, el nu le arăta bunăvoință și femeilor care nu făceau parte din clasa lui socială.

– Meriți să fii speriată, îi zise el, sumbru.

Fără s-o atingă, îi priponi trupul de ușă. Aromă lui evocatoare îi inundă nărilor lui Nell. În sânge începu să-i curgă altceva decât frică.

Urându-se pentru o astfel de senzație, ea se uită la chipul lui împietrit.

– Asta... asta nu e frumos.

Ochii lui scânteiară. Nell știa că Leath nu era un om care să respecte inocența. Aceleași simțiri care plutiseră între ei în prima noapte fremătau acum în liniștea care se lăsă.

– Nu simt că ar trebui să mă port frumos.

Nell tremura.

– Vă rog..., șopti ea. Dați-vă înapoi.

Leath rămase deasupra ei, de neclintit și necruțător.

– Nu, până când nu îmi spui ce cauți aici.

– Eu...

Nell se gândi, cu disperare, la o cale prin care să-și explice prezența. Nu-i veni nimic în minte.

Leath înălță din sprâncene.

– Eu, ce?

– Nu pot să gândesc atunci când sunteți atât de aproape, murmură ea, mânioasă.

În ciuda răutății râsului lui, Nell simți fiori. Fiecare fir de păr i se ridică. Amestecul îmbătător de dorință și de teamă o făcu să ametească.

– Nu vreau să gândești. Vreau să-mi spui adevărul, îi ceru el, încruntându-se. Ai venit să furi?

Nell ar fi trebuit să se bucure de acuzația lui, care o făcu să nu mai tremure ca un șoarece. Își îndreptă spatele și-i aruncă o privire piezișă.

– Bineînțeles că nu.

– Atunci, ce faci aici?

Nell nu se uită în ochii lui.

– Credeam că erați în bibliotecă.

– Urmărind-o pe Lady Mary.

Răspunsul lui aspru o făcu să tresară. Iar felul hotărât în care o privea o făcea să ardă.

– L-am văzut pe Wells aducându-vă cina.

– Ce domnișoară ocupată ești! Nu era un compliment. Știu deja că tu ești fantoma.

Nell își ridică privirea spre el.

– Voiam o carte, spuse ea cu disperare.

– Una pe care nu poți s-o găsești în timpul zilei? Leath continuă, pe același ton plin de asprime: Când poți să te bucuri de sfaturile domnului Crane ca să-ți faci alegerea.

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, Nell ar fi crezut că era gelos. Dar marelui marchiz de Leath nu i-ar fi păsat de flirturile unei servitoare.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, Leath continuă:

– Sunt sigur că n-o să-mi spui că ești aici ca să cauți ceva de citit.

Nell își ridică bărbia. Știind că risca un dezastru, spuse singurul lucru care îi veni în minte:

– Voiam să văd unde dormiți.

Uimit, Leath se trase în spate.

– Ce naiba?!

Nell profită de cei câțiva centimetri dintre ei ca să ia o gură de aer cu aromă de santal. Faptul că se înroși ca racul avea să facă explicația ei mai demnă de crezare.

– Vă rog, nu mă faceți să recunosc asta.

O privea ca un șarpe care se uita la un șobolan.

– Ce să recunoști?

– Chiar trebuie să spun? Mă faceți să roșesc.

Măcar partea asta era adevărată.

– Da, chiar trebuie.

Nell își puse palmele asudate pe rochie. Cât de mult i-ar fi plăcut să-i tragă un pumn, dar avea îngrozitoarea presimțire că falca lui era cu mult mai dură decât pumnul ei. O, Doamne, spera să fie convingătoare. Dar nu prea convingătoare.

– Până acum nici o servitoare n-a fost îndrăgostită de dumneavoastră, domnule?

În chip surprinzător, Nell rosti întrebarea fără să șovăie.

– Nu, din câte..., spuse el cu glas foarte scăzut. Vrei să spui că ai o slăbiciune pentru mine, domnișoară Trim?

Nu părea încântat. Nell ar fi trebuit să se bucure că el nu-i rupea hainele. Mărturisirea ei ar fi putut să fie socotită drept invitație. Își dădu încă o dată seama că Leath era un desfrânat extrem de stăpân pe sine.

Nell se strădui să pară rușinată, și nu speriată de moarte.

– E rușinos.

– Sunt sigur. Părea sceptic, așa cum era și firesc. N-ai părut niciodată fascinată.

Nell își întoarse privirea și se uită la mâna lui, întinsă peste ușa de mahon. La fel ca și restul trupului său, mâna lui Leath era mare, puternică și frumoasă. În ciuda tuturor lucrurilor, fata nu putea să nu și-o imagineze așezată pe pielea ei. Inelul de aur cu sigiliu, simbolul titlului nobiliar, îi strălucea diabolic pe degetul mic.

– Am și eu mândria mea.

– Bineînțeles, îi răspunse el, sec.

Nell se chinui să pară umilă, rușinată și inocentă. Toate astea erau adevărate. Poate mai puțin partea cu „umilă”. Tatăl ei vitreg o prevenise că, fiind doar fiica unui sergent-major, n-avea dreptul să fie atât de încăpățânată.

– Îmi dau foarte bine seama de diferența dintre noi.

– Iar asta îți frânge inima.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să verse o lacrimă ca să pară mai convingătoare!

– Nu pot să-mi stăpânesc sentimentele.

Leath nu veni mai aproape de ea, doar păru c-o făcuse.

– Chiar te aștepți să cred asemenea baliverne?

Nell începu să-și piardă cumpătul.

– Nu vă dați seama de efectul pe care îl aveți asupra unei fete ușor de impresionat.

Leath pufni cu neîncredere:

– Și mai multe baliverne.

Să-l ia naiba! Nell se simți cuprinsă de un amestec tulburător de furie, disperare și curaj nebunesc. Cu mâini frenetice, îl apucă de cămașă.

– Vă arăt eu baliverne, domnule!

Întinse capul și-și lipi buzele de ale lui.

Capitolul 7

Sub asediul neașteptat al domnișoarei Trim, Leath se încordă, peste tot. Trebuia să recunoască. Fata aceea era în stare să-l provoace pe însuși diavolul. Leath nu se așteptase ca ea să meargă atât de departe și să-i facă mărturisirea absurdă că era îndrăgostită de el.

Dar până la urmă o încolțise, nu-i așa?

Buzele ei erau moi și adorabil de neîndemânatic. Săruta ca o tânără fată. Era posibil ca asta să fi fost un alt truc menit să-l înduplece, dar se îndoia. Mai de necrezut decât presupusa ei atracție era faptul că minunata domnișoară Trim nu se prea pricepea la săruturi. Lucru care se dovedi a fi curat noroc. Chiar și așa, membrul lui era mai tare ca fierul. Dacă ea ar fi dovedit doar un dram de îndemânare în plus, el și-ar fi pierdut rațiunea cu totul.

Pentru că rămăsese cât de cât în toate mințile, o apucă de umeri. Îi prețui, pentru o clipă, puterea trupului suplu. Apoi, mult mai greu decât ar fi vrut să recunoască, o împinse la o parte. Se despărțiră, iar fata începu să gâfâie. Pentru sărutul lor scurt și grăbit, își ținuse buzele lipite.

– Ce..., murmură ea, părând amețită, de parcă el i-ar fi desenat lumea în culorile curcubeului.

Nell își umezi buzele încet, de parcă l-ar fi gustat. Leath își înăbuși un geamăt și o trase mai aproape, chiar dacă bunul-simț îi

spunea s-o împingă la o parte. Îi era cu neputință să deslușească misterul prezenței ei acolo, fiindcă mintea lui era devorată de dorința nebună de a-și face de cap cu ea. Nu era obișnuit ca mintea și simțurile să i se războiască între ele. Iar acum mintea era cea care ar fi trebuit să câștige.

Nu era cazul.

– Te admir că ai încercat, îi spuse el pe un ton brutal, îndreptat mai mult spre sine însuși.

Tresărirea ei îl făcu să se simtă vinovat, chiar dacă știa că fata și-o căutase cu lumânarea.

– Îmi pare rău, spuse Nell, iar gâtul firav i se mișcă atunci când înghiți în sec. Dacă îi spuneți mamei dumneavoastră că v-am sărutat, atunci o să vă lase să mă dați afară.

Leath fu uimit să afle că mama lui îi povestise domnișoarei Trim despre încercările lui de a o da afară din slujbă.

– Va fi de ajuns să afle că ai venit în camera mea! izbucni el, iar apoi, văzând-o că se înroșea de rușine, se simți vinovat.

– Deci, o să câștigați.

Mai ușor decât se așteptase. Se întrebă de ce nu era mai fericit. Ar fi trebuit să danseze ca un copil, acum că fetișcana aceea șireată întrecuse limita. Dar pe buze încă simțea fiori de la apăsarea gurii ei. Capul i se învârtea de la aroma săpunului ei cu miros de lămâie, mult mai familiar decât ar fi trebuit. Doar sunetul vocii ei era de ajuns ca să-l facă s-o dorească.

Nu credea că ea simțea la fel. Însă el o dorea. Dar ea nu-i spusese că-l dorea, nu-i așa? Sustinuse că era îndrăgostită ca o școlăriță.

Ar fi trebuit să-i arate ce riscuri își asuma. S-o arunce pe pat și să se așeze deasupra ei.

Juca jocuri primejdioase. Ar trebui s-o trimită să-și facă bagajele.

Își încleștă mâinile pe umerii ei, ținând-o în loc.

– De ce nu-mi spuneți să plec? îl întrebă ea, mirată.

Nell părea, pentru prima oară, o fată zăpăcită și nu o femeie ale cărei acțiuni îl chinuiau cu întrebări și a cărei prezență nu-l lăsa să doarmă.

– Vrei să mă săruți?

– Nu, spuse ea repede, iar apoi, mai puțin sigură: Da.

Nell se strădui să păstreze imaginea unei fete amorezate. Dar după ce îl sărutase, Leath văzuse excitația strălucind în ochii ei.

– Deci, ce vrei?

Nell își mușcă buza, iar el nu putu să se abțină, se aplecă și o sărută ca s-o împiedice să-și mai chinuie gura voluptuoasă. Strigătul ei de mirare fu o adiere de răsuflare caldă pe fața lui.

Își puse mâinile pe spatele ei și o ținu în brațe așa cum un iubitor ar fi ținut femeia pe care voia s-o sărute. Adânc.

Știind că avea să plătească pentru asta, știind că era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă, Leath o sărută pe domnișoara Trim.

Nell încă tremura după primul lor sărut. O experiență care o lăsase descumpănită și surprinzător de frustrată.

Nu știa dacă îi plăcuse, dar fusese... interesant.

Nu se așteptase la căldura, intimitatea și apropierea fizică în urma unui sărut cu un bărbat. Gura lui rămăsese nemișcată și nu-i răspunsese la sărut. Nu era sigură că și-ar fi dorit ca Leath să facă asta.

Preț de un moment interminabil, Leath o privi cu o expresie impasibilă. O strângea de umeri, iar ea se temea că avea s-o împingă afară pe ușă. În mod ciudat, șovăia în loc să plece. Se aștepta să fie dată afară din camera lui, iar apoi, a doua zi, să fie dată afară de la Alloway Chase.

Leath părea la fel de rigid. Trăsăturile lui erau la fel de ascuțite: pomeți pronunțați, nas proeminent, fălci puternice.

Dar buzele lui... Buzele lui fuseseră mai moi decât o pană.

– A fost...

Minunat? Greșit? Încântător? Încântător?

S-o ajute Dumnezeu. Sau s-o osândească. Ea începuse asta. Acum deschisese porțile pieirii către un orizont de care habar n-avusese până atunci.

Leath își trecu degetul de-a lungul obrazului ei, dându-i fiori. Zâmbi ușor, iar inima lui Nell începu să bată nebunește. Vocea lui răgușită îi mângâia nervii precum catifeaua. Mirosul lui curat și masculin o învăluia, mult prea familiar pentru un bărbat care ar fi trebuit să fie un străin pentru ea.

– De obicei nu rămâi fără cuvinte, domnișoară Trim.

Nu mai fusese sărutată niciodată. Își imaginase că, oricine avea să fie năroul, el avea să-i spună pe nume. Dar felul în care Excelența Sa îi spusese „domnișoară Trim” o făcuse să tremure de încântare. Și, s-o ierte Dumnezeu, dar în ultima vreme, atunci când se gândise la săruturi, bărbatul care o săruta era lordul Leath.

Nell se simțea de parcă stătea la marginea unei prăpăstii. Ar fi trebuit să fugă, să uite de misiunea ei de răzbunare, să uite că, oricât de neîngăduită ar fi fost acea atracție, bărbatul acela era foarte atrăgător. Ar fi trebuit să se întoarcă la Mearsall, să se ducă la dragul și bunul ei tată, să se întoarcă la existența ei plictisitoare și să fie fericită că acolo ar fi fost în siguranță.

– N-ar fi trebuit să faceți asta, îi spuse ea cu glas tremurător.

– Tu m-ai sărutat prima.

– Două greșeli nu fac un lucru drept.

Nu fu surprinsă atunci când Leath începu să râdă. Chiar și ea socotea că spusese un lucru lipsit de noimă.

– Părea să fie ceva nou pentru tine. Eu doar ți-am arătat o altă tehnică.

Nell crezuse că se înroșise înainte, dar critica lui îi făcu acum obraji să ia foc.

– Nu-mi petrec timpul sărutând bărbați la întâmplare, domnule. Nu vreau să-mi cer iertare pentru că n-am experiență.

– Mă bucur.

O prinse ușor de talie. Nell era copleșită de senzația dată de mâinile lui mari, care o țineau.

– Pentru lipsa mea de experiență?

– Că ai făcut o excepție de la regula ta.

– Presupun că sunteți obișnuit ca femeile să se arunce la picioarele dumneavoastră, mormăi ea, știind că se făcuse de râs.

Probabil că un bărbat ca Leath nici nu putea să iasă din casă fără să se împiedice de o droaie de domnișoare cu simțurile aprinse, dornice să-l sărute. Dornice de mai mult.

Ideea că el ar fi putut să facă mai mult decât atât cu ea îi făcu inima să-i bată dureros de tare în piept.

Leath zâmbi. Cât de mult își dorea Nell ca el să înceteze! Buzele lui perfect conturate îi făceau pulsul să i-o ia razna.

– Ce bine ar fi ca viața unui marchiz preocupat numai de gânduri politice să fie atât de interesantă!

Nell nu se lăsă păcălită. Chiar și fără să fi știut povestea lui Dorothy, nu putea să-și închipuie că femeile ignoraseră nenumăratele lui calități. Fusese furios s-o găsească în camera lui. Acum nu mai era furios. Nell nu-i simțea decât dorința.

Ea se dădu înapoi și se lovi cu putere de ușă.

– Trebuie să plec.

El o strânse mai tare.

– Ai intrat singură în bârlogul leului, domnișoară Trim.

– Nu-mi mai spuneți „domnișoară Trim“, îi spuse ea, furioasă, și-i puse mâinile pe piept.

Își zise în gând că trebuia să-l împingă, dar degetele n-o ascultară și îl apucară de mușchii încordați ai pieptului. Era atât de cald! Sub palma ei dreaptă, inima lui bătea precum toba unui cuceritor.

Sărutul lor fusese intim. Dar ei i se părea și mai intim să simtă cum viața bătea în pieptul lui. Ce greșală făcuse venind acolo! Chiar dacă pleca imediat, ea și marchizul nu mai puteau să fie nici odată străini unul față de celălalt.

– Ai prefera să-ți spun Eleanor? o întrebă el pe un ton suav.

Nell făcu ochii mari.

– Numai tata îmi spunea „Eleanor“. Toată lumea îmi spune „Nell“.

– Îmi place mai mult ideea de a o săruta pe Eleanor.

– Iar mie îmi place mai mult ideea de a merge în camera mea. Scoase un țipăt scurt, îngrozită. Asta păruse o propunere. Să merg singură în camera mea, vreau să spun.

– Deci nu ești curioasă?

După expresia de pe chipul lui, Nell își dădu seama că momentul în care ea dăduse din cap nu fusese convingător.

– Îmi pare rău că am intrat în apartamentul dumneavoastră.

– Mie nu-mi pare rău.

Ea făcu ochii mari de uimire.

– Nu?

– Am în brațe o femeie frumoasă și nici un plan pentru restul serii.

Ea simți că i se făcea rău de frică. O, Doamne, în sfârșit îl vedea pe cuceritor! Așa cum spusese chiar el, ea îi apăruse în cale de bunăvoie. Îl împinse. Era ca și cum ar fi încercat să mute un munte.

– Nu, spuse ea.

– Nu?

– Dreptul la prima noapte nu mai e la modă de multă vreme.

– Deci nu vrei să ajungi în patul meu?

– Nu.

Deși sângele îi fierbea în vene la gândul că trupul lui puternic și frumos ar fi putut să devină jucăria ei în noaptea aceea.

– Și totuși, ești aici.

Asprimea din vocea lui o făcu să tremure.

– V-am spus... de ce.

– Da, suferi de dragoste neîmpărtășită.

Nell îl împinse din nou.

– Nu e dragoste. E doar pasiune.

– Dovedește-o.

Nell încetă să se mai frământa și îl privi cu spaimă.

– Nu sunt o femeie ușoară, îi spuse ea cu glas plin de amărăciune. Nici măcar nu știu să sărut, după cum ați ținut să-mi spuneți, ceea ce e cât se poate de nepoliticos.

De data asta, râsul lui avu o inflexiune de furie. Pentru o clipă, pe când o săruta, păruse un bărbat mai blând, mai tânăr, mai bun. Dar acum, hotărârea de pe chipul lui o făcu să se cutremure de emoție. Și de o tulburare cu totul nedorită. Nu mai stătuse niciodată atât de mult timp în brațele unui bărbat. Lângă Leath, ea se simțea mică și feminină. Și neajutorată, lucru care ar fi trebuit s-o sperie. Până la urmă, el putea s-o siluiască, iar primprejur nu era nimeni care s-o ajute.

– O să-ți păstrezi castitatea, deși Dumnezeu știe că ispitești soarta.

– Credeam că sunteți în bibliotecă, repetă ea cu încăpățănare.

– Nu e o scuză.

– Atunci lăsați-mă să plec.

Zâmbetul lui nu era încurajator.

– Nu până când o să fiu sigur că ai învățat cum să săruți un bărbat.

Ea se împotrivi:

– Cred că e mai bine să nu știu.

– Sunt uimit că o femeie atât de frumoasă n-a fost atinsă până acum.

Nell miji ochii.

– Complimentele n-o să mă convingă să rămân.

– Poate că nu. Dar *asta* s-ar putea să te convingă.

O sărută iute și dominator. Era ciudat cât de multe putea Leath să spună fără cuvinte.

– Vă... vă flatați singur, domnule.

– Oare? Încă ești aici.

Nell trase aer în piept. Uitase cum să răsuflă. Iar atunci când reuși s-o facă, mirosul lui de mosc îi inundă simțurile și nu mai fu în stare să gândească deslușit.

Mai răsuflă o dată. Își dădu seama că el n-o mai ținea în brațe. Măinile lui minunate îi atârnavă pe lângă corp, cu palmele desfăcute, deși răsuflarea lui iute arăta cât era de neliniștit.

Își luă mâinile de pe pieptul lui, detestând căldura pe care încă o simțea în palme, și se întinse după mânerul ușii din spatele ei.

– O să mă opriți dacă încerc să plec.

Nell avu sentimentul îngrozitor că vorbea ca și cum și-ar fi dorit ca el s-o țină acolo.

– Încearcă și o să vezi.

În ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care le știa despre el, fata avea puternicul sentiment că putea să se încreadă în Leath până în pânzele albe. Oare avea dreptate? Sau era doar o altă fată prostuță care cădea în capcana lui?

– Doar un sărut? șopti ea, nevenindu-i să creadă că nu era deja în drum spre camera ei. Se întrebă dacă Leath își dădea seama ce efect avea masculinitatea lui asupra voinței ei firave. Pot să am încredere în dumneavoastră?

Vocea lui avu din nou acea undă de furie.

– Tu ești cea care a intrat pe furiș în dormitorul meu.

Se simți vinovată, deși n-ar fi trebuit. El era un om rău, iar ea făcea ceea ce ar fi făcut orice om drept. Dar nu putea să nege că se simțise demnă de dispreț atunci când intrase în sanctuarul lui fără să ceară voie.

– Un sărut. Apoi o să plec.

– Cum doriți.

– Sunteți de acord? îl întrebă, șocată.

– E timpul să trecem de la negocieri la acțiune, draga mea Eleanor. Ca să-i arate că vorbea serios, o luă în brațe.

Capitolul 8

Buzele domnișoarei Trim, ale lui Eleanor, tremurau peste cele ale lui Leath. Lui îi plăcea atât de mult s-o atingă, încât aproape uită că n-avea încredere în ea. Nu credea nici în ruptul capului că era îndrăgostită de el. Pe de altă parte, era convins, în ciuda oricărei rațiuni, că ea nu mai sărutase înainte nici un alt bărbat.

Patul aflat în apropiere, ora târzie și îmbinarea de timiditate și de ardoare – cu toate conspirau, făcându-l să-și uite furia și bănuiele. Leath își mai amintea numai că ea era frumoasă și că el visase nopți la rând c-o atingea.

Îi gustă buzele lipite de ale lui și lăsa gingășia să câștige. Simți o urmă de tandrețe nedorită amintindu-și de felul în care ea îl sărutase, parcă încercând să-l facă să i se supună. Acum reținerea ei dispăruse; se lăsa în brațele lui, ca și cum ar fi fost creată ca să-l satisfacă. El îi sărută colțurile buzelor, iar apoi îi mușcă ușor buza de jos.

Nell sări înapoi. Ochii ei de culoarea scorțișoarei erau tulburați și plini de dorință.

– Asta a fost... ciudat.

El zâmbi și-i cuprinse capul între palme.

– O să ajungă să-ți placă.

– Sunteți sigur?

– Da.

Leath își alungă din suflet un alt val de tandrețe. Stând de bunăvoie în brațele lui, tremurând sub atacul noilor sentimente și experiențe, ea îi zdruncina orice apărare. Își puse din nou gura peste a ei. Îi trasă cu limba marginea buzelor.

– Deschide-o pentru mine, Eleanor.

Ochii ei erau sticloși.

– Eu...

Leath se năpusti și-și lăsa limba să alunece în interiorul fierbinte, gustând-o pe deplin. Închise ochii, ca să poată să savureze mai bine fiecare nuanță. Era mai dulce decât cireșele, piersicile sau caisele. Ca mierea, dar puțin acrișoară.

Ea scoase un sunet gutural. Refuz sau încurajare? Apoi îi atinse limba cu a ei și, de data asta, suspinul ei trădă plăcerea. Își încleștă degetele în cămașa lui, ca o pisicuță care își ascutea ghearele.

De cât timp stătea lângă foc, sărutând-o pe domnișoara Trim? Leath nu știa. În cele din urmă, în chip inevitabil, nu mai fu de ajuns doar s-o sărute. Își mută buzele pe fața ei, apoi coborî pe gât. Stăruia asupra unui nerv aflat la îmbinarea dintre gât și umăr, iar Nell strigă. Aroma ei proaspătă deveni mai puternică.

O excita. Fir-ar să fie, cum îl mai excita ea pe el! Mâna lui tremură atunci când și-o ridică spre șirul de nasturi care cobora de la gulerul ei auster. Se chinui să-i desfacă, el, care nu se mai chinuise să dezbrace o femeie de pe vremea când plecase de la Cambridge.

Chipul ei era îmbujorat de plăcere. Ținea ochii închiși și buzele îi străluceau, întredeschise, așteptând mai multe săruturi. Se sprijini de el ca și cum n-o mai țineau picioarele. Nici el nu se simțea prea stabil. Sângele îi pulsa, fierbinte și apăsător, nevoia de a o atinge

îi vuia fără încetare în urechi. Nell răsufla întretăiat și îl ținea de umeri cu mâinile ei puternice și grațioase.

Rochia cenușie se desfăcu. Leath se simțea ca un explorator care ajungea pe pământ necunoscut. Cât de mult visase s-o dezbrace de hainele acelea ca de călugăriță.

Se aplecă să-i sărute clavicula, insistând asupra locului care pulsa la baza gâtului ei. Își strecură mâna pe sub rochia ei și-i cuprinse un sân. Greutatea cărnii din palmele lui îl lovi precum un uragan.

Nell tresări și se încordă.

– Asta nu-i bine.

– Da, fu el de acord.

Poate că era nebun, dar nu fusese niciodată un mincinos.

– Mi-ați promis doar săruturi, spuse ea șovăitor, fără să se retragă.

– Atunci, lasă-mă să te sărut din nou.

Buzele ei tremurară, nesigure. Oftând, se lăsă pradă căldurii pe care o simțea. Sfârcul ei încununit de o mărgea se freca de palma lui. Când Leath i-l mângâie cu degetul mare, Nell se cutremură și gemu. Se împinse spre el, implorându-l pe tăcute să-i facă mai mult.

Reacția ei îl încântă. Grăbit, îi scoase lenjeria ca să-i dezgolească un sân la lumina flăcărilor. Zărind pielea albă, încoronată de roz aprins, începu să tremure de dorință. Priveliștea era cu atât mai incitantă cu cât celălalt sân era încă acoperit de pânză albă. Leath simțea că tocmai despachetase cel mai frumos cadou din istorie.

Nu putu să se oprească și se aplecă iute ca să cuprindă între buze sfârcul perlat. Ea țipă ușor și se apropie mai mult. El supse mai tare, unduindu-și limba. Apoi, atunci când ea începu să gâfâie, să se zbată și să-și treacă mâinile prin părul lui, o mușcă ușor. O altă tresărire de plăcere.

Leath se culcă peste ea, iar Nell își desfăcu picioarele ca să-i facă loc. El i se lăsă pe pântec, făcând-o să simtă cât era de greu și de mare.

Nell se zbătu și scoase un sunet înăbușit, dar el era prea amețit ca să ia aminte. Își coborî mâna tremurândă ca să-i ridice fustele. Ardea de nerăbdare s-o atingă între picioare.

Nell scoase un alt sunet înăbușit și îl prinse de mână atunci când Leath începu să și-o urce pe coapsa ei. Își dădu seama vag, prin tumultul amețitor, că trupul ei nu mai era la fel de destins și de primitiv ca la început.

Beat de dorință, își ridică, în cele din urmă, capul.

– Eleanor?

Înima i se frânse. Era încordată, speriată și nefericită. Mâna lui se opri pe coapsa ei, dar nu fu îndejuns de curajos ca să se retragă.

– Opriți-vă, îi spuse ea cu glas răgușit. Vă rog, opriți-vă.

Pentru o clipă, Leath vru s-o contrazică, s-o convingă, s-o seducă. Nell era atât de aproape să cedeze. Iar el își dorea acea împreunare din prima clipă în care o văzuse.

Se luptă cu animalul dinlăuntrul lui. Acesta ripostă.

Scrâșni din dinți, se uită la ea și-și reaminti că era un bărbat onorabil.

– Bineînțeles.

Cedarea aproape că-l omorî.

Nell avea dreptate să protesteze. Domnul să se îndure de el, uitase unde se afla. Uitase toate motivele pe care le avea ca să nu facă asta. În afară de toate bănuielile pe care le avea în privința ei, mai era și angajata lui. Un gentleman nu-și hărțuia servitorii. Ideea asta îi fusese insuflată încă din copilărie.

O, Doamne, își închipuia ce scandal s-ar fi iscat la Londra dacă lumea ar fi aflat că se retrăsese la țară ca să ducă o viață respectabilă, și că de îndată începuse să-și siluiască servitoarele! Cariera lui politică n-ar fi avut cum să-și mai revină după așa ceva. Dar acum se afla deasupra lui Eleanor, iar acea carieră i se părea neînsemnată în comparație cu nevoia pe care o simțea între picioare.

Ba, mai mult, era pe punctul să devină un mincinos. După ce îi promisese să nu facă mai mult decât s-o sărute, fusese pe punctul să se culce cu ea. Iar fata era virgină. Stângăcia cu care făcuse fiecare dintre pașii care o purtau către dezonoare adeverea asta.

Ar trebui să fie biciuit.

– La naiba, murmură el și se dădu la o parte, pe marginea patului.

Își luă capul în mâini și trase aer în piept iar și iar. Nu îndrăzni să se uite la ea. Dacă o făcea, toate bunele lui intenții aveau să fie date uitării, iar domnișoara Eleanor Trim n-avea să mai fie virgină.

Iar marchizul de Leath avea să se dovedească un ticălos de primă clasă.

Tăcerile pline de încordare le deveniseră bine cunoscute. Dar cea de acum era mult mai dureroasă. Focul trosnea în șemineu. Undeva, afară, lătratul unei vulpi ieșite la vânătoare răsună în noapte.

– Îmi pare rău, spuse ea cu glas trist, din spatele lui, după un timp care lui Leath i se păru că fusese o oră întreagă, deși rațiunea îi spunea că era cu neputință să fi trecut atât de mult timp.

– N-are de ce să-ți pară rău.

Leath și-ar fi dorit să vorbească mai blând, dar încă se străduia să-și recapete stăpânirea de sine.

– N-ar fi trebuit să vă las să faceți asta, adăugă ea.

Auzindu-i vorbele, el se întoarse. Privirea ei era ațintită deasupra patului, la baldachinul îmbrăcat în broderie aurie și albastră. Fata arăta iarăși a ca o statuie de marmură. El simți nostalgie față de creatura frumoasă și îmbujorată care îl sărutase de parcă viața ei ar fi depins de asta. Nu-și încheiase corsajul, deși își acoperise sânii. Pânza subțire nu reușea să ascundă cât erau de voluptuoși, și nici sfârcurile lor perlate. Leath își alungă un val de dorință care îl năpădi în clipa în care își aminti că atinse sânul acela perfect, că-l sărutase. Își încheștă pumnii pe lângă corp.

– Nu fi proastă, îi spuse el fetei, cu un glas mult mai aspru decât era nevoie.

Deși ea avusese tot dreptul să-l oprească, dorința încă îi curgea lui Leath prin vene. Era îndeajuns de sincer încât să recunoască, spăsit, că, dacă Nell n-ar fi vorbit, el ar fi fost acum între coapsele ei, descoperind paradisul.

Ea strânse din buze, dar nu-l privi.

– Tocmai asta e necazul, am fost o proastă.

– A fost o prostie să te furișezi, în mijlocul nopții, în camera unui bărbat, îi spuse el, aspru.

Nu credea că Nell putea să devină mai palidă, dar chipul ei începu să bată în cenușiu.

– Mi-am învățat lecția.

– N-ar fi trebuit să te ating.

– Nu, spuse ea, apoi se opri, iar în cele din urmă conchise, plină de o amărăciune cumplită: Trebuie să plec și să-mi fac bagajele.

– Nu trebuie să iei vina asupra ta.

Ea îl privi, în sfârșit. Ochii de culoarea chihlimbarului îi erau plini de rușine.

– Sunteți marchiz. Eu sunt un nimeni.

Leath tresări, vrând să-i spună că ultima parte nu era adevărată.

– Te rog, spune-mi că nu te-ai simțit silită să mă săruți pentru că lucrezi pentru mine.

– Nu, v-am sărutat numai pentru că am fost o proastă, îi răspunse ea, sec.

El răsufă ușurat.

– Dacă te consolează cu ceva, află că am vrut să te sărut încă din prima noapte, pe când m-ai lovit în plin, precum o trăsură în goană.

Leath nu ştia de ce îşi prelungea tortura de a sta lângă ea fără să poată s-o atingă. Ar fi trebuit să-i spună să plece şi să-i promită să n-o mai atingă niciodată. Doar că, oricât de ciudat era acel moment, îi făcea plăcere s-o privească. Mângâierile lui îi slăbiseră strânsoarea legăturilor care îi ţineau părul. Cocul i se lăsase spre ceafă, iar bucle blonde îi încadrau fruntea şi obrajii într-un mod încântător.

Nell făcu ochii mari, iar frumuseţea ei îl izbi din nou.

– Şi de ce n-aţi făcut-o? îl întrebă fata.

Râsul lui fu dispreţuitor.

– N-aveam nici un drept.

Nici în seara asta nu avusese nici un drept, deşi ea îl sărutase prima. Îşi întoarse, gânditor, privirea către foc.

– Dumneavoastră sunteţi stăpânul aici, îi răspunse ea cu un glas lipsit de vlagă.

– Tocmai de aceea un gentleman nu-şi hărţuieşte servitorii.

– Mulţi o fac.

– Atunci, nu mai pot să se numească domni. E imoral să profit de o femeie care se bazează pe bunăvoinţa mea ca să-şi câştige existenţa.

Liniştea se lăsă din nou între ei. În chip ciudat, de data asta nu mai era la fel de tensionată. Curiozitatea îi învinse lui Leath dezgustul de sine, aşa că el se întoarse spre ea. În loc să vadă dispreţ, teamă sau furie, aşa cum se aştepta, pe chipul ei citi nedumerire.

– Ce e?

– Sunteţi un om ciudat, domnule.

Leath se încruntă.

– Pentru că am o urmă de conştiinţă?

– Da.

El se strâmbă, nemulţumit.

– Mă bucur că ai o părere atât de bună despre mine.

– De ce v-ar păsa de ceea ce crede o servitoare?

Nell se ridică în capul oaselor şi începu să-şi încheie rochia. Degetele i se mişcau cu îndemânare, dar roşeaţa din obraji arăta că o stânjenia prezenţa lui în timp ce făcea asta. Nu era singura care se simţea stânjenită.

El oftă, nerăbdător.

– Ştii, dragă, nu merge aşa. N-a mers atunci când te-am văzut prima dată, iar acum cu atât mai puţin.

Leath ştia că ea nu încerca să fie seducătoare, dar privirea ei fu rişă pe sub genele lungi îl provoca din nou.

– Despre ce vorbiţi?

– Despre prefăcătoria asta a ta cum că eşti umilă. Eşti prea remarcabilă, fermecătoarea mea domnişoară Trim, ca să te pierzi în mulţime.

Complimentul lui n-o încântă.

– Dar *sunt* o simplă servitoare.

Râsul lui fu cu adevărat sincer. Atunci când plecase de lângă ea, se simţise precum cel mai netrebnic vierme, dar ciudata lor conversaţie îi trezea buna dispoziţie.

– Nimic nu e simplu la tine, Eleanor.

Ochii ei se întunecară, iar asta nu-l ajută să răcorească fierbinţea la pe care o simţea în vene.

– N-ar trebui să-mi spuneţi așa.

– Nu, n-ar trebui, recunosc el cu părere de rău, oricât de mult îşi dorea ca ea să-i spună „James”.

Dar asta ar fi fost prea mult, indiferent de cât de ridicol suna ca ea să-i spună „Excelenţa Voastră” după ce el aflase ce gust aveau sfârcurile ei rozii.

– Mi-am băgat mâna pe sub rochia ta. Să-ţi spun „domnişoară Trim” mi se pare puţin cam prostesc.

Se înroşi şi-i aruncă o privire duşmănoasă.

– Mi-ar plăcea să uitaţi asta.

– Pentru liniştea mea, ar fi mai bine s-o fac, îi răspunse el, istovit.

Dar n-avea să uite niciodată. Momentul acela de necrezut în care o atinsese şi o auzise gemând de plăcere avea să-l bântuie pentru totdeauna.

– Pot să plec? îl întrebă ea.

– Pot să te opresc?

– Aţi mai făcut-o înainte.

Da, atunci când voise cu disperare să afle ce căuta ea în camera lui. Apoi, voise cu disperare s-o sărute. El nu era obişnuit cu disperarea. Nu până când Eleanor Trim apăruse în viaţa lui.

Era primejdioasă. Şi nu pentru că nu putea să aibă încredere în ea nici cât negru sub unghie. Încă nu ştia ce căuta acolo. Îl ameţise atât de tare, încât aproape că nu-i mai păsa. Oftă adânc.

– Da, poţi să pleci.

– Mulţumesc, domnule.

Îl lăsă să înfrunte o noapte agitată. La naiba! Își aținti privirea înapoi la foc, încercând să alunge dorința de a fi un bărbat diferit, cu alte responsabilități. Un bărbat liber, care să nu ducă pe umeri așteptările familiei. Un bărbat căruia să nu-i pese atât de mult de propria onoare. Atunci ar fi apucat-o pe domnișoara Trim și ar fi sărutat-o până când ar fi cedat. Apoi s-ar fi asigurat că amândoi se bucură de o noapte frământată. Împlețiți precum lujerii de iederă.

Leath se așteptase ca ea să plece în grabă, dar Nell coborî încet din pat, aproape fără tragere de inimă. Oare încerca să-i prelungească chinul? Dacă da, reușea fără tăgadă. Leath n-avea încredere în el atunci când venea vorba s-o privească. Dacă o făcea, ea nu mai pleca nicăieri. Îi auzi pașii prin încăpere și așteptă să audă zgomotul ușii închizându-se în urma ei. Când liniștea se prelungi, el se întoarse.

Ea stătea în cealaltă parte a dormitorului, ciufulită, frumoasă, încântătoare. Îl cerceta cu ochi mari, ca pe o întrebare fără răspuns. Ar fi trebuit să se bucure că nu era singurul nedumerit.

– Domnule..., spuse ea punând mâna pe mânerul ușii, parcă pregătindu-se să fugă.

Nu putea s-o învinuiască, având în vedere ce se întâmplase ultima dată când încercase să plece.

– Domnule, repetă ea cu glas scăzut. Nu v-am sărutat pentru că lucrez pentru dumneavoastră. V-am sărutat pentru că... și eu m-am întrebat.

Ce naiba?

– Eleanor?

El fu în picioare înainte să apuce să se gândească să se ridice. Se năpusti spre ea, deși acum își dădea seama că nu putea s-o încolțească și, după aceea, să spună că era un bărbat onorabil.

Gura ei nemaipomenită, cea care avea gustul paradisului, se arcui într-un zâmbet ironic.

– Noapte bună, domnule.

Făcu o reverență scurtă și fugi înainte ca el să apuce s-o prindă.

Capitolul 9

Ochii lui Leath aveau culoarea cerului furtunos.

Era un lucru neînsemnat, dar lui Nell îi era mai ușor să se gândească la asta decât să-și amintească faptul că fusese atât de aproape

de dezastru. Atunci când el se ridicase pe pat, deasupra ei, ochii lui nespun de frumoși o făcuseră să înțepenească. Nu erau căprui, așa cum se așteptase, ci cenușii și misterioși pe sub sprâncenele negre, iar irisul era înconjurat de un cerc de culoarea cărbunelui. Era mirată că observase atât de multe pe când el se aflase între picioarele ei și-i ridicase fustele.

A doua zi de dimineață, se trezi plină de amărăciune și fu năpădită de stânjeneală amintindu-și de purtarea ei desfrănată. Încă simțind noduri în stomac din pricina rușinii, se apropie de apartamentul marchizei. Lordul Leath o sedusese pe Dorothy. Cum de putuse ea, Nell, să-l sărute cu atât avânt? Cum de-l lăsase s-o atingă așa cum nici un alt bărbat n-o mai atinsese vreodată?

Dorothy lăsase răzbunarea în sarcina unei persoane nedemne.

Dar după ce fugise de Leath, îndoielile legate de vinovăția lui nu-i dăduseră pace lui Nell. El mai vorbise și înainte despre principiile lui, iar Nell îl socotise un ipocrit.

Apoi noaptea trecută...

Tot ce știa despre bărbatul acela ar fi trebuit s-o dezguste și s-o sperie. Leath se culcase cu femeii în toată Anglia. Fusesse cât pe ce să se culce și cu ea. Se cutremură amintindu-și de greutatea aceea întărită și stăruitoare dintre coapsele ei. Dar el se opri atunci când ea i-o ceruse. Iar Nell n-avea cum să nu-și dea seama cât de rău îi păruse fiindcă își pierduse stăpânirea de sine.

Atunci când o femeie se afla la mila lui, ce fel de desfrănat o lăsa să scape cu onoarea nepătată? Nimic din cele întâmplate seara trecută nu se potrivea cu ceea ce știa ea, poate doar felul în care marchizul o atrăgea precum un magnet.

Ce avea să se întâmple cu misiunea lui Nell dacă marchizul ar fi susținut sus și tare că ea era o ușuratică? Oare ar fi putut să-l convingă pe ducele de Sedgemoor de faptele lui Leath folosind ca singură dovadă ultimele cuvinte ale lui Dorothy? Mai ales că înseși convingerile lui Nell erau din ce în ce mai șovăielnice pe zi ce trecea. O chinuia presentimentul îngrozitor că Sedgemoor avea să ia acuzațiile ei drept simple născociri.

Soarta trebuia să hotărască.

Își ridică bărbia și-și continuă drumul către apartamentul marchizei, dar, odată ajunsă acolo, se opri în prag și scoase un strigăt de mirare văzându-l pe Leath alături de mama lui. Preț de un moment arzător, privirile lor se întâlniră. Acea îngemănare mistuitoare o

duse înapoi în timp, la clipele fierbinți pe care le petrecuseră în patul lui. Apoi el își abătu privirea și continuă să vorbească despre cea mai recentă scrisoare a lui Lady Sophie.

– Nell, o să-ți placă asta. Sophie redecorează conacul din Gadsden în stil gotic.

Bătrâna marchiză îi făcu semn lui Nell către scaunul ei obișnuit de lângă fotoliu. Un scaun de lângă marchiz.

După seara trecută, Nell nu putea să îndure să fie atât de aproape de el. Se așeză pe scaunul de lângă fereastră.

– Ce frumos, doamnă!

Marchiza continuă să citească și, deși Lady Sophie scria epistole interesante, Nell nu putu să fie atentă nici un pic. Se uită, pe fereastră, la ziua mohorâtă. Ploaia bătea în geamuri, iar copacii se legănau pe cerul cenușiu, de aceeași culoare cu ochii lui Leath, în bătaia vântului năprasnic. După ce Excelența Sa avea s-o dea afară, oare trebuia să călătorească pe vremea aceea mizerabilă? Oare avea s-o urce într-o trăsură care s-o ducă la cel mai apropiat han, sau avea s-o oblige să se târască prin furtună?

– Nell? întrebă marchiza.

– Îmi pare rău, doamnă, îi răspunse ea, rușinată.

Nu auzise nici un cuvânt din scrisoare, deși îi ajunseseră la urechi răspunsurile murmurate ale marchizului. Îi era cu neputință să nu-și amintească de vocea lui suavă precum catifeaua neagră. Era osândită. Oricât de mult detesta slăbiciunea de care dăduse dovadă, nu putea să urască ceea ce-i făcuse Leath. Și adânc, adânc în sufletul ei, într-un loc care n-avea să vadă vreodată lumina zilei, îi părea rău că se oprise.

Mai mult decât nedumerirea, ura de sine fusese sentimentul care o ținuse trează toată noaptea. Și o anumită doză de frustrare. Leath îi pregătise corpul pentru plăcere, apoi se oprise înainte ca senzațiile acelea minunate, nemaîntâlnite și uimitoare să atingă punctul culminant.

– Nu-i nimic, îi spuse marchiza zâmbindu-i cu căldură. O să-i scriu lui Sophie și o să-i dau câteva sugestii înainte să facă lucrurile după capul ei.

Simțindu-se vinovată, Nell se întrebă dacă marchiza i-ar mai fi zâmbit la fel de călduros știind ce se întâmplase noaptea trecută. Nell era mirată că Leath n-o dăduse de gol din clipa în care sosise în

apartamentul mamei lui, dar, în afară de acea privire care o lăsa fără aer, el n-o mai băgase în seamă.

– Cu siguranță că e încăpățânată, spuse Leath, iar Nell băgă de seamă afecțiunea din vocea lui frumoasă.

– Se pare că felul tău serios de a face lucrurile n-a avut cine știe ce influență asupra ei, James.

Asemenea comentarii nu făceau decât s-o uimească și mai mult pe Nell. Bătrâna marchiză, care nu era o femeie proastă, socotea purtările lui Leath o pildă demnă de urmat. Nell se săturase să încerce să descopere caracterul lui. Era o enigmă de nepătruns.

O enigmă care săruta ca un înger.

– Nu pentru că nu m-am străduit destul, îi răspunse el, vesel, mamei lui.

– Trebuie să recunoști că Sophie s-a liniștit de când s-a măritat cu Harry.

Râsul lui fu ironic.

– Spre surprinderea mea.

– După un început scandalos, se pare că lucrurile merg bine.

– Nu te contrazic, mamă.

Nell se uită la Leath. Oare un bărbat atât de atent cu mama lui invalidă putea să-și trateze iubitele cu o asemenea nepăsare? Noaptea trecută ar fi putut să se arunce asupra ei și să profite. Dar fusese înțeleghător și ținuse seamă de temerile ei. Oare asta îi era strategia, ca să se asigure că femeile care îi cădeau în plasă îi spuneau „da” din toată inima?

– Nici nu ești de acord, îi răspunse marchiza, sec, fiului ei.

– Sunt de acord că mariajul grăbit al surorii mele nu e dezastrul la care mă așteptam.

– James, ești rău, îi spuse mama lui, râzând. Recunoaște că te-ai înșelat.

Oare el uitase că Nell era acolo? Nu-l mai auzise niciodată vorbind atât de deschis despre problemele familiei, deși întâmplările dramatice care duseseră la căsătoria surorii lui nu erau un secret. Ziarele vorbiseră pe larg despre fuga frumoasei și bogatei Sophie Fairbrother ca să se mărite un tânăr sărman, Harry Thorne, fratele depravat al ducese de Sedgemoor.

Leath ridică dintr-o sprânceană, zâmbind. Inima trădătoare a lui Nell tresări. Arăta primejdios de atrăgător în timp de o tachina pe marchiză.

- Dragă mamă, nu mă înșel niciodată.
Mama lui răsese din nou și îl luă de mână.
- Bineînțeles că nu, dragul meu.
- Vin să iau prânzul cu tine, ce spui?
- Ar fi minunat, răspunse Lady Leath, încântată.
Leath se ridică.
- Ne vedem mai târziu.

Nell se pregăti să-l audă stăruind ca ușuratică domnișoară Trim să fie dată afară. Cu siguranță că Leath n-avea să-și lase mama pe mâinile unei ticăloase. Nell își încleștă mâinile pe țeșătura fustei și se uită la el atât de intens, încât Leath ar fi trebuit să ia foc.

Însă el se mulțumi să dea din cap spre ea, fără să-și ridice privirea, și o salută:

- Domnișoară Trim!

Apoi plecă.

Nell se simțea de parcă o lăsase să atârne de o sfoară deasupra unei prăpastii. Oare ce joc crud juca?

După două zile, fata ajunsese să fie atât de încordată, încât tresărea la cel mai mic zgomot. Era ca și cum aștepta să apară o sabie care să-i taie capul. Dar Leath n-o trădă în fața mamei lui.

În dimineața aceea, ea nu mai putu să îndure. Își îndeplini serviciul pe lângă marchiză, iar apoi coborî scările. După ce se sărutaseră, nu avusese curajul să-l caute pe Leath. Dar dacă avea de gând s-o dea afară, trebuia să știe.

Degeaba își făcuse curaj. Excelența Sa plecase la York cu domnul Crane și n-avea să se întoarcă înainte de lăsarea întinericului. Așa că Nell mai avea un răgaz de o zi, deși să aștepte lovitura era mult mai greu decât să-și înfrunte soarta.

După ce toată lumea se duse la culcare, în afară de lacheul care trebuia să le deschidă ușa Excelenței Sale și secretarului său, Nell se pregăti să aștepte în capătul scării celei mari. Se așeză pe o băncuță capitonată, atât de veche și de ponosită încât își imagina c-o folosisese și regele Alfred.

Încă ploua. Luna octombrie în ținuturile mlăștinoase era nespus de mohorâtă. Mearsall se afla la doar câteva sute de kilometri spre sud, dar Kent părea să fi fost un oraș construit de un Creator mai bun și mai blând.

Ceasul din vestibul bătu ora unsprezece înainte ca Nell să audă zgomotul făcut de mânerul de fier al ușii de la intrare. Ghemuită pe

banchetă, Nell ațipise. Se mișcă și-și înăbuși un geamăt. Se sprijini de perete într-o poziție ciudată, iar acum era înțepenită. Și-i era frig. Se înveli cu șalul de cașmir. Era mai elegant decât oricare alt lucru de îmbrăcăminte pe care îl avusese vreodată, un dar de la marchiză. Încercă din nou să alunge sentimentul de vinovăție pe care i-l stârnea planul ei de a aduce necazuri acelei familii. Bătrâna marchiză era ridicol de generoasă. Cel mai greu îi era lui Nell să-o împiedice pe stăpâna ei să-i ofere cadouri.

Zgomotul mânerului de la ușă se auzi din nou, înainte ca lacheul să tragă zăvorul cu un zgomot metalic. Alloway Chase fusese construit ca să facă față atacatorilor din Evul Mediu.

– Bună seara, dom..., răsună vocea lacheului, care apoi se stinse.

Nell înaintă împleticindu-se. Vântul era atât de puternic încât intra pe ușă și bătea prin vestibulul imens, până pe scări, unde îi lipi lui Nell fustele de picioare. La parter, vântul îl împinse de la spate pe John, lacheul.

– Ajută-mă, omule! izbucni marchizul, intrând. Nu sta acolo ca un pește mort!

Cu inima bătându-i de frică, Nell coborî câteva trepte înainte să-și dea seama că Leath nu era rănit. Îl căra pe umăr pe domnul Crane.

– Da, domnule, se bâlbâi John întinzând mâinile.

Geamătul domnului Crane răsună între pereții de piatră.

– Nu așa, neghiobule! Ia-l de picioare.

Nell coborî scările în grabă.

– Domnule, ce s-a întâmplat?

Întrebarea ei îl făcu pe Leath să-și ridice privirea. Nell zări ușurare în ochii lui. Era palid și murdar de noroi. Haina îi era udă leoarcă, și-și pierduse pălăria.

– Eleanor, ești aici! Ce bine! Poți să ne ajuți. Calul lui Crane s-a speriat de un câine vagabond și a fugit.

Nell luă o lampă de pe o masă și o ridică.

– John, ai grijă! Dacă e rănit la spate, îi faci mai mult rău decât bine, spuse ea.

Vorbise limpede și cu glas scăzut, iar tânărul lacheu se liniști pe dată. Starea marchizului era lesne de înțeles, dar asta n-avea să-l ajute cu nimic pe lacheul speriat. Fără să vrea, Nell își aduse aminte de noaptea în care îl cunoscuse pe Leath. Și atunci fusese furios.

Slavă Domnului, biblioteca nu era departe. Nell ținu felinarul în față, în timp ce Leath și John îl cărau pe secretarul rănit. În ciuda

griji cu care înaintau, domnul Crane gemu. Dar își reveni îndeajuns de mult încât să protesteze atunci când îl așezară pe canapea.

– Domnule, nu sunt vrednic să fiu aici, la castel!

– La naiba, Paul, nu-mi pasă.

Îndemânat, Leath îi întinse iute mâinile și picioarele.

John se dădu înapoi și se uită, neajutorat, la bărbatul rănit.

Nell oftă.

– John, aprinde focul. E o noapte rece.

– Da, domnișoară, îi răspunse el, deși Nell n-avea nici o autoritate.

În câteva clipe, lemnele fură cuprinse de flăcări.

– Mă duc să-l trezesc pe domnul Wells și să-l trimit după doctor, spuse ea în timp ce luă o bucată de lemn și începu să aprindă lumânările din cameră.

– Nu e nevoie. Am trimis un grăjdar. Leath așeză o pernă sub capul domnului Crane. Dar e o noapte îngrozitoare. Nu mi-aș dori să fac drumul până acolo și înapoi, adăugă el.

– Domnul Crane s-a lovit la cap?

– Da.

Leath îi dădu la o parte părul umed, negru, de pe frunte.

– Și și-a pierdut cunoștința?

– Pentru puțin timp.

– M-am lovit la braț, spuse Crane, șovăielnic. Fața îi era schimonosită de durere și-și ținea brațul drept peste piept. Cred că e rupt.

– Ai căzut destul de rău, îi spuse Leath, ajutându-l să se ridice.

Nell văzu că mișcarea era chinuitoare pentru domnul Crane. Îi puse câteva perne la spate, ca să-l sprijine.

– Adu pături și perne. Și prosoape, îi spuse ea lui John, care încă stătea acolo.

Tânărul o ascultă și se grăbi să iasă din cameră.

– Aș prefera să mă duc în camera mea, spuse în șoaptă domnul Crane.

– E mai bine să nu te miști, prietene. Domnișoara Trim are dreptate. E posibil să fii rănit la șira spinării. Dumnezeu știe cât rău ți-am făcut în timp ce te-am cărat peste câmpuri.

– Ar fi fost mai ușor să mă lăsați acolo.

– Nu, frigul ar fi putut să-ți vină de hac.

Leath îi apropie de buze un pahar de coniac. După câteva înghițituri, domnul Crane se înecă.

– Dar îmi pare rău că te-am silit să călărești prin furtună, adăugă marchizul. Am fi putut foarte bine să rămânem la York.

Nell se opri în drum spre bucătărie și îi aruncă o privire marchizului. O impresiona bunăvoința lui de a-și asuma vina pentru accident. Îi contrazicea încă o dată toate prejudecățile pe care le avea în privința lui. Oare asta să fi fost bărbatul care o lăsase pe Dorothy să-i poarte copilul în pântec, acoperită de rușine?

– N-aveați de unde să știți că mârțoaga nenorocită... afurisită, avea să fugă.

Îi aruncă lui Nell o privire spășită, politicoasă chiar și în mijlocul suferinței. Ea îl plăcea pe domnul Crane. Gândindu-se la viitorul ei soț, avusese în minte imaginea unui bărbat care semăna cu tânărul secretar. Acum, comparat cu marchizul, părea lipsit de însemnătate.

Se întoarse în bibliotecă și îl auzi pe domnul Crane spunând:

– Nu vreau să stârnesc zarvă.

– Prietene..., începu Leath, dar, văzând-o pe Nell, nerăbdarea i se topi într-un zâmbet. Vai, fii binecuvântată!

Se trase în spate și o lăsă să pună castronul pe masă. Se dezbrăcase până la cămașă. În ciuda împrejurării dramatice, Nell nu putu să se stăpânească și-i adulmecă mirosul. Leath mirosea a bărbat, a ploaie și a cai. După întâlnirea din dormitor, aroma aceea îi devenise fetei primejdios de familiară. Și era amețitoare precum vinul.

Se sili să-și îndrepte atenția către bietul domn Crane și îngenuncha lângă el.

– O să încerc să nu vă fac rău.

Fu mișcată de galanteria cu care el îi zâmbi. Domnul Crane rezistă îngrijirilor ei fără să se plângă, deși, după buzele lui strânse, ea își dădu seama că suferea.

John se întoarse, cărând în brațe așternuturi și prosoape pe care le puse lângă ea. Nell îi întinse un prosop marchizului, care o privea țintă, făcând-o să se înfioare toată.

– Trebuie să-i dăm jos hainele ude, spuse ea.

– Am încercat să-i scot haina, dar mi s-a părut mai mult chinuitor decât folositor, îi răspunse marchizul.

Leath își frecă părul, dar din el nu i se mai prelinse apă pe umeri.

– Sunt bine, domnule, spuse tânărul secretar, dar tonul lui gătuia arăta că mințea.

– Poate că ar fi bine să-i tăiem haina, fu de părere Nell.

Încercă să nu se uite la marchiz. Cu părul lui brunet, umed și ciufulit care îi cădea peste sprâncene, era primejdios de atrăgător, chiar ispitor.

– Bună idee, îi răspunse marchizul. John, aduci un cuțit de la bucătărie?

John plecă în grabă. Nell își îndreptă din nou atenția spre domnul Crane.

– Mă duc eu. Prezența ta îl ajută.

Ea nu știa dacă spusele lui Leath erau adevărate sau nu, dar parcă domnul Crane râsufla mai ușor.

– Domnule, n-ar trebuit să aveți grijă de mine, protestă tânărul rănit.

– Taci, Paul, îi răspunse Leath.

– Mulțumesc, îi spuse Nell cu glas scăzut. Ceainicul e pe plită. Probabil că mânerul e fierbinte, așa că o să aveți nevoie de o cârpă ca să-l apucați. Poate că John o să vă ajute.

Leath îi aruncă o privire ironică.

– Te asigur că mă descurc singur.

Nell se înroși, foarte conștientă de mâna puternică de pe umărul ei. Se bucură că nu-i spusese marchizului și unde se afla bucătăria. Aproape c-o făcuse. Dar îi era greu să și-l închipuie pe nemaipomenitul marchiz de Leath într-un loc atât de obișnuit.

Leath ridică mâna, inima ei se mai liniști puțin, iar el luă castronul.

– Încearcă să-l faci să mai bea niște coniac, domnișoară Trim.

După ce rămaseră singuri, domnul Crane o privi și-i aruncă un zâmbet trist, iar ea nu putu decât să-i admire curajul.

– Excelența Sa e prea bună, spuse el.

– Vă prețuiește, îi răspunse Nell, ridicându-se ca să umple paharul de coniac.

Alcoolul îi aduse puțină culoare în obraji domnului Crane. Nell se rugă în gând ca brațul rupt să fie singurul necaz. Rănitul părea lucid, dar trebuia să fie sigură. Puse paharul pe masă și luă o lumânare.

– Oricare altul m-ar fi lăsat pe câmpuri și s-ar fi dus să caute ajutor, în loc să mă urce pe calul lui, iar asta, pe o ploaie torențială.

Nell nu știa ce să spună. Cu cât îl cunoștea mai bine pe James Fairbrother, cu atât credea mai puțin că el fusese amantul trădător al lui Dorothy.

Marchizul se întoarse cu apă proaspătă și cu o cârpă curată. O găsi pe Nell plimbând o lumânare prin fața ochilor domnului Crane.

- Nu cred că s-a lovit prea tare la cap.

- Pare că știi ce faci, îi spuse Leath, iar Nell auzi și înțelese între-
barea din vocea lui.

- Am avut grijă de mama și de sora mea. Și l-am ajutat pe do-
torul din sat atunci când avea nevoie. În afară de braț, nu cred că
domnul Crane mai are vreo rană gravă.

- Asta e o ușurare, se bucură pacientul ei în timp ce Leath pune-
a castronul pe masă.

John se întoarse, iar Nell se ținu cu greu să nu spună „În sfârșit!”
Apoi văzu că valetul adusese o foarfecă mare și un cuțit.

- Foarte bine, John, îi mulțumi ea.

Leath luă foarfeca.

- John, așteaptă-l pe doctor în vestibul.

- Prea bine, domnule.

Tânărul făcu o plecăciune și ieși.

- Îl țin eu, spuse Leath, dându-i foarfeca lui Nell. Taie tu.

- Domnule..., mormăi domnul Crane.

Nell încercă să nu miște rănitul, dar, până să termine, atât ea, cât
și domnul Crane erau asudați și tremurau. După ce îi puse o atelă pe
brațul drept, ea fu gata să leșine. Domnul Crane abia dacă mai știa
de el și tremura ca o frunză sub pături. Leath, singurul care era în
stare bună, începu să ațâțe focul. Nell îi admiră vigoarea. La urma
urmei, își cărase secretarul printr-o furtună, iar acum trebuia prin
camera în care se afla rănitul.

Atunci când sosi doctorul, domnul Crane părea obosit, dar în-
trucâtva mai liniștit. Nell se ridică, istovită, și luă castronul, ca să
mai aducă apă. Și ca să nu-l facă pe domnul Crane să se rușineze în
momentul în care se dezbrăca.

Era la bucătărie, umplând ceainicul, când simți că aerul din
jurul ei se schimba. Își ridică privirea și îl văzu pe Leath în prag,
cercetând-o cu o expresie gânditoare.

O, Doamne, era un bărbat superb! Îmbrăcat în cămașa albă, largă,
cu părul răvășit după noaptea aceea grea, îi făcea inima să tresară.
Amintirea. Rușinea. Nedumerirea. Dorința...

El înaintă cu pas hotărât și luă ibricul din strânsoarea ei firavă.

- Dă-l încoace înainte să inunzi tot castelul.

Atingerea lui o făcu să se cutremure, lovită de un amestec ameți-
tor de teamă și de încântare.

- Eu nu...

— Ești în siguranță.

El puse ibricul pe plită, dându-i timp lui Nell să-și recapete suflul. Lucrând împreună ca să-l ajute pe domnul Crane, ei doi fuseseră o echipă. Acum tensiunea apăsătoare reapăru.

— Știu.

Nell își dorea să n-o fi spus cu părere de rău.

Capitolul 10

Leath se sprijini de suportul pentru vase și o studie pe domnișoara Trim. Nell. Eleanor.

Părea obosită și nervoasă. Și frumoasă. Avea rochia udă și pătată după ce îl îngrijise pe Crane, iar fața frumoasă îi era brăzdată de o dără de noroi. O șuviță de păr blond i se desprinsese din coafura austeră și-i cădea pe sân. Leath se prinse cu putere de banca de piatră din spatele lui ca să-și înfrâneze dorința de a-i smulge agrafele și de a-i vedea părul revărsându-se pe umeri, în lumina lunii.

Acum două nopți, Nell îi dăduse prea mult.

Și nu-i dăduse destul.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, îi spuse el.

— V-am spus... am îngrijit mulți bolnavi.

Stătea pe lespezi, învăluită în lumina încântătoare a lămpilor pe cale să se stingă. Postura ei trăda nesiguranța, iar ochii aveau o privire bănuitoare. Ea îl privea *mereu* bănuitor. Leath era sătul până peste cap de asta.

Marchizul își privi cizmele murdare. După ce urca în apartamentul lui, trebuia să se aștepte ca Selsby să-l ia la rost pentru starea în care își adusese hainele.

— Deci chiar ești orfană.

Nell încremeni, iar dușmănia ei fu înlocuită de nesiguranță.

— De ce aș minți?

Leath o privi țintă.

— Nu știu.

Îmbujorată, ea îi ocoli privirea. Oare făcuse asta fiindcă era o mincinoasă sau fiindcă era o femeie respectabilă, rămasă singură cu bărbatul care își permisese anumite lucruri? Ca de obicei atunci

când venea vorba despre domnișoara Trim, marchizul nu era sigur de nimic.

– Mama a fost bolnavă luni întregi înainte să moară, spuse ea aruncându-i o privire plină de subînțeles, căreia el nu-i pricepu sensul. Iar sora mea, Dorothy, a murit în mai.

– Îmi pare rău.

– Și mie.

Nell părea să se fi așteptat la o reacție mai puternică din partea lui, iar Leath simți iarăși că nu înțelegea anumite lucruri.

– Tatăl tău a fost soldat?

– Mă mir că v-ați amintit.

Ea nu părea încântată de vorbele ui.

– Bineînțeles că-mi amintesc.

Leath își aducea aminte de fiecare întâlnire cu ea și de fiecare cuvânt pe care ea îl rostise. Poate pentru că era atât de misterioasă și mereu îi scăpa printre degete. Misterul era, firește, cea mai bună cale de a trezi interesul unui bărbat.

– Mă intrigă, domnișoară Trim.

Spre mirarea lui, ea nu primi provocarea. În schimb, își îndreptă spinarea cu aceeași mândrie neobișnuită la o servitoare.

– Tatăl meu a fost sergent-major într-una dintre brigăzile de la Rowland Hill, povesti Nell. A fost ucis la Vimeiro în 1808. Aveam doar cinci ani, dar mama vorbea atât de mult despre el încât nu mai sunt sigură dacă amintirile sunt ale mele sau ale ei.

– Cum îl chema?

– Robert.

Eleanor suferise atât de multe pierderi. Marchizul se întrebase dacă ea se folosisese de povestea orfanei ca s-o înduioșeze pe mama lui. Dar acum, privind-o, el își dădu seama că, oricâte alte minciuni spusese, nu mințise despre pierderea părinților ei. Compasiunea îl copleși, iar vocea îi deveni caldă.

– Sunt sigur că tatăl tău a fost un om curajos.

– Și eu cred asta. A fost decorat și pomenit în rapoarte.

Suferința de pe chipul ei îl făcu să-și dorească s-o ia în brațe. Doar ca s-o consoleze, își spuse. Dar nu crezu asta cu adevărat.

Nell continuă:

– Întotdeauna mi-a părut rău că actele lui din armată s-au pierdut. Împreună cu medaliile și cu celelalte bunuri.

Leath se apropie de ea.

- E mare păcat, într-adevăr.

- M-am gândit mult la el în ultima vreme.

Încercarea ei de a zâmbi îi trezi lui Leath alte sentimente decât pasiunea fizică. Își dădu seama că discuțiile profunde în miez de noapte erau la fel de primejdioase ca și săruturile interzise.

- Poate pentru că... îmi spuneți „Eleanor“.

Leath știa că n-ar fi trebuit s-o atingă. Dacă o făcea, nevoia ei de a se confesa și pofta care îl chinuia de când o sărutase aveau să-i îmboldească la mai mult. Iar ea era o femeie virtuoasă, și el era un gentleman. Nici unul dintre ei nu s-ar fi ales cu nimic bun de pe urma unei aventuri.

Cu inima bătându-i precum tobele unui întreg batalion, lui îi venea foarte greu să vorbească pe un ton calm și blând.

- Ai vorbit cu cei de la Ministerul de Război?

Nell oftă.

- Cred că mama a scris sute de scrisori, dar la momentul acela, războiul era în toi. Aveau lucruri mai importante la care să se gândească.

- Mai importante pentru ei, mormăi Leath.

Sergentul-major Trim își dăduse viața pentru țară. Merita mai mult respect decât primise.

În spatele lui, ceainicul fierbea. Leath îl ridică și turnă apa într-un castron. Se aștepta ca Eleanor să zâmbească văzându-l că folosea o cârpă pentru mâner, dar ea părea căzută pe gânduri. Parcă uitase că era și el acolo. Leath ar fi trebuit să se bucure, fiindcă distanța însemna siguranță. Dar nu putea să nu-i pară rău după acel moment în care stătuseră de vorbă aproape ca... niște prieteni.

Fir-ar să fie, Eleanor Trim îl nedumerea mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Acum ar fi trebuit să plece și să stea de vorbă cu doctorul Angus despre starea sănătății lui Crane. Dar femeia asta îl ținea captiv, de parcă l-ar fi înfășurat într-un năvod. Îl chinuia presimțirea sumbră că ajunsese să fie un pește prins în plasa ei, unul care, în sfârșit, mușcase momeala.

Cum naiba să iasă din încurcătură? Nici măcar nu putea să dea vina pe Eleanor, fiindcă ea nu încerca să-l captiveze. Mai mult decât atât, Leath bănuia că nici măcar nu-l plăcea, oricât de amoroasă ar fi vrut ea să pară și oricât de arzătoare i-ar fi fost săruturile.

- Fără tine, nu m-aș fi descurcat nici pe departe la fel de bine în seara asta, îi spuse el, nemulțumit că vorbele îi sunaseră atât de pompos.

Liniștea stânjenitoare care se lăsase între ei îi aminti lui Leath că stătuse aproape toată ziua în șa, și nici să-l care pe Crane prin ploaie nu-i fusese ușor. Îi era frig și era obosit. Uitându-se în ochii reci ai lui Eleanor Trim, își dădu seama cât era de singur.

– Sunt aici ca să vă servesc, domnule, îi răspunse ea pe un ton neutru.

Oare își bătea joc de el? Pe dată, Leath își aduse aminte de toate motivele pentru care trebuia s-o ocolească pe femeia asta, nemai-vorbind de purtarea ei lunecoasă și de misterul în care se învăluia. Așa că îi spuse, gânditor, mijind ochii:

– De fapt, ți-ai oferit serviciile cu o iuțeală uimitoare. Ai apărut de nicăieri.

Ea îl privi la fel de liniștită precum un sfânt care ar fi urmat să devină martir. Dar Leath aflase deja că, încurajată așa cum trebuia, era în stare să păcătuiască admirabil.

– V-am așteptat ca să vorbesc cu dumneavoastră, domnule.

– Și ce naiba crezi că am făcut noi doi în ultimele douăzeci de minute?

Întrebarea lui plină de asprime o făcu să se încrunte.

– Aș vrea să știu ce planuri aveți, ținând seama de cele întâmplătoare noaptea trecută.

Leath trânti cu zgomot ceainicul înapoi pe plită. Speranța și uimirea îi făcură inima să bată nebunește. Reușise să se convingă că Nell era de neatins. Oare se înșelase?

– Planurile mele? De a mă culca cu tine?

Nell făcu ochii mari, uluită, și se trase îndărăt. Dacă ar mai fi făcut vreun pas, ar fi ieșit pe coridor.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Nu există nici un „bineînțeles”, murmură el, copleșit de dezamăgire.

O dorea pe Eleanor Trim. În clipa aceea o dorea mai mult decât își dorea să aibă o carieră politică strălucită sau o reputație nepătată. Preț de o frântură ametoitoare de clipă, se întrebă dacă totuși ar fi putut s-o facă a lui.

Nell își umezi buzele, iar lui Leath începu să-i fiarbă sângele în vene. Trebuia să iasă din bucătărie înainte să uite că era un om de onoare. Nell își înconjură talia cu mâinile, un alt gest tipic pentru ea.

– Când mă dați afară?

Leath se încruntă, furios pe ea, pe lume, pe el însuși. Dumnezeu o crease ca să stea în brațele lui. De ce destinul făcea ca lucrul ăsta să fie imposibil?

– Ce prostie mai e și asta?

Nell își destinase umerii, iar postura ei deveni mai naturală. Lucru ciudat, părea să se împace mai bine cu furia lui decât cu întrebările pe care el stăruia să i le pună. Și era convins, acum mai mult ca niciodată, că ea ascundea ceva.

– Nu mai pot să îndur așteptarea, domnule. E crud. Știu că vreți să plec. V-am auzit vorbind cu mama dumneavoastră, săptămâna trecută. Atunci când m-ați prins...

– Atunci când te-am prins cu mâța-n sac în camera mea, îi spuse el cu glas mieros, începând să se simtă bine într-un fel pervers.

Leath habar n-avusese că ea stătuse ca pe ghimpi în ultima vreme.

– E o scuză bună ca să scăpați de mine, încuviință Nell.

– N-am nici cea mai mică intenție să-i spun mamei mele că am sărutat-o pe însoțitoarea ei. Ți-am spus că toate cele întâmplate au fost din vina mea.

– Mi-ați spus și că un gentleman nu-și hărțuiește servitorii, îi răspunse ea.

– Domnișoară Trim... Deși, în inima lui, îi spunea „Eleanor”. ...noaptea aceea ne pune într-o lumină proastă pe amândoi. Poate că ar trebui să uităm cele întâmplate.

Ea îi aruncă o privire în care se citea nesiguranța.

– Nu vreți să plec.

Bineînțele că nu.

Leath își înăbuși la iuțeală acele vorbe care fuseseră gata să-i țâșnească de pe buze. În schimb, îi vorbi pe cel mai prietenos ton de care fu în stare:

– Mama mea se simte mai bine în ultimele zile.

– Asta, pentru că sunteți acasă.

Leath se încruntă.

– Nu numai.

– În noaptea aceea ați crezut că furam.

Cu câteva zile în urmă, Leath ar fi stăruit ca ea să fie dată afară. Acum probabil că înnebunise, fiindcă simplul gând că ea ar fi putut să plece îl făcea să-i vină să dea cu pumnul în pereți.

– Nu lipsește nimic, spuse el.

– Poate că încă nu m-am hotărât ce să iau.

– La asta te-ai gândit în ultima vreme?

– Nu.

Leath așteptă, întrebându-se dacă avea de gând să-i mărturisească de ce intrase în apartamentul lui. Dar ea nu mai spuse nimic. Și era cu ochii-n patru. Mereu cu ochii-n patru.

– Să știi că o să-ți aflu secretele, îi spuse el, calm.

Nell tresări, apoi își îndreaptă spatele și rămase nemișcată în lumina felinarului.

– Aveți o imaginație bogată, domnule.

Leath zâmbi ușor.

– Nu cred, îi răspunse el, luând castronul și cârpa. Instinctul nu mă înșală niciodată, domnișoară Trim, iar în momentul ăsta instinctul meu îmi strigă că nu ești cea care pretinzi că ai fi.

– Și atunci de ce vreți să mă țineți aici? îl întrebă ea, mai mult nedumerită decât lipsită de respect.

Leath ridică din umeri și se uită în ochii ei, simțind că se îneca în auriul lor tomnatic.

– Dumnezeu știe, Eleanor, Dumnezeu știe.

Capitolul 11

A doua zi de dimineață, Nell dormi până târziu, ceea ce, pentru o servitoare, era un lux. Doctorul adevărase că domnul Crane n-avea nimic altceva decât un braț rupt, dar ceasul din vestibul bătuse de ora patru dimineața înainte ca Nell să fi sfârșit cu îngrijirea pacientului și să apuce să se spele. Leath stătuse cu ei până la sfârșit, ceea ce o mirase. Alt lucru de mirare fusese respectul neprefăcut pe care domnul Crane îl avea față de marchiz. În ziua aceea în care cei doi se întâlniseră în bibliotecă, fiind și ea de față, Leath se răstise la Crane, învinuindu-l că-și pierde timpul cu ea.

Pe fereastră intra acum o lumină strălucitoare. Vremea din Yorkshire era foarte ciudată, violentă și imprevizibilă. Într-o clipă se stârnea o furtună năprasnică, iar în scurtă vreme soarele strălucea din nou, spre deosebire de clima blândă a plaiurilor verzi din locul de baștină al lui Nell. Vremea era la fel de schimbătoare precum bărbatul care stăpânea acel ținut sălbatic și sterp. Numai că

mlaștinile nu erau sterpe, ci pline de mine bogate și de văi cu teren fertil. La prima vedere, mlaștinile păreau doar pustietate cât vedeai cu ochii. Dar, privite mai îndeaproape, dezvăluiau nuanțe subtile și comori ascunse, al căror farmec era cu atât mai puternic cu cât nu-l descopereai decât la o cercetare mai amănunțită.

Pe Nell ar fi trebuit s-o bucure toate astea. Ar fi fost o ironie a sorții ca, luptând să-l aducă în fața justiției pe seducătorul lui Dorothy, să fie ea însăși sedusă și dezonorată. Însă, în chip prostesc, îi era dor de vocea puternică și gravă care îi rostea numele ca și cum ea ar fi fost singura „Eleanor” de pe lume.

Istovită, adormise foarte greu. Acum, după ce aflase că slujba ei era în siguranță, ar fi trebuit să fie liniștită. Dar tot nu era. În schimb, mintea îi era plină de întrebări. Ca întotdeauna, cele legate de Leath n-aveau răspunsuri. Atunci când se încumetase să pomenască numele lui Dorothy, îl scrutase pe Leath cu ardoare, pândind orice urmă de vinovăție care s-ar fi ivit pe fața lui. Nu văzuse nimic.

Apoi el o făcuse să vorbească despre tatăl ei, lucru care era întotdeauna dureros. Nell îl iubise pe Robert Trim cu adorația unei fete și, prin ochii mamei ei, învățase să-l iubească și după ce crescuse mare. Deși ținea la învățatul William Simpson, mama lui Nell suferise întotdeauna după primul ei soț. Nell încă era furioasă că brambureala din administrația militară o împiedicase pe Frances Trim să primească din Portugalia ultimele amintiri tangibile ale vieții lui Robert.

Nell se grăbi să meargă la apartamentul marchizei, unde îl găsi pe Leath bându-și ceaiul împreună cu mama lui. Ultima dată când îl văzuse era murdar, ciufulit și-și făcea griji pentru domnul Crane. În dimineața asta, îmbrăcat într-o haină albastru-închis, pantaloni arămii și ghete lustruite la perfecție, părea pregătit să meargă la Mayfair. Dar privirea arzătoare pe care i-o aruncă lui Nell îi era cunoscută fetei după noaptea trecută. Și, la fel ca noaptea trecută, acea privire făcu să tresară inima lui Nell.

– Îmi pare rău, doamnă. Am dormit mai mult decât trebuia, se scuză ea.

Marchiza dădu din mână în semn că nu trebuia să-și facă griji.

– James mi-a povestit despre faptele tale eroice. Nu trebuia să te grăbești. Ai luat micul dejun?

– Nu, doamnă, răspunse Nell.

Grija pe care i-o arăta Lady Leath îi răscolea conștiința. Credea că apropierea de acea familie avea s-o ajute în misiunea ei, dar nu făcuse decât să-i tulbure convingerile. Poate că trebuia să plece, dar nu și fără jurnal. Cu fiecare zi, devenea tot mai greu să-și dăruieze devotamentul fără să greșească în vreun fel.

Marchiza îi făcu semn către o tavă cu prăjituri și sandviciuri.
– E destulă mâncare aici. Sau pot să cer să ni se mai aducă.
– Sunteți foarte amabilă, spuse Nell cu sinceritate.

Se uită la marchiz, așteptându-se ca el să nu fie de acord cu această încălcare a etichetei, dar din zâmbetul lui dispăruse obișnuita rețineră. Copleșită de intensitatea privirii lui cenușii, Nell alese, șovăitoare, câte ceva de pe tavă. Apoi își turnă o ceașcă de ceai. Prezența marchizului îi tăia se pofa de mâncare. Simțindu-se stângace, se așeză pe scaunul de lângă fereastră, cât mai departe de Leath.

– Cum se simte domnul Crane?

– Destul de rău, din păcate, îi răspunse Leath. Doctorul Angus a venit din nou în dimineața asta și a spus că fractura e destul de gravă și că s-ar putea să se vindece greu.

Sărmanul domn Crane! El era rudă îndepărtată cu familia Fairbrother, dintr-o ramură mai puțin bogată. Din simbria lui, își întreținea la Londra sora și mama, cea din urmă fiind văduvă.

– Cum o să se descurce familia lui?

Bătrâna marchiză râse.

– James, e limpede că Nell își închipuie că ești un tiran fără suflet. Nell se înroși.

– Doamnă, n-am...

– Paul o să-și primească în continuare simbria, spuse ea.

– Până la urmă, a fost rănit în timp ce lucra pentru mine.

Răspunsul lui Leath fusese mai degrabă ironic decât furios. Nell n-avea încredere în bunăvoința lui neașteptată.

– Ceea ce înseamnă că James a rămas fără secretar, continuă marchiza.

Nell se întrebă, în gând, de ce o amestecaseră în discuția lor.

– Ar putea să te ajute administratorul, îi propuse marchiza fiului ei.

– Powter e mult prea ocupat. Și scrie îngrozitor.

Leath o scruta pe Nell cu o expresie pe care ea nu putea s-o descifreze și care o stânjenea.

– Nell scrie frumos. Scrisorile ei sunt o operă de artă, spuse marchiza. Ar putea să te ajute ea, James.

Nell fu atât de șocată încât mâna începu să-i tremure și vărsă ceai pe rochie. Tulburată, puse ceașca și farfurioara pe masă și se întinse după un șervet, ca să curețe pata.

– Bineînțeles că e încântată de idee, spuse Leath pe un ton ironic și sec.

– Nu mă pricep la așa ceva, răspunse ea cu glas șovăitor.

– Nu fi prostuță, Nell, zise marchiza. Ești una dintre cele mai pricepute tinere pe care le cunosc. E ceva ce nu poți să faci?

Nu pot să-i rezist fiului dumneavoastră.

Nell își așază pe tava de ceai șervetul mototolit și-și puse în gând să nu se mai poarte ca o prostuță, așa cum o numise marchiza.

– Cu siguranță că nu sunt în stare să-i țin locul domnului Crane. Gata, păruse aproape înțeleaptă.

Marchiza își flutură mâna în aer.

– Doar până când James face rost de un alt secretar de la Londra. Cel mult câteva săptămâni.

– Și ce se întâmplă cu îndatoririle mele față de dumneavoastră? Nell se uită la Leath pe sub gene. Părea enigmatic de-a dreptul, iar ea se întrebă ce gândise el atunci când marchiza venise cu ideea aceea.

– Încercăm astfel: diminețile – cu James, iar după-amiezile – cu mine. Vedem cum merge.

– S-ar putea ca Excelența Sa să spună că sunt cu totul nepricepută. Leath o privi pătrunzător.

– Ai de gând să te asiguri că așa o să fie?

Nell tresări, luată pe nepregătite, deși asta n-ar fi fost o tactică proastă dacă ar fi vrut să-l țină departe.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Lucrez la un raport foarte important. Trebuie neapărat să-l termin, o vesti el.

– Pare complicat, îi răspunse Nell, nesigură.

– Deci, n-o să mă ajuți.

O, Doamne, dacă îi vorbea astfel, cum ar fi putut să-l refuze? Rămase nehotărâtă. Gândul de a-și petrece ore întregi în compania marchizului o îngrozea. Deja îi zdruncinase toată apărarea. Nu voia să-l vadă punându-și mintea la lucru. Presimțea că era foarte deștept. Iar o astfel de calitate o atrăgea pe Nell la fel de mult ca trupul lui mare și puternic.

Pe de altă parte, ăsta ar fi putut să fie prilejul pe care îl căuta. Secretara lui avea acces la toate documentele. Poate că jurnalul se afla printre ele.

– Pentru numele Domnului, domnișoară Trim, nu-ți cer ceva ce nu faci deja pentru mama, îi spuse el, nerăbdător. Nu-i nevoie să stai atât de mult pe gânduri.

Nell își îndreptă umerii și încercă să-și spună că nu era o greșală îngrozitoare.

– Sunt dispusă să încerc, domnule. Vă mulțumesc pentru încredere.

Ceea ce ridică o altă întrebare. De ce naiba voia să lucreze cu ea, dacă nu-i inspira pic de încredere?

Leath își dădu repede seama că făcuse o greșală luându-și-o pe domnișoara Trim ca secretară. Dar avea nevoie de ajutor ca să-și termine rapoartele. Și, în ciuda faptului că relația lor se dezghețase – dezgheț care, în dormitor, se transforma într-un adevărat pârjol –, tot n-avea încredere în ea. Voia s-o țină sub observație până când afla ce pune la cale.

Nu luase în calcul cât de stânjenitoare avea să fie prezența ei. După o săptămână în care încercase să pretindă că domnișoara Trim era varianta feminină a lui Crane, era istovit.

Iar raportul lui progresase foarte puțin. De fiecare dată când Nell intra în bibliotecă, toate gândurile legate de politica economică ale marchizului zburau pe fereastră.

Nici măcar nu putea să dea vina pe ea pentru că era distras. Redevenise servitoarea perfectă. Dacă era îndrăgostită nebunește de el, nu făcea nimic ca să-i arate asta. În schimb, era nespus de timidă, vorbea doar dacă era întrebată și era gata oricând să-l ajute, dar fără să facă nici o sugestie, în timp ce, purtând una dintre rochiile ei gri, se pierdea în peisaj.

Poate că săruturile lui spulberaseră orice interes romantic. Poate că nu fusese niciodată amoretată de el, ci îi intrase în dormitor din alt motiv. Oricât de mult încerca să-și închipuie, Leath nu putea să-și dea seama care ar fi fost acela. Îi era cu neputință să și-o imagineze pe femeia asta atât de stăpână pe sine, cedând curiozității și intrând în camera lui, deși i-ar fi plăcut mult un astfel de gând.

Chiar și acum, în timp ce Nell citea o listă cu numere care ar fi plictisit de moarte pe oricine, el nu putea să nu-și amintească tot ce făcuseră în patul lui. Suspinele ei domoale în timp ce o sărutase.

Felul în care el îi luase sânul în palmă. Ba, mai rău, nu putea să nu-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi protestat.

Leath se uită pe fereastră la ziua neașteptat de frumoasă. Spera ca priveliștea să-i distragă atenția de la domnișoara Trim. Nici vorbă de așa ceva. Supunerea ei ar fi trebuit să facă lucrurile mai ușoare. Dar... nu se întâmpla asta.

– Domnule?

Se vedea că, după ea, faptul că îi vorbea cu glas scăzut întregia atmosfera de lucru din bibliotecă. În schimb, asta îl făcea pe marchiz să se gândească la cum i-ar fi șoptit ea lucruri deochete la ureche, în timp ce el aluneca înăuntrul ei. Ardea de dorință s-o vadă dezbrăcată, cu părul blond curgându-i pe umeri ca un voal și dezvăluind frânturi din trupul ei alb de dedesubt. Eva înainte de păcatul originar.

Se întoarse și-i spuse:

– Aș vrea să dau o fugă până la proiectul de drenaj de la pășunile din vest.

Din spatele biroului lui Crane, Nell îl scruta cu aceeași privire enigmatică ce îl înnebunise toată săptămâna.

– O să termin scrisoarea pentru agentul din Staffordshire.

– Nu, vreau să vii cu mine, spuse el.

Văzu pe chipul ei aceeași surpriză pe care el însuși o simțea față de vorbele ce tocmai îi ieșiseră din gură.

Apoi, ea deveni din nou impasibilă.

– Eu nu călăresc, domnule.

Nu voia să meargă cu el. Nu putea s-o învinovățească. Ar fi trebuit să fie moartă ca să nu-i simtă tensiunea sexuală.

– Putem să luăm trăsura. Leath făcu o pauză, apoi reluă: Probabil că e ultima zi cu vreme frumoasă. Nu ți-e dor să ieși la aer curat?

Zări tristețe în ochii ei, însă acea expresie dispăru atât de repede, încât nu putea să fie sigur de ceea ce văzuse. Încercă să aibă un ton convingător, deși amândoi știau că, dacă el îi dădea un ordin, ea nu avea de ales și trebuia să-l asculte.

– Chiar și mama stă pe terasă. E groaznic să rămâi închisă aici.

Domnișoara Trim îi aruncă un zâmbet plin de reținere. Leath trăi un sentiment de triumf. În ultima vreme nu-i mai zâmbise, iar el ura asta. La naiba, ar fi trebuit să fie fericit că ea micșora pe cât putea atracția dintre ei. Dar ajunsese la un moment în care, dacă mai petrecea un minut în acea încăpere, avea s-o trântescă pe canapea și să aibă parte de plăcerea pe care și-o dorea.

- Cum doriți, domnule. Mă duc să-mi iau boneta și șalul.
Blestemându-și slăbiciunea pentru ea, Leath ordonă ca trăsura să fie pregătită. Poate că briza puternică avea să-l răcorească și să-l facă să-și vină în fire.

După ce se așeză în trăsura lângă domnișoara Trim, înghesuindu-se lângă ea, Leath începu să râdă în sinea lui de cât de neghiob fusese. Cu fiecare zdruncinătură, șoldul lui se freca de al ei. Porniră pe aleea castelului, trecură de porți și străbătură satul, iar întreg acest drum creă un ritm sugestiv. Atingere. Revenire. Atingere. Revenire. Leath simțea că înnebunea.

Situația se înrăutăți pe drumul ce trecea de-a lungul mlaștinilor, fiindcă zgâlțâielile deveniseră mult mai puternice. Șoldurile li se atinseră până când el îi simți căldura prin rochia de lână, iar parfumul ei îi inundă toate simțurile. Își dorea din suflet să poată să-i cumpere alte haine. Stacojii. Decoltate. Care să scoată la iveală tot ce ascundea lâna cenușie. Ce capriciu al firii lui îl făcea să găsească hainele ei puritane atât de provocatoare? Poate că dacă ea s-ar fi îmbrăcat provocator, lui i-ar fi dispărut acea nevoie de a-i rupe în bucățele veșmintele austere.

Leath opri trăsura în vârful dealului care mărginea capătul vestit al proprietății. Caii aveau nevoie să-și recapete suflul. La fel și el. Încercă să se întoarcă, dar scaunul îngust nu-i îngădui. În mod ciudat, îl înfuria faptul că ea nu răspundea la apropierea dintre ei.

O pălărie ridicol de mare îi ascundea chipul, mai puțin bărbia și gura aceea adorabilă. Purta mănuși și-și ținea mâinile împreunate în poală. Vântul, care aici bătea tot timpul, chiar și în cele mai frumoase zile ale anului, dansa cu franjurile unui șal de lână care adăuga o neașteptată pată de culoare înfățișării ei.

- E foarte frumos aici, spuse ea cu glas șoptit.

Leath vru să-i spună că ea era frumoasă. Reuși să se stăpânească și-și roti privirea, nemulțumit, peste imensele câmpii mlăștinoase.

- Chiar crezi asta?

- Dumneavoastră, nu?

Nell se întoarse, iar el se pierdu în ochii ei de culoarea scortîșoarei. Pentru prima dată, Leath nu zări în ei nici o urmă de bănuială. Erau plini de interes și de curiozitate.

Încrunțat, se răsuci pe călcâie și contemplă peisajul neprimitor. Gri. Pietros. Nemilos. Primejdios.

– Aici nu poți să faci altceva decât să crești potârnicchi.

– Vă place să trageți cu arma?

Leath ridică din umeri.

– Nu sunt cine știe ce vânător.

– Doar dacă nu-i vânați pe membrii opoziției din parlament.

Nell îl privi scrutător și adăugă: Întotdeauna am crezut că vă plac mlaștinile.

Era ciudat că-l descifra atât de ușor. Cei mai mulți dintre oameni nu reușeau.

– Bineînțeles că-mi plac, dar eu am crescut aici și sunt obișnuit cu ele.

– Când am venit prima oară aici, am fost îngrozită.

– Mlaștinile sunt înspăimântătoare. Atât de adânci, încât pot să înghită o vacă. Pline de crevase în care ai putea să-ți rupi picioarele și nimeni nu te-ar găsi vreodată. Vremea se schimbă dintr-odată, de la cer senin, la ceață și frig.

Ca și în ziua aceea, deși instinctul căpătat după atâția ani îi spunea lui Leath că soarele avea să lumineze bine până la asfințit.

– Acum îmi dau seama de măreția sălbatică a locului. Mlaștinile sunt atât de întinse, încât nici o creatură mică sau neînsemnată nu poate să supraviețuiască sub un asemenea cer.

Leath o privi cu uimire.

– Întotdeauna m-am simțit liber aici, recunosc el, înainte să-și aducă aminte că nu era o idee bună să-i facă mărturisiri domnișoarei Trim.

– Vă e dor de locul ăsta atunci când sunteți la Londra?

Acum o lună, el ar fi râs la un asemenea gând. Să-i fie dor de sălbăticia din York pe când era acaparat de putere? Să-și piardă timpul în văgăuna asta în loc să hotărască soarta țării? Să trăiască liniștit alături de mama lui, în loc să se bucure de plăcerile pe care capitala i le oferea unui burlac bogat și fără obligații?

Se uită la peisajul sălbatic de la care învățase atât de multe pe vremea când era doar un băiețel zburdalnic.

– Da, mi-e dor.

– Și atunci de ce stați departe de el?

Leath zâmbi trist.

– Nu pot să ajung prim-ministru dintr-un cătun necunoscut, aflat la depărtare până și față de orașul York.

- Dar puteți să duceți o viață folositoare și mulțumitoare având grijă de proprietățile și de oamenii dumneavoastră.

- Domnișoară Trim...

Eleanor.

- ...asta e doar o pauză pe care o fac pentru ca oamenii să uite de scandalurile din familia Fairbrother.

- Curtarea lui Lady Sophie s-a încheiat în chip cât se poate de respectabil.

- Ce inocent sună asta, când, de fapt, le-a dat motiv de bărfă tuturor oamenilor din Londra! O moștenitoare bogată a fugit cu un mezin cu reputație îndoielnică, al unui neam despre care se știa că nu se înțelegea cu familia Fairbrother! Sună ca o intrigă din romanele acelea senzaționale pe care i le citești mamei mele.

- Măcar Lady Sophie e fericită.

- Da, așa-i. Cel mai rău e că răzvrătirea lui Sophie a avut loc la puțin timp după ce unchiul meu a fost dat în vileag ca hoț și criminal.

Leath se uită țintă la domnișoara Trim. Poate că lui doar i se părea că ar fi putut să aibă o aventură cu ea, dar trebuia să arate limpede cum stăteau lucrurile între ei. Pentru binele amândurora.

- Nu pot să risc să mai fiu amestecat într-un alt scandal, încheie el.

Pielea ei era atât de albă, încât orice îmbujorare, cât de mică, îi trăda emoțiile.

- Nu e nevoie să mă preveniți, domnule, îi răspunse ea, tăios. N-am de gând să devin jucăria unui bărbat bogat.

Leath râse cu amărăciune.

- Atunci, stai departe de dormitoarele bărbaților bogați.

- Mi-am învățat lecția. Se înroși și mai tare, iar ochii păreau să-i fi luat foc. Își încleștă mâinile în poală. Știu unde mi-e locul și am de gând să mi-l păstrez. Sper că și dumneavoastră o să faceți la fel.

- O să fac tot ce pot, domnișoară Trim, îi răspunse el, sec, iar apoi dădu bice cailor, al căror mers iute puse capăt conversației.

Capitolul 12

În după-amiaza următoare, Nell tocmai îi citea o nouă carte lui Lady Leath, când sosi și Excelența Sa. După sfârșitul subit al

conversației surprinzător de intime din ziua trecută, el redevenise Leath-cel-preocupat-de-afaceri.

Leath-cel-preocupat-de-afaceri știa foarte multe despre agricultură și industrie. Leath-cel-preocupat-de-afaceri nu trebuia să facă nici cea mai mică sfortare ca să-și aducă aminte un nume sau o dată. Leath-cel-preocupat-de-afaceri vorbea pe un ton atât de aspru, încât Nell se simțea îndemnată să-l salute așa cum un nou recrutar o făcuse cândva cu tatăl ei.

Leath-cel-preocupat-de-afaceri n-avea să-și sărute niciodată secretara. Acea versiune a marchizului garanta siguranță, dar parcă ceva plutea în aer. Pe zi ce trecea, siguranța devenea din ce în ce mai neinteresantă.

Până cu o zi în urmă, Nell, se întrebase dacă el își mai aducea aminte c-o sărutase. Acum își dădea seama că și el se lupta cu atracția dintre ei. Lui Nell îi era rușine de greutatea cu care își ducea lupta. Își spusese în repetate rânduri că Leath era bărbatul care îi distrusese viața lui Dorothy și că numai o neghioabă s-ar fi gândit să-i cedeze, la rândul ei. Dar, odată cu trecerea timpului, începea să aibă îngrozitorul presentiment că ea era acel soi de neghioabă în stare să-și distrugă viața.

Se ridică și-i făcu o plecăciune lui Leath, deși picioarele îi tremurau, ca de fiecare dată când se afla în preajma lui.

– Bună ziua, domnule.

Leath-cel-preocupat-de-afaceri dădu, sec, din cap.

– Domnișoară Trim!

Ar fi trebuit să fie fericită. Leath nu-i amenința deloc stăpânirea de sine. Dar îi era dor de apropierea lor din ziua trecută, atunci când marchizul vorbise despre casa lui cu atâta dragoste, încât ea îi sugerase să rămână. Preț de câteva clipe, Nell zărise sufletul acelui om, iar ceea ce văzuse o uimise și o înduioșase.

– Cum te simți astăzi, mamă? o întreabă el, sărutând-o pe obraz cu acea gingășie care o făcea pe Nell să uite că nu-l plăcea. Iată, avem parte de încă o zi frumoasă. Am putea să stăm în grădină.

– Ar fi minunat, James, îi răspunse bătrâna marchiză. Dacă ai timp. Știu că ești ocupat.

El ridică din umeri și se așeză pe scaunul lui obișnuit.

– Dacă rămân în urmă, mă ajută secretara mea cea destoinică.

Apoi o privi sarcastic pe Nell, spunându-i:

– Te rog, domnișoară Trim, nu te mai învârti.

El se uită la scaunul pe care ședea Nell de obicei. Se vede treaba că băgase de seamă grija ei de a se așeza cât mai departe de el, ori de câte ori își vizita mama. Privirea pe care o aruncase către scaun, pusese în gardă pe Nell. Poate că uneori părea absorbit de treburi, dar după săptămâna în care îi fusese secretară, ea aflase că nu-i scăpă nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui. Încercând să-și astâmpere bătaile inimii, Nell șezu pe scaunul pe care i-l arătase el.

Marchiza zâmbi, încântată.

– Ți-am spus eu că Nell era femeia potrivită să te scoată din încurcătură.

– Aveai dreptate. Marchizul făcu o pauză, apoi vorbi din nou: Dar îi lipsește o abilitate importantă.

Nell îi aruncă o privire numai foc și pară. Crezuse că se descurcase bine într-o slujbă care, la urma urmei, i se dăduse doar ca să fie pusă la încercare.

– Domnule?

Leath nu zâmbea, dar linia destinsă a gurii lui arăta că era amuzat. Nell nu mai cunoscuse vreun bărbat care să-și ascundă reacțiile așa cum o făcea el. Probabil era un politician dat naibii. Simți o urmă de compasiune pentru oponentii lui.

– Minunata domnișoară Trim nu călărește.

Nell să strădui să pară respectuoasă.

– O femeie de condiție modestă își permite rareori să aibă propriile grajduri.

Leath oftă, iar ea își dădu seama că o tachina.

– Eu am grajduri.

Bătrâna marchiză bătu din palmele ei firave.

– James, o s-o înveți pe Nell să călărească? Ce idee minunată! Sunt sigură c-o să fie încântată.

– Vă mulțumesc pentru bunăvoință, domnule, spuse Nell, deși recunoștința era ultimul lucru la care se gândea. Sperând ca marchiza să n-o vadă, Nell miji ochii la Leath. Ce legătură avea asta cu avertizarea de ieri? Dar nu e nevoie, urmă ea. Așa cum ați spus, sunteți deja ocupat.

Lady Leath o privi cu admirație.

– Draga mea, sunt atât de fericită, că nu-i îngădui fiului meu să te calce în picioare! Poate să fie foarte autoritar.

– Pentru numele Domnului, mamă! protestă el.

– Ce vrei, e adevărat, o țină Lady Leath pe a ei. Bietul Paul e omul bun la toate.

– Nu-i adevărat.

Nell își ascunse zâmbetul.

– Excelența Sa o să fie fericită după ce sosește noul secretar.

Asta îi distrase marchizei atenția de la însoțitoarea ei.

– James, ce ai făcu în legătură cu înlocuirea lui Paul?

Leath păru stânjenit. Aproape... prins cu mâța-n sac.

– Am eu grijă de asta, fii pe pace.

Nell se încruntă, nedumerită. Dacă marchizul trimisese vorbă la Londra, sau chiar la York, ca să găsească un înlocuitor pentru domnul Crane, probabil că scrisese singur scrisorile. Ea cu siguranță că n-o făcuse.

– Ce misterios, spuse marchiza.

– Ba deloc, îi răspunse el.

Spre disperarea lui Nell, Leath reveni la discuția despre lecțiile de călărie.

– Înainte să ajungă noul secretar, domnișoara Trim trebuie neapărat să se urce în șa.

– Ieri ne-am descurcat foarte bine cu trăsura, spuse Nell.

– O să trebuiască să străbatem mlaștinile în lung și-n lat.

– Nell, James are dreptate. Ideea de a călări prin mlaștini nu te încântă deloc? În vocea lui Lady Leath se citea părerea de rău pe care, de obicei, încerca să și-o ascundă cu eleganță. Îmi aduc aminte că, după ce m-am căsătorit, călăream ore întregi alături de tatăl lui James, descoperind proprietatea. Niciodată nu m-am simțit atât de liberă.

Ciudat. Așa își descriesese și marchizul sentimentele pe care le avea față de mlaștini.

– Dar caii sunt atât de mari!

– Nu-mi spune că ți-e frică, domnișoară Trim, zise marchizul. Sunt convins că nici o turmă de elefanți n-ar reuși să-ți miște vreun fir de păr.

Habar n-avea el că o îngrozea atracția pe care o simțea față de un anumit marchiz cu fire sucită.

Leath îi aruncă o privire cercetătoare pe deasupra nasului său prelung.

– Sau poate că de aceea îți ții părul strâns în pieptănătura asta care nu te pune deloc în valoare.

Fu rândul ei să protesteze. Își duse mâna la frunte.

- Domnule!

- Are dreptate, draga mea, spuse bătrâna marchiză. Mi-aș dori s-o lași pe Nancy să ți-l aranjeze.

Nell își ascunse fiorul care o străbătu. Nancy, servitoarea lui Lady Leath, era atât de geloasă pe ea încât ar fi fost în stare să-i smulgă fiecare fir înainte să i-l aranjeze într-un mod potrivit.

- Nu se cade.

- Prostii, zise marchiza. Tu și fiul meu sunteți prea preocupați de categoria socială.

- Mama e o revoluționară, spuse, sec, marchizul. M-ar trimite fericită la ghilotină în numele libertății, egalității și fraternității.

- Nu fi prostuț, James. Dar uneori ești atât de bătos!

Îi aruncă o privire dojenitoare lui Nell.

- Și se pare că te-ai molipsit și tu, draga mea. Sunt dezamăgită.

Nell îi zâmbi fără tragere de inimă. Atunci când ținea morțiș ca lucrurile să iasă așa cum voia ea, marchiza era chiar mai formidabilă decât fiul ei.

- O să încerc să călăresc.

- Minunat, spuse marchiza.

Nell nu sfârșise de vorbit.

- Dar dacă n-am talent, o să vă rog să încheiați subiectul.

- Și dacă am nevoie să vizitez vreun colț izolat al proprietății? o întrebă Leath.

- Dacă nu vă întoarceți până la cină, o să alcătuim o echipă de căutare.

Spre uimirea ei, Leath râse zgomotos. Până în clipa aceea, Nell nu-l mai auzise râzând din toată inima. Era un sunet minunat. Liber, vesel și puternic. Îi zâmbi. Apoi zări expresia curioasă a bătrânei marchize, iar zâmbetul îi dispăru. Ce naiba făcea? Oricine ar fi crezut că flirta cu marchizul. Și ar fi avut dreptate.

Deja petreceau prea mult timp împreună. Nell își spunea că încerca să găsească jurnalul, dar trecuseră zile întregi de când nu-l mai căutase. În schimb, căzuse victimă farmecului și istețimii lordului Leath. Iar acum se învoise să ia lecții de călărie și se temea că asta însemna să se lase atinsă de el. Iar ea era mult prea sensibilă la atingerea mâinilor acelora puternice și elegante.

A doua zi, Leath merse la grajduri. Soarele începea să strălucească la orizont. Nu se miră s-o vadă acolo, așteptându-l deja, pe femeia care îl tortura și îl fascina. Leath nu putea să spună de ce o

chemase. Se descurcase destul de bine în zonele mai puțin umblate ale proprietății lui, fără să aibă pe cineva alături. Dar în ziua în care merseseră amândoi cu trăsura, recunoscuse dorința din privirea lui Eleanor atunci când ea se uitase la dealuri. Poate că încerca să-și înăbușe firea înfocată, dar el știa cât era de puternică. Temperamentul ei îl atrăgea la fel ca peisajul sălbatic și măreț.

- Domnișoară Trim! exclamă el, oprindu-se.

Lumina care devenea din ce în ce mai puternică scoase la iveală imbujorarea aceea fermecătoare.

- Doamna marchiză mi le-a împrumutat.

Îi spuse inimii, care începea să-i bată mai tare de fiecare dată când o vedea pe domnișoara Trim, că hainele ei de călărie stacojii nu însemnau nimic nemaipomenit.

- Rochiile acelea cenușii sunt la fel de urâte ca felul în care îți piepteni părul.

Costumul de călărie era demodat. Firește că era, pentru că încă de la nașterea lui Sophie, în urmă cu douăzeci de ani, mama lui nu se mai simțise în stare să călărească. Dar asta nu însemna că acel costum nu era seducător.

- Sunteți atât de aspru!

Stânjenită, ea își atinse părul strâns cu înverșunare. Privindu-l, Leath se strâmbă. În ziua aceea, ea și-l strânsese și mai tare, parcă încercând să înfrunte dojenile din ziua trecută. În mâna cealaltă ținea o pălărie înaltă, de blană de castor, legată cu o fundă roșie.

- Mi se pare că ești o femeie care prețuiește sinceritatea, îi spuse el.

- Poate că ar trebui să vedeți și dacă prețuiesc câteva minciuni binevoitoare, se rătoi ea.

Se vedea că domnișoara Trim își începuse ziua cu o dispoziție proastă. Probabil că Leath era nebun, fiindcă se bucura de răspunsurile ei furioase. Ridică o mână și-și învârti degetul arătător, făcându-i semn să se întoarcă. Nell îi aruncă o privire întunecată.

- Poate că lucrez pentru dumneavoastră, domnule, dar sunt o ființă independentă, nu o păpușă.

- Tu și mama sunteți rebele, îi răspunse el, sec. Fă-mi pe plac.

Nell oftă, arătându-i, astfel, că nu mai avea răbdare. Totuși, se supuse, iar mișcările ei teatrale îl făcură pe Leath să râdă. Viața lui era plină de seriozitate și de țeluri. Nu era obișnuit să râdă. Dar domnișoara Trim îl făcea să-și dorească să râdă... atunci când nu ardea de dorința s-o ia în brațe.

- Hainele îți stau foarte bine.

În costumul perfect croit, ea arăta sigură pe sine și elegantă. Nu se deosebea cu nimic, spre marea lui mirare, de o femeie din clasa lui socială. Cât de mult i-ar fi plăcut să-i arunce toate hainele din clasă și s-o îmbrace în altele colorate! Albastru păun. Verde smarald. Roșu granat. În imaginația lui, ea se îmbrăca precum femeia atrăgătoare care era.

O, Doamne, în mintea lui, domnișoara Trim îi era amantă! Gândul interzis îl umplu de căldură. Și undeva, în adânc, ispita se trezi la viață.

- Vă mulțumesc, îi răspunse ea, sec. Nu trebuie să învăț să călăresc.

- Ai pierdut lupta asta ieri.

Nell strânse din buze.

- Doar pentru că m-ați întrebat în fața mamei dumneavoastră. De data asta, Leath nu mai putu să-și ascundă veselia.

- Am învățat câteva trucuri după anii petrecuți în politică.

Nell aproape că zâmbi. O umbră de zâmbet a domnișoarei Trim era mai strălucitoare decât soarele.

- Văd că trebuie să fiu cu ochii-n patru.

Într-adevăr. Altfel, s-ar fi trezit pe spate.

Din fericire, Leath fu salvat de la a transforma visul acela în realitate, căci veni un grăjdar care aducea poneiul ei.

- Domnișoară Trim, permite-mi să ți-l prezint pe unul dintre gentlemanii naturii, Fulg de Zăpadă.

Auzindu-și numele, poneiul alb și gras dădu din capul flocos.

Domnișoara Trim râse.

- Am avut coșmaruri în legătură cu asta. Fulg de Zăpadă nu e chiar ce îmi inchipuiam.

- Am hotărât să păstrez pentru mâine monstrul care scuipă flăcări.

Leath îi mulțumi grăjdarului și luă frâiele.

- Ai mai urcat vreodată pe un cal?

- Nu.

El o privi cu luare-aminte.

- Nu ți-e cu adevărat frică, nu-i așa?

- Nu, spuse ea, iar apoi adăugă, șovăind: Poate. Ba da. Puțin.

- Pe Fulg de Zăpadă ești aproape de pământ.

- Dumneavoastră vă e ușor să spuneți asta.

Leath râse din nou.

- Vrei să te ajut?

Fulg de Zăpadă era prea mic pentru o femeie de înălțimea lui Eleanor, dar Leath voia ca prima ei lecție de călărie să-i potolească temerile.

– Cred că mă descurc.

Păcat. Abia aștepta să-i cuprindă talia în mâini.

Fulg de Zăpadă rămase nemișcat în timp ce domnișoara Trim se urcă cu grijă pe spina lui. Leath fu surprins de nesiguranța ei. O credea de neîmblânzit. Vulnerabilitatea ei era primejdios de atrăgătoare. Îi dădu frâiele, iar ea le strânse atât de tare, încât Fulg de Zăpadă necheză în semn de protest.

– Ușor!

– Îmi pare rău, murmură ea și rămase în șa încordată ca un arc, în timp ce el verifica scara.

Nell purta cizme scurte, iar atunci când îi dădu deoparte fustele roșii, priveliștea ciorapilor albi îl lovi pe Leath precum o ghiuleaua de tun. Făcu un pas în spate.

– Cum te simți?

Nell părea nesigură.

– Ca și cum aş sta deasupra unui vulcan gata să erupă.

Leath chicoti.

– Bătrânul Fulg de Zăpadă are aproape douăzeci de ani, domnișoară Trim. Dacă erupe, o s-o facă într-un trap amețitor de iute.

– Asta e îndeajuns de înspăimântător.

– Curaj. Dacă poți să-i faci față unui marchiz arțăgos, un ponei bătrân e o nimica toată.

Îl bătu ușor cu palma pe Fulg de Zăpadă, care părea să fie pe jumătate adormit, așa că domnișoara Trim n-avea de ce să-și facă griji și prinse căpăstrul.

– Ești gata?

– Nu.

– Nu pot să stau toată dimineața în curtea grajdului.

– E prima mea lecție.

– Atunci, trebuie să începi să înveți.

Leath plescăi din limbă, iar calul cel somnoros o luă din loc.

– O, Doamne!

El se uită îndărăt. Domnișoara Trim ținea atât de strânsă partea din față a șei, de parcă ar fi fost gata să cadă. Părea cu adevărat îngrozită.

– Răsufă adânc!

– Cred că ar trebui să vă opriți.

– Cred că ar trebui să te lași condusă de ritmul calului.

– Vă rog să nu spuneți „ritm”. Mă duce cu gândul la „cădere”.
Leath râse din nou. O, Doamne, dacă o ținea tot așa, avea să fie
sufletul petrecerii după ce se întorcea la Londra.

– Cuiva atât de grațios ca tine n-ar trebui să-i fie deloc greu să
călărească. Ascultă-ți trupul!

La naiba, sigur că ea nu voia să audă cuvântul „trup”! Era primej-
dios s-o învețe pe domnișoara Trim să călărească. Chiar dacă doar
pentru instructorul ei.

Leath merse încet prin curte, fără să se uite înapoi. Trebuia să-și
recapete stăpânirea de sine înainte să-i mai arunce vreo privire.
Atunci când o făcu, se bucură să vadă că ea stătea pe cal într-o po-
ziție mai firească.

– Așa e mai bine.

– Încă mi se pare c-o să mă trezesc trântită la pământ, recunosc
ea, deși nu mai părea la fel de îngrozită.

– Ar trebui să sari. Spinarea lui Fulg de Zăpadă e mai lată decât
cele mai multe dintre scaune.

– Un scaun cal?

Leath zâmbi, fermecat, deși își dorea din tot sufletul să nu fie.

– Chiar așa.

Îl conduse pe Fulg de Zăpadă încă o dată prin curte, apoi se trase
în spate și o lăsă pe Eleanor să încerce singură. Așa cum se aștepta-
se, ea se obișnuia repede cu pasul calului. Domnișoara Trim învăța
repede. Leath aflase asta după ce lucrase cu ea.

În chip fatal, ideea că învăța repede îl duse cu gândul la un alt soi
de călărie. Cu ea deasupra marchizului de Leath, nu deasupra unui
amărât de ponei care nu făcuse nimic altceva decât să meargă la trap
vreme de zece ani. Se adânci atât de mult în visarea lui, încât uită
s-o mai privească.

– Domnule?

Ea și Fulg de Zăpadă erau la câțiva metri distanță.

– Cum a fost?

– Mă obișnuiesc.

– O să ajungi să-ți placă.

– Poate.

Fu încântat s-o vadă mângâindu-i gâtul alb lui Fulg de Zăpadă.

– Înconjoară curtea din nou, te rog.

Zâmbi văzând că ea devenea mai încrezătoare. Iar în privința ideii de a călări altceva decât un cal? Se gândi, năstrușnic, că atunci când voiai ceva, găseai o cale să obții acel lucru. Cu siguranță că, dacă avea grijă, putea să ocolească un scandal. Poate că era prea îngrijorat în legătură cu virtutea domnișoarei Trim.

Până la urmă, era liberă să spună „nu” oricărei propuneri.

Capitolul 13

– Sir Garth Burton e aici ca să vă vadă, domnule.

Auzind anunțul lui Wells, Leath își ridică privirea de la cel mai nou raport din Derbyshire. Nu că ar fi putut să se adune în dimineața asta. Prezența domnișoarei Trim la biroul ei, tăcută, folositoare și al naibii de ispititoare, făcea ca așa ceva să fie cu neputință. Diavolul dinlăuntrul lui continua să-i spună că, dacă o invita în patul lui, iar ea primea, păcatul era al ei.

– Garth Burton? Aici? Întrebă el, mirat.

Burton era unul dintre puținii parlamentari care nu șovăiseră niciodată atunci când fusese vorba să-l sprijine, în ciuda scandalurilor. Dar locuia în Wiltshire, iar Alloway Chase nu îi era în drum, oriunde s-ar fi dus. N-avea cum să fie o vizită de curtoazie. Oare ce naiba se întâmpla?

– Condu-l înăuntru.

Domnișoara Trim se ridică.

– Vă las, domnule.

O femeie care să îndeplinească munca de secretar era un lucru îndeajuns de neobișnuit încât să provoace bârfe, deși, spre deosebire de morile stricate de la Londra, Burton știa să-și țină gura. Dar poate că era mai bine ca vizitatorul să n-o vadă pe domnișoara Trim. Însă, până să apuce Leath să răspundă, Sir Garth intrase deja pe ușă, înaintând plin de avânt și cu mâna întinsă.

– Leath, prietene! A trecut atât de mult timp!

Marchizul îi răspunse la strângerea de mână cu o căldură neprefăcută.

– Ce faci tocmai aici? Yorkshire în octombrie e o alegere ciudată dacă vrei să te plimbi.

– Of, există o poveste în spatele vizitei mele, spuse Burton, iar curiozitatea îi licări în ochi de îndată ce o văzu pe domnișoara Trim.
– Secretara mea, domnișoara Eleanor Trim, o prezentă, sec, Leath. Ea făcu o reverență.

– Domnișoară Trim, răspunse Burton, care făcu o plecăciune, iar apoi îi înmână lui Leath o geantă plină cu documente. M-a trimis Wellington. E haos în partid și, dacă n-avem grijă, guvernul o să cadă. El... *noi* avem nevoie de ajutorul tău.

– Al meu? se miră Leath, întrebându-se dacă nu cumva lumea o luase razna.

La ultima întâlnire, prim-ministrul îl făcuse să se simtă tot atât de bine-venit precum o pisică la petrecerea dată de ziua unui șoarece. Fără să se uite la domnișoara Trim, Leath știu că ea îl privea cu o intensitate care făcea aerul să freacă. Spera din suflet ca Burton să nu bage de seamă.

– Ești singurul care poate să ne scoată din dezastrul ăsta. Toate încercările de până acum n-au făcut decât să adâncească gâlceava dintre revoluționari și vocile rațiunii.

– Sunt chemat la Londra? îl întreabă Leath, mirat că nu-i venea să sară prin cameră, chiuind și cerând șampanie.

La urma urmei, exilul lui la țară era doar o măsură vremelnică, până când uita lumea de scandalurile stârnite de unchiul Neville și de Sophie. Locul lui era la Westminster, la cârma țării, nu aici, visând cu ochii deschiși la adorabila-i secretară și numărând animalele.

Pe chipul prietenos al lui Burton se zugrăvi tristețea.

– Nu, nu încă. Făcu o pauză. Dar sunt sigur că ajutorul tău o să facă să fii repus în funcție. În cele din urmă.

Leath zâmbi sardonice. Dar se întrebă de ce simțise ușurare la gândul că nu trebuia să înceapă să-și facă bagajele ca să se întoarcă în locul din care se cârmuia Anglia.

Desigur, Sir Garth luă tăcerea lui drept un semn de furie.

– Îmi pare rău. Aș fi vrut să am vești mai bune pentru tine. Nici nu-ți închipui cât de mult mi-ai lipsit în ultimele săptămâni, mai ales printre toți demagogii ăia blestemați. Bunul-simț și priceperea vâri chiar acum într-o trăsură și am porni la drum.

– E în regulă, Burton.

Și, oricât de ciudat ar fi fost, chiar era în regulă.

– Nu e vina ta că încă sunt *persona non grata*. Deși nu știu cu ce aș putea să te ajut stând aici.

Burton păru aproape la fel de recunoscător pentru acel răspuns rațional ca și Leath atunci când își dăduse seama că Burton nu-l chema în capitală.

– Avem nevoie de cineva care să găsească o soluție pentru toți cei amestecați în afacerea asta.

– Ai făcut un drum lung doar pentru o discuție, îi răspunse Leath, tăios.

Burton râse.

– Afacerea e complicată. După cum o să vezi atunci când o să-ți dau detaliile..

Ușa se deschise și apăru Wells, care le ordonase servitorilor să pună masa.

– Domnule, am cerut să se pregătească o masă ușoară, având în vedere că se apropie ora prânzului și Sir Garth vine de la drum. Sper că sunteți de acord.

– Eu sunt cu totul de acord, Wells, răspunse Burton cu zâmbetul lui ștrengăresc, care îl ajuta să ascundă mintea ascuțită ce se afla sub părul lui blond-cenușiu.

– Mulțumesc, Wells, spuse Leath.

– Mă duc să văd ce face doamna marchiză, domnule, spuse domnișoara Trim.

Leath îi făcu semn cu mâna să se oprească.

– Nu, am nevoie de tine.

Avu sentimentul apăsător că era foarte adevărat. Poate că nu era cazul să se bucure atât de mult că vizita lui Burton nu însemna o călătorie grabnică la Londra. Puțină distanță între el și domnișoara Trim l-ar fi ajutat să-și aducă aminte că fusese cândva un om rațional.

Ca să îndulcească ordinul, îi zâmbi ușor.

– Te rog să iei notițe.

Se întoarse către colegul lui.

– Ai face bine să-mi spui totul. Și să nu-ți pierzi timpul încercând să îndulcești lucrurile. Trebuie să știu de la început cât sânge trebuie să facem să curgă.

În pădurea desfrunzită, soarele dimineții strălucea pe iarba înghețată, în timp ce Nell își mână calul în urma lui Leath. Ea o călărea pe Adela, o iapă castanie, blândă, care îl înlocuise pe nepăsătorul Fulg de Zăpadă după ce Nell devenise mai pricepută în

şa. În faţa ei, Excelenţa Sa călărea pe un armăsar negru pursănge, care părea pregătit să-l ducă şi dincolo de porţile iadului, dacă marchizul ar fi vrut să meargă într-acolo.

În acea dimineaţă, Leath era deosebit de tăcut. Nell bănuia că el se gândea la nesfârşitul exil care îl ţinea departe de Londra. Scrisorile primite cu o zi în urmă vorbeau despre roadele întâlnirii pe care el o avusese cu Sir Garth Burton cu o săptămână înainte. Nell nu se mira defel că Leath salvase guvernul de la dezastru. Însă lucrând alături de cei doi domni până la miezul nopţii, ea descoperise cât de mult admira dăruirea neobosită a lui Leath şi priceperea lui de a găsi soluţii la care nu se mai gândise nimeni. Sir Garth plecase a doua zi, nu înainte să-şi mărturisească pe faţă dezgustul faţă de guvernul care dăduse la o parte un politician sclipitor precum Leath, oricare ar fi fost scandalurile care îi atinseseră reputaţia.

Probabil că şi Leath simţea întocmai acelaşi lucru. Acum, după ce Nell îl văzuse punându-şi la lucru talentele politice, sugestia pe care i-o făcuse ea, aceea ca el să rămână în Yorkshire, părea şi mai prostescă. În loc să-şi folosească extraordinarele însuşiri ca să ducă regatul pe culmile gloriei, el era exilat la ţară, învăţând o servitoare să călărească la trap cu o încetineală care te scotea din minţi. Dacă ar fi fost în locul lui, Nell ar fi simţit nevoia să lovească ceva.

Plimbările matinale călare deveniseră un obicei. Nell se ruşina amintindu-şi cât de mult o speriasc bătrânul Fulg de Zăpadă. Probabil că Excelenţa Sa crezuse că era o fricoasă.

Leath fusese un profesor priceput, blând şi răbdător. Dacă ar fi încercat să-i dovedească, prin asta, că nu era un om rău, n-ar fi putut să se descurce mai bine. Nell nu ştia ce o făcuse pe Dorothy să-l învinuiască, dar ei îi era din ce în ce mai greu să nu ia în seamă dovezile pe care le vedea cu propriii ochi. Şi pe cele simţite cu propria inimă. Nu putea să creadă că un bărbat care avusese atâta răbdare cu neîndemânarea ei atunci când se urcase pentru prima oară în şa ar fi putut să distrugă, fără nici o părere de rău, reputaţia unei tinere. Cineva, undeva, făcuse o greşeală. Încă nu pricepea cum de se întâmplase asta, dar era sigură că în timp avea să afle.

Nici un seducător lacom n-ar fi pierdut prilejul să-şi satisfacă nevoile dezgustătoare. Deşi Leath o atinsese de o sută de ori ca s-o ajute să urce în şa, niciodată nu făcuse vreun gest nepotrivit. Iar adevărul ruşinos, pe care ea nu putea să-l ocolească, era că îşi dorea ca el să fi făcut un asemenea gest.

Leath își opri calul și se întoarse, cu o expresie sumbră pe chip, ca s-o cerceteze. Nell o opri pe Adela și spuse, fără să se gândească:

– Domnule, ceva vă îngrijorează. Pot să vă ajut?

– Bună întrebare. După o tăcere încordată, din ce în ce mai rară în ultimele zile, el vorbi de parcă ar fi fost vorba despre ceva de o însemnătate crucială: Da, domnișoară Trim, poți. Dacă o să mă ajuți sau nu, asta e altceva.

Mirată, Nell îl privi cum descăleca și-i admiră puterea și ușurința, însușiri pe care, de altfel, le aveau toate mișcările lui. Veni s-o ajute să coboare de pe cal. Acum, pentru prima dată, mâinile lui zăboviră mai mult pe talia ei. Leath îi dădu drumul doar după ce ea se depărtă. Acea atingere îi dăduse lui Nell fiori în tot trupul. Se lovi din greșeală de cal, iar Adela necheză în semn de protest și se dădu la o parte.

Nell așteptă ca Leath să se retragă. De când o sărutase, el avusese grijă să n-o sperie. Dar acum răsufla întretăiat și o privea de parcă ar fi încercat să iasă dintr-un impas de viață și de moarte. Îndoielile ei se înmulțiră. De obicei, Leath își ascundea trăirile lăuntrice.

O prinse între el și cal cu trupul lui musculos și înalt. Nell era îndeajuns de aproape încât să-i simtă izul masculin de santal, mereu evocator. Se uită la fața lui și, cuprinsă de freamăt și de o tulburare păcătoasă, se întrebă dacă frământările lui lăuntrice însemnau că avea s-o sărute. Ceva îl provocase. Ochii îi străluceau. Își încleșta și-și descleșta palmele pe lângă corp.

– Domnule?

Nell își ridică bărbia cu o mișcare provocatoare și nechibzuită. Tânjea după mai multe săruturi, orice ar fi spus asta despre moravurile și judecata ei.

Spre dezamăgirea ei, Leath se retrase și apucă hățurile cailor. Îi duse la marginea luminișului, unde animalele începură să adulmece iarba.

Apoi se întoarse către Nell și-și încrucișă brațele la piept.

– Vreau să-ți fac o propunere, domnișoară Trim.

Aha! Nell bănuia despre ce era vorba. Dezamăgirea îi deveni și mai mare. În chip prostesc și doar pentru o clipă, își dori ca el să fi fost un seducător fără suflet. Măcar un seducător fără suflet n-ar fi lăsat-o să tânjească.

– Vreți să fiu secretara dumneavoastră până când se întoarce domnul Crane.

El păru surprins și puțin enervat. Nell nu putea să-și închipuie de ce, având în vedere că îi oferise slujba aceea pentru că o socotea ageră la minte. Chiar dacă acum, când inima ei abia dacă își încetina bătăile, nu se credea deloc ageră la minte. Se simțea la fel ca orice fată prostuță aflată la mila unui bărbat de la care nu putea să se aștepte la nimic bun.

– Păi, da, răspunse el.

Nell se cocoță pe un buștean și-și puse pălăria în poală.

– N-ați încercat să găsiți un înlocuitor, nu-i așa?

– Nu.

Leath se apropie cu pași mari, care păreau să spună că pământul de sub picioare era al lui. Bineînțeles că acolo, la Alloway Chase, el chiar era stăpânul pământului de sub picioarele lui. Un lucru care îi amintea lui Nell de cât de mare era deosebirea de poziție socială dintre ei.

– Dacă doamna marchiză e de acord, bineînțeles că o să vă ajut, îi răspunse Nell, încumetându-se să-i zâmbească. Mai ales după ce v-ați dat atâta silință ca să mă învățați să călăresc.

Fără să-i răspundă la zâmbet, Leath se îndepărtă puțin.

– Ai fost o elevă bună. Și îmi plac plimbările noastre de dimineață.

– Și mie, recunosc eu ea. Nu-i nevoie să pregătiți pe altcineva pentru încă o lună. Domnul Crane mi-a spus că doctorul e încântat de ritmul în care se vindecă.

Leath se încruntă, expresie care înainte o îngrozea.

– L-ai văzut?

– Bineînțeles.

El se bătu cu cravașa peste coapsa musculoasă. Poc. Poc. Poc.

– În apartamentul lui de la castel?

Nell mai avusese conversații ciudate cu marchizul, dar asta era aproape bizară.

– Nu-i face bine să se plimbe prin casă, îl lămurii Nell.

– Nu vreau să te duci acolo.

Nell se încordă.

– Credeți cumva că am obiceiul să intru în camerele bărbaților ca să profit de ei?

Auzind aluzia la noaptea în care o sărutase, Leath își încleștă fălcile.

– Nu vreau să fii singură cu Crane.

– Nu s-a întâmplat nimic nepotrivit. Ea ura faptul că trebuia să se apere, deși Leath avea tot dreptul să se îndoiască de intențiile ei. E plictisit de moarte, spuse Nell mai departe. Îi citesc, îi scriu scrisorile și încerc să fac timpul să treacă mai repede.

– Dacă vrei ca timpul cuiva să treacă mai repede, alege-mă pe mine.

– N-aveți timp liber, îi răspunse ea, întrebându-se de ce se supărase marchizul aflând despre vizitele ei la domnul Crane.

Secretarul ocupa un mic apartament la etajul al doilea, iar ea nu intrase mai departe de salonaș. Privindu-l pe Leath, își dădu seama că lui n-avea să-i pese de un asemenea amănunt.

– Poate că asta ar trebui să se schimbe, îi spuse Leath privind-o cu subînțeleș.

Dar Nell nu pricepea defel ce anume încerca el să-i spună.

Ea se strădui să nu ia seama la cât era de frumos. Întotdeauna i se păruse că Leath era un bărbat superb, dar în ultimele zile descoperise la el atât de multe principii, precum și o minte atât de sclipitoare, încât i se părea cel mai de seamă om pe care îl întâlnise vreodată. Avea un presentiment trist că, orice bărbat ar fi cunoscut după ce pleca de la Alloway Chase, acela avea să pălească în comparație cu el.

– Îmi cereți să lucrez mai multe ore ca să aveți mai mult timp să vă destindeți?

Leath râse zgomotos.

– Nu asta îți cer. Și, deși inocența îți face cinste, mă face să mă simt ca un satir.

Vai, Doamne...

Nell se ridică cu picioare tremurânde și se dădu înapoi.

– Asta n-are legătură cu munca, nu-i așa?

– Nu.

– Îmi cereți...

Era ciudat să-l vadă pe James Fairbrother, mereu stăpân pe sine, atât de stângaci. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, apoi își îndreptă corpul și o privi pieziș, de parcă urma s-o pună să scrie un raport complicat.

– Îți cer să fii amanta mea, domnișoară Trim.

Din clipa în care Leath vorbise despre inocența ei, Nell ghicise ce avea să urmeze. Dar spusele lui fără înconjur tot o uimira.

Pălăria îi scăpă printre degetele cuprinse de neastâmpăr. Se uită la el fără să clipească.

Neprimind nici un răspuns, Leath scrâșni din dinți.

– Vrei să mă trimiți la naiba, din câte vād.

Nell înghiți, încercând să-și umezească gura uscată de tulburare.

– Dar vreți să vă țineți departe de orice scandal. De asta ați venit în Yorkshire.

El strânse cu amândouă mâinile cravașa pe care și-o ținea pe dinaintea, atât de tare încât fără îndoială că avea s-o rupă.

– N-am luat cu ușurință o asemenea hotărâre.

– Pot să-mi închipui.

Nell se răsuci și se uită în gol, către copaci. Nimic pe lumea asta nu i se mai părea limpede. Parcă se afla în mijlocul unui cutremur.

Leath vorbi mai departe, cu o înfrigurare crescândă:

– O să-ți găsesc o casă într-un loc în care să nu ne cunoască nimeni. Undeva în Scarborough sau Beverley. Într-un loc aflat la depărtare de câteva ore de mers călare, unde să pot să te vizitez regulat.

– Ar trebui să plec de la Alloway Chase?

În chip ciudat, nu era șocată de oferta lui, deși ar fi trebuit să fie. Doar fusese crescută astfel încât să rămână pură până la căsătorie și, mai mult de-atât, pilda lui Dorothy ar fi trebuit s-o țină departe de orice porniri nedorite.

– Da, ar trebui să pleci.

Se întoarse spre el.

– Îmi place aici.

Expresia lui Leath se destinse, dar el încă părea să se afle în fața unui pluton de execuție.

– Desigur că s-ar isca un scandal dacă s-ar afla că am corupt-o pe însoțitoarea mamei mele, chiar în casa ei.

– În... țeleg, îi răspunse Nell cu glas scăzut. Și chiar înțelegea. Deci o să devin un secret murdar?

Leath făcu o grimasă.

– Te-am jignit.

Nell începu să se joace, tulburată, cu un nasture.

– Nu atât de mult pe cât ar trebui, mărturisi ea.

Leath făcu un pas în față, dar Nell ridică mâna ca să-l oprească.

– Nu pareți încântat de ideea de a-mi distruge reputația.

El păru tulburat.

– Nu sunt încântat.

– Of, se jelui ea, îndurerată.

El scoase un sunet gutural, de nerăbdare, și făcu semn cu una dintre mâinile lui mari, înmănușate.

– Fac un dezastru din asta, nu-i așa?

Ca să nu mai tremure, Nell își împreună mâinile în dreptul taliei.

– Nu... nu sunteți la fel de îndrăzneț ca de obicei.

Leath oftă și se apropie, de data asta nemaiținând seama de privirea ei îngrijorată. Îi desfăcu mâinile și o luă pe cea stângă într-ale lui.

– N-am mai rugat niciodată o femeie neprihănită să se culce cu mine.

Uimirea o țintui locului, deși căldura mâinii pe care i-o ținea el i se prelingea de-a lungul brațului, până la inimă.

– Niciodată?

Ochii lui scânteiară, plini de acel umor sec pe care ea îl găsea atât de atrăgător.

– N-o să te mint și n-o să-ți spun că n-am mai făcut niciodată o propunere de felul ăsta unor femei, dar ele nu erau neprihănite.

– Fără îndoială.

Oricât ar fi fost de primejdios, Nell își lăsă mâna într-ale lui. Amândoi purtau mănuși. Atingerea n-ar fi trebuit să fie atât de puternică pe cât era, dar inima ei bătea precum o tobă. Stângăcia lui era adorabilă. Până într-atât încât ea nu-și găsea cuvintele ca să-l refuze. Leath o strânse mai tare.

– Trebuie să știi cât de mult te doresc.

Nell își umezi buzele, iar Leath, în ciuda bunului-simț, nu se putu abține și gemu.

– Nu, nu cred că știu, îi răspunse ea. Făcu o pauză. Știți, propunerea asta ar putea să fie îmbunătățită de câteva săruturi.

Leath zâmbi.

– Nu vreau să ieși hotărâri pripite.

– Credeți că săruturile dumneavoastră mă fac să nu mai gândesc limpede?

Râsul lui o făcu să freamăte în chip tulburător.

– Fără îndoială că pe mine săruturile tale mă fac să nu mai gândesc limpede.

Speriată, Nell se uită la el.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa. O luă și de cealaltă mână. Habar n-ai cât de greu mi-a fost să mă adun și să pun ordine în toate acele afaceri lipsite de însemnătate de la Londra. Cui îi pasă de soarta țării, când aş putea să te țin în brațe?

Nell nu știuse nimic.

- Domnule...

- Având în vedere împrejurările, ar trebui să-mi spui „James”.
În chip protest, asta o neliniște mai mult decât invitația în patul lui.

- Nu cred că aș putea.

- Ești o creatură ciudată, îi spuse el, blând, iar apoi făcu, în sfârșit, ceea ce Nell își dorise să facă împreună încă de când plecase din dormitorul lui.

Își lipi buzele de ale ei, cu o dulceață care o pătrunse precum mierea.

Clipi și se uită la el, amețită.

- Dacă mă mai săruțați, n-o să pot să vă refuz.

Spre dezamăgirea ei, Leath îi dădu drumul.

- Trebuie să te gândești la urmări.

Nell se încruntă.

- Dacă mă gândesc la asta, o să spun „nu”.

În ochii lui cenușii se citi disperarea. Nell fu cuprinsă de mirare. Nu-și închipuise niciodată că ar fi putut să-l aducă la disperare pe marele marchiz.

- Dacă mi te dăruiești, s-ar putea să nu te căsătorești niciodată.

- Nu cunosc pe nimeni cu care să vreau să mă mărit.

Leath clătină din cap la răspunsul ei grăbit.

- Asta nu înseamnă că n-o să cunoști. Nu vreau să-ți pară rău de hotărârea pe care ai luat-o.

Simțind un fior rece, Nell își încrucișă brațele.

- Dacă mai vorbiți, o să mă convingeți că, dacă spun „da”, asta o să fie cea mai proastă idee pe care s-o fi avut vreodată.

Leath zâmbi, deși zâmbetul lui era amar.

- E cu putință să fie chiar așa.

- Și atunci, de ce îmi cereți să spun „da”? îl întrebă ea, tăios.

- Pentru că gândul la tine mă torturează în fiecare clipă. Pentru că trebuie să te am sau o să înnebunesc.

Asta era mai bine. Leath rostise acele cuvinte ca și cum ar fi vorbit despre o vânzare de animale, dar expresia intensă de pe chipul lui dovedea că era sincer. Îi făcu semn să se așeze înapoi pe buștean.

- Stai jos și ascultă-mă. Trebuie să știi în ce te vâri.

- În patul dumneavoastră, cred, îi răspunse ea, înainte să-și aducă aminte că nu era deloc bine să-l provoace.

– Sper, zise el cu înflăcărare, iar ea își ascunse în palme obrajii îmbujorați.

Încetul cu încetul, începu să-și dea seama că bărbatul acela ar fi putut să devină amantul ei. Dacă ajungea să-i fie amantă, o aștepta o viață cu totul deosebită de cea pe care o plănuise. Abia dacă mai știa ce simțea. Dacă ar fi fost cu adevărat virtuoasă, ar fi fost furioasă. Nu era furioasă. Era... nedumerită.

Leath rămăsese la o depărtare de câțiva pași, privind-o fără să clipească, în timp ce ea se așeza.

– Sunt bogat și o să mă port frumos cu tine. N-o să duci lipsă de nimic și o să poți să păstrezi toate cadourile de la mine.

Orice îi cumpăra, rămânea al ei pentru totdeauna. Dar el n-avea să rămână al ei pentru totdeauna. Nu era nevoie ca Leath să-i spună asta. Chiar și în cătunele din Kent, lumea știa cum mergeau astfel de aranjamente. Ea și Leath aveau să fie împreună până când el își pierdea ardoarea, iar apoi aveau să se despartă.

Visul ei de fericire se destrămă, lăsând-o tristă și îndurerată. Ce naiba făcuse gândindu-se să se învoiască la așa ceva? Era o fată dintr-o familie respectabilă, nu o curtezană. Putea, oare, să i se dăruiască unui bărbat știind că el avea s-o arunce după ce se sătura de ea? Un nobil de talia lui Leath putea să-i ofere un nou început unei femei de condiție umilă. Dar n-avea să-i ofere niciodată mâna lui.

Întrebarea era dacă ea îl dorea îndeajuns de mult pe marchiz încât să renunțe la orice putință de a avea un viitor după regulile societății. Pentru că nu exista nici o șansă pe lumea asta ca ea să aibă un astfel de viitor alături de Leath.

Firea ei era precum cea a oricărei alte femei. Poate că, înainte să se gândească la măritiș, așteptase ca Dorothy să crească, dar voia un soț, copii și o casă a ei. Siguranță. Iubire... Din motive asupra cărora nu voia să se oprească, recunoașterea faptului că-și dorea iubire îi puse în gâtlee un nod de mărimea Catedralei din Canterbury. Fusesse binecuvântată cu iubire. A tatălui, a mamei, a tatălui vitreg, a surorii vitrege. Deși numai tatăl ei vitreg mai trăia. Dacă devenea amanta lui Leath, trebuia să rupă legătura cu William Simpson, fiindcă el n-avea s-o ierte niciodată. Fusesse de ajuns ca Nell să-i vadă suferința și rușinea în urma nenorocirii care o lovise pe Dorothy.

Nu, nu putea să spună „da”. Oricât de mult și-ar fi dorit s-o facă.

Leath încă o lămurea de zor, descriindu-i ce anume însemna să fie amantă. Oare alegerea ei ar fi fost alta dacă el n-ar fi avut

îndeajuns de multe principii și ar fi sărutat-o până când s-ar fi topit în brațele lui?

– O să pun casa pe numele tău. Și o să-ți cumpăr o trăsură și cai. O să ai o garderobă elegantă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Interzic orice haină cenușie.

Nell era mult prea tulburată ca să râdă la gluma lui. De unde să fi știut ea că era atât de greu să refuzi calea greșită? Însă, bineînțeles, în mijlocul acelei căi greșite se afla un bărbat frumos, care îi făcea sângele să fiarbă în vene.

Nell nu spuse nimic, așa că Leath adăugă:

– Și o alocație generoasă.

Nell își dădu seama că trebuia să spună ceva. Cu cât îl lăsa să vorbească mai mult, cu atât Leath avea să creadă că era de acord cu propunerea lui. În chip ciudat, Nell nu se gândise la posibilitatea de a avea aceeași soartă ca Dorothy. Acum se gândea.

– Și copiii? îl întrebă ea.

Ochii lui cenușii se întunecară. Leath începu să se lovească din nou cu cravașa peste picior.

– O să-ți asigur sume generoase pentru copii, dar să nu mă înțelegi greșit, viața e grea pentru un bastard. Chiar și cineva atât de important precum ducele de Sedgemoor are de suferit de pe urma întrebărilor despre legitimitatea lui.

Nell miji ochii.

– Aveți vreun copil?

– Nu, îi răspunse el, zâmbind trist. Întotdeauna m-am temut de scandal. Ironia sorții a făcut ca, în timp ce eu am muncit atât de mult pentru reputația mea, unchiul și sora mea să distrugă numele familiei. Aș fi putut foarte bine să-mi fac de cap.

Mai demult ar fi crezut că minte. Mai demult ar fi crezut că el era un desfrânat de cea mai joasă speță. Dar fu surprinsă să se audă spunându-i adevărul:

– Sora mea vitregă, Dorothy, a murit la naștere, după ce a fost părăsită de bărbatul care a sedus-o.

Nell ajunsese la un punct în care știa că el n-avea cum să recu-compasiune. Inima ei, care nu ținea seama de ceea ce-i spunea min-gă ea, cuprinzând-o în brațe. Leath dădu drumul cravașei și îngenunche lân-

– Eleanor, îmi pare rău.

O atinsese mult mai des decât ar fi trebuit. Îi stârnise dorința. Dar acum era altceva între ei, de parcă el ar fi învelit-o într-o pătură, ca s-o țină în siguranță. De la moartea mamei ei, nimeni n-o mai ținuse în brațe doar ca s-o consoleze. În familia ei, ea era cea puternică.

Preț de o clipă interzisă, Nell se sprijini de Leath. Era cald și mirosea a rai. Dacă raiul mirosea a cai și a santal. Abia acum, renunțând la povara datoriei și a răzbunării, ea își dădu seama cât era de obosită. Dacă în clipa aceea Leath s-ar fi oferit s-o țină în brațe pentru totdeauna, ea ar fi spus „da”. Doar pentru favoarea de a-și odihni capul în locul în care se uneau gâtul și umărul lui, loc parcă făcut anume pentru ea.

Înainte să se ridice, Nell își îngădui câteva clipe de binecuvântată destindere. Ispita de a rămâne acolo era copleșitoare.

Leath se retrase și o privi cu luare-aminte.

– Nu mi-ai răspuns. Vocea lui era acum joasă precum catifeaua și o atrăgea chiar și atunci când ea nu se afla în brațele lui. Draga mea Eleanor, vrei să împarți patul cu mine? Îți promit plăcere, respect și o viață tihnită. Făcu o pauză. Și bucurie și prietenie, încheie el.

Nell râse găuit și simți că avea ochii umezi. Era atât de mișcată, încât nici nu-și dăduse seama că începuse să plângă.

– Nu știu dacă ar trebui să mă simt onorată sau să vă plesnesc.

– Poți să mă plesnești cât vrei dacă spui „da”.

Trebuia să scape de prezența lui îmbătătoare. Se întoarse, iar el, pătrunzător ca întotdeauna, o lăsă să plece.

– Treaba cu plesnitul e un motiv destul de ispititor ca să spun „da”.

Leath se ridică și se îndepărtă. Dorința din ochii lui o făcu să-și dorească să poată să-i dea un alt răspuns. Sau să nu se gândească la viitor, să nu-și facă planuri și să nu ia în seamă urmările.

– N-o să accepți, nu-i așa?

Leath se aplecă să ridice cravașa.

Preț de un minut mistuitor, Nell se întrebă dacă putea să se încumete la așa ceva. Marchizul nu-i oferea totul, dar îi oferea multe. Ei nu-i păsa de răsplățile lumești, dar prețuia faptul că Leath voia să aibă grijă de ea. Îi păsa de prietenie și de bucurie. Și de plăcere. Chiar dacă era lipsită de experiență, trupul îi ardea doar la gândul de a fi cu el.

Nell își luă pălăria de jos și se ridică. Acel costum de călărie era cel mai frumos veșmânt pe care îl purtase vreodată, dar era împrumutat. Era făcut pentru o doamnă din înalta societate, iar ea era doar o copie palidă a unei astfel de doamne.

Trebuia să-și aducă aminte că era un vizitator vremelnic al lumii lor. Amestecul printre aristocrați îi luase mințile întrucâtva. Nell Trim aparținea casei sărăcăcioase a învățătorului de la Mearsall.

Acea revenire la realitate ar fi trebuit să-i întărească voința. Dar în ultima vreme, din păcate, voința ei era șubredă. Poate că avea să se simtă mai puternică dacă nu se mai uita în ochii acelui bărbat minunat și dacă nu-și mai imagina că era amantul ei.

Își ridică bărbia.

– Vă mulțumesc că ați întrebat. Vă mulțumesc că ați fost sincer. Nell văzu în ochii lui că știa ce avea să spună ea. În ciuda ispitei – iar propunerea e chiar ispititoare –, nu pot să accept.

Se așteptă ca el să se împotrivească. Sau, mai rău, știind că ea n-ar fi putut să-i țină piept, s-o înduplece cu săruturi. Putea el să spună mult și bine că-și petrecea timpul îngropat în chestiuni politice, dar atunci când o atingea, Nell recunoștea un bărbat care știa ce făcea. Leath n-avea cum să nu-și dea seama de cât de puternică era atracția ei față de el și de cât de puțin era nevoie ca s-o înduplece să ajungă în patul lui.

– Prea bine, spuse el întorcându-se și luând caii de hățuri. Ar trebui să ne întoarcem acasă. Vreau să revăd raportul geologului despre proprietatea din Derbyshire.

Uimită, Nell așteptă până când el aduse caii.

– Asta e tot, zise ea.

Leath zâmbi slab.

– Am făcut o ofertă. Ai refuzat-o. N-o să mai vorbim despre asta.

Nevenindu-i să creadă că el se împăcase atât de ușor cu refuzul, îl lăsă s-o urce în șa. De data asta, nu zăbovi cu mâinile pe talia ei. Își văzu de treabă neabătut.

După ce ea se așeză în spinarea Adelei, zâmbetul lui deveni mai firesc. Nell luă frâiele și-și încheștă degetele pe ele.

– N-o să-ți fac viața mai grea pentru că m-ai refuzat, domnișoară Trim.

„Domnișoară Trim“, nu „Eleanor“, băgă ea de seamă. Inima i se frânse la auzul acelei schimbări, deși „domnișoara Trim“ avea mult mai mari sorți de izbândă să facă față atracției.

– Sunteți foarte... înțelegător, spuse ea, șovăitor.

Leath încălecă pe armăsarul negru și se întoarse spre drumul pe care veniseră. Iapa ei îl urmă fără să aibă nevoie de îndemn. Nell, oricum, nu era în stare să gândească limpede.

-O să supraviețuiesc acestei dezamăgiri, spuse Leath.

Nell nu era sigură că ea avea s-o facă. Era o fată foarte, foarte păcătoasă. Dar în timp ce mergea în spatele domnului atrăgător, care călărea un armăsar nemaipomenit, nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva, refuzându-l, făcuse o mare greșală.

Capitolul 14

Se dovedi că Leath era un bărbat de cuvânt; bineînțeles că era. Nell deja știa asta. El reveni la vechea stare de lucruri și nu mai spuse nimic despre case în Scarborough sau despre interzicerea rochiilor cenușii. Singura schimbare în programul zilnic al lui Nell fu că dimineața nu mai făceau acele plimbări călare.

Nell își spuse că numai o femeie nerușinată s-ar fi supărat pentru că el primise refuzul ei cu atât de mult calm.

Fără îndoială că da, era o femeie nerușinată.

În timp ce acel refuz nu-l afectase pe Leath, ea nu putea să nu se gândească la a deveni amanta lui. Avea sute de motive bune pentru care spusese „nu”. Motive bune care păleau în comparație cu atracția pe care o simțea față de marchiz.

Alungase toate bănuielile pe care le avusese în privința lui Leath, iar el încetase să se mai uite la ea ca și cum s-ar fi așteptat să fure argintăria. Slavă Domnului că Leath nu pomenea nimic despre acea înamorare care fusese scuza ei în noaptea în care i se furișase în dormitor. Deși, pe zi ce trecea, acea mărturisire născocită într-o clipă de disperare se preschimba, dintr-o minciună spusă ca să-și scape pielea, într-un adevăr dureros.

Pe Nell n-o mai obsedase niciodată un bărbat. Fusese prea ocupată să-i fie mamă lui Dorothy și să aibă grijă de tatăl ei vitreg, ca să-și îngăduie asemenea prostii romantice. Însă acum prostiile romantice deveniseră de mare însemnătate. Compania lui Leath stârnea în ea un amestec amețitor de extaz și de rușine. În loc să fie o femeie cu judecată, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, Nell se simțea ca o adolescentă prostuță și mult prea simțitoare.

Ar fi trebuit să fie fericită că Leath nu era supărat, dar fetița zăpăcită dinlăuntrul ei ura purtarea lui rece. Purtare care o făcea să

adoarmă plângând în fiecare noapte și să se lupte cu imboldul de a urla la el în fiecare zi. Iar cu fiecare oră care trecea, revenirea domnului Crane era din ce în ce mai aproape. În curând, Nell avea să-l vadă pe marchiz doar atunci când își vizita mama.

Ar fi fost mult mai sigur pentru inima ei arzătoare să se întoarcă în Kent. Nu venise în Yorkshire ca să devină servitoare pentru tot restul vieții, ci ca să ducă la bun sfârșit o misiune care trecuse prin atâtea schimbări, încât ea abia își mai aducea aminte cum începuse.

Rămăsese. Pentru că nu putea să îndure gândul de a pleca.

La trei săptămâni după ce Leath îi propusese, în acel chip ciudat de banal, s-o dezonzoreze, Nell tocmai aduna niște cifre în momentul în care el se întoarse de la plimbarea călare de dimineață. În ciuda faptului că vremea redevenise urâtă, marchizul încă mai făcea, în zori de zi, lungi plimbări pe armăsarul lui negru. În ziua aceea vântul șuiera pe la ferestre, iar focul din șemineu nu reușea să alunge frigul.

Sau poate că frigul pe care îl simțea Nell venea dinlăuntrul ei.

Nell bănuia că, pentru un călăreț încercat așa cum era Excelența Sa, să piardă vremea cu o începătoare fusese nespus de plictisitor. Faptul că ea nu simțise niciodată cât era de nerăbdător spunea multe despre bunele lui maniere.

– Bună dimineața, Excelența Voastră, spuse ea, respectuoasă, ridicându-se și făcând o reverență.

– Bună dimineața, domnișoară Trim, îi răspunse el ca și cum n-ar fi sărutat-o niciodată și nu i-ar fi cerut să-i devină amantă.

Fără să se uite la ea, își aruncă privirea la documentele și la pachetele care îi umpleau biroul.

– Aha, văd că a venit poșta. Minunat!

Era o idee prostească să sufere pentru că el n-o băga în seamă, dar Nell simți totuși un junghi de părere de rău. Marchizul luă în mână un pachet mare, iar ea se întoarse, tristă, la treabă. Mai întâi își sorta corespondența, și abia după aceea o lăsa pe Nell să se atingă de ea.

– Unul pentru mine, cred, spuse Nell.

De fapt, voia să-i arate că toate erau pentru el. Frustrarea sexuală și lipsa somnului o făceau să fie nervoasă, nu că el s-ar fi ostenit să bage de seamă. Noaptea trecută, Nell stătuse trează până spre dimineață, întrebându-se dacă să plece sau nu. Sau dacă să se furișeze afară din cameră și s-o ia la fugă pe coridorul lung, către apartamentul lui Leath.

Numai lipsa lui de interes față de ea o ținuse culcată și învelită, în felul cel mai cast cu putință, în singurătatea patului ei. Nefericită. Plină de dorință. Descumpănită.

Își plecă privirea, încercând să nu-l ia în seamă pe marchiz, care tocmai se așeza la imensul lui birou. În cele din urmă, ea încetă să mai lupte și se uită la el.

Lumina rece și cenușie a dimineții strălucea slab, scoțându-i în relief părul negru, umed după plimbarea prin ploaie, și trăsăturile aristocratice, impozante. Ce bine ar fi fost dacă James Fairbrother n-ar fi avut o înfățișare atât de atrăgătoare! Dar Nell își dăduse seama de multă vreme că nu era atrasă doar de frumusețea lui. Îi admira inteligența, umorul, precum și acea bunătate profundă care ieșea uneori la iveală de după masca lui neprietenoasă. Lucrând cu Leath, învățase mai multe despre lume decât putuse să-și închipuie vreodată în micuțul și liniștitul Mearsall, cu toate că și tatăl ei vitreg era destul de învățat. Până să-l cunoască pe marchiz, Nell nu știuse nimic despre variatele trăsături ale națiunii sau despre personalitățile din spatele puterii.

Se încruntă atunci când văzu însuflețirea de pe chipul Excelenței Sale, simțământ pe care marchizul încerca să și-l ascundă.

– Vești bune, domnule? întrebă ea, înainte să-și aducă aminte că era mai bine să-și țină gura.

– Da. Pentru prima dată de la discuția lor din luminis, Leath îi zâmbi cu adevărat. Vino aici, domnișoară Trim.

Acum nu-i mai spunea „Eleanor“. Și nici nu-i mai ceruse să i se adreseze cu „James“. Bineînțeles că nu. Deveniseră din nou stăpân și servitoare.

Ascultătoare, Nell se ridică și se duse în fața biroului.

– Da, domnule?

– Stai jos, te rog.

Îngrijorată, trase scaunul și se așeză. Oare făcuse ceva greșit?

– Asta-i pentru tine, îi spuse el, cu fața luminată de acel zâmbet secretos care ei îi făcea mereu sângele să clocotească în vene.

Trebui să-și recapete suflul înainte să ia pachetul aflat în prima cutie. Se încruntă.

– Ce e?

– Uită-te.

Excelența Sa se rezemă de scaun. Zâmbetul i se citea acum și în ochi. Orice ar fi fost, îl bucura.

Nedumerită, neliniștită, fiindcă buna dispoziție a marchizului era primejdios de atrăgătoare, Nell cercetă pachetul. Era greu și avea sigilii oficiale. Ambalajul era jerpelit, pătat, și părea să fi su-praviețuit unui război. Strânse din pleoape, încercând să descifreze scrisul șters. Fu cuprinsă de uimire. Ridică ochii și văzu că Leath o privea cu o căldură care ei îi străpunse inima. Abia putea să-i reziste atunci când era distant. Dar dacă se purta ca și când i-ar fi păsat de fericirea ei, era pierdută.

Nici nu trebuia să-i spună câtă osteneală își dăduse pentru ca obiectul acela să ajungă în mâinile ei. Și o făcuse pentru că îi păsa de ea.

– E dosarul de război al tatălui meu, îngăimă ea cu glas găuit.

– Da.

– L-ați găsit! După atâta vreme! Înghiți ca să-și alunge nodul pe care emoția i-l adusese în gât și strânse cu putere hârtia cafenie. Cum ați făcut?

Leath ridică din umeri.

– Am tras niște sfori, am pus întrebările potrivite și le-am vorbit cu asprime unor idioți care întârziu nepermis de mult cu răspunsurile.

Nell știa destule despre birocrăția întortocheată a Ministerului de Război, ca să-și dea seama că marchizul îi dăduse un răspuns plin de modestie. Probabil că urmărise acel dosar până în pânzele albe.

– Unde... unde au găsit totul?

– Într-un colț prăfuit de la Whitehall, rătăcit printre ordonanțe militare.

Nell clipi, încercând să nu izbucnească în plâns.

– Nici nu vă închipuiți cât de mult înseamnă asta pentru mine.

– Pot să ghicesc. În ochii lui cenușii se citea părerea de rău. Păcat că dosarul a sosit atât de târziu și că nu-i mai e de folos mamei tale.

– Poate că ea ar fi trebuit să-i ceară ajutorul minunatului marchiz de Leath, spuse Nell încercând să pară destinsă, dar cu tonul îngroșat de sinceritatea bucuriei pe care o simțea.

Pentru că marchizul făcuse ceva cu adevărat minunat. Cel mai minunat lucru pe care îl făcuse cineva vreodată pentru ea. Probabil că cel mai minunat lucru pe care cineva avea să-l facă vreodată pentru ea.

Lauda ei îl stânjeni pe Leath.

– N-a fost mare lucru, domnișoară Trim.

Ba nu, era cel mai mare lucru.

– Vă mulțumesc.

Leath zâmbi.

– Nu-l deschizi? Cunoștințele prin care l-am căpătat mi-au spus că dosarul tatălui tău e demn de admirație.

– Ba da, îl deschid de îndată.

Nell puse pachetul în poală, netezind locurile pe care le mototolise în izbucnirea ei de recunoștință.

Leath se ridică și ieși de după birou.

– Aha, vrei un moment de intimitate.

Voia. Avea teribilul presentiment că, dacă marchizul rămânea acolo, avea să se arunce în brațele lui.

– Mă duc în camera mea, spuse ea.

– Nu-i nevoie.

Leath îi făcu o plecăciune ca și cum ar fi fost egala lui, apoi plecă.

Nell desfăcu pachetul cu stângăcie și vărsă conținutul pe birou. Documente oficiale care descriau misiunile tatălui ei. Un amestec de medalii strălucitoare, care adeverea poveștile mamei ei despre eroismul lui Robert Trim. Și, lucru de cea mai mare însemnătate, un teanc de scrisori de la mama ei. Văzând scrisul elegant și înclinat, Nell simți cum i se strângea inima de dragoste și de durere.

Ar fi trebuit să aștepte ca să le citească. Avea de lucru, iar marchizul fusese îndeajuns de binevoitor încât să-i lase, oricum, un răgaz. Dar nu putu să se stăpânească, așa că deschise scrisoarea de deasupra. Avea să se uite la una, iar apoi să strângă totul înapoi în plic și să cerceteze dosarul în timpul ei liber.

– Domnișoară Trim!

Cu ochii în lacrimi, își ridică privirea de la ultima epistolă a mamei ei, pe care aceasta o scrisese după moartea soțului, dar înainte să afle că el murise. Nell fusese cea care rupsesse sigiliul rămas intact. Iubirea și încrederea din cuvintele mamei îi frânseseră inima. Ca toate celelalte scrisori, pe care era limpede că tatăl ei le citise și recitise, și aceasta era plină de amănunte despre viața de la Mearsall, cuprinzând, de asemenea, descrieri ale micuței Nell. Era că și cum mama ei i-ar fi șoptit totul la ureche.

– Domnule... Se strădui să se ridice, ținând strâns scrisoarea emoționantă. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

– Pentru numele Domnului, nu trebuie să-ți ceri iertare, îi răspunse el cu glas răgușit.

– Ar fi trebuit să aștept.

Puse scrisoarea pe birou, alături de celelalte, și se șterse la ochi. Își spusese că n-avea să plângă, dar în ultima oră plânse întruna.

– Ba nu, zise el.

– Sunt gata de muncă acum, murmură Nell, vârându-și mâna în buzunar ca să ia o batistă. După ce ați făcut pentru mine un lucru atât de minunat, nu vreau să vă supăr.

– La naiba... Leath se opri din orice voia să spună și o luă în brațe. Nu-mi place să te văd plângând.

– O să mă opresc, promise ea, încă plângând.

– Domnișoară Trim...

O strânse mai tare și o lipi de pieptul lui. Pe dată, Nell se simți învăluită de căldură și de siguranță.

– N-ar trebui să cad pradă sentimentelor, murmură ea, lipită de cămașa lui albă.

Leath o strânse mai tare.

– Nu fi prostuță.

Afecțiunea lui pură o făcu să cedeze și începu să suspine. Cunoștea prea bine tragedia părinților ei, care se iubiseră prea mult și care se pierduseră unul pe celălalt mult prea devreme. Dar scrisorile acelea emoționante reînviau durerea pe care acum, ca femeie, o înțelegea mult mai bine în urma pierderilor suferite, decât pe vremea când era copil.

Nu știa de cât timp plângea, dar la un moment dat reuși să se mai liniștească. Își dădu seama că se afla în brațele lui Leath, pe canapea, lângă foc. Tremurând, răsuflă adânc și se ridică, sau cel puțin încercă să se ridice.

– Îmi pare rău, murmură, mult prea rușinată ca să se uite la el.

– O, Doamne, Eleanor, îmi frânge inima, gemu el și o trase din nou mai aproape.

Auzind că-i spusese „Eleanor”, ea își pierdu și ultima fărâmă de stăpânire pe care o mai avea. Dar de data asta, în timp ce plângea, prezența lui nu mai fu doar alinătoare. Acum îi simțea mirosul bărbătesc, curat, își sprijinea obrazul de pieptul lui lat, iar brațele lui puternice o înconjurau.

Dându-și seama că-și mișca brațele pe spatele lui într-un fel care nu era deloc consolator, Nell se încordă și găsi puterea să se desprindă de el. De data asta, Leath îi dădu drumul. Nell se lăsă pe spate, ca să se îndepărteze cât mai mult de el.

Leath o privi cu o expresie de nepătruns, iar apoi îi zâmbi cu umorul lui tipic și-i spuse:

– Ar trebui să mă încumet și să-ți spun că Ministerul de Război o să trimită aici și bunurile tatălui tău? Ar trebui să ajungă într-o săptămână.

Nell se șterse la ochi și râse pe înfundate.

– Sunteți un bărbat curajos dacă v-ați încumetat să-mi spuneți asta, domnule.

Vorbise politicos, ca de la servitoare la stăpân, iar prin ochii lui Leath trecu un licăr de dezamăgire.

Uluită să descopere asta, Nell începu să tremure. Cât de tare se înșelase! Atât, atât de tare! Dorința lui Leath nu dispăruse. Nu uitase c-o sărutase sau că-i ceruse să fie amanta lui. Încântată, șovăitoare, se uită în ochii lui care ardeau, înfometăți.

– Nu te gânde, îi spuse el, sec.

– Nu mă...

– Ba da.

Expresia lui deveni aspră.

– Nu-mi datorezi nimic. Am început să caut dosarul tatălui tău cu mult înainte să-ți cer să devii amanta mea.

Înainte ca Nell să-și aducă aminte că era primejdios să-l atingă, îl luă de mână.

– Îmi pare rău. Și vă sunt foarte recunoscătoare.

Leath se încruntă, iar ea așteptă să se retragă, dar el își răsuci palma și-și împleti degetele cu ale ei. Atingerea lor, piele peste piele, fu mai chinuitoare decât toate cele întâmplare în ultimele săptămâni.

– Nu vreau recunoștința ta.

Nell își mușcă buza, voind să-i spună că primea să-i fie amantă și știind că n-o aștepta decât suferință și dezonoare dacă făcea asta.

Murmurând un blestem, Leath îi dădu drumul.

– Draga mea, nu te uita așa la mine, ca și cum nu știi despre ce vorbesc. Se ridică și se duse la fereastră, rămânând cu spatele la Nell. Știi foarte bine ce vreau de la tine, iar recunoștința n-are nimic a face cu asta.

Tonbridge, Kent, noiembrie

Greengrass intră valvârtej în camera lui de la King's Head și trânti pe masa de lângă fereastră, scârbit, câștigurile amărâte ale zilei.

Clinchetul monedelor nu era nici pe departe la fel de mulțumitor, cât fusese odinioară la Taunton.

Începea să nu mai poată să cucerească noi teritorii. Oricât de disperate ar fi fost, femeile pe care le amenințase cu șase luni în urmă n-aveau destui bani pentru a doua rundă de șantaj. Freământul ultimei satisfacții sexuale îi încălzea sângele – femeile strânse cu ușa încă mai aveau ceva de oferit –, dar banii deveneau din ce în ce mai greu de obținut.

Scoase jurnalul din haină, fiindcă nu era atât de prost încât să-l lase pe undeva, și îl aruncă deasupra banilor. Poate că era timpul să prindă porumbelul cel gras pe care îl lăsase la urmă. Mândrul și nobilul marchiz de Leath avea să plătească, desigur, bani buni ca să se ferească de un nou scandal.

Greengrass așteptase îndelung ca să-l jecmănească pe marchiz, fiindcă asta n-avea să se întâmple decât o dată. Acum, gândul la o ultimă încasare de pe urma jurnalului – și încă una foarte mare! – îi zugrăvi pe față un rânjet larg.

Capitolul 15

Leath călări către râu, urmat de domnișoara Trim pe iapa ei, în drum spre cea mai izolată fermă a domeniului. Era o după-amiază cenușie și furtunoasă, potrivită cu dispoziția lui proastă. Ce îngrozitor să vrei o femeie care nu te voia! Dar ar fi putut să parieze că Eleanor îl voia. Atunci când credea că n-o vedea nimeni, el întrezărise în ochii ei destule priviri pline de dor și-și dăduse seama că nu numai el suferea de acea frustrare groaznică.

Înțelegea de ce ea îl refuzase. Nu era o femeie care să se dăruiască ușor. Fusese un ticălos să-i ceară asta. Refuzul ei, deși îl lovide până în adâncul inimii, era de așteptat. Eleanor Trim merita mai mult decât să fie jucăria unui bărbat bogat. Deși acel bărbat bogat simțea că dorința lui pentru însoțitoarea mamei sale era cea mai serioasă problemă într-o viață plină de probleme serioase.

Orele întregi petrecute alături de domnișoara Trim fără s-o atingă puteau să fie socotite o tortură. Dar, în ciuda acelei înfrânări care îl chinuia, marchizul nu aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui Crane.

Bietul Crane! În ritmul ăsta, Leath avea să-l împingă de pe alt cal, doar ca să mai poată să se bucure de compania domnișoarei Trim pentru o lună sau două.

Iată cât decăzuse marchizul de Leath.

Însă nu atât de mult pe cât ar fi putut. În fiecare noapte se învârtea, neliniștit, în patul imens, imaginându-și că a doua zi de dimineață avea să intre valvârtej în bibliotecă, s-o ia în brațe pe Eleanor și s-o sărute până când ea să nu mai poată să spună „nu”.

Apoi răsărea soarele, iar el își aducea aminte că, deși o dorea pe domnișoara Trim, o și plăcea și respecta. Cândva, amenințarea unui scandal l-ar fi făcut să dea înapoi. Acum, afecțiunea nedorită pe care o simțea pentru ea îl împiedica să-și pună la bătaie farmececele ruginite de seducător. Așa că în loc să ia ceea ce voia, se grăbea să pornească în galop peste mlaștini, sperând ca aerul curat și iuțea alergării să-l facă să se simtă mai bine. Cât de cât.

De fiecare dată, astfel de eforturi rămâneau zadarnice.

Înțelegerea adâncă pe care o simțea față de domnișoara Trim era mai înspăimântătoare decât dorința arzătoare. Până la urmă, el era bărbat, iar ea era o fată frumoasă. Ar fi fost nefiresc să n-o dorească. Dar nu trebuia decât să-și aducă aminte de plânsul ei în brațele lui, în ziua în care sosise dosarul tatălui ei, ca să-și dea seama că nu simțea pentru ea doar o dorință fizică. În ziua aceea își dorise s-o țină în brațe pentru totdeauna și să-i dea tot ce voia ea. Nevoia copleșitoare de a o proteja îl zdruncinase din temelii.

Acea nevoie era mai primejdioasă decât dorința. Chiar și atunci când aceasta din urmă îl ducea pe culmile nebuniei.

La malul râului, Leath opri calul și se întoarse spre domnișoara Trim. Părea obosită și abătută. Tensiunea sexuală dintre ei o chinuia și pe ea.

– Ai grijă. Malul e alunecos, iar râul e umflat după ploaie.

Fusese tăcută de când plânsese în brațele lui. Poate că o speriasse mărturisirea lui cum că voia mai mult decât recunoștința ei. Chiar ar fi trebuit s-o dea afară. Nici unul dintre ei nu putea să-și găsească liniștea câtă vreme erau împreună.

Dar gândul de a o pierde pe Nell îl făcea să-i vină să strige „Nu!” din toți rărunchii. Era chinuitor s-o vadă, dar să n-o mai vadă ar fi fost și mai rău. Prietenii lui de la Londra spuseseră întotdeauna că singura pasiune a lui Leath era politica. Ce ar mai fi răs dacă l-ar fi văzut acum!

Un țipăt de dincolo de cotitura râului îl smulse din meditație. Partea aceea a mlaștinilor era la kilometri de cea mai apropiată locuință, doar păsările și vântul avându-și sălaș pe acele întinderi. În ciuda pământului mocirlos, Leath dădu pînteni calului, care o porni la galop. În spatele lui, marchizul o auzi pe Nell cum își îndemna iapa să-l urmeze.

Doi băieți stăteau pe mal, strigând la un alt băiat, care se zbătea în râu. Leath îi recunoscuse pe dată. Erau fiii familiei Murray, aflați la vârsta primejdioasă la care băieții se credeau nemuritori și de neînvins. Cel din apă era Will Murray, avea zece ani și era la fel de năzdrăvan ca o maimuță.

– Ține-mi calul, îi spuse el lui Nell.

Sări din șa și alergă, aruncându-și haina care îi stânjenea mișcările. Nu privi înapoi ca să vadă dacă domnișoara Trim îl ascultase. Având încrederea în ea, nu se îndoia c-o făcuse.

Will se duse la fundul apei, tras de curenți.

– Ajutor! răcni el, ieșind din nou deasupra. Ajutați-mă!

– Să nu îndrăzniți să intrați în râu! strigă Leath la frații lui Will.

Intră în apă, iar frigul îi întări fiecare mușchi. Leath era un înotător bun, dar puterea apei îl îngrozea. În fața lui, Will se duse din nou la fund. I se păru că trecură ore întregi până când băiatul ieși din nou la suprafață. Leath înotă împotriva curentului, încercând să rămână pe loc. Nu putea să înainteze contra lui, dar, din fericire, suvoiul îl împinse pe băiat spre el.

Se întinse după Will, dar nu putu să-l apuce. La a doua încercare, îl prinse pe micul năzdrăvan. Îi înfipse mâna în guler și îl trase la pieptul lui. Will era atât de speriat, încât se lupta cu Leath.

– Încetează! îi strigă Leath, încercând să aibă un ton poruncitor, dar care, în același timp, să nu-l sperie și mai rău pe băiat.

Apa înghețată îl lovi pe marchiz peste față și îl împinse la vale ca pe un fulg. Privirea sticloasă a lui Will o întâlni pe cea a lui Leath, iar acesta din urmă își dădu seama că băiatul era atât de îngrozit, încât nu-și dădea seama că primea ajutor. Leath îl strânse mai tare, străduindu-se să rămână la suprafață.

– Ascultă-mă, Will Murray! Nici unul dintre noi n-o să se înece azi, așa că ar fi bine să faci tot ce-ți spun!

De data asta, în ciuda vuietului apei, băiatul auzi acele vorbe și înțelese că trebuia să se supună. Privirea lui arăta că începea să-și revină.

- Domnule!

- Nu te mișca și lasă-mă să te duc la mal.

- Da, domnule, icni el.

Leath îl prinse de Will de sub bărbie și înotă către mal. Când se afla la Londra, se ducea mereu la Hampstead Heath ca să înoate. Acum se bucura c-o făcuse. Chiar și ducând cu el un Will care nu se mai împotriva, înainta cu greu. Puterea râului era mortală. Folosindu-se de mișcarea curentului și înotând pe o parte, Leath se strădui să rămână la suprafață.

În cele din urmă, curentul îi împinse într-un meandru ceva mai liniștit. Leath se ridică cu greu în picioare și fu întâmpinat cu urale de frații lui Will și de domnișoara Trim, care intră în apă și-și vârî umărul sub brațul lui. Cu ajutorul ei, marchizul merse, împleticindu-se, spre mal. În spatele lui, băieții îl trăgeau pe Will pe uscat.

Întreaga poveste durase câteva minute, dar Leath se simțea de parcă ar fi luptat zece runde într-un meci de box. Apa era plină de resturi și ar fi putut să jure că fusese lovit de o grămadă de bușteni. Răsufă adânc, deși îl durea pieptul, și o strânse mai tare pe Nell.

- Sunt prea greu, gemu el.

Chiar și vorbitul îl făcea să-și piardă din puterea care îi mai rămăsese.

- Prostii. Puteți să ajungeți la mal?

- Da, îi răspunse el, deși nu era sigur că putea.

Dar, cu ajutorul ei, reuși să se târască pe iarbă. Se prăbuși, răsufând greu.

- Sunteți bine? îl întrebă ea punându-i mâna pe umăr, în timp ce el se chinuia să-și umple plămânii cu aer.

Chiar și în acea împrejurare dramatică, atingerea ei îl înfioră prin cămașa udă.

- Da, îi răspunse, vrând să spună mai multe, dar nu mai putu să-și recapete suflul.

- Stați aici.

- Ești atât de... despotică, reuși el să îngaime.

Strânsoarea ei deveni mai puternică, încurajându-l.

- Dacă puteți să mai fiți nepoliticos, asta înseamnă că o să trăiți, domnule.

Leath încercă să râdă și se îneacă, iar apoi se întinse precum un pește pe uscat, în timp ce Nell se apropie de băieți. Will părea să se

simtă mai bine decât salvatorul lui. Măcar avea puterea să se ridice, deși era palid și tremura.

Domnișoara Trim vorbi cu frații, iar apoi îl ajută pe Will să se urce în spinarea Adelei. Avusese inspirația să apropie caii de locul în care Leath și Will ieșiseră din apă.

Leath se strădui să se ridice în genunchi. Nu știa dacă era în stare să stea în picioare, fir-ar să fie! Era vântat de la lovituri, dar măcar acum nu mai avea dureri atunci când respira. Necazul era că, pe măsură ce durerea dispărea, i se făcea din ce în ce mai frig. Poate că pe uscat era toamnă târzie, dar apa râului Alloway era rece precum cea de sub cerul iernilor polare.

– Dă-i haina mea lui Will, îi spuse el lui Nell, și fu îngrozit de cât de răgușit îi era glasul.

– O să vă fie frig, îl preveni ea.

Cu fiecare clipă care trecea, Leath își recăpăta puterile.

– O să mă descurc.

Ea nu păru să-l creadă, dar, văzând cum tremura Will, dădu din cap în semn de încuviințare. Cei mai mulți oameni ascultau de Leath, dar nu și Eleanor Trim.

– De îndată ce Will ajunge în siguranță acasă, domnule, mă întorc după dumneavoastră.

Își revenise îndeajuns de mult încât să bage de seamă cum îl privea ea. Răsuflarea întretăiată îi pulsa în plămâni. Nu mai văzuse niciodată expresia aceea pe fața ei. Ochii mari îi străluceau și era îmbujorată. Poate că vântul rece întetise roșeața. Dar zâmbetul care îi juca pe buze făcea ca inima lui Leath, care abia se liniștea, să înceapă să bată iarăși nebunește, la fel cum o făcuse atunci când se luptase cu apele râului.

Eleanor se întoarse înainte ca el să apuce să-și dea seama ce se ascundea în ochii ei. Îl ajută pe Will să îmbrace haina lui Leath, pe care ea o legase de șa. Băiatul arăta atât de amărât, învelit cum era în haina mare și neagră, încât Leath își înăbuși un zâmbet. Nădăjduia ca sperietura din ziua aceea să-l fi învățat pe micul Will o lecție despre nechibzuință, deși, având în vedere ce știa despre el, se îndoia.

Folosindu-se de o creangă căzută, Nell se urcă în șa. Se întinse și îl ajută pe Will să se așeze în spatele ei.

Luptându-se să ascundă cât îi era de greu să se miște, Leath se duse la iapa împovărată și apucă frâul.

– Ne vedem la ferma Murray.

– N-ar trebui să mergeți acasă și să îmbrăcați niște haine uscate? Femeiușcă obraznică! Buzele lui zvâcniră.

– Vreau să mă asigur că Will nu pățește nimic după bălăceală.

Îi dădu frâiele și, dinadins sau nu, ea îi mângâie mâna cu a ei atunci când le luă. Ce ciudat era că, la cât îi era frig, atingerea aceea ușoară îl făcea să ardă din cap până-n picioare!

Nell se uită la el, iar Leath văzu în ochii ei același mesaj pe care nu putea să-l descifreze.

– Domnule?

– Ce e?

Zâmbetul care stăruia pe buzele ei înflori într-un surâs splendid.

– Răspunsul e „da“.

Capitolul 16

Neîndoielnic că Will, care era lipit de spatele ei în timp ce galopau spre ferma familiei Murray, îi auzea bătăile nebunești ale inimii. În ciuda faptului că purta haina marchizului, băiatul era ud și îi era frig, dar Nell simțea că înlăuntrul ei ardea un foc mistuitor. Unul îndeajuns de mare încât să-i lumineze toată viața.

Să-l vadă pe Leath riscându-și-o pe a sa fără șovăială într-un râu involburat, ca să salveze un copil cu mai multă îndrăzneală decât judecată sănătoasă, o făcuse să-și dea seama că nehotărârea ei însemna victoria fricii asupra dorinței.

Nimeni n-avea să se ridice vreodată la înălțimea lui James Fairbrother. În ciuda pildei date de nenorocirea căreia îi căzuse pradă Dorothy, în ciuda asprimii principiilor morale ale tatălui ei vitreg și în ciuda instinctului de conservare, ea nu putea să renunțe la prilejul de a-l cunoaște mai bine pe Leath din toate punctele de vedere. Eleanor Trim era pe cale să devină amanta marchizului. Și nu simțea nici măcar o fărâmbă de părere de rău. În schimb, senzația nouă care tresălta în pieptul ei părea să fie fericire pură.

Voise să aștepte, să-i spună lui Leath între patru ochi despre ceea ce hotărâse, dar atunci când îi văzuse chipul istovit, grav și frumos, nu mai putuse să se înfrâneze.

Așa cum se așteptase de la un bărbat cu o minte atât de pătrunzătoare, un cuvânt fusese de ajuns. Văzuse bucuria pură din ochii lui, iar inima îi tresărise precum un somon în apă.

Cândva, se îndrăgostise de Excelența Sa. Poate că atunci când se arătase atât de bun cu mama lui. Poate că atunci când o sărutase. Chiar dacă nu l-ar fi iubit, Nell ar fi fost cât pe ce s-o facă după ce Leath găsisse bunurile tatălui ei.

Atât de multe lucruri nu avuseseră nici un înțeles până în clipa în care îl văzuse pe Leath sărind în râul involburat. Atunci își dăduse seama că dacă el murea, nici ea nu mai voia să trăiască.

Dacă Leath ar fi fost un om simplu, obișnuit, s-ar fi căsătorit cu el, i-ar fi purtat copiii în pântec și și-ar fi clădit împreună o viață lungă și împlinită. Dar el nu era un om simplu și obișnuit. Dacă ea i se preda acelui om complex și plin de însușiri, nu putea să se aștepte la un final fericit în înțelesul obișnuit.

Chiar dacă Leath ar fi iubit-o – iar ea știa c-o plăcea și c-o dorea, dar habar n-avea dacă simțea mai mult decât atât –, lumea n-ar fi văzut cu ochi buni căsătoria dintre un marchiz și fiica unui sergent-major. O mezelianță ar fi distrus ambițiile politice de o viață ale lui Leath. Chiar dacă el ar fi vrut să facă un asemenea sacrificiu, după ce îi văzuse din plin inteligența sclipitoare în timpul vizitei lui Sir Garth, Nell nu s-ar fi învoit niciodată la așa ceva. Nu putea să facă din el un om mai prejos decât era acum. Asta ar fi însemnat că dragostea ei nu era altceva decât egoism pur. Dacă umila Eleanor Trim îl voia pe marchizul de Leath în patul ei, asta trebuia să se întâmple fără binecuvântarea Bisericii.

Bubuitul copitelor vesti apropierea lui Leath. Probabil că înghețase de-a binelea în hainele ude, dar privirea lui arzătoare o străpunse de-a dreptul.

Aflând prin ce chin trecuse fiul ei, doamna Murray se purtă cu bunul-simț și cu calmul la care Nell se așteptase, dar îi mulțumi sincer și din plin lui Leath. Deși Nell prețuia recunoștința femeii, gândul de a rămâne la ceai era aproape de neîndurat pentru ea. Își petrecuse săptămâni întregi visând să-l sărute pe marchiz. Acum, orice amânare o scotea din fire. Leath părea la fel de stăpânit ca de obicei, asta – până când Nell zări privirea arzătoare pe care i-o arun-
că și-și dădu seama că era la fel de săcâit de întârziere.

Dar Nell nu putea să se plângă de faptul că Leath se usca în fața focului din camera de zi a familiei Murray. Nu voia ca el să moară de pneumonie înainte ca ei doi să apuce să-și facă de cap.

I se păru că trecuseră ore întregi până când ea și Leath începură să galopeze din nou de-a lungul mlaștinilor. Brioșele doamnei Murray păreau să se transforme în pietre în stomacul ei, acum că era singură cu marchizul. Fusese plină de curaj atunci când îi spusese „da”. Acum era mai speriată decât un șoarece în fața unei pisici.

Intrară în luminișul în care stătuseră în ziua în care el îi ceruse să-i devină amantă. Leath opri calul dintr-odată și coborî pe pământul acoperit de frunze. Din doi pași mari, străbătu spațiul care îi despărțea. Înainte ca Nell să apuce să răsuflă, o prinse de mijloc și o dădu jos de pe cal.

Nell zări dorința scânteind în ochii lui, iar apoi el puse stăpânire pe gura ei cu o frenezie care o făcu să simtă că o lăsau picioarele, așa că se sprijini de Adela. Iapa pufăi și se dădu la o parte.

Căldura o copleși pe Nell, îi întări sfârcurile, se strânse între picioarele ei și o lăsă fără aer. Cu un geamăt înăbușit, îl prinse de umeri pe Leath ca să nu cadă. Și ca să-l atingă. Cât de mult tânjise să-l atingă!

Leath îi despărți fără milă buzele cu limba și alunecă înăuntru ca s-o mângâie pe a ei. Dacă ar fi sărutat-o așa în dormitor, ar fi fugit, îngrozită. Acum se lipi de el. Îi simți bărbăția pe pântec. Cândva, asta ar fi speriat-o, dar nu și acum, când se lăsase pradă dorinței.

El îi devoră gura cu lăcomie, stârnind un adevărat incendiu în-lăuntrul ei. Nell își frecă limba de a lui, desfătându-se cu atingerea puternică și fierbinte.

Mult prea devreme, Leath ridică privirea și se uită la ea ca și cum nu mai exista nimic altceva pe lume.

– Ai vorbit serios?

Nell își linse buzele umflate. El era mai delicios decât vinul. Dădu din cap în semn că da, iar apoi se strădui să-și găsească vorbele. Sărutul acela îi spulberase toate gândurile și nu-i mai rămăsese decât nevoia de a fi aproape de el.

– Bineînțeles.

Râsul lui se transformă într-un geamăt. Se apropie de ea până când frunțile li se atinseră și răsuflările li se uniră. Intimitatea era la fel de puternică precum sărutul acela lacom.

– Nu eram în stare să mă uit la tine și să-mi țin mâinile departe.

Înțelegi la ce tortură m-ai supus?

Nell îi aruncă un zâmbet sardonice.

– Cred că știu destul de bine despre ce e vorba.

Îl strânse de umeri, apoi își coborî palmele pe pieptul lui, simțind căldura de sub cămașa mototolită. Încetul cu încetul, își dădu seama că putea să-l atingă oricând voia. Gândul era excitant.

Leath o sărută din nou. De data asta, Nell făcu mai mult decât să se agațe de el, zăpăcită de dorință. Îl exploră frenetic, simțindu-i mușchii tari și bătăile puternice ale inimii. O inimă atât de curajoasă! Își dezlipi buzele de ale lui și îl sărută pe piept.

Leath îi ridică bărbia până când privirile li se întâlniră.

– Te doresc atât de mult, Eleanor!

Lui Nell îi plăcea la nebunie ca el să-i spună „Eleanor”.

El o răscoli cu privirea.

– Ce e?

– Sunteți singurul care îmi spune „Eleanor”.

Ea nu se putea opri din zâmbit. Ar fi trebuit să-i pară rău pentru hotărârea care avea s-o coste onoarea, dar se simțea mai liberă ca niciodată.

– Întotdeauna o să fii „Eleanor” pentru mine. Părea mai tânăr, mai fericit decât îl văzuse vreodată. Deși să-ți spun „domnișoara Trim” mă umple de fiori de necrezut. Am visat s-o corup pe cuviincioasa domnișoară Trim.

– Aha, răspunse ea, iar el râse.

– Ei, dar pari de-a dreptul îngâmfată!

– Bineînțeles că sunt îngâmfată. Am pus mâna pe un bărbat minunat, spuse ea cuprinzându-i fața în palme, încântată că putea s-o facă, și sărutându-i nasul vulturesc. Destul de înspăimântător, recunosc, dar, cu siguranță, un bărbat atrăgător. Și singurul bărbat pe care l-am sărutat vreodată.

Leath o trase mai aproape pentru un alt sărut pasional, iar ea simți iarăși că i se înmuiau picioarele.

– Atunci când spui asemenea lucruri, mă simt ca un monstru pentru tot ce vreau să-ți fac.

– Acum?

Nell își dădu seama că Leath se gândea să se culce cu ea acolo, în mijlocul aceluia luminiș frumos și pustiu, și-și mai dădu seama și în ce clipă anume rațiunea câștigă și îl făcu să se răzgândească.

– Meriți mai mult de atât.

– Vă doresc atât de tare încât nu-mi pasă, mărturisi ea, știind că devenea primejdios de vulnerabilă, dar fără să poată să se oprească. De fiecare dată când el o săruta, iubirea îi topea lui Nell fiecare os din trup.

– Eleanor, mă înduioșezi.

Nell se înroși.

– Ați prefera să mă joc? N-am mai făcut asta până acum și nu știu cum ar trebui să mă port. Ar trebui să mă prefac că nu vă vreau?

Leath râse iarăși.

– Doamne, o să mă faci să înnebunesc! Nu, nu te juca. Ești sinceră și minunată. Mi se pare că văd în adâncul sufletului tău.

Amintindu-și de minciunile ei, Nell simți în suflet ghimpele vinovăției. Dar nimic nu mai avea însemnătate acum. Nimic, în afară de faptul că bărbatul pe care îl iubea o dorea și că ea îl dorea pe el.

Leath o sărută din nou.

– Am crezut că n-aveam sorți de izbândă. M-ai refuzat cu atâta convingere.

– Dacă m-ați fi sărutat așa, aș fi fost pierdută fără speranță.

Nell zări o umbră pe chipul lui.

– Ar trebui să te căsătorești cu un bărbat respectabil și să-ți dorești o droaie de copii și o casă a ta.

Nell îl privi drept în ochii cenușii precum cositorul, iar extazul pe care îl simțise până atunci începu să scadă.

– Dacă asta e singura cale prin care pot să vă am, atunci așa să fie!

Citi părerea de rău din privirea lui. Apoi Leath își lipi buzele de ale ei. Nu mai era sălbatic, dar tandrețea lui îi topi inima lui Nell așa cum ardoarea de dinainte îi făcuse picioarele să se înmoaie. În mintea ei, ea dădu deoparte fără părere de rău imaginea bărbatului respectabil care ar fi luat-o de soție și se împacă o dată pentru totdeauna cu gândul că soarta avea să-i fie veșnic legată de cea a marchizului de Leath.

Atunci când el se retrase, amândoi tremurau. Nell fu adânc mișcată de faptul că ea, neînsemnata Nell Trim, îl făcuse să tremure pe acel bărbat superb. Leath se dădu înapoi, iar ea gemu ușor, dezamăgită.

– De ce v-ați oprit?

De data asta, oftatul lui nu mai era deloc vesel.

– Mă aduci pe marginea prăpastiei, draga mea. Și nu e locul potrivit. Nici timpul.

Se uită la cerul înnorat.

Nell nu-și dăduse seama că vremea se înrăutățise.

– Când?

El îi luă mâna și i-o duse la buze.

– Vii la mine la noapte?

Ea vru să spună că da, dar nu putu. Era servitoare doar de câteva săptămâni, dar deja descoperise, uimită, că angajații erau foarte atenți la obiceiurile familiei.

– Dacă vin în patul dumneavoastră la Alloway Chase, toată lumea o să afle.

– Da.

– Nu vreau ca ceilalți servitori să spună că sunt o târfă. Cuvântul pluti între ei, aspru, urât. Și, din păcate, adevărat.

– Niciodată n-o să te socotesc așa.

Nell îl scrută, dorindu-și ca el s-o liniștească în acea privință.

– Mama dumneavoastră merită respectul meu. Nu pot să fac asta.

– Te doresc atât de mult!

Ceva din tonul lui o făcu să se încrunte.

– Mă puneți la încercare.

Leath râse de el însuși.

– Probabil că da. În dimineața asta m-am chinuit să mă resemnez la gândul că n-aveai să fii niciodată a mea. Acum toate visurile mele au devenit realitate. Nu poți să învinuiești un om pentru că pune la îndoială un asemenea miracol.

Nell îi întoarse zâmbetul. Vulnerabilitatea lui îi făcea inima să bată dureros, chinuită de extazul dragostei. Înghiți în sec și se strădui să ia o hotărâre de bun-simț.

– Nu vreți un scandal.

Ce ciudat era să se gândească la faptul că, atunci când venise la Alloway Chase, minciunile erau ceva cu totul străin de ea. De atunci încoace spusese în fiecare zi minciună după minciună, iar acum se înhăma la o întreagă viață de înșelăciune.

– În momentul ăsta, nu-mi pasă.

– Dar o să vă pese, îi răspunse ea, sec.

Se îndreptă de spate și-i spuse să fie curajoasă. Dacă îl voia pe marchiz, trebuia să plătească prețul.

– Deci n-am decât să mă resemnez să rămân singur vreme de mai multe nopți?

Întrebarea era ironică, dar Nell pricepu frustrarea lui.

– Of, Leath...

El o luă în brațe pentru un alt sărut mistuitor. Dar Nell ajunsese într-un punct în care săruturile nu mai erau de ajuns. Chiar și așa lipsită de experiență cum era, ea știa că numai împlinirea avea să le potolească acea dorință arzătoare. Totuși, se lăsă în voia lui cu o frenezie care îi făcu să găfâie pe amândoi.

O mână puternică i se încheală lui Nell pe una dintre fese. Cealaltă îi cuprinse obrazul. Acea îmbinare de dorință fâțișă și de duioșie fu gata s-o facă să uite de hotărârea pe care tocmai o luase. Își înăbuși un suspin.

– Credeam că după ce spun „da”, totul avea să fie ușor.

Vântul puternic îi lipea de picioare fustele ude. Totuși, furtuna din jurul ei era nimic față de cea din suflet.

– Nici un lucru care merită nu e ușor, îi răspunse el cu asprime.

– N-o să mă răzgândesc, îi spuse ea, hotărâtă.

Ușurarea care se citi pe chipul lui o făcu să înțeleagă cât de mult o dorea. Asta îi alungă din suflet întristarea stârnită la gândul viitorului care o aștepta.

– Slavă Domnului, oftă el, sărutând-o de îndată, iar apoi retrăgându-se înainte să izbucnească din nou pasiunea.

Trăsăturile lui erau încordate, semn al înfrânării de care dădea dovadă în acele clipe în care, dintr-o mișcare, ar fi putu să-i ridice fustele. Ea se apropie și se sprijini de el. Leath o luă în brațe, învăluind-o în mirosul lui bine cunoscut, la care acum se adăuga un iz de apă de râu.

– Trebuie să fiu sigură că n-o să ne băgați în gura lumii.

Leath o strânse mai tare.

– O să fac tot ce o să-mi stea în puteri, Eleanor. La câte nopți nedormite mă așteaptă, o să am destul timp să mă gândesc la asta.

– Aș prefera să vă stau alături.

– Crede-mă, o să fac totul ca să găesc o cale grabnică să ne întâlnim.

Un strop mare de ploaie căzu pe capul ei. Nell își ridică privirea, iar atunci o altă îi căzu pe obraz. Vântul spulbera ultimele frunze ale copacilor din jurul lor.

– A fost o zi ploioasă, spuse ea străduindu-se să facă despărțirea lor mai ușor de îndurat.

După toate cele câte se întâmplaseră în luminișul acela, să-l vadă pe Leath fără să poată să-l atingă avea să fie o adevărată tortură.

Leath râse ușor.

– A fost o zi minunată. Abia aștept o alta și mai și.

– Nu mă faceți să tânjesc prea mult, îl rugă ea, în timp ce ploaia înghețată se involbura în jurul lor.

– Ce blestem că trebuie să mai așteptăm oricum, îi răspunse el cu o urmă de brutalitate pe care o puse și în sărutul lui.

Capitolul 17

Norii grei aduseseră mai devreme apusul care învăluisese vila pitulată în Derbyshire Peaks. Nell aşteptase acolo vreme de două zile. Leath îi promisese să vină în ziua aceea, dar seara se lăsase fără ca el să apară. Un amestec ameţitor de dor şi de nelinişte o ţinuse pe Nell lipită de fereastra salonului, care dădea spre aleea pietruită. O alee ce rămânea pustie, în ciuda pândeii ei înverşunate.

A doua zi după ce Nell se învoise să-i fie amantă, Leath plecase pentru o săptămână de la Alloway Chase, chipurile ca să viziteze o altă proprietate. Câtă vreme fusese plecat, îi trimisese o scrisoare plină de amănunte plictisitoare de ordin practic, îndulcită doar de „Al tău, James” de la final. Ea fiind o prostuţă sentimentală, dormise cu scrisoarea sub pernă în noaptea aceea, cuvintele lui fiind singurele care îi ţineau de cald. Plină de tristeţe, îşi abătu privirea de la ploaia de afară. El avea să vină. Nell era sigură de asta. Dar întârzierea era îngrozitoare. În urmă cu aproape două săptămâni, într-un moment de pasiune, se învoise să i se dăruiască unui bărbat, iar de atunci încolo nu avusese parte decât de câteva săruturi.

Se aşeză lângă şemineu, pe canapeaua tapiţată cu brocart. Derbyshire părea chiar mai rece decât Yorkshire. Dealurile din jur erau acoperite de zăpadă, iar atunci când se aventurase să exploreze grădina, nu rezistase mai mult de câteva minute înainte să intre, grăbită, înapoi la căldură.

Plecase din slujba marchizei inventând o poveste despre o mătuşă bolnavă. De atunci, străbătuse o altă pustietate sălbatică, la capătul căreia ajunsese să locuiască în acel refugiu luxos, aflat de parte de ochii lumii.

Nell preţuia alegerea lui Leath, acel cuibuşor de nebunii fiind cât se putea de discret. Căsuţa cu acoperiş de paie, cu salonul ei primitiv şi cu dormitorul confortabil de sub streşinile de la etaj, avea un aer de poveste. Cămara era plină cu tot felul de delicatese care să tot ajungă vreme de o săptămână întreagă. Leath se ocupase de toate acele înlesniri luxoase, dar nu adusesese nici un servitor. Nell era nespus de fericită că nu trebuia să înfrunte priviri cu subînţeles.

Încă nu aflase care erau planurile Excelenţei Sale pentru un timp mai îndelungat. Cândva, avea să fie nevoită să se obișnuiască să

trăiască precum o femeie decăzută. Ea și iubitul ei nu se puteau ascunde în acea căsuță pentru totdeauna, descurcându-se singuri.

Cât de mult își dorea ca Leath să apară! Cu fiecare clipă care trecea îi era din ce în ce mai greu să nu bage de seamă realitatea sumbră. O femeie care renunța la tot pentru iubire n-ar fi trebuit să stea singură noaptea, gândindu-se la anii de singurătate care o așteptau.

Oftând, Nell se ridică și aprinse lumânările. Intră în bucătărie și-și turnă un pahar de vin. Vântul zgâlțâia atât de tare copacii de afară, încât Nell aproape că se bucură că Leath nu era pe drum.

Sorbind din vinul roșu, se uită pe fereastră. Apoi intră înapoi în salon. Nu-i era foame, dar era prea devreme ca să se ducă la culcare.

– Eleanor?

Ridică privirea și se uită la silueta înaltă, de pe care se scurgeau picături de apă ce cădeau pe lespezile coridorului.

– Domnule?

Uluirea de a-l vedea acolo fu prea mare. Abia se resemnase să aibă parte de încă o noapte de singurătate. Spre rușinea ei, ochii i se umplură de lacrimi.

– Of, draga mea!

Leath își aruncă haina, lăsă bagajele și se grăbi să prindă paharul de vin înainte ca Nell să-l verse. O cuprinse de mijloc, puse paharul pe masă și o strânse la piept, învăluind-o în căldura, puterea și simpla lui prezență.

– Îmi pare rău, murmură ea încercând să nu plângă la pieptul lui. Mirosul de piele, de santal și de... Leath îi inundă simțurile. Mi-ai făcut o surpriză mare de tot!

Leath o strânse mai tare.

– N-am vrut să întârzii atât de mult. Calul ăla blestemat a început să șchioapete înainte de Matlock și vremea a fost îngrozitoare.

– Ar fi trebuit să aștepti până mâine, îi spuse Nell, care simțea că pierdea lupta cu lacrimile.

– Și să mai petrec o zi fără tine? Mai bine mi-aș fi tăiat mâna! O învârti până când căzură pe fotoliu, cu ea întinsă deasupra lui. Eleanor, Eleanor, nu plânge! Credeam c-o să fii fericită să mă vezi.

– Sunt, suspină ea cu fața lipită de cămașa lui. Probabil c-o să crezi că te-ai pricopsit cu o nebună de legat.

Râsul lui fu plin de o căldură ce izbuti să-i spulbere neliniștile lui Nell.

– Așteptarea e de vină. A fost atât de lungă, cât să poată să-l înnebunească și pe cel mai întreg la minte dintre oameni. Iar tu ești unul dintre ei, domnișoară Trim.

– N-o să-ți vină să crezi, dar eu plâng foarte rar.

– Credeai că n-o să vin?

Ea se ghemui și mai tare la pieptul lui.

– Am încredere în tine.

– Mă bucur.

O notă a vocii lui melodioase o făcu să-și ridice privirea.

– Mă bucur cu adevărat să te văd, îi spuse ea, deși nu știa dacă el o credea. Tremurând, își șterse lacrimile.

– Știu că te bucuri, îi răspunse el, arcuindu-și colțurile buzelor. Îi luă fața în mâini și o privi de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din lume. Și eu sunt încântat să te văd. Au fost zece zile lungi.

– Of, da, îi răspunse ea cu ardoare. Suspină, apoi chicoti: Cred că arăt îngrozitor.

– Da, îi răspunse el zâmbind. Îngrozitor de frumos.

– Ce primire ți-am făcut!

El o sărută de îndată.

– Îți mulțumesc că ai așteptat.

Nell presimțea că amanta lui avea să înfrunte multe ore de așteptare. Alungă gândul acela undeva în adâncurile minții ei, în cotlonul în care își ascundea toate îndoielile.

James Fairbrother era un om bun. Nell știa asta fără nici o urmă de îndoială. Regulile lumii în care trăiau făceau cu neputință ca ei să poată să fie împreună fără rușine și fără secrete. Așa că trebuia să accepte rușinea și secretele. Alte femei trăiau astfel. Și ea putea învăța s-o facă. O, Doamne, se ruga să reușească să învețe.

Chiar acum, bărbatul pe care îl iubea se afla la câțiva centimetri de ea, iar viitorul părea departe.

– După zece zile, asta e tot ce puteți să-mi spuneți, domnule?

Leath zâmbi. Nu-i stătea în fire să zâmbească din te miri ce, însă în prezența ei o făcea mereu. Acel gând îi topi lui Nell și ultimele îndoieli.

– Mi se pare ciudat să sărut o femeie care mi se adresează atât de formal.

– Poate că ar trebui să mă sărutați mai des.

– Îți bați joc de mine, domnișoară Trim?

– Nu cred ca asta să vă vatăme în vreun fel.

Ea văzuse cât de mult îl admirau și îl respectau oamenii. Nu părea să fie înconjurat de prea mulți care să îndrăznească să-l trateze ca pe un egal. Chiar și Sir Garth Burton părea să venerateze în Leath un erou. Expresia lui deveni serioasă.

- Te rog, Eleanor, spune-mi „James“.

Nell se ridică în genunchi și începu să-i sărute iute și provocator fața rece și umedă. Trăsăturile lui superbe o atrăseseră încă de la acea primă și tulburătoare întâlnire din bibliotecă. Ar fi putut să se uite la el zile întregi, plină de fascinație.

Îi sărută ușor fruntea lată, care ascundea mintea lui sclipitoare. Apoi, tâmpilele pe care îi pulsau venele. Apoi linia părului, gustând ploaia. Trei săruturi prelungi de-a lungul nasului impresionant.

- Sunt sigură... că... James... nu... m-ar lăsa... să mă chinui... la marginea... unei prăpastii... de nesiguranță... vreme de aproape... două săptămâni, spuse ea printre săruturi.

Și mai multe săruturi pe pomeții lui înalți și de-a lungul obrazului. Pielea era aspră din cauza bărbii care îi crescuse puțin. Acea dovadă de masculinitate o încânta.

- Eleanor...

O cuprinse de mijloc cu mâinile lui mari și puternice.

- Doar lordul Leath cel rău m-ar lăsa... să aștept atât, spuse ea cu buzele lipite de gâtul lui.

Leath mirosea atât de bine. A aer curat. A cai. A mosc, pe măsură ce dorința lui creștea.

- Dacă lordul Leath cel Rău ți-ar spune că a plecat de la Alloway Chase înainte de apus, ca să ajungă la tine, asta te-ar face să te liniștești, minunată domnișoară Trim?

Îl mușcă dintr-odată, apoi se retrase.

- Adevărat?

- Da, adevărat. Leath își lăsa capul pe spate și se uită la ea. N-o să îngădui ca numele tău să fie târât prin noroi. Dacă plecam la prea puțin timp după ce-ai plecat tu, lumea s-ar fi mirat. Mama nu e proastă.

Îngrijorată, Nell se uită în ochii lui cenușii, citind urmele zilei chinuitoare în oboseala care răzbătea de sub excitația lui. Fiindcă da, era excitat. Chiar și înainte să-l sărute, ea văzuse că Leath murea de disperare s-o aibă.

- Doamna marchiză a spus ceva?

- Nu. Atunci când i-am dat de veste că aveam treabă în sud, pur și simplu s-a... uitat la mine.

Nell își ridică bărbia, prefăcându-se curajoasă, în timp ce tresări la gândul că s-ar fi putut ca marchiza să afle ce făcuseră.

– O să mă obișnuiesc cu asta.

Blândețea făcea ca buzele bărbatului aflat în fața ei să pară mai moi și mai pline decât cele ale bărbatului care stăpânea Alloway Chase. La fel cum privirea lui devenea mai tandră atunci când se uita la ea. Oricât de mult ar fi constat-o nechibzuința la care se dedase, știa că James Fairbrother, pe care îl ținea acum în brațe, era al ei și numai al ei. De data asta, atunci când o sărută, el zăbovi și îi supse buza de jos până când ea deschise gura pentru o explorare desăvârșită. Fiecare parte a corpului i se topi.

– A fost minunat, oftă ea.

– Tu ești minunată.

– Ai călătorit toată ziua, probabil că ți-e foame. Îți aduc ceva de mâncare?

Leath o privi, iar ea se foi sub intensitatea privirii lui cenușii, adânci.

– Nu vreau mâncare. Te vreau pe tine.

Râse auzind-o cum țipă ușor, tulburată.

– Te-am șocat?

Nell tăgădui clătinând din cap.

– Nu.

Zâmbetul lui se lărgi. Se ridică și-i întinse mâna.

– Până când termin, o să fii. Vii cu mine, Eleanor?

Simțind că inima îi crescuse de mărimea unui munte, ea se ridică în coate. I se părea prostesc să fie nesigură. Până la urmă, nu se aflau în căsuța aceea ca să joace pichet. Dar dintr-odată se simți mică și lipsită de apărare. Înghiți ca să scape de nodul care i se pusese în gât.

– Da, vin.

Șovăitoare, îl luă de mână. Atingerea lui îi dădu curajul pe care îl pierduse și se uită în ochii lui aproape încrezătoare.

Leath o sărută. Ea se aștepta să fie pasional, dar simți mai degrabă la el acea tandrețe chinuitoare pe care o mai întâlnise și înainte. El o luă în brațe și-i gustă buzele de parcă nu putea să se sature de ea.

– Leath! țipă Nell, prinzându-se de gâtul lui. Nu poți să mă cari sus!

Râsul lui fu plin de fericire triumfătoare.

– Chiar acum aș putea să te car până la Londra.

Nell îl trase de părul umed de la ceafă.

– Nu vreau să merg chiar atât de departe.

– Atunci, domnișoară Trim, lasă-mă să te duc sus și să te seduc. Ea adora felul în care el îi spunea „Eleanor.” Adora felul în care îi spunea „domnișoară Trim”. O, Doamne, o subjugase cu totul, pur și simplu îl iubea!

– Am vrut să-mi faci asta de prima dată când m-ai sărutat, recunosc eu cu sfială și-și puse obrazul pe pieptul lui în timp ce Leath urcă scările înguste.

– Of, amarezarea aia despre care mi-ai mai spus!

Ea simți zâmbetul din glasul lui, dar era prea rușinată ca să-l privească. Deși nu era o femeie timidă, niciodată nu mai fusese cărată în brațe de un bărbat frumos, care să vrea să facă dragoste cu ea.

– Eu am vrut să fac asta din prima noapte în care ai intrat în biblioteca mea, îi spuse el.

Nell nu se putu stăpâni și-și ridică privirea.

– Probabil că mă crezi nebună după tine.

Părea mai sigur să recunoască doar atât. Ceva îi spunea că Leath n-ar fi vrut să audă despre profunzimea și puterea iubirii ei. Deja îl mustra conștiința. Dacă și-ar fi dat seama cât de vulnerabilă o făceau sentimentele ei, desigur că ar fi renunțat la ea.

Leath lovi ușa cu umărul și intră în dormitorul în care Nell stătuse singură în ultimele două nopți, gândindu-se la el. Mai devreme, ea trăsese draperiile și aprinsese focul. În lumina lui, patul cu baldachin se contura ca o provocare.

Leath o sărută, iar ea se întinse spre el, căutând mai multă căldură. Atunci când el o săruta, ea nu putea să gândească. Acum voia cu disperare să nu mai gândească.

– Și eu sunt nebun după tine, recunosc eu. Ești magică, domnișoară Trim.

Și-o așeză mai bine în brațe și dădu învelitorile deoparte. Apoi, încet, o culcă pe pat. Nell se cufundă în moliciunea saltelei și se uită la bărbatul care în curând avea să-o facă a lui. În ochii aceia cenușii zări ogindite gândurile care o frământau și pe ea. Ca să ajungă aici, se luptaseră cu laturile lor mai bune.

Nell se ridică pe perne și-i spuse lui Leath:

– Orice s-ar întâmpla, n-o să-mi pară rău niciodată de asta.

– Îmi doresc nespuse de mult să nu-ți pară. O mângâie pe obraz și se așeză lângă ea. Am visat să te văd cu părul desfăcut. Se poate?

Deși însăși prezența ei îi dădea voie să facă mai mult decât să-i desfacă părul, Nell se apropie de el.

- Da.

Ea știa că el mai avusese amante. Știa că n-avea să fie ultima femeie din patul lui. Nu era un afemeiat, dar era un bărbat atrăgător, în floarea vârstei, care ducea o viață activă. Oricât de mult ar fi vrut asta inima ei, se îndoia că era deosebită în ochii lui. Dacă își închipuia că aventura lor avea cine știe ce strălucire romantică, inserarea să-și facă singură un rău. Orice gând rațional i se șterse din minte în momentul în care zări neliniștea și dorința de pe fața lui Leath. Îi dispăru iluzia că se vârase cu ușurință în acea aventură. El arăta ca și cum noaptea aceea avea să-i schimbe lumea pentru totdeauna.

Cu o încetineală uluitoare, el îi desfăcu prima agrafă, iar semnificația acelui gest o făcu să-și dorească să plângă din nou.

Nell rămase nemișcată în timp ce el desfăcu altă agrafă, apoi alta. O șuviță blondă și grea îi căzu pe umăr. Ea închise ochii ca să-și ascundă furtuna lăuntrică. Despletirea părului, păr pe care ea nu și-l mai desfăcuse niciodată pentru un bărbat, pecetluia trecerea de la virgina Nell Trim la Eleanor, prizoniera senzualității.

Aveau să se întâmple mai multe. Avea s-o dezbrace. Avea s-o vadă dezbrăcată. Trupul lui avea să-l pătrundă pe al ei. Dar acea clipă părea începutul adevăratei intimități.

Până când părul i se revărsă pe umeri lui Nell, Leath deja răsuflea întretăiat. Mâinile lui o atinseră cu delicatețe, de parcă o mișcare stângace ar fi putut s-o facă să se spargă.

Apoi, nimic.

Încet, șovăitor, ea deschise ochii. Leath o privea ca pe o stea care căzuse din cer ca să-i lumineze calea.

- E minunat! Mirarea din vocea lui îi făcu inima să crească lui Nell. Tu ești glorioasă!

Îi prinse părul în creștet, astfel încât șuvițele să-i cadă pe obraji și să-i mângâie pielea precum niște fire de mătase.

- Sărută-mă, Eleanor. Sărută-mă înainte să mor de dorință.

Capitolul 18

Femeia cu ochi strălucitori de chihlimbar, care îngenunchea pe pat, era o străină uimitoare. Era înconjurată de o perdea magică.

Fină precum ceața. Strălucitoare precum luna. Cu urme subtile, aurii, precum umbrele de pe argint. Leath se uită la părul desfăcut al lui Eleanor și se gândi la nori, dantelă și filigran.

Abundența părului îi transforma frumusețea pură în splendoare extraordinară. Leath așteptase atât de mult ca s-o vadă astfel! Ea nu mai era domnișoara Trim cea retrasă, care îl făcuse să se chinuie vreme de săptămâni întregi. În schimb, era o creatură de gheață și de foc. Era amestecul perfect de farmec și de cumpătate. Dorința lui deveni și mai copleșitoare. Iar triumful, oricât ar fi fost de nemeritat, îl copleși, de asemenea.

În seara aceea, creatura cea voluptuoasă avea să stea în brațele lui. El avea privilegiul să-i arate ce era bucuria. Simțind că atinge ceva de pe altă lume, Leath își cufundă mâinile în părul mătăsos, cu textură minunată. Apoi îi ridică fața și-și lipi buzele de ale ei.

Nell tremură, amintindu-i lui Leath că, deși era atât de frumoasă, lucrul pe care îl făceau era nou pentru ea. Conștiința îl muștră amarnic, dar felul în care părul ei satinat îi aluneca printre degete și mirosul ei cald îl făcuse să treacă pe dată cu vederea orice principiu.

Toată viața încercase să facă ce trebuia. În mare parte, reușise. Dar atunci când era vorba de Eleanor Trim, se arunca în păcat cu capul înainte. Și zâmbea în fața osândeii.

Îngenunche în fața ei și o sărută prelung și pasional. Ea avea gustul începutului de primăvară, chiar dacă iarna își înfipsea ghearele în lumea din jurul lor. În timp ce Nell suspina și răspundea cu ardoare la sărutul lui, Leath îi desfăcu primul nasture al rochiei cenușii. În clipa în care gulerul de bumbac se deschise și-i dădu la iveală gâtul, trâmbițele victoriei îi răsunară în minte lui Leath. Încă sărutând-o, își puse vârfurile degetelor în zona fascinantă din mijlocul claviculei, unde îi simți pulsul care palpită.

Se apropie de ea și-i mai desfăcu un nasture. Apoi un altul, în timp ce o mușca ușor de buză, făcând-o să scoată un geamăt de plăcere. Ardoarea ei îi făcu inima să tresară.

Leath mângâie pielea fină pe care o dezgoli. Atunci când o mai atinsese astfel, se lăsase dus de val, fiindcă apropierea lor fizică se petrecuse pe neașteptate. În seara asta plănuia să nu se grăbească. Nu numai pentru că ea era virgină. O dorea de atât timp încât plănuia să-și întipărească în minte fiecare amănunt încărcat de pasiune. Chiar și la bătrânețe avea să-și aducă aminte de pielea ei fină, de răsuflarea ei întretăiată și de mirosul ei.

Alt nasture. I se părea că dezbrăca o călugăriță. O călugăriță cu buze care ardeau de pasiune și al cărei păr curgea în valuri argintii, ispititoare. Șase nasturi. Șase mici victorii. Își strecură mâna pe sub corsajul ei descheiat ei și-i cuprinse sânul. Era blând, își înfrâna pofta. Nell scoase un alt sunet găuit. El o mângâie pe sfârc cu degetul mare, iar ea se zvârcoli și se apropie de el.

Deși Nell încercase să-și ascundă senzualitatea sub rochiile simple și pieptănătura austeră, Leath știuse de la început că sufletul ei era ca o văpaie. Acum, când se lăsa pradă mângâierilor lui și-i făcea inima să tresalte, Leath își dădu seama că imaginația lui fusese departe de realitatea vie și caldă.

– Eleanor, Eleanor, Eleanor, murmură el acoperindu-i chipul cu o ploaie de săruturi, în colțurile buzelor, pe obraji, de-a lungul gâtului. Fiecare centimetru era minunat. Găsi un loc la baza gâtului și o mușcă ușor, făcând-o să țipe. Da, șuieră el. Da, draga mea, nu ascunde ce simți.

Eleanor râse înăbușit, deși tremură atunci când el o mușcă iarăși de gât.

– Mă înnebunești, îi spuse ea.

Vocea i se frânse. Nu mai era secretara destoinică sau femeia care îl provocase din priviri pe când încerca să se prefacă umilă. Leath își înăbuși bucuria triumfului și reuși să vorbească șoptit, dar cu o hotărâre de nestrămutat în glas:

– Vreau să te înnebunesc.

Minunat era că abia începuse. Îi tachină sfârcul cu și mai multă ardoare, răsucind, ciupind, mângâind, făcând-o să gâfâie.

Apoi ea țipă, se cutremură și îl prinse de umeri.

O, Doamne! Avusese orgasm doar pentru că îi atinsese sânul! Asta însemna că avea să explodeze precum un foc de artificii înainte ca ei să termine de făcut dragoste.

Uimit și cu lecția învățată, se retrase ca să se uite la ea. Părea tulburată și speriată. Și senzuală. Gura îi era roșie și plină. Deschise ochii încet, iar el se înecă în topazul lor în care încă strălucea plăcerea. Iar acum se vedeau acolo și semințele cunoașterii. Leath își aminti să nu se grăbească, să facă totul așa cum trebuia. Îi așteptau zile și nopți întregi. Nell îi zâmbi, plină de nesiguranță:

– Asta a fost...

Leath îi întoarse zâmbetul. Nimeni nu-l făcea să zâmbească precum Eleanor. Dacă pleca, viața lui avea să devină o temniță.

- Uimitor?

Nell zâmbi mai larg și-și coborî pleoapele cu o expresie de dorință carnală ce îl făcu să lupte cu impulsul de a o împinge pe spate.

- Da, și asta, răspunse ea.

Leath își luă mâna de pe sânul ei, bucurându-se de felul în care părul i se încurca în jurul încheieturii, ca și cum fiecare parte a ei se agăța de el.

- Trebuie să te văd.

- Sper să-mi întorci favoarea.

Uimit, o privi cu ochii mari.

- Chiar vrei asta?

Nell dădu din cap în semn că da.

- Sunt sigură că arăți uimitor.

Leath se înroși.

- Sunt o matahală oribilă.

Râsul ei ușor senzual se auzi din nou, iar Leath își aminti că n-o intimidase niciodată pe domnișoara Trim.

- Îmi place că mă simt atât de copleșită în brațele tale.

Își umezi buzele, iar Leath își înăbuși un geamăt. Acel gest îl înnebunea de luni întregi.

- Efectul ar fi și mai puternic dacă ți-ai scoate cămașa.

- Cum doriți, domnișoară.

Lui Leath nu i se părea ciudat să i se adreseze ca unei femei din aceeași clasă socială ca și el. Afară, în lumea obișnuită, erau despărțiți de un abis la fel de mare precum Oceanul Atlantic. Aici, în acea încăpere liniștită, erau egali, uniți de dorință.

Măinile îi tremurară în timp ce-și scoase haina, cravata, vesta și, în cele din urmă, cămașa.

- Of!

Oare sunetul acela arăta dezamăgire? Felul în care ea se uita la pieptul lui îl făcea să se simtă stânjenit. Arăta ca un luptător profesionist; atunci când se afla la Londra, se lupta deseori în saloanele de box care erau la modă. Mărimea lui îi intimida pe cei mai mulți dintre boxeri. Pentru Eleanor, însă, probabil că arăta ca un bivoli imens.

Pieptul îi era acoperit de păr gros, brunet, dovadă a naturii lui animalice. Îl cuprinse mâhnirea. Poate că ar fi fost mai bine ca prima dată s-o facă a lui pe întuneric. Deși era adevărat că nu s-ar mai fi bucurat de minunea de a o vedea după ce visase atâtea nopți la

trupul ei gol. Dar cineva atât de mare și atât de masculin desigur că
însăimânta pe o femeie care nu mai cunoscuse truște un bărbat.

La naiba, ce avea să se întâmple atunci când ea îi vedea mădu-
larul? Dacă pieptul lui o speria, nu putea decât să fugă, țipând, de
îndată ce avea să dea cu ochii de el. Totuși, nu era un monstru. Știa
că mădularul lui avea mărimea cuvenită. Dar acea mărime era una
generoasă. Nu rănise nici o femeie până atunci, dar Eleanor era vir-
gină. Poate că ar fi trebuit s-o roage să închidă ochii de îndată ce el
își scotea pantalonii.

Nell tot nu spuse nimic.

– Te-am prevenit, îi zise el cu glas răgușit, fiindcă liniștea deve-
nise de neîndurat.

– Da, mi-ai spus, murmură ea și-și umezi din nou buzele.

La naiba, își dorea ca ea să înceteze să mai facă asta, căci de fie-
care dată pulsul lui creștea într-un ritm amețitor.

– N-o să te strivesc, îi promise el.

În cele din urmă, ea își ridică privirea, iar Leath fu năpădit de
fiori de încântare.

– Nu m-ar supăra dacă ai face-o.

– Eleanor..., spuse el, neajutorat, luând-o de umeri.

Expresia de pe chipul ei îl uimea.

– Îți dai seama ce simt atunci când te văd?

– Nu ți-e frică? o întreabă el cu glas tremurător, încleștându-și de-
getele pe umerii ei.

Nell izbucni în râs.

– Bineînțeles că mi-e frică. N-am mai făcut asta niciodată. Dar
sunt și... nerăbdătoare.

– O, draga mea!

Mișcat de sinceritatea ei, o sărută cu toată recunoștința de care
era în stare. Recunoștință că Nell era acolo. Recunoștință că-l dorea.

În timpul sărutului, îi simți pe piept atingerea timidă. O legătură
fugară îi uni, până când ea își retrase mâna. Pielea lui se zbârli. De
data asta, ea zăbovi cu mâna pe pieptul lui. Cu cealaltă mână, în-
drăzni să-l mângâie. El gemu încurajator, cu buzele lipite de ale ei.
Din ce în ce mai hotărâtă, Nell se aplecă spre el.

Își dezlipi buzele de ale lui și trasă cu ele calea pe care o desena-
seră mâinile ei. Săruturile ei inocente îl făceau să ardă. Cu fiecare
atingere, îl făcea al ei.

– La naiba!

Nell, care tocmai îi săruta sfârcurile, se opri.

- Nu-ți place asta?

Leath încercă să zâmbească, dar fu sigur că nu-i reuși decât o grimasă.

- E prea mult.

- Foarte bine.

Îi cuprinse un sfârc între dinți, iar el își înăbuși o înjurătură.

- Trupul unui bărbat e atât de... interesant, adăugă ea.

Într-un acces de nerăbdare, el îi scoase rochia trăgându-i-o peste cap și lăsând-o doar în cămășuța albă, simplă, și în corset. Nu știa de ce, dar hainele ei lipsite de orice podoabă îi făceau inima să se strângă de emoție.

- Nici nu-ți închipui cât de mult m-au provocat rochiile astea sobre! Îi aruncă rochia în cealaltă parte a camerei. Mă simțeam ca un desfrânat de fiecare dată când te vedeam îmbrăcată ca pe un pelerin și tot ce voiam să fac era să-ți rup hainele și să te întind peste tăblia biroului.

Nell chicoti, înveselită.

- Domnul Wells ar fi făcut o criză.

- Să-l ia naiba pe Wells! Dacă m-ai fi încurajat vreun pic, aș fi sărit pe tine atunci și acolo.

În contrast cu materialul simplu, pielea ei era elegantă și albă. Leath nu putu să se oprească și o gustă, mușcând-o ușor de-a lungul umărului. Era dulce și delicioasă. Mirosea a femeie caldă și a săpun cu lămâie. În tinerețe, el avusese de-a face cu câteva curtezane. Parfumul lor de trandafir și iasomie nu-l provocase nici pe departe la fel de mult ca mirosul curat al lui Eleanor Trim.

- Păraai atât de stăpân pe tine!

Când își ridică privirea, Leath întâlni acea căutătură fermă a ei, care îi tăia răsufarea.

- Nu poți să-ți închipui cât de aproape am fost să profit de tine lângă rafturile cu cărți.

Începu să-i desfacă corsetul. Ardoarea îl făcea să tremure.

Un alt chicotit încântător.

- Îmi doresc să fi știut.

- Credeam că știai. Mi se părea că făceai totul doar ca să mă provoci.

- Bineînțeles că nu, îi răspunse ea, deși, în clipa în care află de puterea pe care o avea asupra lui, Leath îi zări mulțumirea zugrăvită

pe față. Și știai că... nu puteam să-ți rezist. Ai știut-o din noaptea în care am venit în camera ta.

Leath renunță să mai desfacă legăturile de dantelă și rupse corsetul în două. Nell tresări, surprinsă, și-și acoperi sânii, care i se vedeau prin cămașă. Sfârcurile rozalii se lipeau de materialul fin. Priveliștea îl făcu pe Leath să înnebunească de dorința de a-i vedea și restul corpului. Dar gestul ei pudic și grăbit îi aminti ce era în joc. O sărută din nou, bucurându-se de răspunsul ei dezlănțuit. Simți cum își încleștă mâinile în părul lui.

– Vreți să vă ajut cu cizmele, domnule? îi șopti ea.

– La naiba! zise el trăgându-se înapoi.

Fusese atât de grăbit să-i trezească pasiunea, încât uitase că venise asudat și obosit după o zi petrecută în șa.

– O să crezi că sunt un bădăran.

– Ba deloc.

Ea zâmbi și se ridică de pe pat. În cămășuță și jupon, arăta ca o virgină care urma să fie sacrificată. Conștiința îl muștră, dar n-o luă în seamă.

– Porți pantalonași? o întrebă, mirându-se și el de cât de răgușit era.

Îi plăcea nespus de mult s-o vadă înroșindu-se.

– Da.

– Dă-i jos.

Leath se aștepta ca ea să se împotrivească. Fusese o servitoare nesupusă. Nu putea să-și imagineze că ar fi fost altfel ca amantă.

Zâmbetul acela obraznic și ațățător apăru din nou pe buzele ei pline. Începu să-și ridice juponul, încet și provocator, dezvăluindu-și gleznelor frumoase. Cu câteva mișcări pline de îndemânare, care făceau de râs încercarea lui de a-i desface corsetul, bumbacul alb îi căzu la picioare. După ce ea își scoase pantalonașii, Leath înghiți în sec cu admirație și excitație crescânde. Avusese dreptate să creadă că în sufletul ei ardea o văpaie a pasiunii.

Zâmbind ca o sirenă, îngenunche în fața lui, făcându-i inima să tresară din nou. Îi era greu să-și pună frâu imaginației și să nu se gândească la ce ar fi putut ea să facă stând în poziția aceea. În genunchi, cu părul răvășit, era fantezia oricărui bărbat. Doar că el nu se amăgea, știind cât era de puternică. Dacă i se supunea, o făcea pentru că voia asta.

Leath alunecă pe marginea patului și-și întinse piciorul lung. Savură modul delicios în care sânii ei se zgâlțâiră atunci când îi trase cizma plină de noroi.

După ce ea i le scoase pe amândouă, el o trase între coapsele lui ca s-o sărute. Nu putea să se sature de gura ei succulentă precum o prună. Gustul ei avea să-l bântuie pentru totdeauna.

Îi desfăcu șireturile cămășuței și-i trase peste cap pânza fină, făcându-i părul să se reverse pe umeri, în valuri sălbatice. Pletele ei erau atât de dese, încât o ascundeau de privirea lui înfometată. Nevoia de a-i vedea trupul îl izbi ca un ciocan uriaș, dar ochii ei îl puseră în gardă. Părea nesigură și stânjenită, nu mai era obrăznicătura plină de încredere care își aruncase deoparte pantalonașii.

Ușor, ușor...

Se ridică cu grijă și o trase în sus, până când stătu în picioare.

– Lasă-mă să te văd.

Eleanor roși fermecător și-i ocoli privirea. Era un amestec amețitor de nerușinare și de rușine. Chiar dacă ardea de dorință s-o facă a lui, savură abandonul ei plin de delicatețe.

– N-am mai stat dezbrăcată în fața unui bărbat, murmură ea.

Leath ar fi vrut să-i spună că, dacă era după el, nici un alt bărbat nu s-ar mai fi bucurat de acel privilegiu. Simțind junghiul dezamăgirii, își aduse aminte că n-avea nici un drept asupra fidelității unei amante. Alungă gândul acela înainte ca el să-i întineze fericirea. Pentru că, în ciuda îndoielilor, era fericit. Mai fericit decât fusese vreodată în viața lui plină de răspunderi, activă și onorabilă.

Totul, doar pentru că dorea o fată frumoasă care îl dorea și ea, la rândul ei. Un răspuns atât de simplu la toate misterele vieții. Poate că, la următoarea întrunire a parlamentului, ar fi trebuit să propună asta ca răspuns la problemele națiunii. La naiba, așa ceva chiar că i-ar fi făcut pe cei din opoziție să se trezească din moțăială și să-l asculte cu luare-aminte.

Vru să-i spună ceva inteligent, ca să împrăstie norii de emoție care pluteau în încăpere. Dar simplitatea câștigă în fața fanfaronadei.

– Ești atât de frumoasă!

Probabil că adorația din vocea lui fu cea care o făcu să-l privească drept în ochi. Leath văzu cum îndoielile ei se transformau în încredere. Și în ceva pe care el nu voia să-l numească. Fiindcă dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să numească acel ceva care se găsea și în lăuntrul lui.

– Și tu.

Sinceritatea ei îl fermeca. La naiba, tot ce ținea de ea îl fermeca. Mai ales goliciunea ei. Ca să destindă atmosfera solemnă, îi zâmbi și o luă de mână.

– Sunt binecuvântat. O fată frumoasă care nu vede bine!

Eleanor râse, după cum și fusese intenția lui Leath. Și, așa cum își dorise de când o văzuse prima dată, îi admiră frumusețea trupului gol. Orice încercare de a pricepe ce se întâmpla n-avea să dea roade. Cuvintele i se opriră în gât. Visase atât de mult la clipa aceea. Acum ea stătea, goală și aprinsă de dorință, în fața lui. Ca de aur în lumina focului ce pâlpâia.

Cu tandrețe, Leath îi dădu la o parte o şuviță de păr și îi descoperi sânii. Se desfătă uitându-se la ea. La pielea ei albă. La curbele sinuoase ale sânilor și ale șoldurilor. La picioarele lungi și zvelte. La abdomenul ei plat, la ombilicul mic și la buclișoarele de dedesubt. Buclișoare care erau mai închise la culoare decât părul ei de culoarea razelor de lună.

Ea era dincolo de orice fantezie, iar în fanteziile lui fusese de-a dreptul splendidă.

Leath își ridică privirea și văzu că îl privea cu acea seriozitate care făcea parte din însăși firea ei. Încercă să-i zâmbească încurajator, dar era prea mișcat ca să reușească. Ceea ce spuse nu fu deloc ceea ce voise să spună.

– Eleanor, ești sigură?

Capitolul 19

Nell tremura de emoție și de nerăbdare. Imboldul de a smulge cearșaful de pe pat și de a se înfășura în el era aproape de neînvins. Rămase nemișcată doar pentru că era sigură că, dacă arăta cât de îngrozită era, Excelența Sa n-avea să-și mai ducă la capăt planul infam. Pe cât era de speriată, pe atât era de dornică. Dorința câștigă în fața fricii. Cu greu.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul. Îl strânse mai tare de mână și înghiți ca să-și umezească gura uscată.

– Sunt sigură.

-Nu pari să fii sigură.

Fața lui se destinsese, transfigurată de acel zâmbet care o făcea să se simtă ca și cum ar fi stat în lumina soarelui, însă nimic nu putea să-i ascundă tulburarea. Avea fălcile încleștate, iar pe obraz îi zvâcnea un mușchi, în tandem cu inima ei.

Se sili să vorbească pe un ton ironic, dar nu reuși decât să aibă unul nesigur și sacadat atunci când spuse:

-Stau aici fără nici o haină pe mine, domnule. Zarurile au fost aruncate.

Zâmbetul lui pieri.

-O să știu că ești sigură atunci când o să-mi spui „James“.

Ea făcu un pas către trupul lui protector. Era ca și cum ar fi stat la umbra unui stejar uriaș. El semăna cu acel soi de copac, drept, puternic și cu rădăcinile adânc înfipite în locul în care crescuse.

-Știu că fac un lucru greșit, spuse ea cu glas spart, ca și cum nu mai vorbise de mult timp, și atât de încet încât el trebui să-și plece capul ca să poată s-o audă. Asta e împotriva a tot ceea ce am învățat, urmă ea, iar apoi mărturisi tristul adevăr: Atunci când sora mea a căzut pradă unui seducător nenorocit, deși mi-a părut rău pentru ea, am crezut că a fost o proastă.

Leath făcu o grimasă.

-Și uită-te aici, în brațele unui seducător nenorocit.

Nell reuși să zâmbească.

-Aș vrea ca seducătorul nenorocit să mă țină mai aproape de el.

-Nu vreau să crezi vreodată că a fost o greșeală.

Nell avu înfiorătorul presentiment că s-ar fi putut să creadă asta cândva. Nu în seara aceea. Nu atât timp cât erau împreună. Dar ce urma să se întâmple atunci când el avea să facă partida strălucită la care se aștepta societatea și să revină la viața publică ce nu-i îngăduia să aibă o aventură cu servitoarea lui? Atunci, o, da, atunci ea avea să-și pună întrebări despre alegerea pe care o făcuse.

Își ridică bărbia, străduindu-se să nu-i pese că era la fel de goală ca în ziua în care venise pe lume. Cum de crezuse vreodată că bărbatul acela o dezonorase pe Dorothy? În acea clipă, principiile lui i se păreau o prostie.

-O să-mi pară rău dacă mă lepăd de ceea ce simt în seara asta, spuse ea, cu glasul asprit de nerăbdare. Leath, stau aici și te implor să mă atingi. Ce trebuie să mai fac ca să te conving că, dacă nu te culci cu mine, o să-mi pară rău toată viața că am pierdut un astfel

de prilej? Se încruntă și se întrebă dacă nu cumva se înșelase în privința șovăielii lui. Dacă nu era pricinuită de sentimente cavalierești? Asta, dacă nu cumva te-ai răzgândit, încheie ea.

Auzindu-i vorbele, Leath râse ironic.

– Știi cât de mult te doresc. Nu pot s-o ascund, îi răspunse el.

Nell aruncă o privire la indispensabilii lui. Țipă, uimită. Și, trebuia să recunoască, temătoare.

Râsul lui deveni ușor amar.

– Sunt un amant egoist, Eleanor. După ce te am, n-o să te las să scapi atât de ușor.

Nell tremură, de data asta de nerăbdare.

– Îmi place cum sună.

O, Doamne, dacă îl lăsa să se mai gândească mult la scrupulele lui, a doua zi avea să fie la fel de virgină ca și în noaptea aceea. Ce final trist ar fi fost! Îi adușese în minte mirosul copleșitor și-și spusese să fie curajoasă. Fusese curajoasă atunci când venise la Alloway Chase. Putea să fie curajoasă și în căutarea plăcerii. Dar picioarele îi tremurau precum gelatina în clipa în care îl cuprinse pe după gât, simțind cum părul lui mătăsos îi gâdila degetele.

– Sărută-mă.

Leath se încordă, uimit. Excelența Sa era obișnuită să ia inițiativa.

Se sfiise prea mult de goliciunea ei, dar, atunci când își lipi pielea de a lui, promisiunea nopții care îi aștepta o lovi de parcă prin vene ar fi început să-i alerge o herghelie de cai.

Leath își înăbuși un geamăt și-și puse mâinile pe talia ei. Ochii cenușii îi scânteiau de dorință.

– Eleanor...

– Sărută-mă.

Își împinse dinadins șoldurile până când atinse umflătura impresionantă din indispensabilii lui. Deși nu putu să nu șuiere, uluită, inima începu să-i bată precum o rândunică ce învăța să zboare.

Mai răsuflă adânc o dată, umplându-și nările mai mult cu acel miros amănunțit.

Curaj, Nell!

– Te doresc. Vocea ei era mai hotărâtă decât fusese în tot restul nopții. Nu mi-e frică.

Ea își dădu seama că în clipa aceea Leath renunță la oricare alt gând și se lăsa copleșit de dorință. Strânsoarea lui deveni mai puternică. Trase aer în piept, iar mișcarea îl făcu să se frece de sânii ei.

- Fata mea frumoasă..., îi șopti, iar apoi o sărută ca niciodată până atunci.

Poate că acel sărut era deosebit fiindcă nu însemna sfârșitul, ci o poartă deschisă către mai mult.

Fără să-și ascundă intenția sexuală, o mușcă de buză. Nell se zbatu și gemu, simțind cum căldura i se aduna între picioare. Curiozitatea zvâcnea înlăuntrul ei. Curiozitatea de a-l cunoaște ca amant pe bărbatul pe care îl iubea. Râvnea la legătura supremă.

Fiecare parte a corpului îi fremăta de dorință. Plăcerea îi cânta în vene, plăcere întinată de frustrare. Gemu ușor, gutural, pe măsură ce Leath își plimba mâinile de-a lungul trupului ei. Diavolul de el nu făcu decât să râdă și s-o muște ușor de gât, parcă bucurându-se de nerăbdarea ei. O aduse pe culmile plăcerii, iar apoi o lăsă deasupra abisului, într-un suspans chinuitor.

- Leath..., reuși ea să îngaime. Sunt pregătită.

- Nici pe departe, draga mea.

Tonul lui răgușit o făcu să se simtă întrucâtva răzbunată. Dacă seducția era pe cale s-o nimicească, măcar nu era singura care suferea. Îl mușcă de piept, făcându-l să tresară.

- Nu mă mai chinui! îl rugă.

- Bucură-te de călătorie.

- Vreau să ajung la capăt, protestă ea, mușcându-l și mai tare.

- Pisicuță, murmură el, înfășurându-și mâinile în părul ei și trăgând-o de cap până când ajunse să se uite în ochii lui arzători. Dacă mă mai muști o dată, o să te mușc și eu.

- Mi-ar plăcea asta, icni, deși în mintea ei se întreba unde plecase Nell Trim cea calmă și chibzuită.

- Și mie.

Îl mușcă umărul prin părul care îi cădea în valuri. Ea tremură sub atingerea dinților lui, deși nu era nici pe departe la fel de feroce pe cât fusese ea.

- Ți-am spus că te doresc, gemu, neputincioasă, în timp ce îl mângâie pe piept, înfigându-și mâinile în cămașa lui.

În clipa aceea se bucura să poată să-i însemneze trupul. Ce bine ar fi fost să știe cum să facă asta și cu inima lui!

- Nu e destul.

Leath părea aproape furios.

Și ea la fel.

- Ești atât de încăpățânat!

Leath o apucă de mâinile neastâmpărate și-i sărută pumnii.
– Dacă n-am grijă, o să te rănesc foarte tare.

Dacă ar fi fost în toate mințile, vorbele acelea ar fi făcut-o să fugă mâncând pământul. Fiind înnebunită, avertismentul lui era la fel de nefolositor precum lumina lunii într-o noapte înnorată.

– Te rog..., plânse ea, frecându-se de el.

Îi plăcea foarte mult părul de pe corpul lui, atât de diferit de al ei, mai aspru, mai cald, masculin.

– Nu mai încerca să mă jupoi. Ai răbdare.

O sărută din nou, iar de data asta o mângâie pe spate, făcând-o să se zbată.

– Mai mult, stărui ea.

Leath râse, cu răsuflarea întretăiată, și-și puse mâinile sub fese. O ridică în brațe, iar sărutul lor deveni plăcere pură. Instinctiv, Nell îl încercui cu picioarele, apăsându-și călcâiele pe fundul lui.

Acea nouă poziție făcea ca locul acela al ei fierbinte și plin de dorință să fie foarte aproape de bărbăția lui ispititoare. Indispensabilii lui deveniră o pricină de exasperare. Gemând îndelung, ea se frecă de el și simți străfulgerarea unei noi senzații, asemănătoare cu reacțiile acelea uimitoare și amețitoare pe care le avusese arunci când Leath se jucase cu sânii ei. Curioasă, încercă din nou și se bucură de geamătul lui gutural.

– Termină, obraznico!

– Îmi place, îi răspunse ea, cu răsuflarea întretăiată. Ție, nu?

– Bineînțeles că-mi place, murmură el și-și cufundă capul la rădăcina gâtului ei.

Fără să se așeze deasupra ei, o culcă pe pat.

– Domnule?

O privi cum zăcea întinsă peste așternuturi. Expresia lui o făcu să-și înclășteze degetele în țesătura rece.

– Leath?

Își mușcă buza, iar frenezia dinlăuntrul ei se întinse, transformându-se în ceva ce nu mai simțise până atunci, deși știa că-l iubea din tot sufletul pe bărbatul din fața ei.

– Ești nemaipomenită, șopti el, parcă vorbind într-o biserică și nu într-un dormitor unde urma să se culce cu amanta lui.

Inima ei se opri dintr-odată, iar apoi începu să bată din nou. El o mai privise cu dorință și înainte. O privise cu afecțiune. Dar ceea ce se citea acum pe fața lui era mai profund. O privea de parcă nu

mai văzuse ceva atât de perfect, de parcă îi lumina lumea așa cum el i-o lumina pe a ei.

Disperarea ei febrilă, prea marea teamă că ar fi putut să-și piardă curajul, precum și prea marea dorință – toate păliră în fața acelui sentiment. Unul care avea s-o susțină întreaga ei viață, orice s-ar fi întâmplat după noaptea aceea.

Sinceritatea de pe chipul lui era cutremurătoare. Ea închise ochii. Cuvintele „Te iubesc” îi pluteau pe buze.

Salteaua se lăsă, iar ea deschise ochii și văzu că, în sfârșit, el se dezbrăcase de indispensabili. Dar înainte ca ea să descopere misterele trupului lui, Leath se propti între picioarele ei, sprijinindu-se în coate în timp ce se ridică.

El o înconjură de-a dreptul. Brațele, aflate de o parte și de alta a trupului ei, erau pline de mușchi. Ea nu mai vedea altceva decât pieptul și umerii lui. Își ridică genunchii ca să-i cuprindă șoldurile și-i dădu la o parte părul negru de pe frunte.

– Arată-mi, îi șopti ea.

Leath își întoarse capul și-i sărută încheietura, în locul în care pulsul îi bătea iute. Îi cuprinse între buze unul dintre sfârcuri, iar Nell țipă de plăcere, apoi mai țipă o dată atunci când o mângâie între picioare, găsind locul care o umplea de senzații uluitoare.

Atunci când o pătrunse cu un deget, Nell simți o ușoară încordare. Tresări, apoi tresări din nou pe când el îi mângâia cu degetul mare locul acela minunat. Era umedă și fierbinte. Dar lui părea să-i placă asta. În momentul în care începu s-o mângâie înăuntru cu două degete, Nell deja găfâia și tremura. Lumea începu să se învârtă în jurul ei și-și înfipse mâinile în bicepșii lui puternici, ca să-și păstreze echilibrul. Ei îi plăcea ceea ce îi făcea el, dar o împingea către un final pe care încă nu putea să-l atingă.

Leath se așeză mai bine între coapsele ei. Nell îl privi, știind că sosise momentul. Părea să fie cu totul în elementul lui deasupra ei, susținându-și greutatea în mâini. Ei i-ar fi fost frică dacă în ochii lui n-ar fi văzut acea tandrețe care îi tăia răsufarea. Ea îi mângâie obrazul, simțind înțepăturile bărbii. Expresia lui se îndulci. Îi împinse cu grijă genunchii mai sus, deschizând-o pentru el. Se frecă de ea, iar Nell scânci, uimită. Mădularul lui era atât de fierbinte și de tare încât, chiar și fără să-l vadă, își dădea seama cât era de mare.

Leath o sărută cu blândețe.

– Ai încredere în mine, Eleanor.

Ea se arcui în sus.

– Vreau asta.

– La naiba, și eu vreau, i-o trânti el cu umor, și se ținu să nu râdă pe când se împinse în față.

Ea simți apăsarea mădularului care încerca să intre, iar apoi, o ușoară întindere. Nu dureroasă, dar neplăcută. Ciudățenia nemaiîntâlnită a faptului o făcu să se încordeze.

– Nu te împotrivi, Eleanor, îi spuse Leath, șovăielnic.

În lumina focului, Nell văzu cât îi era de greu să continue atât de încet. Pielea de pe față îi era mult prea întinsă peste oasele ieșite în afară. Strângea din buze, încercând să se stăpânească.

Împinse mai mult, iar ea încercă să nu se împotrivească. Acea invadare nu era dureroasă, dar îi era cu totul străină. Leath o cuprinse cu mâna pe sub șold și o trase mai sus. Apăsarea se schimbă, dar tot era ciudată. Ea își înăbuși un alt scâncet și-și mușcă buza.

Leath o sărută. Era atât de încordată, încât îi trebuiră câteva clipe ca să răspundă. Se destinse, cufundată în jocul buzelor lui, iar ceva dinlăuntrul ei se destinse, de asemenea. Leath gemu în semn de încuviințare și o pătrunse mai mult.

– Ți-e bine? o întrebă, răgușit, ridicându-și privirea.

El arăta altfel. Pleoapele îi erau mai grele, iar pupilele – atât de mari, încât ochii îi păreau aproape negri.

Nell îl mângâie pe umeri și coborî pe spate, simțind forța înfrânării lui. Era asudat și răsufla greoi.

– Da, îi răspunse ea, deși nu era sigură.

Nell nu simțea durere, dar nici cine știe ce plăcere, dacă nu punea la socoteală sărutul. După mângâierile care îi aprinseseră simțurile, nu la asta se așteptase. Cu fiecare atingere, implorase pentru mai mult. Dar acea nouă intimitate o făcea să se simtă invadată și încolțită.

Mirosul lui de santal îi inundă toate simțurile. Mai puternic și mai intens decât de obicei, sporit de excitație. Partea lui dinăuntrul ei era la fel de tare ca lemnul de stejar și la fel de neîndurătoare. Se răsuci, încercând să-l facă să intre mai ușor, dar asta nu ajută la nimic.

Îcnind, Leath își lăsă capul pe umărul ei.

– O să fie mai bine.

Nell începu să râdă.

– Sper.

– Destinde-te.

– Ție ți-e ușor să spui asta. Înainte ca el să apuce să răspundă, ea își întoarse capul și-i sărută tâmpla. Am încredere în tine.

– În momentul ăsta nu știu dacă merit, îi răspunse el cu glas aprig. Nell îl apucă de umeri. Mușchii lui se încordară. Își trase șoldurile înapoi. Apoi, cu un geamăt gutural, împinse din nou, iar ceva se rupse înăuntrul ei. Nell țipă și-și înfipse unghiile în spinarea lui. Închise ochii strâns și-și spuse că putea să îndure. Îl iubea, bineînțeles că putea să îndure.

Leath se opri. Un timp, Nell nici nu simți că el mai răsufla.

Ceea ce îi făcuse o duruse. Știa că avea să doară, însă durerea, oricum, o uimise. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraz.

Leath se mișcă din nou, iar ea se pregăti pentru mai multă durere, dar ce era mai rău trecuse. Încă se simțea mai încordată decât era firesc, și pironită de pat. Deschise ochii și văzu că Leath o privea, devastat. Părea să fi suferit mai mult decât ea.

Ea ridică mâna și-i mângâie încruntătura dintre sprâncene.

– Am supraviețuit.

– Te-am rănit.

– Puțin. Nu e ceva de neîndurat.

Deși ar fi mințit ca să-l consoleze, chiar spusese adevărul. Nu mai simțea nici pe departe o neplăcere atât de mare precum cea din momentul culminant. Niciodată nu mai fusese atât de aproape de cineva. Se mută ca să-i susțină greutatea și se gândi că, mai departe, se putea chiar să simtă plăcere.

– Lasă-mă să fac să fie mult mai mult decât atât.

Nell nu era sigură că voia să continue. Bineînțeles că, odată ce fusese a lui, totul se sfârșise. Dar îi văzu în ochi durerea care îl rodea pentru c-o rănise. Se strădui să zâmbească și îl îndemnă:

– Continuă.

Unirea lor se înfăptuise pe deplin. Slavă Domnului, Leath nu mai părea atât de nefericit. După ce îi luase fecioria, păruse gata să-și taie gâtul. El se retrase cu grijă. Spre surprindere ei, aceiași mușchi care se încordaseră în jurul degetelor lui, se încleștară. Leath se retrase aproape de tot, iar ea răsuflă adânc, luând, parcă, prima gură de aer după câteva ore.

– Deci suntem amanți, îi spuse ea cu glas scăzut.

Acum, când Leath nu mai era înăuntrul ei, se simțea aproape bine. Cu siguranță că, așa cum se întâmpla cu toate lucrurile, avea să devină mai bună la asta pe măsură ce o făcea.

Zâmbetul lui radios o puse în gardă.

– Nu chiar, draga mea Eleanor.

Înainte să apuce să-i pună întrebări despre triumful lui – pentru că așa părea să socotească el cele întâmplare până acum –, Leath își încordă șoldurile și alunecă înăuntru. În afară de un mic spasm, de data asta n-o răni.

– Ooo, gâfâi ea, uimită.

– O să vezi, îi spuse el, oprindu-se înainte să se retragă.

Ea simți cu o mie de nervuri retragerea lină. Și toate acele nervuri tremurară de plăcere. De data asta, „ooo”-ul ei fu plin de încântare.

Nell își descleștă mâinile de pe spinarea lui Leath și începu să i-o mângâie, bucurându-se de valurile mușchilor de sub palmele ei.

– Fă-o din nou, îi ceru ea.

Leath se aplecă și o sărută, adânc și pasional. Nell îi supse limba în gura ei și-și umplu simțurile cu gustul lui. El rămase înăuntru ei cu totul, ca s-o facă să se simtă posedată în întregime.

O privi cu ochi scânteietori.

– E mai bine?

– O, da, recunosc eu, șuierând.

Nell se arcui odată cu el, iar acea plăcere nebănuită spori. O umplea cu totul, dar ei acum asta îi plăcea. Se simțea a lui din cap până-n picioare.

Leath schimbă unghiul, iar înlăuntru ei parcă explodară mii de artificii. Era chiar mai bine decât atunci când el când își folosisese degetele. Era ca și cum ar fi zburat sau ca și cum ar fi călărit pe cel mai iute cal.

Era mai bine de atât.

Mult mai bine de atât. Mult, mult mai bine de atât.

– Ce minunat! murmură ea pe când el repeta mișcările.

De fiecare dată când se mișca, găsea o altă cale s-o satisfacă.

Senzația deveni din ce în ce mai puternică. Plăcerea urca în ea cu fiecare mișcare a corpului lui mare și minunat. Nell gâfâia, se împinge în el și se chinuia să atingă ceva. Ceva necunoscut.

Dar Leath continua să se miște, implacabil precum oceanul, puternic precum rotația pământului.

Nell pluti și pluti. Apoi Leath își împinse în față șoldurile și o pătrunse și mai adânc, iar tensiunea dinlăuntru ei se transformă strigă pe nume.

Capitolul 20

În sfârșit, îi spusese „James”.

Satisfacția pe care o simți el atunci când își auzi numele pe buzele lui Eleanor fu aproape la fel de mare precum cea pe care o simțise atunci când ea se încleștase în jurul lui, extaziată. Aproape.

Chiar la timp. Leath încercase să-și păstreze stăpânirea de sine, știind că ceea ce se întâmpla în acea seară avea să dea tonul aventurii lor. Dar tot o rănise.

Apoi, slavă Domnului, totul se terminase cu bine.

Tremurând, Nell se întinse sub el. Leath o sărută cu toată adorația din sufletul lui. Era frumoasă. Magnifică. O femeie la un milion. N-o merita, dar, pentru numele Domnului, voia ca de acum înainte să-i arate cât de mult o prețuia. Cât timp trăia el, nimeni n-avea să-i facă rău.

Închise ochii și căută, în sfârșit, propria plăcere. Mișcările lui stăpânite și atente deveniră frenetice. Dar nu ejaculă. Se gândea cu disperare la faptul că ea încă era inocentă.

Nell închise ochii și începu să gâfâie, înconjurându-i gâtul cu brațele. Prin furtuna care se stârnea în el, Leath văzu că era istovită de-a binelea.

Fusese o noapte lungă. Iar el era pe punctul s-o încheie cu un orgasm cum nu mai avusese vreodată. Valul de putere porni de la picioare și i se opri în vîntre. Simțea încordarea în tot corpul. În cap. În plămâni. În stomac. În mădular.

Se încordă atât de tare, încât i se păru că avea să se rupă în bucăți. Inima îi zvâcnea sub coaste. Trase aer adânc în piept și apoi îl dădu afară prelung, gemând în timp ce-și vărsa sămânța înăuntrul ei.

Zvâcni o dată, de două ori. Apoi încă o dată.

Fluxul acela ritmic era mai puternic decât orice altceva trăise el vreodată. Orice magie poseda acea femeie, el voia mai multă. Noaptea aceea era plină de miracole.

Nell țipă de plăcere, făcându-l să simtă că i se topea fiecare os din trup. Leath abia mai putea să răsuflă. Impulsul de a se prăbuși peste ea era copleșitor, dar, în ultima clipă, se rostogoli pe spate și o trase după el. Brațele cu care o ținea erau mai grele decât plumbul.

– James..., murmură ea, istovită, lipindu-și capul de inima lui, care bătea nebunește. Dragul meu James.

Numele lui, rostit de ea, fu ca o lovitură de tun. El încă se afla sub vraja clipelor arzătoare în care își dăduse drumul înăuntrul ei. Se simțea golit de orice putere. Ca și cum ar fi urcat cel mai înalt munte sau s-ar fi scufundat în cea mai adâncă mare.

– Ești bine? o întreabă.

Nu putea să uite cât de strâmtă fusese, cât de strâmtă era și acum. Își puse mâinile pe spatele ei asudat și-și frecă obrazul de părul ei ciufulit. Mirosul ei îl învăluia cu aroma împlinirii.

Nell se lipi și mai tare de el.

– Mă simt... minunat, îi răspunse ea, părând uimită.

– Ești cu adevărat minunată.

Ea îl impresionase, cu toate că el avea mai multă experiență. Mult mai multă decât virtuoasa domnișoară Trim. Doar că, atunci când alunecase înăuntrul trupului ei zvelt, simțise că redevenea pur și renăscut. Numai săvârșind acel act cu Eleanor putea să-l numească un act de iubire.

Pentru că o iubea cu adevărat.

Să-l ia naiba pentru cât era de prost! O iubea de săptămâni întregi, dar fusese prea neghiob ca să vadă asta.

Bucuria îl copleși. Nu-și închipuise niciodată că ar fi putut să se îndrăgostească. N-avea nimic împotriva iubirii, dar crescuse fără prieteni buni și nu simțise niciodată o legătură strânsă cu vreo femeie. Avea colegi, mentori, acoliți. Amante, când și când. Dar pe nimeni cu care să simtă o legătură sufletească.

Cu Eleanor Trim, asta se întâmplase de la început. Numai ea îl văzuse cu adevărat, înțelesese cu adevărat ce fel de om era el.

Nell se răsuci, murmurând, mulțumită, la pieptul lui, iar apoi trupurile li se despărțiră. El simți părere de rău, dar își aminti că asta era abia începutul. Aveau să stea o săptămână în acea vilă și să facă planuri. Nu putea să ocolească cerințele vieții reale, dar undeva avea să găsească loc și pentru Eleanor.

Ceea ce nu putea să ignore era faptul că aici, ținând-o pe ea în brațe, ascultând ropotul ploii pe fereastră – furtuna se mai liniștise, chiar dacă fulgerele încă pălpăiau în încăpere –, clipele acelea păreau cel mai frumos și mai adevărat moment din viața lui. Așa-zisa lui viață pălea în comparație cu nevoia de a o păstra pe femeia asta. Era la fel de importantă pentru el ca și aerul.

Înțelesese deja că aveau să existe urmări. Era socotit un om curajos, dar frica pentru ceea ce începuse străpungea, rece și nemiloasă, bucuria pe care o simțea.

Leath își spuse că sexul îl făcea să nu mai gândească limpede. A doua zi, mintea lui avea să redevină nemiloasă, ambițioasă și rațională. Nici un bărbat nu-i făcea amantei lui promisiuni pe viață. Datora familiei o strălucită nuntă aristocratică, precum și un triumf politic la cel mai înalt nivel. O amantă trecătoare nu putea să schimbe planurile care fuseseră făcute pentru el încă din ziua în care se născuse. O amantă trecătoare...

Eleanor se ghemui mai aproape de el. Felul în care dormea în brațele lui îl mișca în feluri pe care nici nu putea să le descrie. Se mută ca s-o așeze mai comod și trase învelitorile mai sus, ca să-i țină de cald.

Nu mai dormise niciodată alături de o femeie. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să rămână și să ia în brațe femeile cu care se culcase. Deși apropierea lui Eleanor îi trezea dorința – avea de astâmpărat o foame colosală –, el n-o trezi. Numai o brută s-ar fi culcat cu ea din nou atât de curând.

Focul aproape că se stinsese. Probabil că ar fi trebuit să-l reaprindă, dar era prea mulțumit ca să se miște. În penumbră, admiră chipul frumos al lui Eleanor. Era adorabilă. Vederea ei îi făcea inima să tresară. Întotdeauna se întâmpla așa. Ar fi trebuit să-și dea seama de multă vreme că era îndrăgostit. Închise ochii și ceva îl răscoli, nedându-i pace. Se uită în gol și înțelese că era vorba de un singur cuvânt. *Trecătoare...*

Nell începu să se trezească, încălzită și fericită. Era înlănțuită de o pereche de brațe puternice. Mirosul de mosc îi gâdila simțurile. Își puse capul pe pieptul gol al lui Leath și auzi cum îi bătea inima. Se ghemui mai aproape de sunetul acela liniștitor.

Era devreme. Lumina puneă chenare draperiilor, dar soarele încă nu răsărise de-a binelea. Camera era întunecată. Focul se stinsese de multă vreme.

– Bună dimineața, murmură glasul lui pătrunzător.

Nell se întinse lângă James, bucurându-se de pielea lui caldă. Până acum, ea putea să spună că viața unei femei căzute era plină de surprize plăcute. Nu se așteptase la plăcerea pe care o descoperise noaptea trecută, mai ales după începutul ciudat. Nu se așteptase să fie atât de fericită trezindu-se în brațele marchizului.

– Bună dimineața, domnule, îi răspunse ea la salut.

– Noaptea trecută eram „James”, îi șopti el.

– James.

Nell îi rosti numele cu glas scăzut, bucurându-se de sunetele dulci. Îl sărută pe piept, iar părul lui îi gădilă nasul. Își frecă, senzual, piciorul de al lui, simțind și părul de acolo.

– Dacă nu încetezi să faci asta, o să existe urmări, îi spuse el cu glas gutural, râzând.

– Ce înspăimântător, îi răspunse ea, sec.

Nell descoperi că Leath își începuse ziua pregătit pentru o partidă de amor.

Scoase un strigăt de surpriză, fiindcă el o răsuci pe spate și se așeză deasupra ei.

– Ești o obrăznicătură nechibzuită!

Nell începu să râdă, cu râsuflarea întretăiată, mângâindu-i umerii lați.

– Nu cred că ar trebui să-mi spui așa.

– Ba da, susținu el, sărutând-o nas. Iubito.

Nell tremură sub atingerea lui jucăușă. Nu mai simțea nici urmă de somn.

Un alt sărut. De data asta, între sprâncene.

– Scumpo!

Ea chicoti de plăcere. Îi plăcea ca el s-o tachineze. Îi plăcea și mai mult dacă, în același timp, o săruta.

– Draga mea!

Două săruturi, de data asta. Câte unul pe fiecare pleoapă.

– Dulceața mea, adăugă el.

Ea își ridică bărbia, făcându-i o invitație fără vorbe. Jocul acela era amuzant, bineînțeles că era. Dar buzele o furnicau, doritoare să le simtă pe ale lui.

– Fată frumoasă!

O sărută pe fiecare ureche și suflă pe nări o adiere care făcu să se simtă minunat.

Nerăbdătoare, ea îi luă mâinile.

– Te-ai făcut înțeles, domnule.

– Iar „domnule”?

O mușcă ușor, de la falcă până la ureche, luând între buze lobul moale. Un nou fior o făcu să se zvârcolească în așternut.

– Poate că și eu vreau să-ți spun cumva.

Leath îi mușcă din nou lobul urechii și trase cu dinții de el. Nell își ținu răsuflarea. Cine să fi știut că ceva atât de simplu putea să provoace atâta plăcere?

– Spune-mi „James“, Eleanor.

– O să mă săruți dacă o fac?

– N-o să te sărut dacă n-o faci.

Nell miji din ochi. Noaptea trecută învățase multe despre James Fairbrother, marchizul de Leah. Primul era că avea mai multă putere asupra lui decât își închipuise.

Încercă să citească expresia de pe chipul lui, dar întunericul o împiedică. În schimb, caută alte indicii. Respirația lui întretăiată. Căldura corpului.

– Mă dorești, îi șopti, mângâindu-i umerii încordați și bucurându-se să vadă cum i se făcea piele de găină.

Își lipi șoldurile de el, ca să fie sigură că era pregătit.

– Da, mă dorești, repetă ea. Nu poți să ascunzi asta.

Leath gemu și o mușcă de gât. Barba lui o gădilă în chip plăcut.

– Nu, fir-ar să fie, nu pot s-o ascund.

– Asta mă bucură.

Îl trase de păr, iar el gemu și o sărută pe gât, într-un loc nespus de sensibil.

– Aș vrea să te fac fericită.

– Atunci, știi ce să faci.

– Obraznico! Își ridică privirea. O să te doară.

Nell își schimbă poziția, ridicându-și genunchii. Simți câteva spasme de durere, dar ele nu puteau să se compare cu nevoia care ardea în ea. Chiar dacă Leath ar fi rănit-o, unirea profundă a trupurilor lor cântărea mai mult în balanță decât orice stare de discomfort.

– Poate dacă avem grijă...

Leath își coborî capul și îi captură buzele, sărutând-o tandru. Nell suspină și și le întredeschise pe ale ei.

Chiar și în penumbră, ea îi simți privirea arzătoare.

– Îmi place să nu ești sfioasă, spuse Leath. De la început am vrut să fii sinceră.

– Credeam că ai vrut să mă predau, îi răspunse ea, glumind doar pe jumătate.

El zâmbi, iar dinții albi îi străluciră în întuneric.

– Și asta. Ce vrei, sunt doar un om.

O sărută din nou și-și trecu limba peste buzele ei până când le întredeschise.

– Arată-mi, James.

Se întinse spre el ca să prelungească sărutul, folosindu-și limba. Leath își coborî trupul peste al ei.

– Cu plăcere.

Făcu o pauză.

Dar, Eleanor, dacă vrei să mă opresc, o s-o fac.

– O, dragul meu.

Îl cuprinse de gâtul puternic. Tonul ei nu era glumeț. Părea să se înecă în valul de iubire care o inunda și care o făcea să se simtă fragilă precum dantela și puternică precum oțelul. Înghiți, mișcată până la lacrimi. Acum nu era momentul să se lase pradă emoțiilor. Acceptase acel aranjament știind că o amantă nu era nici ceva statornic, nici ceva de căpătâi în viața unui bărbat. Dar fiecare moment părea să facă mai puternică legătura dintre ei.

Dacă începea să spere că povestea dintre ea și Leath avea să fie pentru totdeauna, o aștepta o viață de suferință. Nu știa dacă el auzise tremurul grăitor din cuvintele ei duioase. Bănuia că da, pentru că sărutul lui fu mai dulce.

Îl strânse de umeri și se arcui într-o invitație sugestivă. Leath o mângâie acolo unde îl dorea atât de mult. Ea se cutremură și suspină de plăcere. Înainte să devină amanta lui, se împăcase cu gândul că-l iubea. Acum, fiecare atingere o făcea să tremure de dorință.

Preludiul de noaptea trecută fusese lent, dar acum Leath părea la fel de nerăbdător ca și ea. Cu degetul, îi mângâie locul acela care ei îi făcea sângele să clocotească, plin de fiori, apoi își schimbă poziția și o pătrunse cu mädularul lui gros.

Nell se pregăti pentru durere. Dar Leath alunecă ușor, iar trupul ei îl întâmpină așa cum pământul întâmpina răsăritul. Suspină, plină de uimire.

Leath tremură și se opri.

– Te doare?

Nell se arcui și schimbă unghiul într-o poziție care îi plăcu foarte mult. Alt suspin de plăcere.

– Eleanor? Vocea lui se frânse din pricina efortării. Răspunde-mi.

Îl trase spre ea pentru un sărut flămând. Leath își încordă soldurile, pătrunzând-o mai adânc.

În lumina slabă, ea își ridică privirea și zări zâmbetul de pe chipul lui.

– O să socotesc că, dacă m-ai sărutat, îmi dai voie să continui.

Nell se desfătă cu mișcarea lină a corpului lui. Cum de trăise fără așa ceva? Așteptase bărbatul potrivit, bineînțeles. Leath începu să-și rotească șoldurile, stârnindu-i un val de senzații noi, iar ea își dădu seama că el era bărbatul la care visase toată viața.

– Da, reuși să îngaiame, înainte să închidă ochii și să geamă de plăcere atunci când el se mișcă mai hotărât, atât de adânc încât Nell fu sigură că o atinsese până în străfunduri.

Fu pe cale să-i spună că-l iubea, dar el se mișcă, retrăgându-se cu o încetineală plină de senzualitate și făcând-o să nu se mai gândească la altceva în afară de plăcere.

Leath se mișcă din nou, într-un ritm sălbatic. Noaptea trecută urcase scările paradisului. Dar acea posedare a corpului ei – posedare care se întindea și până la inimă – îi dovedi că existau mii de drumuri către paradis.

Ea îl mângâie pe spate, simțind cum mușchii lui se încordau și se destindeau cu fiecare mișcare. Neîndurător, el o lăsă pe spate și schimbă iarăși unghiul. Un nou val de căldură o pârjoli din cap până-n picioare. Gemu atunci când el îi sărută sfârcurile întărite.

De data asta, Nell îndrăzni să exploreze mai mult. Leath se afundă cu putere înăuntrul ei, iar ea își coborî mâinile pe spatele lui și descoperi două umflături ciudate în josul șirei spinării.

Nell știuse întotdeauna că Leath era un bărbat bine făcut, dar trupul lui gol era putere pură. Se simțea împresurată, cucerită, devorată. Se simțea puternică și împlinită. Se aventură mai jos și-i mângâie fundul ferm. Leath tresări și-și înghiți un blestem atunci când ea îi zgârie pielea. Aerul era încărcat de aroma unirii lor.

O mușcă ușor de gât, făcând-o să tremure. Senzația care creștea de fiecare dată când o pătrundea deveni mai puternică. Dar el se opri înainte ca ea să atingă punctul culminant.

– Nu... încă, șuieră Leath, lipit de pielea ei umedă.

– Dar eu vreau!

Abia își mai dădea seama de ceea ce spunea. Își încleștă degetele pe fesele lui, silindu-l să continue.

– Te vreau!

– Continuă să mă vrei.

El se retrase, apoi avansă iarăși.

Nell își ridică privirea la el. Nu mai vedea nimic în afară de chipul lui. Copleșit de excitație, roșu și cu gura încleștată.

Era atât de aproape. Atât de chinuitor de aproape. Dar el se opri din nou înainte ca ea să atingă punctul culminant.

– Mă chinui!

Geamătul lui părea să arate frustrare, sau amuzament, sau amândouă.

– Vreau să-ți arăt ce putem să creăm împreună.

Lumina era acum îndeajuns de puternică și contura fiecare mușchi încordat de pe chipul lui. Linii adânci i se adânceau în jurul gurii. Nell îi înconjură spatele cu picioarele, încrucișându-și gleznele.

– Dă-ți drumul, șuieră ea, mângâindu-i umerii. Dă-ți drumul.

– Eleanor, mă distrugi, icni el.

O pătrunse și o făcu din nou a lui, iar de data asta Nell începu să plutească și valul fu prea mare ca să poată să-l mai oprească. Strigând, ajunse la punctul culminant, apoi lumea se prăbuși în jurul ei într-o ploaie de foc. Plăcerea o duse până la cer, apoi o coborî pe pământ și o urcă din nou la cer.

Prin furtuna orbitoare, auzi geamătul lui gutural. Trupul ei se încordă din nou, simțind valul de lichid fierbinte, iar răspunsul ei sălbatic alungă oricare alt sentiment în afară de fericire.

Și de faptul că avea să-l iubească până la moarte.

Capitolul 21

Nell se trezi în brațele lui Leath, ale lui James. Savură, pentru câteva clipe, amintirile senzuale de noaptea trecută. Reuși să se elibereze din brațele lui. Leath protestă în somn, dar nu se trezi. Era o dimineață rece, iar ea își frecă brațele în timp ce-și contempla amantul. În lumină, văzu cât era de obosit, dar părea mult mai trecută își dăduse seama că tensiunea sexuală dintre ei îl vlăguise și pe el la fel de mult ca pe ea. Nell presimțea că, dacă-l trezea, Leath avea să pună din nou la încercare acea tensiune. Dar oboseala de pe chipul lui și faptul că avea să se bucure de atenția lui mai târziu o făcură să-l sărute ușor și să-și adune, apoi, hainele de pe podea. Se

înroși amintindu-și cum ajunseseră acolo, deși o femeie care trăise o noapte atât de pasională n-avea dreptul să se înroșească.

Se spală și se îmbracă în cămăruța de lângă dormitor, făcând câte o grimasă de fiecare dată când simțea durere în mușchii pe care nu-i mai folosise înainte. Însă asta n-o supăra defel. I se părea că lumea strălucea în culori aurii.

Lumea era, de fapt, gri-cenușie. Ploaia răpăia în ferestre, iar Nell se bucura că se afla înăuntru, la adăpost, alături de bărbatul pe care îl iubea. Zâmbi ușor atunci când se întrebă în gând dacă el avea s-o ducă din nou în pat în dimineața aceea. Spera s-o facă. Noaptea trecută îi arătase că existau oceane de senzualitate în trupurile lor, oceane care așteptau să fie descoperite.

Coborî în bucătărie, pregăti micul dejun și ceaiul. Cum James nu mâncase la cină, desigur că avea să-i fie foame. Apoi făcu curat în salon și aprinse focul. Treburile casnice erau a doua natură a lui Nell. De când îi murise mama, se ocupase de gospodăria tatălui ei vitreg. Dar nu muncise niciodată pentru confortul bărbatului cu care împărțea patul. Înfruntând vremea, culese câțiva trandafiri uzi din tufișurile de lângă intrare. La etaj încă era liniște.

Nell aruncă o privire în holul de la intrare, unde James își aruncase mantaua și bagajul înainte s-o ducă în raî. De obicei, era un om foarte ordonat. Zâmbi la gândul că el sosise la căsuță atât de entuziasmat, încât nici nu-și pusese haina la uscat.

Pentru o clipă, ea strânse la piept mantaua lui umedă. În dimineața asta avea foarte puțin spor la treburi. Se tot oprea ca să-și amintească frânturi din noaptea trecută: o mângâiere îndrăznească, un sărut tandru, senzații fierbinți care îi străbăteau tot trupul. Gândul la James Fairbrother o făcea să se uite în gol iar și iar. Dacă n-avea grijă, era în primejdie să devină teribil de visătoare. Nu mai fusese îndrăgostită niciodată. Era uimită de puterea atotcuprinzătoare a acelui sentiment.

Oftând, agăță pălăria și mantaua lui James lângă capa ei, în cărligele de lângă ușă, apoi se întoarse la bagajele lui. Adusese numai o valiză de piele și o desagă cu documente. Desaga îi era cunoscută încă de pe vremea primei lor întâlniri în bibliotecă, pe vremea când ar fi putut să jure că marchizul de Leath era răutatea în persoană. Ce mult se schimbaseră părerile ei între timp!

Târî bagajele în salon și puse valiza lângă scări. După ce se trezea, lui aveau să-i trebuiască instrumentele de bărbierit și o cămașă

curată. Își trecu o mână peste față. O zgâriase noaptea trecută. Și, își dădu ea seama, roșind, n-o zgâriase numai pe față.

Puse desaga cu documente pe biroul de mahon din colțul salonului. Traista aceea, mai grea decât s-ar fi așteptat Nell, nu era strânsă la gură așa cum trebuia. Ea o ridică, iar documentele se vărsară pe luxosul covor turcesc de pe podea.

Ea zâmbi la gândul că Leath își adusese și acolo documentele de care se folosea în munca lui. Apoi își văzu numele scris pe un act juridic. Curioasă, adună hârtiile, luă documentul care îi atrăsese atenția și se așeză pe canapea. La o scurtă privire, actul prezenta acordul lui Eleanor Charlotte Trim de a deveni amanta lui James Fairbrother. Nu-l citi de la cap la coadă, fiindcă era foarte stufos, dar bărbatul atât de conștiincios în problemele politice și de administrare a averii lui fusese la fel de conștiincios și în privința dezonoarei ei. Actul întocmit de el cuprindea prevederi legate de alocații și de cadouri. Și de copii.

Nell citi paragraful care se referea la descendenți și-și puse mâna pe stomac. Nu era încântată de ideea de a avea un bastard al marchizului, dar își dădea seama că se putea să rămână însărcinată. Poate că deja era. Gândul de a avea un copil care să nu poată să-și cunoască tatăl îi umbrea fericirea.

Oftând, puse deoparte contractul. Nu-i plăcea, deși James îl redactase pentru protecția ei. Limbajul acela sec o umplea de rușine. Se simțea ca un obiect pe care marchizul îl cumpăraseră.

Sub contract se afla un teanc de scrisori legat cu sfoară. Nell n-avea dreptul să-și vâre nasul în corespondența lui James, așa că le legă pe toate la un loc.

Până când un cuvânt îi atrase atenția. Un cuvânt care îi făcu sângele să înghețe în vene.

Copil.

Știind că tocmai se pregătea să încalce într-un chip de neiertat intimitatea marchizului, Nell ridică totuși foaia de hârtie ieftină. Scrisul era grosolan, ca și cum femeia care scrisese misiva avea foarte puțină știință de carte. Era datată cu o săptămână în urmă și semnată „Draga ta Celie”.

Nell simți un gust amar în timp ce citi rândurile pline de disperare în care femeia îi cerea marelui marchiz bani ca să întrețină fițița pe care o aveau împreună. Tremurând, puse deoparte scrisoarea și o luă pe următoarea. Același lucru, numai că aceea era scrisă de Mary și trimisă cu două săptămâni în urmă. Copilul era băiat.

Nu era cu putință să fie adevărat. Nu era cu putință.

Mintea îi spunea stăruitor să se oprească și să-și spună că nu citise niciodată acele cuvinte dictate de disperare. Dar o forță străină, mai mare decât instinctul ei de a se proteja, o sili pe Nell să citească mai departe.

Citi fiecare scrisoare din ce în ce mai repede, abia uitându-se la ultima. Un alt nume. O altă femeie care abia știa să scrie. Un alt copil. O altă rugămintă disperată, trimisă în ultima lună.

Se uită, încremenită, la hârtiile împrăștiate pe jos și pe canapea.

Leath le sedusese pe toate acele femei după ce o abandonase pe Dorothy. Și existaseră multe altele înainte de Dorothy, dacă era să dea crezare jurnalului care cuprindea povestea actelor lui de depravare.

Nell îi dădea crezare.

Una dintre scrisori alunecase în spatele unei perne. Nell își îndreptă spatele și începu să citească.

Scrisoarea aceea era diferită. Un ins pe nume Hector Greengrass voia ca Leath să-i plătească zece mii de guinee în schimbul unui anumit document. Biletul scurt, scris pe un ton diabolic, cu subînțeleles, îi ridică părul pe ceafă lui Nell. Autorul biletului îi cerea marchizului să stabilească o întâlnire la o tavernă din Newbury. Nu dădea nume, dar ea înțelese pe dată că era vorba despre faimosul jurnal. Marchizul libidinos căzuse pradă unui șantajist.

Nell închise ochii, încercând să-și liniștească stomacul agitat.

Dorothy nu mințise. Nici măcar în privința jurnalului.

Cu un plâns înăbușit, Nell sări în picioare și fugi afară, lăsând ușa deschisă în bătaia vântului. Vomită între flori, doar ceai, pentru că nu apucase să mănânce nimic.

Se simțea amestecată și se strădui să se ridice, sprijinindu-se de perețele vărui al casei. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât crezu că avea să se prăbușească. Scrisorile imploratoare, acuzatoare, i se perindau una după alta pe dinaintea ochilor minții. Fiecare dintre ele reprezenta o fată nevinovată care căzuse pradă minciunilor unui depravat. Fiecare dintre ele reprezenta o viață distrusă.

Vomită din nou, deși nu mai avea nimic în stomac. Vomită până când o duru stomacul. Dar durerea nu era nici pe departe la fel de mare ca aceea din inima ei.

În cele din urmă se ridică, cu capul învârtindu-i-se. Cu o mână tremurândă, își șterse picăturile de ploaie de pe față. Mai mult decât orice, își dorea să poată să-și șteargă fiecare centimetru de piele. Dar n-avea cum să se întoarcă la etaj. Nu, fiindcă acolo o aștepta

bruta aceea. Dezgustul amenința s-o zdrobească. Dar acum nu era timp să se urască. Avea ani întregi înainte ca să-i pară rău de prostia și de slăbiciunea ei.

Acum trebuia să scape. Răutatea lui Leath o cutremura. Nu-și putea imagina cum bărbatul pe care credea că-l cunoștea se dovedea a fi atât de ticălos. Se dovedea a fi bărbatul pe care îl crezuse la început. Se folosisese de ea. Ba, mai rău, un presentiment îngrozitor îi șoptea lui Nell că, după ce se mai domolea furia care o devora acum, ea avea să descopere că-i frânsese și inima.

Dar nu era înfrântă. În sfârșit, avea dovada păcatelor lui. Și, se gândi ea în timp ce se ridică, era în Derbyshire. Întotdeauna plănuiise să facă apel la influența ducelui de Sedgemoor ca să-l distrugă pe diabolicul marchiz. Casa Excelenței Sale, Fentonwyck, se afla la o depărtare de doar câteva ore de mers.

Pregătirile lui Leath pentru aventura lor cuprindeau și o mică iapă murgă pentru Nell. Ea aproape că zâmbi. Înainte să termine cu el, lui Leath avea să-i pară rău c-o învățase să călărească.

Trebuia să plece. Înainte ca el să se trezească. Înainte să-l vadă și să-și aducă aminte că mâinile lui murdare o atinseseră peste tot. Mai rău, înainte să-și aducă aminte cum îl implorase s-o atingă.

Stomacul i se revoltă din nou, dar ea își puse o mână pe pântec ca să se liniștească. Voia să se ghemuiască într-un loc întunecat și rece și să se ascundă pentru totdeauna. Dar îi promisese răzbunare surorii ei iubite și, pentru numele Domnului, plănua s-o înfăptuiască.

Își ridică bărbia, alungă trădarea amară într-un colț ascuns al sufletului ei și se grăbi să intre în casă și să adune scrisorile. În tot acest timp, fu atentă la orice zgomot care ar fi putut să se audă de sus.

Dacă Leath afla despre planurile ei, Dumnezeu știe ce ar fi putut să-i facă. Cândva, ea nu l-ar fi crezut în stare de violență. Dar pe vremea aceea ea tocmai se convinsese că nu el era cel care o sedusese pe Dorothy. Instinctele ei dăduseră greș cu totul în privința marchizului. Își luă capa pe ea și fugi, alunecând prin ploaie, către grajduri. În inimă avea o singură dorință: să nu mai vadă vreodată chipul frumos și mincinos al marchizului de Leath.

Leath se trezi fiindcă auzea un cal galopând în depărtare. Dar asta nu era cu puțință. Alesese acea casă pentru că era izolată și vântul care zgâlțâia ferestrele.

Căscă și se întinse, destins. Nu-și mai amintea ultima dată când dormise atât de târziu. Habar n-avea cât era ceasul, dar lumina de afară, chiar și prin ploaie, arăta că era o dimineață târzie. Stătuse treaz aproape toată noaptea, contemplând plăcerea transcendentă, femeia care dormea atât de încrezătoare lângă el și întorsăturile pe care le luase viața lui. Și pe care avea să le mai ia.

În orele acelea lungi și liniștite, prezența lui Eleanor îl umpluse de recunoștință. Ceea ce se întâmplase între ei era dincolo de hotarele tărâmului fizic. Uniunea lor schimba totul. Nu se înșela. Știa că legătura lor era un lucru rar și neprețuit. Știa că, pentru a fi demn de un asemenea dar, trebuia să-și dea peste cap toate certitudinile mai vechi.

Trezindu-se spre dimineață și privind-o dormind atât de senzual, nu se putuse înfrâna. Ea îl primise înlăuntrul ei, iar el simțise că ajunsese la liman. Într-un fel pe care nu-l înțelegea, Eleanor îi lumina lumea. Dar el pricepea foarte bine că, dacă ea îi lua acea lumină, lumea lui avea să se cufunde într-un întuneric etern.

Acum era tare și pregătit pentru Eleanor care, judecând după cât de reci erau cearșafurile, plecase din pat de ore întregi. Tremură. Ce ciudat să-i fie atât de frig și de cald în același timp! Și îi era foame. Acea satisfacție sexuală nemaiîntâlnită îi trezise apetitul. Pentru mâncare și pentru femeia pe care o dorea.

Se ridică pe perne. Oare unde era Eleanor? Casa era neașteptat de tăcută. Îl dezamăgea puțin faptul că n-o vedea nicăieri pe femeia iubită și că ea nu-l trezise cu un sărut... și cu ce ar fi urmat după aceea. După ce o găsea, avea s-o seducă și s-o aducă înapoi în pat. După micul dejun. Zâmbind unor astfel de planuri, se scărpină pe piept și se dădu jos din pat.

Ca să n-o facă să se rușineze, își îmbracă indispensabilii și-și lăsă cămașa să-i atârne peste șolduri. Ar fi trebuit să se spele. Și, desigur, ar trebui să se bărbierească... ceea ce însemna că trebuia să-și ia bagajul din locul în care îl lăsase seara trecută, fiind prea încântat s-o vadă pe Eleanor.

Coborî scările și intră în salonul în care se vedea că se făcuse ordine. Dar care era gol. Cu siguranță că Eleanor fusese acolo. Salonul era curat și mai mult ca sigur că trandafirii de pe pervaz nu fuseseră acolo cu o noapte înainte. În șemineu ardea focul, iar încăperea era delicios de caldă.

Unde naiba se ascunsese ea? Vremea era urâtă, mult prea urâtă pentru o plimbare pe dealuri. Se încruntă și începu să-și caute amanta, mai mult curios decât îngrijorat. N-avu nevoie de prea mult timp. Casa nu era foarte mare. Leath își luă mantaua, care acum era agățată cu grijă lângă ușă și răsuflă ușurat văzând că pelerina ei nu era acolo. Desigur că Eleanor era la grajduri.

Căută, din ce în ce mai frenetic, prin toate celelalte clădiri, dar n-o găsi pe Eleanor Trim. Și nu se vedea nicăieri nici iapa arabă pe care i-o cumpăraseră. Cu totul descumpănit, dădu buzna în grădina bătută de vânt dintre grajduri. Vremea se înrăutățise, dar Eleanor plecase să călărească. De ce? Își aminti de zgomotul de copite care îl trezise. Deci nu fusese vântul.

Ce naiba punea ea la cale? Casa era înzestrată cu tot ce le trebuia. Iar asta nu era o zi potrivită pentru plimbare.

Oare înțelesese el greșit întâmplările nopții trecute? Oare o speriasse atât de tare, încât o făcuse să fugă? Spera din tot sufletul să n-o fi rănit. Încercase din răputeri să fie blând.

Îngrijorat de moarte, se duse înapoi către casă, strângându-și mantaua pe el ca să se apere de ploaie. Nădăjduia ca, oriunde s-ar fi aflat Eleanor, să fie în siguranță, să-i fie cald și să fie ferită de ploaie. Încercă să-și spună că plecase doar ca să ia o gură de aer curat. Dar presimțirile îi spuneau că ceva nu era bine deloc.

Intră înapoi în casă și se uită mai atent după un indiciu care să-i spună unde ar fi putut să se ducă Eleanor. De data asta, observă desaga.

Încruntat, goli conținutul pe canapea. Căzu contractul. Oare asta o speriasse? Tot ce scrisese acolo era pentru binele ei, pentru binele oricărui copil pe care l-ar fi avut împreună. Dar poate că, după o noapte de plăcere, Eleanor nu fusese încântată de toate acele lucruri prozaice cuprinse în actul pe care îl întocmise el. Își aminti, cu tristețe, că nu fusese încântată nici atunci când el încercase să-i vorbească despre acele clauze juridice legate de bunăstarea ei.

Eleanor Trim nu primise cu ușurință să fie amanta lui și numai dorința puternică și, spera el, ceva chiar mai puternic decât dorința o făcuse să ajungă în patul lui. Poate că văzând negru pe alb că era o femeie întreținută, se supăraseră și plecase.

Numai că Eleanor era mai curajoasă de-atât. Și, chiar dacă aranjamentul întocmit de el nu era pe placul ei, femeia care îl înfruntase de atâtea ori era perfect în stare să-și arate deschis nemulțumirea.

Leath ar fi trebuit să fie supărat pe ea pentru că umblase printre documentele lui personale, dar acum era mult prea disperat, neștiind unde plecase și de ce, ca să-i mai pese de indiscreția ei. Ridică desaga ca să pună contractul la loc și abia atunci băgă de seamă că lipseau celelalte hârtii. Da, chiar scrisorile pe care le purta pretutindeni cu el încă de când începuseră să sosească la Alloway Chase în număr uluitor de mare.

Nu, nu, nu.

Dacă Eleanor găsisse scrisorile acelea îngrozitoare, oare ce naiba crezuse?

Fusese îngrijorat încă de când coborâse scările. Dar acum groaza îi tăia răsuflarea. Cercetă fiecare buzunar al desagii. Lipseau toate scrisorile de la femeile pe care marchizul de Leath de trădase.

În sfârșit, descoperise de ce plecase Eleanor.

Capitolul 22

În timp ce galopa prin ploaie și vânt către Alloway Chase, Leath avu destul timp ca să blesteme hotărârea nesăbuită de a lua desaga cu el în Derbyshire, precum și nesăbuința și mai mare de o lăsa nesupravegheată. Dar ce altceva putea să facă decât să țină scrisorile acelea la el? Dacă ajungeau în mâinile cui nu trebuia, scandalul provocat de ele ar fi umbrit orice alt scandal legat de familia lui.

După ce ajunsese la casa din Derbyshire, ar fi trebuit să pună desaga la loc sigur. Dar o dorea pe Eleanor de atât timp și cu atâta disperare încât, văzând-o, nu mai putuse să se gândească la altceva.

Era prea târziu pentru părerii de rău. Acum trebuia s-o găsească și să-i explice.

Ud, furios, foarte îngrijorat și singur, intră în vestibulul de la Alloway Chase târziu după miezul nopții. Chiar și după doar o noapte în brațele ei, absența lui Eleanor era ca un abis înlăuntrul lui. Sperase, deși asta era aproape cu neputință, că avea s-o prindă din urmă pe drumul spre casă. Nu avusese noroc.

Îi aruncă lui John haina udă learcă și îl întrebă, aspru:

– Domnișoara Trim e aici?

Lacheul păru speriat.

— Nu, domnule. Domnișoara Trim s-a întors la familia ei. Din câte am înțeles, e vorba de o rudă bolnavă.

Povestea pe care o inventaseră atunci când își plănuiseră aventura. Numai că o singură noapte nu era o aventură, fir-ar să fie.

Măcar de ar fi așteptat ca să se confrunte cu el și să-i ceară lămuriri! Oftă. În ziua aceea, „măcar de” ajunsese un refren.

Oare mama lui știa unde se dusesese Eleanor? Ele două vorbeau întotdeauna ca niște cațe. În vremurile în care n-avusese încredere în domnișoara Trim, acea intimitate subită îl supăraseră.

Oare el mai avea încredere în Eleanor? Scrisorile acelea puteau să facă mult rău numelui de Fairbrother și puteau să-i distrugă lui cariera politică. Ceva îi spunea că femeia care îi dăruise virginitatea ei cu atâta duioșie uluitoare nu i-ar fi trădat secretele. Și atunci, de ce luase scrisorile? Spera să aibă în curând prilejul s-o întrebe.

Era prea târziu ca s-o mai deranjeze pe mama lui. Dar, dacă marchiza avea vreo idee despre locul în care se afla Eleanor, trebuia să vorbească neîntârziat cu ea.

Urcă din două-n două trepte scările de marmură poleite și se îndreptă către apartamentul mamei lui. Cu o bătaie puternică în ușă, o chemă pe Nancy, servitoarea mamei lui.

— Excelență, se bâlbâi femeia, făcând o plecăciune. Doamna s-a retras.

Ca să-și alunge insomnia, mama lui citea înainte de culcare. Îi spusese fiului ei că, de când cu romanele recomandate de domnișoara Trim, începuse să se bucure de orele de dinainte de somn.

— Poți să vezi dacă e trează, Nancy?

Intră în salon și o urmări din priviri pe Nancy, care aprinse câteva lumânări înainte să dispară în dormitor. Nerăbdător, se duse la fereastră și se uită la noaptea furtunoasă. Oare Eleanor era afară pe vremea asta? Se rugă în gând ca ea să fi fost în siguranță, oriunde s-ar fi aflat.

— Domnule?

— Da?

Marchizul se întoarse, cu chipul întunecat de tulburare. Nancy, care îl cunoștea din copilărie, se dădu repede înapoi.

— Doamna vă primește.

Leath se strădui să-și ia o înfățișare mai puțin răvășită. Deși fiecare oră departe de Eleanor îl aducea în pragul unei explozii.

— Mulțumesc.

Intră în dormitorul maiestuos și întunecat al mamei lui. Era sprijinită pe perne, purta un neglijeu de dantelă și o bonetă peste părul blond.

Leath nu mai fusese acolo de ani întregi. Mama lui ținea la intimitatea ei, deși Leath știa că avea dureri îngrozitoare de picioare în nopțile reci și umede precum era aceea.

– James, spuse ea, îngrijorată, dându-și jos ochelarii și întinzând mâinile spre el. Ce s-a întâmplat?

Leath îi luă mâinile într-ale lui și o sărută pe obraz.

– Mamă, îmi pare rău că te deranjez, ud learcă și plin de noroi cum sunt.

– S-a întâmplat ceva?

La naiba, ar fi trebuit să se spele și să se schimbe înainte să intre peste mama lui și s-o sperie.

– Da. Se încruntă. Nu.

Mama lui bătu cu palma în saltea, lângă ea, făcându-i semn să se așeze.

– Nu pari foarte sigur.

Leath oftă și se așeză pe pat, încă ținând-o de mâini. Fusese o zi atât de îngrozitoare, încât se bucura de acea primire drăgăstoasă.

– Trebuie s-o găesc pe domnișoara Trim.

– Pe Nell? Doar a plecat săptămâna trecută!

– Știi unde s-a dus?

– A spus că pleacă la familia ei. Mătușa ei e bolnavă.

Chipul bătrânei marchize, care păstra urme din frumusețea de odinioară, se încrêți de încruntare.

– Ciudat. Credeam că e orfană.

– Poate să fie orfană și să aibă mătuși, spuse Leath, încercând să nu se foiască.

În copilărie, mama lui descoperea întotdeauna dacă el pune ceva la cale. Nu că fusese prea năzdrăvan. Așteptările familiei fuseseră mult prea importante.

– Cred că ți-e dor de ea, adăugă el.

Mama lui nu zâmbi.

– Bineînțeles că-mi e. Făcu o pauză. Dar, cu toate astea, mă bucur că a plecat.

Uimit, Leath își trase mâinile. Pentru prima oară de când dispăruse Eleanor, locul în care se afla nu mai era prima lui grijă.

– Ce naiba?

Maică-sa îl bătu ușor pe obraz, în semn de dojană afectuoasă.
– James, poate că viața mea e limitată, dar nu sunt oarbă.

Leath se încordă, iar teama îi puse un nod în stomac. Se părea că, dacă era vorba să aibă secrete față de mama lui, nici acum nu se descurca mai bine decât în copilărie. Dar tot încercă să-și acopere urmele.

– O plăceam pe domnișoara Trim.

În sfârșit, bătrâna marchiză zâmbi.

– La început, n-ai plăcut-o deloc.

– Eram îngrijorat de repeziciunea cu care ți-a câștigat încrederea.

– James, o să-ți mai spun o dată: nu sunt oarbă. Nell nu era o servitoare obișnuită, dar avea suflet bun. Și cred că tocmai de asta a plecat.

Leath presimțea că mama lui avea dreptate. Eleanor văzuse scrisorile acelea și crezuse că-și dăruise virginitatea unui ticălos. Dar el n-avea de gând să se dea bătut fără luptă. Asta, după ce o găsea.

– Crezi că povestea cu mătușa e o minciună? întrebă el.

– Cred că Nell și-a dat seama de ceea ce se întâmpla între voi, așa că a făcut singura alegere posibilă.

James își ascunse o grimasă.

– Eu...

Mama lui ridică o mână.

– Nu te obosi să minți. Aproape că săreau scânteii.

– Nu m-a încurajat, spuse el, stânjenit.

– Nu, dar asta nu înseamnă că ea nu simțea nimic pentru tine. Vocea mamei lui era plină de părere de rău. Nu sunt atât de bătrână încât să nu-mi aduc aminte de ispitele tinereții. Mă învinuiesc pentru că v-am împins unul spre celălalt. Până să-mi dau seama ce prostie făcusem încercând să te conving de calitățile lui Nell, a fost prea târziu.

– Sunt un bărbat cu principii.

Ce mincinos era!

– Da, slavă Domnului pentru asta! Dacă ai fi ca unchiul tău, nu vreau să-mi închipui ce s-ar întâmpla cu titlul nostru de noblețe. Dar uneori atracția e prea puternică, chiar și pentru un bărbat cu principii. N-ai mai umblat niciodată după servitoare, James.

– N-am umblat după ea, răspunse el, tulburat, simțindu-se ca și cum ar fi fost prins furând bomboane din cămară.

– Nu.

Vocea ei deveni aspră.

- Pentru că înțelegi că singurul rol pe care Nell poate să-l aibă în viața ta e acela de amantă.

- Mamă, un bărbat nu discută...

- Maică-sa scoase un sunet disprețuitor.

- Nu mă trata ca pe o proastă. Eleanor Trim nu e iubita vremelnică a nici unui bărbat.

- Ai dreptate.

El își petrecuse noaptea ținând în brațe femeia minunată care i se dăruise fără să pregete și fusese bântuit de aceleași remușcări.

- Și nu poți să te căsătorești cu ea.

Mărâind înfundat, Leath sări în picioare și se duse la fereastră. Trase draperiile și se uită la furtună. Ce rost avea să mintă? Se părea că mama lui știa de săptămâni bune că el o dorea pe Eleanor.

- E cea mai minunată femeie pe care o cunosc. Ar trebui să aibă lumea la picioare.

- Sunt de acord.

Mirat, își întoarse ochii de la priveliștea furtunii.

- Nu înțeleg.

Poate că trupul mamei lui cedase, dar spiritul ei era la fel de puternic ca întotdeauna. Privirea pe care i-o aruncă lui Leath îl pătrunse pe acesta până în suflet.

- Nu e pentru tine, James.

El scrâșni din dinți și rosti cuvintele care nu-i mai dădeau pace încă de noaptea trecută:

- E deșteaptă, frumoasă, cu minte pătrunzătoare, generoasă, conștiincioasă. În afară de originile umile, ar fi marchiza perfectă.

Mama lui, mereu palidă, deveni cenușie și se retrase între perne, de parcă fiul ei ar fi fost gata s-o lovească.

- Of, James, îmi pare rău. În vocea ei se citea compasiunea. Ești îndrăgostit de ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Leath voi să tăgăduiască. Dar cum s-o facă? O iubea pe Eleanor și, transformând acea iubire într-un secret rușinos, îi făcuse ei un rău îngrozitor.

- Asta, mai presus de toate, o face potrivită ca să-mi fie soție.

Mama lui nu mai arăta acum ca regina Boadicea gata să distruge o legiune romană. În schimb, privirea ei era plină de tristețe sfâșietoare.

- Da, așa e. Dar, așa cum ai spus, originea ei face ca mariajul nostru să fie ceva de neimaginat.

– Mereu îmi vorbești despre egalitate, îi răspunse el, plin de amărăciune.

– Dragul meu, e o fată minunată. Dar amândouă vedem ceea ce tu nu vrei să recunoști. Marchizul de Leath nu poate să se însoare cu o servitoare și să se aștepte ca societatea să ridice din umeri. Ai pierde tot respectul pe care l-ai câștigat ca fiind unul dintre viitorii conducători ai națiunii. Iar o femeie atât de mândră pe cât e Nell ar suferi din pricina disprețului lumii.

Leath se întrebă în sinea lui: oare voia să se căsătorească cu Eleanor? Ea merita mai mult decât să fie amantă. Întotdeauna știuse asta. Ceea ce îi lăsa două posibilități: s-o facă femeie cinstită, sau să se despartă de ea pentru totdeauna. Cea de a doua îl condamna la o viață pustie.

– După lege, nu există nici o opreliște.

Mama lui scoase un oftat de nerăbdare.

– Știm amândoi care sunt regulile societății. Dacă te-ai căsători cu o fată care îți curăță șemineul, oricât de vrednică ar fi ea de dragostea ta, ai deveni un paria.

– Poate că ar merita s-o fac, murmură el, iar apoi se întoarse cu fața către fereastră, ca să nu mai vadă fața dojenitoare a mamei lui.

Prinse între degete draperia de brocart auriu, întrebându-se unde era Eleanor. Nu se apropiase deloc de răspuns. Atunci când își întrebese mama unde ar fi putut să se afle fosta ei însoțitoare, nu se așteptase la un interogatoriu. Fusese nespus de naiv.

– James, te implor, nu-ți sacrifică ambițiile pentru că ți-ai pierdut mințile după o pereche de ochi căprui.

Pierdut în gânduri, el privi în noapte.

– E mai mult decât atât, mamă, iar tu știi asta.

Încă un oftat.

– Da, știu, spuse ea cu tristețe. Tu nu ești un bărbat care să ia lucrurile ușor.

– Toate astea n-au nici o însemnătate. Nu știu unde e.

– Și vrei să te ajut s-o găsești?

Leath se întoarse cu fața către mama lui și-și înăbuși un strigăt de groază. Ea se ridicase și se ținea de unul dintre stâlpii sculptați ai patului. Trecuseră ani întregi de când făcuse asta fără să aibă nevoie de ajutor. Conștiința lui, care deja se frământa amarnic din pricina lui Eleanor, strigă. Expresia mamei îi arătă limpede că ea nu voia ca el s-o ajute.

El o făcuse să recurgă la acel gest disperat. Pentru un om care se mândrea cu principiile lui, iscase o încurcătură de toată frumusețea.

– Mă tem pentru siguranța domnișoarei Trim, spuse el.

Măcar asta era adevărat.

Mama lui se încruntă.

– Oriunde s-ar afla, e mai în siguranță decât alături de tine.

– Așadar, n-o să mă ajuți?

Din vremea adolescenței nu mai fusese atât de aproape de o cearță cu mama lui.

– N-o să te las să sacrifici toate lucrurile pentru care ai muncit.

Leath fu pe cale să rostească niște vorbe grele, dar, privind-o pe bătrâna marchiză, se înfrână.

– Spune-mi, te rog, o conjură el.

Mama lui își îndreptă spatele, sprijinindu-se de stâlpul patului. Scânteia arzătoare din ochii ei parcă își bătea joc de neputința trupului firav.

– Chiar dacă aș ști unde e Nell – dar nu știu, crede-mă –, nu ți-aș spune. A plecat atât pentru binele tău, cât și pentru al ei. Pasiunea asta ridicolă nu i-a luat mințile așa cum ți le-a luat ție.

– Am de gând s-o gălesc.

Mama lui strânse stâlpul până când degetele îi deveniră albe.

– Și ce o să faci dacă o găsești? Îmi distrugi toate speranțele? Toate speranțele tatălui tău!

Leath tresări.

– Vreau doar să mă liniștesc știind că e în siguranță.

Chipul ei se descompuse din pricina durerii, iar ochii i se umplură de lacrimi. În ciuda veșnicelor ei dureri fizice, bătrâna marchiză nu plângea niciodată.

– Nu mă mai minți și nu te mai minți singur. Nici un bărbat care se căsătorește cu o servitoare nu poate să ajungă prim-ministru. O să te faci de râs. Și pentru ce? Pentru o fată care nu poate să joace așa cum trebuie rolul marchizei de Leath? Sper că nu ești atât de nebun încât să crezi că merită.

Oare era într-atât de nebun? Nu știa. Dar se simțea nespus de vinovat fiindcă își supărase mama. Străbătu încăperea și o prinse de mijloc ca s-o împiedice să cadă.

– Îmi pare rău că te-am necăjit.
Ea rămase de neclintit în brațele lui, deși nu putu să-și ascundă ușurarea atunci când se întoarse în pat.

— Dar nu-ți pare rău pentru calea ruinătoare pe care ți-ai ales-o. Ea îi luă mâna, hotărâtă, și-i spuse cu glas stăruitor: Te rog să te mai gândești.

Leath își îndreptă spatele.

— N-o să fac nimic pripit.

Toată viața muncise ca să atingă măreția politică pe care soarta i-o refuzase tatălui său. Dacă se afla că Eleanor era amanta lui, lumea avea să râdă. Dar dacă unul dintre cei mai importanți nobili ai țării se căsătorea cu servitoarea lui, asta avea să iște cel mai îngrozitor scandal, unul care să-i urmărească familia vreme de generații întregi. Maică-sa avea dreptate. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru Eleanor era s-o lase în pace, s-o lase să găsească un om bun, respectabil, care s-o iubească și care să-i ofere viața pe care o merita. Doar că nu mai era virgină. De fiecare dată când se gândea cât de mult îi greșise, vina îl sfâșia din ce în ce mai tare. Vină însoțită de plăcere, fiindcă își amintea și cum trupul ei se deschisese pentru al lui.

Bătrâna marchiză mai avea dreptate și în legătură cu altceva. Leath o iubea pe Eleanor și, având în vedere statornicia lui, suferința avea să-i fie eternă.

— James, o să-mi frângi inima, îi șopti mama lui.

Odată stinsă însuflețirea pe care bătrâna doamnă o datora temperamentului ei arzător, ea păru istovită.

— Iartă-mă, mamă, îi șopti Leath sărutând-o pe frunte și dându-i la o parte câteva șuvițe care îi scăpaseră de sub bonetă.

Trăsăturile ei nu se destinseră. Amândoi știau că a cere iertare nu era același lucru cu a renunța.

Capitolul 23

Nell ajunse, în sfârșit, la capătul drumului șerpuitor care ducea la Fentonwyck. Acel imens palat baroc era casa familiei Excelenței Sale, ducele de Sedgemoor. Bărbatul pe care ziarele îl descriau ca fiind dușmanul nemilos al lui Leath. Bărbatul care, spera ea, avea să dea în vileag în fața întregii lumi nelegiuirile marchizului.

Era udă learcă și tremura, iar picioarele îi deveniseră două bucăți de gheață în orele de dinainte să ajungă în satul încântător ce

înconjura porțile lucrate migălos în fier forjat ale domeniului. Iapa începuse să șchiopăteze de mai bine de cincisprezece kilometri, iar acum mergea pe lângă Nell, cu capul plecat. După noaptea petrecută cu Leath, i se păruse o tortură să călărească – asta, până când încercase s-o facă străbătând drumurile bântuite de furtună.

– Nu mai e mult, draga mea, îi șopti ea iepei, deși vuietul vântului îi acoperi cuvintele.

De cealaltă parte a lui Nell mergea paznicul taciturn al domeniului. El înfrunta, curajos, vremea căinoasă, însoțind-o pe Nell și luminând drumul cu un felinar pe care îl ținea ridicat. Purta o pelerină făcută anume ca să nu treacă apa prin ea și avea o umbrelă. Îi oferise una și lui Nell, dar aceasta n-o apăra prea bine de ploaie.

Totuși, Nell prețuise bunătatea paznicului. El îi propusese să aștepte în căsuța de la poartă până când îl aducea acolo pe duce, dar Nell nu putea să aștepte. Ardea de nerăbdare să-i arate ducelui cât mai curând dovezile pe care le adusese. Spera ca scrisorile să fi supraviețuit călătoriei. Erau învelite în paie și înghesuite într-o desagă.

– Acolo e casa, îi spuse paznicul, primele cuvinte rostite după un timp care lui Nell i se părea că se măsurase în ore întregi. Excelența Sa are musafiri.

Nell înghiți în sec. Apoi, zărind fațada măreață, se opri dintr-o dată. Splendoarea palatului Fentonwyck nu putea să fie ascunsă nici măcar de pânzele ploii. La rândul de ferestre simetrice se vedea lumină, în ciuda orei târzii. Un șir de scări duble, arcuite, duceau la o terasă cu balustradă.

Găsind acele scrisori blestемate, Nell nu se gândise decât să scape de Leath și să se ducă glonț la dușmanul lui. Acum, aflată în fața imensului palat, simțindu-se singură și fiind udă learcă, se cutremură la gândul de a înfrunta un grup de aristocrați aroganți.

– Eu nu..., începu ea.

Dar paznicul merse mai departe prin ploaie și n-o auzi. Nell își adună ultimele puteri și îl urmă. Iapa ei, al cărei nume nu avusese când să-l afle de la Leath, simți că se apropiau de un adăpost, căci iuți pasul de îndată ce Nell o trase de frâie. Animalul fusese un tovarăș de drum viteaz, iar Nell se socotise în repetate rânduri vinovată pentru că silise biata iapă să meargă tot înainte, deși era istovită.

Spre ușurarea ei, paznicul o duse prin spatele palatului, într-o curte care înconjura dependințele. Totul deveni un tumult de zgomot și de mișcare, iar ea se trezi învelită la iuteală într-un prosop și

condusă într-o cămăruță de lângă bucătărie. Reușise cumva, în ciuda frământării și a oboselii, să-și amintească să ia desaga. Îi fu greu s-o țină cu degetele amorțite. Focul ardea în cămin, dar căldura îi făcea mai mult rău decât bine. Prin pâcla amețelii ce-o cuprinsese, auzi o ușă deschizându-se în spatele ei.

– Domnișoară Trim, aveți nevoie să mă vedeți grabnic?

Tremurând de frig și de frică, Nell se întoarse încet. Nu-l văzu se niciodată pe ducele de Sedgemoor, deși în ziare apăreau deseori schițe care îl înfățișau. Nu putu să nu bage de seamă că bărbatul înalt și serios, care o privea cu un amestec de interes și de prudență, avea un aer autoritar care ei îi era bine cunoscut. Și Leath era la fel, deși, din punct de vedere fizic, era mult mai musculos.

– Excelența Voastră, șopti ea și făcu o reverență stângace.

El o prinse de cot atunci când ea se chinui să se ridice.

– Fată dragă...

– O să vă supărați că v-am deranjat, îi zise ea, deși așa ceva nu era nici pe departe cel mai important lucru pe care îl avea de spus.

Oboseala și suferința o făceau să se poarte prosteste.

Strânsoarea lui era puternică și ciudat de alinătoare.

– Nu-i nimic. Odihnește-te acum și vorbim mâine.

Citi bunătate în vocea lui și-și aduse aminte că fusese convinsă că Leath era un om bun. Oamenii aceia puternici îi păcăleau instinctele.

– Nu, trebuie s-o fac acum.

Tremurând, îi întinse desaga. Camera începu să i se învârtă îngrozitor de repede prin fața ochilor, iar ea avu presentimentul că, dacă nu reușea să ducă la capăt acea provocare, avea să dea greș cu totul.

– Trebuie să-l distrugeți pe marchizul de Leath.

Ducele ridică din sprâncene, uimit, și se dădu înapoi fără să ia scrisorile.

– James Fairbrother?

Adânca ei amărăciune ieși la iveală, în ciuda oboselii, atunci când spuse:

– Mai e vreun altul?

– Draga mea domnișoară Trim...

– A distrus viața a sute de fete nevinovate, și, pe deasupra, pe cea a surorii mele, Dorothy. Vreau...

Se opri. Deși era disperată, Nell înțelegea că un om oarecare nu putea să-i spună unui nobil de rangul lui Sedgemoor ce voia de la el, așteptându-se ca cererea să-i fie împlinită numaidecât. Își umezi buzele și-și îndreptă umerii, deși tremura din toți rărunchii. Strânse

prosopul mai tare, dar acesta era la fel de ud ca și rochia ei și nu-i ținea de cald nici un pic. Se apropie de foc, sperând să-și recapete puterile. Capul îi pulsa și-i fu greu să-și recapete suflul. Dar se chină să continue.

-Sunt aici ca să vă rog să faceți ceva în privința lui.

Nell nu știa nici ea ce anume ar fi putut să facă ducele, dar nici nu se așteptase ca el s-o scruteze cu răceală, bănuitor, făcând-o să se simtă demnă de dispreț.

-Domnișoară Trim, nu poți să faci astfel de acuzații atât de ușor, îi spuse el, iar tonul lui glacial era cu totul altceva decât amabilitatea de mai devreme.

Nell își ridică bărbia. Putea s-o facă. Pentru Dorothy, care ar fi meritat mult mai mult. Pentru toate victimele lui Leath. Ea nu se număra printre ele. Chemase singură dezastrul în viața ei. Spre deosebire de celelalte fete, Nell știuse cine era Leath, dar căzuse la picioarele lui precum o prună coaptă dintr-un pom.

-Am dovezi.

Se chină să întindă mâinile ca să-i dea desaga. O să vedeți.

Ducele o luă, mai mult pentru că, se gândi Nell, ea tocmai era pe cale s-o scape pe jos.

-Sunt sigur că e o greșală.

În ciuda furtunii din mintea ei, la fel de puternică precum cea de afară, Nell avu presimțirea îngrozitoare că făcuse o greșală. Acel bărbat brunet și frumos nu se purta precum cineva care era pe cale să-și învingă dușmanul.

-Nu, îngăimă ea. Nu e nici o greșală.

-Reputația Excelenței Sale...

-E o înșelătorie, la fel ca și Excelența Sa! izbucni ea.

Înainte să-și dea seama că se purta ca o neghioabă și că, dacă nu lua seama, ducele avea s-o dea afară negreșit. Dacă se întâmpla asta, ea cum să se mai răzbune? Marchizul avea să distrugă ca pe un gândac orice om de rang mai mic care ar fi încercat să-l înfrunte.

Ducele puse desaga jos și o luă iarăși de mână.

-Nu te simți bine.

-Nu-i nimic, spuse ea în grabă, știind că picioarele n-aveau s-o mai țină mult. Singurul lucru care contează e să-l opriți.

-O să vorbim despre asta când o să te simți mai bine.

Vocea ducelui era ciudată. Intrând în încăperea, Nell se simțise aproape înghețată. Acum, focul din șemineu îi făcea pielea să se înfioare ca de niște ciupituri de furnici.

Își încleștă degetele pe mânăca ducelui.

– Vă rog, încercă ea să șoptească. Privirea îi fu năpădită de întuneric. Vă rog....

Se prăbuși pe podea.

Mult prea frământat ca să doarmă, Leath se retrase în bibliotecă. Îi părea nespun de rău că se certase cu mama lui. Toată viața fusese grijuliu față de sănătatea ei. Dar să se împace cu ea însemna să rupă legătura pe care o avea cu Eleanor. Și nu era deloc dornic să facă asta.

Se trânti pe scaunul de piele din spatele biroului și îl urmări din priviri pe John, care aprindea lumânările și focul din șemineu. Odată rămas singur, se uită la camera luxoasă pe care o iubise întotdeauna și recunoscă în sinea lui, pentru prima dată, că Alloway Chase era într-adevăr bântuit. Nu de sărmana Lady Mary, despre care se spunea că se plimba prin turnuri în nopțile cu vijelii, deși Dumnezeu știa că noaptea aceea era îndeajuns de furtunoasă încât să trezească sute de spirite.

Nu, fantoma care îl bântuia pe el era femeia pe care o iubea.

– Fir-ar să fie! urlă, dând cu pumnii în prespapierul de piele și împrăștiind un teanc de scrisori.

Se ridică, adună scrisorile și începu să le răsfoiască. Rapoarte de la diferite proprietăți. Invitații pe care n-avea de gând să le onoreze. Misive de la puținii lui aliați politici. O scrisoare din Berkshire, care probabil că-i dădea vești despre cercetările în legătură cu nenorocitul acela de șantajist, Hector Greengrass.

Inima i se opri în loc atunci când dădu peste o anumită scrisoare. Tremurând, o desfăcu și se apropie de foc ca s-o citească.

Era de la detectivul pe care îl angajase ca să verifice trecutul domnișoarei Trim. Ea venise cu referințe impresionante de la o anumită Lady Bascombe de la Willow House, din Sussex. Detectivul îi scrisese în repetate rânduri ca să-i spună că încă nu găsisese acel conac.

Leath citi cu nerăbdare cele câteva rânduri. Prea puține ca să-i dea cine știe ce informații, se gândi el. Skyes, detectivul, căutase în toate colțurile orașului Sussex și confirma că nu exista nici o proprietate care să se numească Willow House. Nici Lady Bascombe nu exista.

Leath lăsă scrisoarea din mână, simțind că i se făcea rău.

Aflând că Eleanor îl mințise încă de la început, el mototoli scrisoarea, făcând-o cocoloș. Însă, deși tulburat și furios, nu era deloc mirat. Știuse întotdeauna că ea nu era cine spunea că e. Așa cum

băgase de seamă mama lui, Eleanor era o servitoare neobișnuită. Nici măcar nu încercase să ascundă faptul că primise o educație mult mai bună decât cei mai mulți dintre servitori, sau că firea ei mândră nu era deloc obișnuită să i se poruncească.

Necazul cel mare nu era că Eleanor născocise o poveste, ci că el nu știa unde s-o caute. Oare chiar o chema Eleanor Trim?

Apoi își aminti de dosarul de război al tatălui ei. Oricâte minciuni îi servise în ceea ce-o privea, tot ceea ce îi spusese despre sergentul-major Trim era adevărat. Tatăl ei fusese de loc din Kent. Hotărât, Leath se întoarse la birou și îi scrisese lui Skyes să-și continue căutările în Kent. Acum trebuia găsită Eleanor Trim, fiica sergentului-major Robert Trim, care luptase în armata lui Wellington, în Portugalia. Leath scrisese tot ceea ce știa despre ea, chiar și datele la care muriseră mama și sora ei, sperând ca asta să fie de ajuns.

Capitolul 24

Nell se trezi din somn și, fără să deschidă ochii, pipăi salteaua, în căutarea lui James. Găsind locul gol, își aminti totul și deschise ochii, cu un plânset ascuțit.

– Domnișoară Trim, te rog să te liniștești.

O femeie brunetă, frumoasă, era aplecată deasupra ei și o privea cu o expresie îngrijorată.

– Ești în siguranță aici, la Fentonwyck.

În spatele femeii, încăperea era imensă și decorată cu tablouri pe care Nell le recunoscuse ca fiind capodopere ale unor mari maeștri. Se strădui să se ridice, tresărind atunci când trupul îi aduse aminte că, nu mai departe de ziua trecută, călătorise kilometri întregi.

Oare totul se petrecuse în urmă cu o zi?

– Ce s-a întâmplat?

Străina era însărcinată și purta o frumoasă rochie largă, de catifea verde. În ochii ei negri licăreau amuzamentul și interesul.

– Ai apărut seara trecută, în mijlocul unei furtuni, făcând acuzații de necrezut la adresa lordului Leath, iar apoi ai leșinat în brațele soțului meu. A fost un spectacol demn de Teatrul Regal.

Nell se simțea de parcă fusese bătută cu pietre, dar reuși să roșească. Creatura aceea superbă trebuia să fi fost ducesa de Sedgemoor.

– Excelența Voastră, îmi cer iertare că am dat buzna în casa dumneavoastră.

Excelența Sa râse.

– Prezența ta a înveselit o petrecere care devenise îngrozitor de plictisitoare. Te rog să nu-ți ceri iertare.

Nell se simțea din ce în ce mai ciudat. Încăperea aceea era potrivită pentru o regină, nu pentru un nimeni plin de noroi.

– V-am deranjat prea mult.

– Prostii. Avem destul loc, precum și o armată de servitori care n-au ce face.

Se ridică, se duse la fereastră și trase draperiile cu un zgomot care o făcu pe Nell să tresară. Nici lumina n-o ajută să scape de durerea de cap care îi pulsa în tâmpile.

Era dimineata târziu, trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de când găsise dovada nelegiuirilor lui Leath. Oare ce făcuse el după ce-și dăduse seama că ea dispăruse? Era limpede că, știind cine anume avea acum acele scrisori, înțelegea prea bine că avea să fie dat în vileag. Și mai era limpede că acum el era furios și că-și dorea s-o reducă la tăcere pe Nell înainte ca ea să provoace un scandal.

Nell ar fi trebuit să fie îngrozită. Dar îi era greu să se teamă în vreme ce stătea în acel alcov feminin, alături de ducesa care își făcea griji pentru sănătatea ei. Leath nu putea să-i facă rău atâta vreme cât se afla acolo.

Totuși, era o prostie să-și închipuie că, în ciuda a tot și a toate, Leath ar fi vrut să-i facă rău.

Amintirea lui o străpunse ca un cuțit și o făcu să-și dorească să se ghemuiască și să-și plângă suferința în hohote. Făcu o grimasă aducându-și aminte că întinsese mâna ca să-l caute în pat. Cum de era cu puțință ca, după numai o noapte, ea să nu mai poată să se trezească fără să-i fie dor de el?

– Vreau s-o văd pe Excelența Sa și apoi o să plec.

– Nu ești în stare să pleci nicăieri. Ducea o privi cu luare-aminte. Și nu cred că, fără să știe ce treabă ai cu lordul Leath, Sedgemoor o să primească documentele pe care i le-ai adus.

La naiba cu îmbujorarea ei! Dacă nu se purta cu grijă, ducesa avea să ghicească pe dată ce treabă avusese ea cu Leath.

– Ați văzut scrisorile?

- Bineînțeles, îi răspunse ducesa pe un ton glacial, iar apoi traversă camera și se duse la o masă de marmură și aur, pe care se afla o tavă de ceai.

După ce fusese udă learcă în ploaia din urmă cu o zi, lui Nell i se părea ciudat să-i fie sete. Se strădui să se dea jos din pat, fiecare mușchi protestându-i de durere. Abia atunci își dădu seama că purta o cămașă de noapte de batist alb, care costa cât simbria pe un an a unei servitoare.

Ducesa se întoarse și o văzu pe Nell încercând să se ridice.

- Ce naiba faci?

- Nu se cade să mă serviți, Excelența Voastră.

- Prostii. Cât se poate de liniștită, ducesa termină de turnat ceaiul. Întinde-te. Mă mir că ești trează. Părei gata să cedezi. Dar doctorul a spus că, dacă te odihnești, totul o să fie bine.

- Doctorul...

Nell se lăsă înapoi pe pat. Oricât de mult îi spunea mintea că trebuia să coboare de acolo, picioarele nu erau pregătite s-o asculte.

- Da.

Excelența Sa traversă covorul albastru cu imprimeu floral, care se potrivea cu tencuiala tavanului, și-i întinse ceașca și farfuria.

- Doctorul a venit azi-noapte.

Nell luă ceaiul fără să gândească, din obișnuința gestului, deși mâna îi tremura atât de tare încât se temu că avea să-l verse pe așternuturile acelea splendide.

- V-am deranjat prea mult. Nu asta era intenția mea.

Ducesa dădu din mână cu grație și trase mai aproape un scaun tapițat cu brocart.

- Ți-am spus că nu-i nevoie să-ți ceri scuze.

De ce era femeia aceea atât de amabilă cu o străină?

- Trebuie să mă îmbrac și s-o văd pe Excelența Sa, îi spuse Nell.

Cu o stângăcie adorabilă, ducesa însărcinată se ridică de pe scaun. Apoi îi aruncă o privire hotărâtă musafirei sale.

- După ce îți recapeți puterile.

Înainte ca Nell să poată să protesteze, se auzi un ciocănit care anunță sosirea unei femei frumoase, blonde, care aducea o altă tavă.

- M-am întâlnit afară cu servitoarea. Nu pot să-mi mai stăpânesc curiozitatea. Cine e bolnava misterioasă, Pen?

Ducesa zâmbi, iar Nell rămase uluită la vederea frumuseții ei. Văzuse în ziare schițe ale ducesei de Sedgemoor. Căsătoria ei

provocase scandal de la început, de dinainte ca ducele și ducesa să se amestece în fuga lui Sophie Fairbrother.

– Intră, Genevieve. Mă mir că n-a venit și Sidonie.

– E cu Jonas, la grajduri. Admiră iapa musafirei tale.

Nou-venita miji ochii la Nell, fără să-și ascundă curiozitatea, iar apoi puse tava pe masă.

– Jonas spune că Leath a cumpărat iapa de la Tattersall săptămâna trecută. Își amintește de asta pentru că și el a încercat s-o cumpere, dar a pierdut în fața marchizului.

Nell simți cum îi luau obrazii foc.

– Sunt sigură că se înșală, spuse ea.

– Jonas are o memorie de elefant în privința cailor. Femeia făcu o pauză. De fapt, Jonas are memorie de elefant în orice privință.

Cu fiecare clipă care trecea, Nell se simțea tot mai stânjenită. Paznicul îi spusese că la palat avea loc o petrece, dar abia acum, în prezența acelor femei elegante, care se vedea că erau bune prietene, își dădu seama că dăduse buzna de-a dreptul.

Dar, spre uimirea ei, ducesa o luă de mână.

– Domnișoară Trim, te rog s-o ignori pe Lady Harmsworth. E o fire foarte curioasă.

Blonda râse.

– Vrei să spui că sunt nemaipomenit de băgăcioasă, Pen.

Excelența Sa îi aruncă o privire dojenitoare, apoi se întoarse spre Nell.

– Nu trebuie să ne spui nimic dacă nu vrei.

– Aș... aș vrea s-o văd cât mai repede pe Excelența Sa, zise Nell cu glas tremurător, întrebându-se de ce nu putea să deschidă gura chiar atunci și să-l învinuiască pe Leath.

– Mănâncă-ți micul dejun, o sfătui ducesa pe un ton blând.

Gândul de a mânca sub privirea curioasă a lui Lady Harmsworth îi făcu stomacul să se întoarcă pe dos. Ziarele vorbiseră neîncetat despre faimoasa intelectuală care, cu un an în urmă, se căsătorise cu preferatul înaltei societăți, Sir Richard Harmsworth. Foarte curioasă, într-adevăr. Și una în fața căreia ea nu era în stare să se apere, cel puțin nu acum.

– Mulțumesc, dar nu mi-e foame.

– Bineînțeles că ți-e. Te lăsăm în pace.

– Dar..., protestă Lady Harmsworth.

Ducesa se ridică.

- Domnișoara Trim n-a avut timp să-și recapete suflul după chinul prin care a trecut.

Să-i rezisti Excelenței Sale era ca și cum te-ai fi luptat cu un nor de pene. În ciuda protestelor lui Nell, ducesa și Lady Harmsworth o inveliră, îi puseră tava pe genunchi și ceaiul pe noptieră.

În sfârșit, o lăsară singură, lucru pe care ea abia îl aștepta. Nell răsuflă în voie pentru prima oară de când se trezise și dăduse cu ochii de acele personaje de necrezut. Își spuse că, dacă stăruia, dreptatea avea să învingă. Dar, uitându-se la bunătățile din fața ei, nu se simți decât singură și trădată.

O bătaie în ușă îl trezi pe Leath din moțăiala lui bântuită de coșmaruri. Se mișcă și se întrebă de ce n-avea capul pe perna lui moale, ci pe ceva mult mai tare decât ar fi trebuit să fie orice pernă. Îi luă câteva clipe ca să-și dea seama că adormise cu capul pe birou. De parcă l-ar fi certat pentru asta, ceasul de pe coridor bătuse ora zece.

Fu copleșit de dezgust de sine. Cum putea să doarmă știind că Eleanor dăduse de necaz? Se ridică și-și frecă ochii îngreunați de somn. Avea dureri în tot trupul, iar gâtul îi înțepenise.

Wells intră cu o scrisoare așezată pe o tavă de argint.

- Domnule, îmi cer iertare că vă deranjez, dar tocmai a sosit scrisoarea asta de la ducele de Sedgemoor, iar mesagerul spune că-i urgent.

Sedgemoor? De ce naiba îi scria Camden Rothermere? Din mai, de la nunta lui Sophie cu Harry Thorne, se întâlniseră când și când. Leath recunoscuse că datorită ducesei, o femeie iertătoare, relația dintre ei se îmbunătățise. Dar el și ducele n-aveau să fie niciodată prieteni.

- Mulțumesc, Wells.

Leath luă scrisoarea. Dacă Sedgemoor se aștepta ca el să citească mesajul pe loc, atunci să-l ia naiba! Leath avea lucruri importante pentru care să-și facă griji, așa că n-avea timp pentru cine știe ce rugăminți banală a Excelenței Sale. Doi lachei intrară și așezară micul dejun pe una dintre mese, în timp ce Leath se uită, trist, la scrisoarea din mână lui.

Tresări atunci când Wells îi dădu ceașca de cafea.

- Mi-am permis să pregătesc masa, domnule.

- Fii binecuvântat!

Încă era pe jumătate adormit, chinuit de imagini cu Eleanor, singură și fără apărare. Femeie neghioabă! De ce nu așteptase, în loc să fugă?

Pe măsură ce bău cafeaua, mintea începu să i se limpezească. Lacheii își terminară treaba și plecară. Știind că pierdea timpul și, mai rău, că trezea curiozitatea servitorilor, se uită la majordomul lui.

– Am primit ceva vești despre domnișoara Trim peste noapte? Wells rămase impasibil.

– Nu, domnule.

Leath își călcă pe mândrie și fu uimit să descopere că asta nu-l deranja deloc.

– Știi cumva unde s-a dus?

Wells se uită în gol.

– A spus că se întoarce la familia ei.

– Crezi că s-ar putea să-i fi făcut mărturisiri vreuneia dintre servitoare?

– Nu, domnule.

Leath scrâșni din dinți.

– Asta e tot ce poți să faci?

Wells se uită la Leath și atunci trădă firea omului care se ascundea sub fațada servitorului.

– Domnișoara Trim a devenit însoțitoarea doamnei la scurt timp după ce a ajuns aici. N-a avut timp să se apropie de nici un angajat, domnule.

Cafeaua îl făcea pe Leath să se simtă aproape omenește.

– Și nu era ca celelalte servitoare, nu-i așa?

În chip surprinzător, Wells schiță un zâmbet.

– Dacă n-ar fi avut referințe atât de bune și dacă n-am fi avut puțin personal, mă îndoiesc că aș fi angajat-o. Oricum, credeam că avea să se dovedească nepotrivită destul de repede.

Asta răspundea la o întrebare care nu-i dădea pace lui Leath. Wells era mult prea deștept ca să nu-și dea seama că Eleanor Trim nu era o servitoare obișnuită.

– Așadar, nu era plăcută de ceilalți?

Wells păru șocat.

– Domnule, m-ați înțeles greșit. Bineînțeles că au existat niște gelozii pentru că a fost promovată atât de repede, dar domnișoara Trim nu s-a lăudat niciodată și toată lumea vedea că doamna marchiză se simțea mai bine cu ea prin preajmă. Aș spune că toată

lumea o plăcea. Tuturor ne-a părut rău să aflăm că a trebuit să plece din cauza problemelor de sănătate din familia ei.

-Deci, unde ar trebui să încep s-o caut?

Wells îi reumplu ceașca.

-Ultimul ei loc de muncă a fost în Sussex. Doamna de acolo, Lady Bascombe, vorbea extraordinar despre ea.

Iar Leath știa acum că toate astea fuseseră un șir de minciuni, de la început până la sfârșit.

-Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea să fii atent la orice zvon ți-ar ajunge pe la urechi în legătură cu destinația spre care s-a îndreptat domnișoara Trim.

-L-ați întrebat pe domnul Crane? El și domnișoara Trim erau apropiați.

Umerii lui Leath se încordară ca înaintea de un meci de box, deși știa că nu putea să-l lovească pe Wells. Majordomul era cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă. În plus, toată viața fusese un servitor credincios al familiei Fairbrother.

-Ce vrei să spui?

-Exact ce am spus, domnule. Domnișoara Trim l-a ajutat pe domnul Crane câtă vreme acesta a fost bolnav la pat.

Leath își spuse că era momentul să pună capăt discuției. Dacă cineva știa că Eleanor fusese neprihănită, el era acela. În ritmul ăsta, toți servitorii aveau să bârfească despre cum Excelența Sa făcuse o pasiune nebună pentru o servitoare. Din păcate, ar fi avut dreptate.

-Legătura ei cu domnul Crane era cu totul nevinovată, izbucni Leath.

-Da, domnule. N-am vrut să spun altceva.

Wells îl privi fără să clipească, iar Leath făcu o grimasă atunci când își dădu seama că în ochii majordomului nu se citea nici urmă de surpriză. Oricât încercase să-și ascundă interesul față de însoțitoarea mamei lui, se părea că toată lumea de la Alloway Chase știa adevărul.

-Îmi pare rău, Wells. Îmi fac griji în privința ei.

Majordomul făcu o plecăciune.

-Promit să fac cercetări cu toată discreția care se impune.

-Mulțumesc.

După ce plecă Wells, Leath își dădu seama că nu deschisese scrisoarea lui Sedgemoor. Oftând, rupse sigiliul. Apoi, ridicând ceașca de cafea, citi cele câteva rânduri. Trânti ceașca atât de tare, încât cafeaua se vărsă pe birou.

Capitolul 25

Nell reuși abia după-amiază să scape de tirania binevoitoare a ducesei și să stabilească o întâlnire cu ducele. Se simțea mai bine cu sănătatea, dar rana pe care i-o făcuse în suflet trădarea lui Leath părea s-o otrăvească neconținut.

Un lacheu o conduse, de-a lungul unor încăperi pardosite cu parchet strălucitor, până în fața unei uși închise. Nell își îndreptă umerii, dar se temu că-și lăsase curajul la căsuța din Peaks. Își netezi fustele, neobișnuită cu țesătura scumpă. Se părea că rochia ei încă nu se uscaseră. Superba rochie alabastru-închis era a lui Lady Hillbrook, care purta aceeași mărime ca și ea. Ducea era înaltă și suplă precum un ogar elegant. Lady Harmsworth arăta ca o walkirie.

Lady Hillbrook, o altă brunetă frumoasă – deși mult diferită de ducesa, care ținea morțiș să facă lucrurile doar după cum voia ea – îi oferise lui Nell câteva rochii, cu toatele, mai luxoase decât oricare alte haine pe care le avusese ea vreodată. Apoi Nell se gândise cu amărăciune că amanta lui Leath ar fi purtat haine dintr-acelea. Parcă își amintea că în contractul întocmit de Leath era stabilită o alocație pentru rochii. Probabil că ar fi trebuit să se simtă măgulită că i se propusese un astfel de act. Dacă judeca după scrisorile găsite la el, Leath nu-și dăduse osteneala să le propună așa ceva femeilor pe care le dezonorase.

Gândul la scrisori și la datoria pe care o avea față de Dorothy o făcu să-și adune curajul.

Deschise ușa și intră într-o bibliotecă spațioasă, cu mai multă piele și cu mai mult mahon decât cea orbitor de luxoasă, din marmură și aur, a lui Leath, dar la fel de impresionantă. Își stăpâni slăbiciunea trădătoare care o cuprinsese pe când își amintea de orele în care muncise alături de marchiz. Ore în care se mințise că servea un bărbat cu principii. Se îndrăgostise de acel bărbat, dar el era o himeră. Nu meritase iubirea ei, iar acum ea făcea eforturi dureroase ca să și-o înăbușe. O, Doamne, câtă durere!

Clipi ca să-și alunge lacrimile și-și dădu seama că acea întâlnire avea să fie mai intimidantă decât se aștepta. Camera era plină de bărbați înalți și bine îmbrăcați. Clipi din nou și-și ridică bărbia. Riscase atât de multe ca să ajungă să trăiască acea clipă! Nu putea să

șovăie. Deși, în ciuda tuturor celor întâmplate, în adâncul sufletului era dezgustată de ideea distrugerii lui Leath.

Nell își spuse că se simțea vinovată față de bătrâna marchiză. Dar adevărul era că inima ei nesăbuită și fidelă nu renunțase la iubirea pe care o simțea. Și nici la speranța deșartă că se înșela, că scrisorile acelea făceau referire la un alt marchiz de Leath și că înțelesese greșit ultimele cuvinte ale lui Dorothy.

– Cum te mai simți, domnișoară Trim?

Ducele își părăsi tovarășii și veni lângă ea cu pași mari, care îi amintiră lui Nell de mersul lui Leath.

Încetează, Nell. Nu faci decât să te torturezi. Răzbun-o pe Dorothy, iar apoi mergi mai departe și trăiește-ți viața.

Doar că acum nu mai putea să-și închipuie viața fără dezgustătorul și ipocritul lord Leath. Cazul ei chiar că era unul fără speranță.

– Excelența Voastră!

Făcu o reverență, mai grațioasă, spera ea, decât cea împleticită de seara trecută.

Ducele o apucă delicat, dar hotărât, de braț, lucru care lui Nell îi aduse aminte de ducesă, și o trase spre un scaun de lângă foc. Mulțimea se micșoră până când în încăpere rămaseră doar un bărbat blond, frumos, și un altul musculos, plin de cicatrici pe chipul taciturn. Amândoi se așezară pe scaunele de lângă ea, în timp ce ducele rămase în picioare, în fața șemineului.

Un câine de vânătoare cu blana pestriță se ridică de lângă foc și veni agale spre Nell. O studie pentru o clipă cu ochi pătrunzători, apoi se așeză la picioarele ei, cu un mârâit.

– Nu-l băga în seamă pe Sirius, îi spuse bărbatul cel blond.

– Am cerut niște ceai. Vrei?

Se vedea limpede că Sedgemoor încerca s-o facă să se destindă. Dar ochii ei se ațintiră pe dată la hârtiile aflate aproape de cotul lui, pe șemineu. Bine cunoscutele scrisori. Dovezile care îl condamnau pe marchizul de Leath.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea slab, bucurându-se că ședea.

Avea sumbrul presentiment că, dacă ar fi încercat să se ridice, picioarele i-ar fi cedat. Își coborî mâna ca să mângâie urechile fine ale câinelui. Măcar una dintre creaturile care se aflau în acea încăpere părea să fie de partea ei.

Parcă simțind cât era de neliniștită, bărbatul cel blond îi zâmbi. Mulțumită ziarelor, știa cine erau acei gentlemani. Cel care semăna

cu Adonis era Sir Richard Harmsworth, arbitru de modă. Bestia în-
cruntată era Jonas Merrick, viconte de Hillbrook, despre care se
spunea că ar fi fost cel mai bogat om din Europa. Toată masculini-
tatea adunată la un loc în acea încăpere o făcea să simtă că nu mai
avea aer. Își înăbuși slăbiciunea cum putu mai bine.

– Domnișoară Trim, sper că nu te deranjează că i-am invitat
pe lordul Hillbrook și pe Sir Richard să audă ce ai de spus, zise
Sedgemoor.

Cei doi bărbați se înclinară, iar Sedgemoor făcu prezentările.
Nell își îndreptă spatele și-și spuse că putea face asta, de dragul lui
Dorothy. În ultimele luni, trădase amintirea surorii ei. N-avea s-o
facă și acum.

Ea încercă să vorbească pe un ton hotărât, dar era sigură că cei
trei îi auzeau tremurul din voce.

– Cu cât mai mulți oameni află despre nelegiuirile lordului Leath,
cu atât mai bine. Scopul în care v-am adus scrisorile, Excelența
Voastră, e ca să le faceți publice.

Gata. Reușise. Ignorase rugămințile copleșitoare ale inimii ei de
a-i acorda lui Leath prezumția de nevinovăție. Nu mai avea îndoieli
legate de vinovăția lui.

– Înainte să continui cu toate astea, trebuie să știu mai multe. De
exemplu, dacă scrisorile sunt adevărate, spuse ducele.

Nell îi aruncă o privire uluită. Ieri, de-a lungul întregului drum
anevoios, ea își imaginase acea scenă. Își imaginase că avea să-i
arate ducelui scrisorile, că acesta avea să prețuiască șansa de a-și
distruge dușmanul și că apoi el avea să aibă grijă ca marchizul să fie
pedepsit. În chip prostesc, nu se gândise că s-ar fi putut ca ducele
să pună la îndoială autenticitatea scrisorilor.

– Nu ne îndoim de sinceritatea ta, domnișoară Trim, spuse Sir
Richard. Dar se poate ca cineva, poate că un dușman politic, să te
folosească pentru a-i face rău lui Leath.

Nell abia putu să-și înăbușe un hohot de râs plin de amărăciune.
– Scrisorile sunt cât se poate de reale. Le-am luat cu mâna mea
ieri-dimineață, din bagajul Excelenței Sale.

Făcu o pauză.

– Și am motive personale pentru care vreau să-l văd pe lordul
Leath îngenunchat, adăugă ea.

Hillbrook și Sir Richard se priviră cu subînțeles, iar ea își încleștă
pumnii în poală, neliniștea fiindu-i înlocuită de furie. Descoperirea

scrisorilor îi răscolise din nou mânia și durerea provocate de moartea lui Dorothy. Acea mânie o făcu să-și continue povestirea, cu glas scăzut și din ce în ce mai hotărât. Ea istorisi tragedia dezonorării lui Dorothy, de la care plecase planul ei de a căuta să-i facă dreptate surorii ei vitrege. Vorbi despre săptămânile petrecute la Alloway Chase și despre felul în care căutase dovezi despre nelegiuirile mar-chizului. Singurul lucru pe care îl trecu sub tăcere fu neghiobia ei și înfrângerile, ci doar greșeala de a nu-l fi văzut pe lordul Leath ca pe mincinosul care era.

Atunci când termină, se lăsase noaptea. Excelența Sa aprinsese lumânările, dar camera era întunecată și atmosfera devenea din ce în ce mai conspirativă.

Nell se bucură că cei trei bărbați o ascultaseră fără s-o întrerupă. Dacă ar fi trebuit să se oprească și să se apere de cine știe ce acuzații, și-ar fi pierdut toată încrederea în sine.

- După ce am găsit scrisorile, am venit aici cât am putut de repede, căutând pe cineva care să lupte pentru dreptate.

- Dar de ce ai venit la mine? o întreabă Sedgemoor. Ne cunoaștem?

- Nu, Excelența Voastră. Ziarele spuneau că dumneavoastră și lordul Leath sunteți dușmani. Speram să fiți interesat să mă ajutați. Sir Richard se încruntă.

- Dacă ceea ce spune domnișoara Trim e adevărat, atunci omul nostru e nebun de legat.

Și Hillbrook părea tulburat.

- Dacă e adevărat, întări el. Trebuie să spun că n-am văzut la el nici un semn care să dea de bănuț că ar fi în stare de o asemenea josnicie.

- Scrisorile o dovedesc, stăruie Nell, încercând să nu pară disperată. Dacă nu mă credeți, căutați-le pe femeile care le-au scris. Iar apoi, mai e și cealaltă dovadă, biletul prin care cineva îl șantaja pe lord în schimbul înapoierii jurnalului.

- Aha, jurnalul, spuse Sedgemoor, gânditor, împreunându-și degetele sub bărbie.

Acum ședea alături de ei, pe unul dintre scaunele așezate în cerc.

- Nu mi se pare că lordul Leath ar fi un om înclinat spre melo-dramă. Și cu siguranță că e mult prea inteligent ca să lase în urmă o asemenea dovadă incriminatoare.

- E limpede că jurnalul există, spuse Nell. Cum de era cu puțință ca, după ce îi ascultaseră povestea, cei trei să se mai îndoiască și să

nu-și dea seama că Leath trebuia oprit? Dorothy a văzut jurnalul, iar acest Greengrass susține că-l are, adăugă ea.

– Eu și Cam avem experiență cu domnul Greengrass, îi răspunse Sir Richard. N-am încredere în el nici cât negru sub unghie. Și având în vedere cât e de ticălos, asta înseamnă că n-am încredere deloc.

– Deși am auzit că i-ai tras trei pumni, spuse ducele, spre marea mirare a lui Nell.

Ea îl socotise pe Sir Richard un bărbat mai degrabă frumos și monden, decât bătaios.

Sir Richard păru stânjenit.

– Genevieve ți-a spus despre asta, nu-i așa?

– I-a spus lui Pen.

– E ca și cum ți-ar fi spus ție.

Sir Richard își întoarse privirea către Nell. Era cel mai puțin autoritar dintre cei trei bărbați. Ochii albaștri îi erau blânzi, iar ea găsea că zâmbetul lui vădea sinceritate.

Lordul Hillbrook părea să-și țină părerile pentru el, dar, atunci când o privi pe Nell, ochii lui negri îi străpunseră sufletul. Ea spera ca el să nu-i ghicească descumpănirea și nici să nu ghicească adevărul umilitor că minciunile lordului Leath distruseseră și viața lui Eleanor Trim.

Lui Nell îi era mai greu să-l citească pe duce. Nu simțea dușmănie din partea lui, dar dezvăluirile ei nu-i stârniseră entuziasmul.

Sir Richard se tolănise, destins, pe scaun. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată Nell, căreia îi era greu să-și imagineze că era căsătorit cu îngrozitor de inteligenta Genevieve.

– Îmi cer scuze, spuse el. N-am vorbit limpede, domnișoară Trim. Nu e prima noastră întâlnire cu Hector Greengrass. A lucrat pentru unchiul lui Leath, Neville Fairbrother, ale cărui atrocități v-ar face pielea de găină.

– E clar că lordul Leath are origini putrede, spuse ea pe un ton sumbru, încă luptându-se cu sentimentul de vinovăție față de iubitul ei care o înșelase. Probabil că datorită acelei legături de familie a și putut Greengrass să facă rost de jurnal.

– Dovezile împotriva lui Leath sunt copleșitoare, spuse Hillbrook cu glas scăzut. Dar tot mi-e greu să cred că e vinovat. În primul rând, nu văd cum munca din parlament îi mai dădea timp să urmărească femeile de-a lungul întregii țări. Probabil că nu dormea niciodată,

dacă, fiind atât de ocupat cu munca la guvern, se mai îndeletnicea și cu toate acele lucruri îngrozitoare.

Nell îi scrută pe cei trei bărbați și-și dădu seama că povestea ei, deși îi impresionase, nu-i convinsese de vinovăția lui Leath. Se ridica în picioare, simțind cum dezgustul și furia se răsuceau înlăuntrul ei ca niște șerpi. Mișcarea ei bruscă îl trezi din somn pe Sirius, care sări în sus, mârâind.

Ar fi trebuit să-și dea seama că, atunci când se ajungea la așa ceva, dreptatea n-avea să treacă niciodată înaintea legăturilor dintre aristocrați. Cei trei bărbați șovăiau să-l dea în vileag pe Leath ca fiind un ticălos, fiindcă erau legați de el prin naștere și prestigiu. O pată neagră pe obrazul marchizului însemna o pată neagră pe obrazul întregii nobilimi. Dar ea n-avea de gând să-i lase să-l apere.

– Dacă nu vreți să mă ajutați, o să merg în altă parte, spuse ea, hotărâtă. Sunt sigură că presa o să fie interesată.

Toți trei se ridicară odată cu ea. Asta făcea parte din codul clasei lor sociale. Parte a codului lor, la fel ca faptul că se apărau între ei. Ducele vorbi pe un ton liniștitor:

– Domnișoară Trim, haide să nu ne pripim.

Nell se încruntă.

– Trebuie să ne pripim. Lordul Leath a făcut destul rău.

Ea nu putu să descifreze privirea pe care ducele le-o aruncă celorlalți doi bărbați.

– Știm că asta credeți. Dar înainte să luăm măsuri, trebuie să fim siguri că informațiile sunt corecte. Dacă-l atacăm pe Leath în public, iar apoi se dovedește că acuzațiile noastre nu sunt adevărate, o să ne dea în judecată pentru defăimare și o să rămână liber.

– Trebuie să știm sigur cum stau lucrurile, spuse Hillbrook. Deși vă înțeleg nerăbdarea, domnișoară Trim.

– Mai ales după săptămânile petrecute în compania nenorocitului, adăugă Sir Richard.

Nell îl privi cu luare-aminte, dar nu găsi nici un înțeles ascuns pe chipul lui.

– Îi eram datoare surorii mele.

Se înroși amintindu-și ce făcuse cu lordul cel îngrozitor în decursul acelor săptămâni. Slavă Domnului că nu-i puteau citi gândurile. Dar atunci când lordul Hillbrook miji din ochi, se temu că puteau.

Nu, în gând îi vorbea doar conștiința ei cea încărcată. Fusese mințită și înșelată. Acum mergea pe drumul cel bun. Avea s-o răzbune

pe Dorothy. Avea să se asigure că Leath nu mai ataca și alte fete nevinovate. Și chiar dacă murea încercând, măcar avea să-și umple abisul din suflet.

– Dacă facem cercetări, e posibil să găsim mai multe dovezi, spuse Hillbrook.

Nell oftă.

– Speram ca asta să fi fost partea mea și să pot să las totul în seama dumneavoastră.

Sedgemoor zâmbi. Aerul lui taciturn și atotștiutor era arma perfectă care să înfrunte energia și inteligența lui Leath.

– Domnișoară Trim, nu-ți cerem decât să rămâi pe loc până când reușim să aflăm mai multe.

– Mă găsiți oricând la Mearsall, spuse ea, frenetic.

Își dorea cu disperare să se întoarcă la vechea ei viață, să se încredințeze că încă era aceeași persoană, să uite de lorzi mincinoși, înalți și cu ochi cenușii.

– Câteva zile, spuse Excelența Sa. Acuzațiile sunt atât de grave încât trebuie să strângem dovezi de neclintit.

Împotriva voinței ei, Nell dădu din cap în semn de încuviințare, deși dezamăgirea i se părea amară. Nu voia să se lupte. Voia să găsească un loc în care să poată să se ascundă și să-și plângă păcatele. Și inima frântă.

Spre disperarea ei, primirea călduroasă la Fentonwick se transformă într-o ședere pe măsură. Își imaginase că după discuția cu Excelența Sa și cu prietenii săi, avea să rămână în camera ei și să aștepte vești. Sau că, ținând seama de starea ei de intrusă de condiție modestă, ducesa avea s-o trimită în camerele servitorilor. Chiar dacă, atunci când sosise, familia Rothermere o luase drept o femeie de viță nobilă – hainele fiindu-i sărăcăcioase, dar iapa, de pildă, fiind una de rasă –, ea le destăinuise gazdelor sale că avea origini umile.

Dar în loc s-o exileze în pod în timp ce bărbații aceia puternici se hotărau dacă s-o sprijine sau nu, ducesa o invită la cină. Însemna că la masă era acum un număr impar de persoane, dar Nell își dădu iute seama că acelor șase oameni remarcabili nu le păsa de etichetă. Nell luă seama și la legătura strânsă de prietenie dintre ei. Cel mai dureros era că ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu vadă iubirea ce unea fiecare pereche.

În fața tachinării lui Lady Hillbrook, înspăimântătorul Jonas Merrick devenea aproape uman, iar ochii îi străluceau, plini de adorație, ori de câte ori se uita la soția lui. Lui Nell i se păruse că, în cazul familiei Harmsworth, soțul și soția nu se potriveau. Asta, până când îi văzu împreună și observă cum manierele elegante ale lui Sir Richard temperau inteligența excentrică a soției lui. Și bineînțeles că Sedgemoor era îndrăgostit până peste cap de ducesa lui frumoasă și însărcinată. Iar ducesa radia de fericire.

Iubirea lui Nell pentru Leath era atât de nouă, iar acum era atât de plină de vrejuri otrăvitoare și de spini ascuțiți, încât Nell abia dacă putea să îndure să se găsească în compania acelor cupluri fericite. Și o mai muncea și gândul amar că, și dacă Leath se dovedea a fi nevinovat, lumea n-avea să-i îngăduie niciodată s-o facă a lui. Ca amantă, s-ar fi aflat întotdeauna undeva la marginea vieții lui. Iar după ce se sătura de ea, avea să se piardă chiar și puținul acela.

Așa cum se obișnuia în casele mari, doamnele îi lăsară singuri pe domni, la un pahar. Nell încercă să pretindă că era obosită. Dacă mai vedea o altă privire iubitoare, avea să țipe. Dar ducesa stăruia să rămână la ceai. Știind că le datora recunoștință, ca să nu mai spună că voia ca ei să i se alăture în lupta împotriva lui Leath, Nell rămase.

Spre uimirea ei, fu în stare să ia parte la conversație. Tatăl ei vitreg fusese întotdeauna la curent cu știrile din ziare, iar în săptămânile petrecute la Alloway Chase ea își îmbunătățise cunoștințele despre politică. După o scurtă șovăială, legată mai mult de faptul că invadea intimitatea acelor femei care erau prietene între ele, Nell li se alătură.

– Domnișoară Trim, mi-ar plăcea să mă vizitezi la Londra, spuse cu căldură Lady Harmsworth – care ședea pe canapea și cosea câte puțin la broderia din poala ei – după ce se puseseră de acord asupra greșelilor din cel mai recent roman al lui Scott, *Fair Maid of Perth*. Am putea să vizităm librăriile.

Nell, care uită pentru o clipă de necazurile ei, se înroși. Stătea lângă șemineu, un loc de onoare pe care ducesa insistase ca ea să-l ocupe.

– Lady Harmsworth, sunteți foarte generoasă, dar o să mă întorc acasă la tatăl meu vitreg.

– Soțul meu mi-a spus că ești din Kent, așa că nu ești departe de Londra.

– Fiica umilă a unui sergent-major aparține unei alte lumi, doamnă, replică Nell.

Ea crescuse acceptând, fără să se gândească, hăul care despărțea clasele sociale. De când se îndrăgostise de Leath, își dăduse seama că o societate cu atâtea straturi avea probleme la care ea nu se gândise. Oare dacă Leath n-ar fi fost un mare lord, ar fi izbândit la fel de bine în desfrâul lui? Un bărbat sărac n-ar fi avut nici timpul și nici banii să se plimbe prin țară ca să profite de fete virgine. Un bărbat sărac n-ar fi putut vrăji, cu farmecul lui londonez, o grămadă de fete de la țară. Iar un bărbat bogat avea mai multe șanse să scape de urmările relelor sale purtări.

Poate că, în taină, Nell devenise o revoluționară.

Lady Harmsworth o scrută, gânditoare.

– Îți închipui că sunt o aristocrată fără inimă, la fel ca Pen și Sidonie?

Lady Hillbrook o privi, nerăbdătoare, de pe canapea.

– Exagerezi, Genevieve. Tatăl meu nu era cu mult mai important decât al tău.

Ducesa râse de lângă Lady Hillbrook, iar Nell simți o împunsătură de invidie nedemnă. Acea femeie minunată locuia alături de un bărbat pe care îl adora, într-o casă extraordinară, iar copilul pe care îl așteptau avea să fie iubit și protejat. Orice copil ar fi avut Nell cu Leath – și, în ciuda furiei pe care o simțea, ea trebuia să se împace cu gândul că s-ar fi putut să fie deja însărcinată –, acel copil ar fi fost socotit bastard. Contractul pe care Excelența Sa îl întocmise cu sânge-rece garanta că urmașul lor n-avea să fie sărac, dar Nell tresări la gândul că pruncul ei ar fi fost nelegitim.

– Închin în cinstea aristocrației bune de nimic! spuse ducesa, ridicând mâna. Nu mi-e rușine ce originile mele.

Resentimentele lui Nell dispărură. Oricum, n-o ajutau cu nimic. Și o plăcea pe ducesă. Le plăcea pe toate acele femei. Dacă lumea ar fi fost diferită, își imagina chiar că puteau să devină prietene. Era limpede că erau inteligente și amuzante și că fuseseră foarte generoase cu o femeie care dăduse buzna, aducând cu ea amenințarea haosului. Bătălia pentru distrugerea lui Leath n-avea să fie nici simplă, nici de scurtă durată. Marchizul avea să lupte până la ultima suflare. Chiar și pe vremea când crezuse că el era un om bun, Nell îi observase tenacitatea.

– Sunt fiica unui simplu vicar, domnișoară Trim, spuse Lady Harmsworth. Sunt obișnuită cu munca grea.

Ducesa pufni într-un fel cu totul lipsit de eleganța impusă de titlul ei.

- Continuă-ți povestea, Genevieve, iar noi o să ni te imaginăm în genunchi pe pământul uscat și plin de pietre, în timp ce sapi după napi ca să ai ce să mănânci la cină.

- Îmbrăcată în zdrențe, adăugă Lady Hillbrook.

Ducesa se cutremură teatral.

- În timp ce vântul rece șuieră pe lângă tine.

Nell nu putu să nu râdă. Ideea că Lady Harmsworth ar fi putut să se afle altundeva decât într-o încăpere precum aceea i se părea ridicolă. Dar chiar și ea învățase în ultima vreme să trăiască în lux, nu?

- Se pare că vă distrați.

Sedgemoor stătea în pragul ușii și le privea cu indulgență.

- Poate că ar fi trebuit să renunțăm mai devreme la băutura noastră. Richard ne-a plictisit cu niște prostii despre culorile care sunt acum la modă pentru jilecti. A fost atât de plictisitor încât aproape că am adormit cu paharul în mână.

- Încerc să te ajut să faci impresie, bătrâne, îi spuse Sir Richard trecând pe lângă prietenul său și așezându-se pe canapea, alături de soția lui. E păcat ca proprietarul unuia dintre cele mai importante titluri ale țării să se îmbrace ca un puritan.

- Mai bine puritan decât clown, îi răspunse ducele, deși se vedea de la o poștă că nici unul dintre ei nu lua în serios discuția.

- Copii, le spuse lordul Hillbrook pe un ton dojenitor, traversând încăperea ca să stea în spatele soției lui, căreia îi puse mâna pe umerii goi, frumos conturați datorită decolteului adânc.

Dându-și seama că rămăsese uitându-se lung la familia Hillbrook, Nell își abătu privirea. Nu era obișnuită să vadă asemenea dovezi de afecțiune în public. Abia reuși să-și înăbușe un alt junghi de gelozie.

Nu voia ca lordul Leath s-o mângâie cu acea familiaritate plină de încredere. Nu voia să-i simtă pe gât atingerea degetelor, așa cum o atingea soțul pe Lady Hillbrook, care se topea, bineînțeles, după asta. James Fairbrother era cel mai josnic vierme care trăise vreodată. Dacă ar fi putut, l-ar fi strivit sub călcâi.

Se uită în ceașca de ceai și-și spuse că era cu puțință ca într-o bună zi să și creadă asta.

- Vorbind de clovni, spuse Sir Richard aplecându-se peste brațul soției lui, într-un gest și mai tulburător de intimitate fizică, brodezi un bulldog îmbrăcat într-un curcubeu, draga mea?

Lady Harmsworth ridică din sprâncene cu o aroganță care contrazicea licărirea jucăușă din ochii ei.

– Ești foarte amuzant, dragule. Oricine poate să-și dea seama că e un bazar arăbesc la apus.

– Hmm, răspunse soțul ei, deloc convins. Mie mi se pare că brodezi un mops căruia îi e rău. Dar nu m-am priceput niciodată la prostiile astea artistice. La așa ceva se pricep Pen și Cam.

– E o pernă perfectă pentru biblioteca ta, îi spuse Lady Harmsworth, mios. Se potrivește perfect cu ruinele mele din Grecia. Ți-au plăcut foarte mult.

– Vai de capul nostru, murmură Sir Richard pe cât putea de încet. Ducele rămase în picioare.

– Domnișoară Trim, putem să stăm puțin de vorbă?

Nell simți cum îi dispăru pe dată bucuria neașteptată pe care o simțea ascultând discuția familiei Harmsworth. În schimb, o împunse ghimpele neliniștii.

– Excelența Voastră!

Lady Hillbrook se ridică și salvă ceașca de ceai din mâinile ei nesigure.

– Cam nu mușcă, îi șopti ea. Iar dacă o face, vin eu și îl bat cu vâtraiul.

Imaginea lui Sidonie Merrick lovindu-l pe ducele de Sedgemoor aproape că o făcu pe Nell să zâmbească.

– Mulțumesc, spuse ea ridicându-se pe picioarele moi precum guma, în ciuda încurajării lui Lady Hillbrook.

Se apropie de duce, trecând pe lângă Lady Harmsworth. Sir Richard nu se înșela prea tare. Presupusul bazar arăbesc chiar semăna cu un câine bolnav.

– Trebuie să lămuresc ceva legat de povestea ta. N-ar trebui să dureze mult, îi spuse ducele lui Nell.

Excelența Sa o luă de mână și o conduse pe coridor.

Sedgemoor o duse în bibliotecă, iar ea, intrând, rămase fără aer. Dacă ducele n-ar fi ținut-o de braț, ar fi leșinat la fel de umilitor ca atunci când ajunsese la Fentonwyck. Încăperea prinse să i se învârtă pe dinaintea ochilor, în timp ce ea nu putea să privească decât într-un singur punct.

– Dumneavoastră!

În fața ei stătea lordul Leath.

Capitolul 26

Văzând-o că se albește la față, Leath veni spre ea din instinct. Însă ura zugrăvită pe chipul ei îl făcu să șovăie.

- Eleanor?

Nell rămase în strânsoarea lui Sedgemoor, tremurând. Leath se stăpâni din răputeri să nu-i dea peste mână ducelui. Ea părea pe punctul de a se prăbuși, iar el nu voia decât s-o strângă în brațe și să-i spună că totul era bine.

Dar, bineînțeles, nimic nu era bine, ci totul era o încurcătură infernală. Dacă Leath nu reușea să-i deschidă mintea și s-o convingă, el nu vedea cum ar mai fi putut să iasă din acel dezastru.

Ajunsesese la timp ca să se spele, să-și schimbe cămașa și să se întâlnească cu Sedgemoor acolo, în biblioteca lui. Îngrozit, îl ascultase pe duce, care îi dezvăluise, în sfârșit, adevărul despre Eleanor Trim. Leath suferea acum pentru sărmana soră vitregă a lui Eleanor, precum și pentru durerea și furia iubitei lui, chiar dacă aceasta se înșela cu desăvârșire asupra omului care i le pricinuisese.

Dar în ce punct îi adusesese, oare, acea încurcătură de nedescâlcit?

Nell se smuci din strânsoarea ducelui și se dădu câțiva pași în spate. Pe chipul palid, ochii îi ardeau ca niște cărbuni aprinși. Oare voia să fugă?

- Stai! îi strigă Leath, căruia nu-i mai păsa ce ar fi putut să înțeleagă ducele, fostul lui dușman, dintr-o asemenea rugămințe disperată. Eleanor, te rog, rămâi.

Cu ochii măriți de frică, Nell se lovi de ușa din spatele ei. Oare chiar îl credea în stare să-i facă rău? Leath simți un nod în stomac, însă tot refuza să creadă așa ceva.

Eleanor se uită, disperată, la Sedgemoor.

- Ce ai făcut?

Ducele își păstră stăpânirea de sine, deși Leath văzu expresia vigilentă din ochii lui verzi și reci. O expresie vigilentă care se transforma în compasiune atunci când el o privea pe Eleanor.

- Seara trecută am trimis un mesaj la Alloway Chase, spunându-i lui Leath că ești aici și descriindu-i și motivul. Domnișoară Trim, știu că asta ți se pare o trădare. Însă ai făcut acuzații grave la adresa

Excelenței Sale, care merită șansa de a se apăra.

– Nu vreau să-l văd.

Părând un animal prins în cușcă, Eleanor își încleștă degetele pe fuste. Oricât de furios ar fi fost Leath – și era în stare să-i rupă gâtul pentru că-l bănuise pe nedrept – el ura s-o vadă supărată.

– Sunt dispus să stau aici cât timp vorbiți, spuse Sedgemoor, calm. Leath îl privi cu o antipatie violentă.

– Nu sunt o amenințare pentru domnișoara Trim.

– Asta spuneți dumneavoastră, zise ea cu o voce plină de atât dispreț, încât Leath își încleștă pumnul.

– Domnișoară Trim, cred că spusele Excelenței Sale sunt adevărate, fiindcă de îndată ce a ajuns aici, a întrebat despre starea ta de sănătate.

Ea nu păru deloc mișcată de vorbele lui Sedgemoor.

– Vrea privilegiul de a mă reduce el însuși la tăcere.

Leath era la fel de puțin mișcat. Sedgemoor n-avea nici un drept să-și bage nasul în sentimentele unui bărbat.

– Vreau să vorbesc singur cu domnișoara Trim.

Ea se albi ca varul și-i aruncă o privire disperată lui Sedgemoor.

– Nu plecați!

– Pleacă!

Tonul acela îi făcea mereu să dispară pe dușmanii politici ai lui Leath. Însă fu uimit să vadă că Sedgemoor își înclină capul în semn de încuviințare.

– O să pun un lacheu la ușă, promise el.

– Nu e de ajuns, spuse ea.

– La naiba, Eleanor! Leath se pierdu cu firea, deși era hotărât să rămână calm. Ai supraviețuit în aceeași casă cu mine din septembrie încoace. Sunt șanse mari să trăiești și mâine-dimineață.

Eleanor tresări.

– Pe atunci nu știați că lucrăm împotriva dumneavoastră.

Sedgemoor îi scrută pe amândoi. Leath spera, pentru binele celui, că acesta nu încerca să-și înăbușe un zâmbet.

– Domnișoară Trim, aş paria pe averea mea că sunteți în siguranță.

Înainte ca ea să mai protesteze, ducele plecă din cameră, închizând ușa în urma lui. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Nu trebuie să rămân, spuse ea cu încăpățânare și se întoarse să tragă de mânerul ușii.

– Eleanor, spuse el cu glas scăzut,

Auzindu-și numele, ea încremeni. Umerii i se ridicau și coborau odată cu răsuflarea. Se întoarse încet. În ultimele minute, chipul ei oglindise groază și ură. Acum îl privea pe Leath ca pe un străin.

Sufletul lui se revoltă. Împărțiseră patul. El credea sincer că Eleanor Trim era cealaltă jumătate a sufletului său. Se ruga în gând Domnului să-i dea puterea de a o convinge să-i mai acorde o șansă.

– Nu-mi pasă dacă o să-mi faceți rău, îi spuse ea cu răceală.

Firea lui vulcanică, pe care abia și-o stăpânea, zgândărită de îngrijorare și de oboseală, izbucni din nou.

– Fir-ar să fie, chiar crezi că aș face asta?

Chipul ei frumos rămase ca de piatră. De când îl părăsise, el abia așteptase s-o vadă. Dar expresia ei nepăsătoare îl făcea să-și dorească să spargă ceva.

– Nu știu nimic despre dumneavoastră.

– Ba știi! îi strigă el, iar apoi își coborî tonul și continuă, batjocoritor: Și sigur că mă crezi îndeajuns de inteligent încât să nu te omor într-o casă plină de martori.

– Sunteți îndeajuns de furios. Fiecare cuvânt al ei era disprețuitor. Și disperat. Intenționez să vă distrug, domnule.

Deja îl distrusese, dar ea nu știa asta. Doar câteva săptămâni în compania lui Eleanor Trim, și viața lui devenise un haos.

– Tot nu ți-aș face rău.

Nell își ridică bărbia.

– Asta ar suna mai convingător dacă nu m-ați înghesui.

Șocat, Leath își dădu seama că, în furia lui, venise peste ea. Eleanor se lipise de ușă ca să se ferească de atingerea lui. În el se născu o dorință nebună s-o ia în brațe și s-o sărute, dar se stăpâni. Își privi pumnii încheștați. Nu era de mirare că Eleanor era speriată.

În timp ce ea părea sigură că nimic din ce se întâmplase între ei nu fusese adevărat, el rămânea sigur de ea. Întotdeauna fusese sigur că era încăpățânată. O calitate neobișnuită la o slujnică și primejdioasă la o femeie care era hotărâtă să-i fie dușmancă. Se uită în ochii ei, ochi care fuseseră cândva plini de pasiune încântătoare, și văzu frică, furie și curaj.

Curajul îi aminti că Eleanor merita efortul. Îi amintea de ce îi îngăduise ei mai multe decât oricui altcuiva. Făcu un pas înapoi, își descleștă degetele și întinse mâinile.

– Îmi pare rău.

Nell se încruntă, ca și cum scuzele lui n-ar fi avut nici un înțeles. Leath își înăbuși un mârâit, fiindcă tocmai își dăduse seama că ea nu se așteptase ca el să se poarte civilizat, ci precum ticălosul pe care îl credea a fi. Iar până acum, el nu făcuse prea multe ca să-i schimbe părerea.

Îi făcu semn să intre în bibliotecă.

– Te rog, stai jos. Trebuie să vorbim.

Nell nu se mișcă.

– Nu, nu trebuie.

Dacă viața lui n-ar fi fost cu totul scăpată din frâie, Leath ar fi râs la răspunsul ei hotărât. Îi făcu semn către scaunul de lângă foc.

– Te rog.

În cele din urmă, ea plecă de lângă ușă și se duse la șemineu. Leath băgă de seamă, cu tristețe, cât de mult se ferea de el. Și mai observă ceva.

– De unde ai rochia asta?

– E a lui Lady Hillbrook. Privirea exasperată pe care i-o aruncă după ce se așeză pe scaun îi aminti lui Leath de cât de relaxați obișnuiau să fie unul în preajma celuilalt. Hainele mele încă se află la casa din Derbyshire.

– Și cine e de vină pentru asta? izbucni el, continuând apoi mai încet, ca să n-o tulbure și mai tare.

Deși o urmărea așa cum un tigru înfometat urmărește o capră rătăcită.

– De vină sunteți dumneavoastră, îi răspunse ea, stând încordată și cu mâinile împreunate în poală.

Rochia albastru-închis contrasta frumos cu pielea ei albă, fină, și cu părul blond, splendid, prins într-o coafură mai elaborată decât de obicei. Arăta ca o doamnă din înalta societate. Cât de mult își dorea Leath ca mama lui să fi putut s-o vadă! Însă el nu era deloc încântat de acea eleganță. Pe vremea când domnișoara Trim se plimbase prin casa lui purtându-și rochiile ei sobre, Leath trăise cu iluzia că numai fermeca pe oricine.

Lângă ea se găsea un scaun. Acum că ea trecuse peste șocul revederii, Leath putea să se gândească la o strategie. Cu o nonșalanță

– M-ai mințit. Nu există nici o Lady Bascombe. Nici o Willow House.

Nell se încruntă, parcă încercând să-și aducă aminte.

- Aveam nevoie de referințe ca să lucrez pentru dumneavoastră.

- Deci ți le-ai scris singură?

Ea se încruntă și mai tare. Acuzația de nesinceritate o tulbura.

- Am urât că a trebuit s-o mint pe mama dumneavoastră.

Nu spuse că urăse să-l mintă pe el. Leath mai avea mult de muncă până ca Nell să-i mai dea o șansă. Pentru un om care își petrecuse toată viața convingându-i pe ceilalți s-o apuce pe drumuri pe care nu voiau să meargă, acum nu știa, pur și simplu, cum să-i câștige încrederea.

- Mama mea nu știe că ai mințit.

- O să afle.

Da, fir-ar să fie! Dacă planul lui Eleanor reușea și scrisorile acelea nenorocite erau făcute publice, mama lui avea să afle că găzduise o trădătoare.

- Sedgemoor mi-a spus totul. Știi de ce te-ai angajat în casa mea. Voiai dovezi ale fărâdelegilor mele.

- Le-am găsit, murmură ea uitându-se în poală, la pumnii pe care și-i încheștase atât de tare încât deveniseră albi.

Leath n-o luă în seamă.

- Am înțeles, în sfârșit, foarte multe lucruri. Plimbările tale nocturne și motivul pentru care te-am găsit în dormitorul meu.

Ea fusese îngrijorată, palidă, dar acum se înroși în obraji.

- Aproape că am murit atunci când ați intrat.

- Sunt sigur, îi răspunse el cu amărăciune.

Eleanor îl privi iscoditor.

- Credeam c-o să fiți furios.

- Mai credeai și c-o să fii departe și ferită de pedeapsă, îi spuse el pe același ton sumbru. Sub protecția nenorocitului de Sedgemoor.

Nell făcu ochii mari.

- Nu... în felul acela.

Leath aproape că zâmbi.

- Nu, nu în felul acela. Toată lumea știe că Sedgemoor îi e devotat soției lui.

- Am auzit că sunteți dușmani. M-am gândit că avea să se bucure să aibă prilejul să vă distrugă.

Leath ridică dintr-o sprânceană, abia reușind să se stăpânească și să nu izbucnească de furie. Cum era cu puțință ca ea să se fi întors atât de mult împotriva lui?

– Atunci când îți bazezi planul diabolic pe bârfe, ar trebui să te asiguri că sunt recente, draga mea.

Ea îl privi pieziș.

– Nu-mi spuneți așa.

Din faptul că era atât de era stăpână pe sine reieșea că nu era nici pe departe gata să cedeze. Leath își coborî tonul, chiar dacă reușea cu greu să-și ascundă durerea și uimirea.

– Ai venit în casa mea convinsă că am profitat de femeii de-a lungul și de-a latul țării. Te-ai furișat în viața mamei mele și în viața mea folosindu-te de minciuni.

În ochii ei se zări un licăr de durere.

– Având în vedere păcatele dumneavoastră, minciunile aveau o justificare morală.

– Și săruturile tale? Aveau și ele aceeași justificare?

O trecu un fior și se lovi cu spatele de spătarul scaunului.

– Nu puteți...

– Nu pot să ce? izbucni el, nemaireușind să-și ascundă suferința. Nu pot să-ți amintesc că acum două nopți te aflai în brațele mele?

Nell își acoperi fața cu o palmă tremurândă. Leath se întrebă dacă se ascundea de seducătorul ei sau de adevărul dinlăuntrul ei.

– Nu faceți asta!

– De ce mi te-ai dăruit?

Ea își coborî mâna și-și scoase la iveală ochii mistuiți de durere.

– Pentru că sunt nesăbuită și slabă și pentru că m-am convins singură că nu erați bărbatul pe care îl credeam.

– Sau poate că ai descoperit că, la început, te-ai înșelat în privința mea.

Nell făcu o grimasă.

– Scrisorile acelea arată adevărul. Vă purtați de parcă v-am nedreptățit, dar greșelile dumneavoastră sunt strigătoare la cer.

– Îmi pare rău pentru sora ta.

– Ar trebui să vă pară, îi răspunse ea cu glas tăios ca un cuțit. Ați omorât-o.

Leath se ridică, dorindu-și în zadar să poată să-i ușureze suferința.

– Nu e de mirare că mă urai.

Nell se ridică și-i aruncă o privire furioasă.

– Nu vă prefaceți că e ceva nou pentru dumneavoastră. Dorothy se află în jurnalul pe care l-ați scris, cel pe care îl are bărbatul acela, Greengrass. Știu că vă aflați în Kent atunci când a fost dezonorată.

-Eu..., începu el, apoi se opri. O, Doamne, am fost acolo în vara aceea. Am fost la o întâlnire strategică din Penshurst.

În ochii ei zări triumful, ca și cum îi dăduse lovitura de grație.

-V-ați folosit de sora mea și apoi ați abandonat-o pradă rușinii.

După ce v-a spus că era însărcinată cu copilul dumneavoastră, v-ați bătut joc de ea povestindu-i amănunte despre toate celelalte femei de care ați profitat.

Leath simți că i se făcea rău.

-Pare ceva ce aș face eu?

Nell se duse, tremurând, în spatele scaunului, strângând cu putere spătarul de piele.

-Nu vă cunosc îndeajuns de bine încât să-mi dau cu părerea.

-Ba da, spuse el cu glas neînduplecat. Deci crezi că după ce i-am distrus viața surorii tale vitrege, am făcut asta și cu tine?

Văzu pe dată rușinea care se oglindi în privirea ei.

-Bineînțeles.

Ca un val de acid, el simți cum se îneca în ranchiună.

-Ce să spun, măcar nu m-am lăudat cu celelalte cuceriri!

-Am găsit scrisorile înainte să puteți s-o faceți, îi răspunse ea cu încăpățănare.

Voia s-o apuce de umeri și s-o scuture până când îi venea mintea la cap. Voia s-o ia în brațe și să-i alunge nefericirea.

-Aha, scrisorile.

-Dovedesc acuzațiile lui Dorothy. Tonul ei era rece ca gheața. Dovedesc că m-ați păcălit.

Leath oftă cu nerăbdare și-și trecu mâna prin păr.

-Dovedesc că cineva s-a folosit de numele meu ca să distrugă viața surorii tale și pe cea a altor femei.

Ochii ei sclipiră.

-Nu pot să vă învinovățesc că încercați să mă luați de proastă. Până la urmă, am ajuns în patul dumneavoastră, chiar și știind tot ceea ce știam.

El îi aruncă o privire furioasă.

-Nu ți se pare că amănuntul ăsta are însemnătate?

Ea își încleștă degetele pe spătarul scaunului.

-Nu mă provocați.

Leath se apropie.

-Eleanor, unchiul meu le-a sedus pe femeile acelea, folosindu-se de numele meu. Eu am încercat să le dau victimelor compensații

bănești. Aveam scrisorile femeilor pentru că mă temeam să nu ajungă în mâinile cui nu trebuia și să nu fie interpretate greșit. Oftă din nou. Și exact asta s-a întâmplat.

Nell mârâi și se dădu înapoi.

– O poveste ce pare demnă de crezare. Dar e mult mai demnă de crezare acuzația pe care sora mea a făcut-o pe patul de moarte. Există un singur nume în scrisorile acelea, domnule. Un singur bărbat care era șantajat.

Leath simți în ceafă răsuflarea de gheață a înfrângerii. Ea părea de neclintit.

– Eleanor...

Ea făcu un gest tăios cu mâna.

– V-am zis că nu vreau să-mi spuneți așa.

Of, el iubea atât de mult puterea ei, chiar dacă o folosea împotriva lui!

– Cum ar trebui să-ți spun? Draga mea, iubita mea, dragostea mea?

– Victima dumneavoastră, izbucni ea, dar rămase, tremurând, la o depărtare de câțiva pași, iar el știu că ascultase cu luare-aminte acele cuvinte tandre.

– Aș putea să-ți jur că tot ceea ce crezi despre mine e o minciună, dar ar fi doar cuvinte, îi spuse el cu glas scăzut.

Își îndreptă trupul și o înfruntă ca și cum ar fi înfruntat eșafodul.

– Amintește-ți tot ce știi despre mine. Amintește-ți ce am trăit împreună. Amintește-ți, fir-ar să fie, că nu m-am uitat la nici o altă femeie de când te-am cunoscut. Și apoi spune-mi că sunt afemeiatul pe care îl descrii.

Zări în ochii ei ceva ce semăna cu teama. Nell se dădu înapoi.

– Sunteți un mare mincinos.

Simțindu-se ca și cum îi așternuse inima lui la picioare pentru ca ea să poată s-o calce, Leath rămase nemișcat.

– Nu te-am mințit niciodată. Făcu o pauză. În schimb, tu m-ai mințit de la început.

Culoarea din obraji ei dispăruse de mult. Era la fel de palidă ca stafia pe care o descrieseră servitorii.

– N-o să vă ascult. Răstălmăciți totul.

El continuă, voind cu orice preț s-o facă să cedeze:

– Dar chiar crezând ceea ce credeai, ai împărțit patul cu mine.

– Pentru că sunt o neghioabă.

– Pentru că, în adâncul inimii, știi că n-am sedus-o pe sora ta.

- Trebuia să-mi ascult mintea, nu inima.

Dându-și seama că asta era ultima lui șansă, Leath întinse brațele, rugător. Nu credea că avea să reușească.

- Gândește-te, Eleanor, gândește-te. Gândește-te la tot ce știi despre mine și spune-mi că am fost în stare să comit acele lucruri. Spune-mi că ai putut să i te dăruiești unui asemenea om.

Nell îl privi cu ochi reci. Pe chipul ei se perindau nenumărate expresii. Pe unele, Leath putea să le descifreze. Cu siguranță, furie și dezgust. Rușine. Vinovăție. Hotărâre. Disperat, se întinse spre ea, dar își dădu seama că ultimul lucru pe care îl voia ea era atingerea lui. Cu glas scăzut, o rugă pentru ultima dată:

- Ai încredere în mine, iubito.

Capitolul 27

Nell privi fața lui Leath, simțindu-se lipsită de apărare. Îi frângea inima în mii de bucăți. Părea atât de rănit. Părea atât de sincer. Arăta de parcă orice cuvânt al ei ar fi avut puterea să-l distrugă, însă cum ar fi putut o creatură atât de umilă ca Eleanor Trim să aibă atâta puterea asupra acelui mare lord?

Atunci când găsisese scrisorile, își închipuise că el n-avea să mai reprezinte niciodată o primejdie pentru ea. Însă descoperise că iubirea ei era tenace. Și neghioabă.

Iubirea ei stăruia să creadă că el n-o mințise. Iubirea ei o îndemna să-i sară în brațe și să-l implore s-o ierte pentru că se îndoise de el.

Aceeași iubire neghioabă și de neclintit o făcea să vrea din tot sufletul să-i aline oboseala și nefericirea. Dacă fusese acasă și primise mesajul lui Sedgemoor, asta însemna că el străbătuse călare toată distanța de la cabană până la Alloway Chase în aceeași zi în care plecase și ea. Apoi trebuia să se fi întors și să se fi îndreptat către Fentonwyck. Oare fusese chiar atât de disperat s-o vadă? Sau fusese disperat s-o oprească din a spune ceea ce știa?

Totul, absolut totul, avea două părți care se băteau cap în cap. Nell se simțea sfâșiată. Se putea ca marchizul să fi fost bărbatul bun pe care îl credea ea. Sau se putea ca declinul lui să-l fi dus în cele mai joase bolgii ale iadului.

În momentul acela, privindu-i fața încordată, aproape că putea să-l creadă. Numai că bărbatul care sedusese toate acele femei trebuia să fi fost un mincinos foarte convingător.

Povestea lui era demnă de crezare. Lordul Neville Fairbrother fusese, fără doar și poate, un ticălos. Oare nepotul era un alt măr putred din același copac? După ce se îndrăgostise până peste cap de Leath, ea știa că era destul de capabil s-o seducă și pe cea mai virtuoasă dintre femei.

– Eleanor?

Numele ei, rostit de vocea aceea profundă, de bariton, conținea fiecare notă frumoasă din lume.

Nell își îndreptă umerii și-și înălță bărbia, încercând să pară sfidătoare, deși fiecare parte a corpului ei ar fi vrut să renunțe la luptă. Și-ar fi dorit ca el să nu fi venit niciodată la Fentonwyck. Era mult mai ușor să-l urască pe Leath de la distanță.

– Nu pot..., spuse ea, încercând să pară puternică și hotărâtă, însă vocea îi sună ca o șoptă. Nu pot să mă hotărăsc acum.

– Ba da, poți, îi răspunse el, implacabil, cu fălcile strânse.

– Nu mă tiraniza! îi strigă ea, într-o bine-venită izbucnire de furie.

Dacă Leath continua s-o mai privească, vai, cu atâta dorință, ea avea să izbucnească în lacrimi. Iar un asemenea gest de slăbiciune ar fi deschis ușa tuturor celorlalte slăbiciuni, inclusiv puterea de a-l ierta, orice ar fi făcut.

Se simțea amestecată, era descumpănită de-a binelea. Clătină din cap și se împletici către ușă. Nu mai putea să îndure să se afle în aceeași încăpere cu el. Dorindu-l. Disprețuindu-l. Aproape având încredere în el. Neavând încredere în propriile instincte. Se simțea de parcă se lupta cu un dușman în oglindă.

– Nu pot să te las să pleci.

Vocea lui disperată îi zgârie pielea.

– Trebuie să plec, îi răspunse ea cu glas tremurător.

Trecu prin fața lui, iar el o prinse de mână.

– Mă crezi? o întrebă Leath.

– Dă-mi drumul.

Voise să ceară, dar, în schimb, cerșise. Era foarte nedrept ca până și acum să-i facă sângele să clocotească.

– Mă crezi? repetă el pe un ton disperat, care ei îi vibră în suflet.

Leath arăta de parcă n-ar mai fi putut să îndure mai mult. Cu două zile în urmă, înainte să găsească scrisorile, ea și-ar fi urmat

inima. Însă scrisorile nu numai că-i nimiciseră încrederea în el, dar îi nimiciseră și încrederea în ea însăși. Cum putea să fie sigură că dorința n-o prostise în așa fel încât să vadă sinceritate și dorință, precum și ceva care, Domnul fie cu ea, semăna foarte mult cu iubirea, în ochii lui cenușii? Cum putea să fie sigură de orice altceva, odată ce marchizul de Leath se dovedise un mincinos?

- Nu știu.

- Ba da, știi.

Ea se smuci, însă fără să se îndepărteze.

- Nu mai spune asta. Sora mea a murit cu numele tău pe buze.

- Dar fără să poarte copilul meu în pântec, îi zise el pe un ton aspru.

- Cum aș putea să te cred?

Văzu cum expresia feței lui se schimbă în furie, apoi în hotărâre, apoi în pasiune arzătoare. Dinții albi i se dezveliră într-un rânjet.

- Poate asta o să te convingă.

Ea simți fiorul fricii și-și desfăcu buzele ca să-l cheme pe valetul lui Sedgemoor. Însă înainte să poată să scoată vreun sunet, gura lui Leath o acoperi pe a ei.

Era un sărut care avea a face doar cu dominația. Ea nu simți nimic din tandrețea și familiaritatea sărutului de la cabană. Ar fi trebuit să se bucure. Tandrețea aceea fusese o minciună.

Deși chiar și acum îi era greu să creadă asta.

Își ținu buzele strânse în timp ce era învăluită de prezența lui fizică. Căldură și aromă de mosc, îmbinată cu mirosul de cai și cu cel de santal. Cu un geamăt înăbușit fremătându-i pe buze, Leath o trase mai aproape, până când o lipi de el, mult prea conștientă de fiecare centimetru din trupul lui musculos.

Nell încercă să lase un spațiu între ei, însă n-avea nici o șansă în fața îmbrățișării lui implacabile. Ultima dată când se aflase în brațele lui, împărtășiseră o bucurie de care ea nu voia să-și aducă aminte, fiindcă toate întâmplările de după aceea o pătaseră, făcând-o de nerecunoscut. Ultima oară când ea se aflase în brațele lui, el nu trebuise să se lupte ca s-o țină acolo. Fusese mai mult decât dornică să-i stea în brațe și încă nu putea să se ierte pentru asta. El își ridică privirea și se uită în jos, nerăbdător, la ea.

- Sărută-mă, Eleanor.

- Săruturile tale sunt minciuni, sâsâi ea în timp ce se zbătea fără folos în brațele lui.

Întotdeauna ştiuse cât era de puternic, dar abia acum, când îşi folosea forţa împotriva ei, putu să-şi dea seama cât fusese de blând. Văzându-i ochii micşoraţi de furie, ea simţi cum îi creşteau atât frica, cât şi o excitaţie păcătoasă.

– Atunci, dă-mi voie să te mai mint puţin, draga mea.

Ei nu-i venea să creadă cât de uşor putea el s-o ţină pe loc cu un singur braţ. Leath îi prinse bărbia între degete şi o privi în ochi. O strângea, însă fără să-i facă rău. Lui Nell îi era ciudă să vadă câtă putere avea asupra ei; simpla lui apropiere îi măcina voinţa la fel cum rugina macină metalul.

– Eşti demn de dispreţ.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet de lup. Ştia că ea se chinuia să-i reziste.

– Lasă-mă să ţi-o dovedesc.

Nell simţi că teama îi ajungea pe culmi nebănuite. Nu se temea că el ar fi putut să-i facă rău. În ciuda zbaterilor ei, nu era el bărbatul care să-i îngenuncheze revolta prin violenţă. Nu, nu, urma s-o îngenuncheze prin plăcere. Folosindu-se de duşmanul de dinăuntru ei, de femeia lăcomă de atingerea lui.

O sărută fără milă.

– Deschide-te pentru mine, fir-ai tu să fii!

Ea îi puse mâinile pe piept şi încercă să-l împingă. Era ca şi când ar fi încercat să mute un munte cu ajutorul unei linguri. Un munte cald, care respira. Un munte care mirosea precum promisiunea paradisului.

Îi supuse buzele până când o văzu tremurând. Cu toate astea, ea nu cedă. Nici măcar atunci când fu atât de plină de dorinţă încât, dacă el i-ar fi dat drumul, ar fi căzut.

– Dă-mi drumul.

La auzul rugăminţii ei răguşite, el profită şi-i împinse limba printre buze. Acea invazie satinată o făcu să tremure din tot trupul şi să-l cuprindă, în loc să-l respingă. Leath o sărută până când ea se agăţă de el, fără vreo urmă de şovăială. Dacă atingerea lui putea s-o supună astfel, chiar putea să fie el bărbatul ticălos pe care îl bănuia ea? Oare putea s-o înşele atât de profund?

După noaptea pe care o petrecuseră împreună, el ştia ce o scotea din minţi. Cu gândurile împrăştiate, ea nu recunoscuse la timp scopul atingerilor lui, până când se trezi cu rochia în jurul picioarelor. În mod ciudat, era bucuroasă că-i deschiasse rochia în loc să i-o rupă. Deşi excitată, îşi dădea seama că, în spatele seducţiei lui calculate,

era furios. Dacă ar fi avut vreun strop de mândrie, furia aceea ar fi trebuit să înghețe ardoarea ei. În schimb, o făcu să izbucnească într-o criză de nebunie.

- Ești un porc, reuși să-i spună, însă își spulberă orice putință de împotrivire atunci când își întoarse capul pentru ca buzele lui să poată să le întâlnească pe ale lui.

- N-ai nici cea mai vagă idee, mârâi el de parcă ar fi urât-o.

Ea nici măcar nu putea să se prefacă vreun pic că fiorul care o cuprinse era altceva decât nerăbdare.

Întotdeauna avusese puterea asta asupra ei. Numai că acum o folosea fără să-i pese de lipsa ei de experiență. Iar femeia netemătoare, lipsită de rușine și de principii, care nu încetase niciodată să-l dorească, își făcea apariția tot mai mult, cu fiecare mângâiere.

Măinile lui puternice, mâinile care cândva o atinseseră cu atâta grijă, dădeau acum să-i rupă hainele. Îl auzi gemând gutural atunci când sânii ei ieșiră la vedere, eliberați. Înainte ca ea să apuce să-i acopere, el se aplecă și începu să-i sugă sfârcurile. Spre marea ei rușine, se întăriră la atingerea lui. Măinile lui îi mângâiară spatele, trăgând-o către el ca să poată s-o atingă mai bine. Ea își înăbuși strigăte de încântare în timp ce dinții lui i se plimbau pe umăr.

Pe măsură ce mușcătura îi făcea tot mai puternic zvâcnetul dintre picioare, Nell trase către ea capul mătăsos al lui Leath. Gemu, iar sunetul pe care îl scoase semăna cu capitularea. În sfârșit, recunoștea că-și dorea asta. Era la fel de păcătoasă ca și el. Ferească sfântul ca el să fi fost chiar atât de ticălos pe cât îl zugrăveau acuzațiile ei!

Îi ridică poalele. Împleticindu-se, își desfăcu picioarele ca să-l lase s-o atingă acolo unde își dorea să fie atinsă. Cu capul afundat în curbura umărului lui, se chinuia să-și găsească răsufierea după ce el o invadează cu un deget lung și o mângâie, în încercarea de a o face să dea totul uitării. O mângâie fără pic de tandrețe. O atinse dur, ducând-o repede către orgasm. Apoi, chiar pe când ea se afla pe punctul de a exploda în extaz, îl simți cum se retrase. Era atât de ruptă de realitate, încât gestul lui i se păru mai degrabă dușmănos decât atent. Scoțând un nou geamăt, își lipi corpul de al lui și-și înfipse degetele în cămașa lui fină. În timpul acelor mângâieri păcătoase, el reușise să-și dea haina jos.

Nu putu să-l facă să continue acea tortură minunată. În schimb, o prinse de umeri. Încet, Nell deschise ochii pe care până atunci îi ținuse închiși din cauza rușinii și a descumpănirii.

O privea foarte stăpân pe sine. Ei mai că-i venea să creadă că suferise toată acea explozie de dorință de una singură. Asta, dacă nu l-ar fi simțit tare, apăsător pe pântecul ei. Dacă nu i-ar fi văzut ochii strălucind de o foame primitivă.

– De ce te-ai oprit?

Vocea îi suna spart, de parcă ar fi urlat împlinirea tuturor dorințelor ei de pe un acoperiș.

– Îmi dai voie? o întrebă el cu glas răgușit.

– Nu vorbi.

În ciuda oricărei prevederi, Nell își puse mâna pe mădularul lui. Leath gemu prelung. Pentru o clipă, ea se crezu învingătoare, însă apoi el o strânse, hotărât, de umeri.

– Asta înseamnă că da, Eleanor?

Ea se zvârcoli, cu pielea furnicând-o în urma atingerii lui și simțind o greutate fierbinte în pântec. O femeie mai curajoasă și-ar fi stăpânit dorința. Însă, în cazul ei, câștigă lașitatea.

– N-am de ales.

El o privi stăruitor.

– Ba da, poți să alegi.

Să fi fost un monstru, sau să fi fost tot ceea ce ea își dorise vreodată? Inima ei se încăpățâna să creadă că, dacă ar fi fost cu adevărat rău, ea n-ar fi putut să-l iubească atât de mult.

– Naiba să te ia, Leath! Fă ce ai de făcut.

– Numai dacă ești de acord.

Fălcile lui erau încleștate. Nell îl cunoștea destul de bine încât să-și dea seama că, atunci când arăta așa, ea n-avea mari șanși de izbândă. Totuși, putea să încerce. Foarte hotărâtă, îl mângâie pe toată lungimea mădularului. Până și prin pantaloni, îi simțea căldura pulsând. Își dorea să capete și ea o parte din putere în acea bătălie, pentru că, în ciuda pasiunii, era totuși o bătălie. Însă ea nu ținuse seama de propriile trăiri în tot acel joc îndrăzneț. Încă înainte să-și termine mângâierea, genunchii amenințară să cedeze sub ea. El o prinse de mână înainte ca ea să-l mângâie din nou pe mădular.

– Doar un cuvântel, Eleanor.

Ea trase aer adânc în piept și i se lipi de trup. Îi înconjură gâtul cu mâna rămasă liberă, iar moliciunea părului lui printre degete fu ceea ce o împinse dincolo de limită. Nu-l simțea ca pe un monstru. Îl simțea ca pe bărbatul pe care îl iubea. Oftă, cu ochii înotând în lacrimi.

– Da.

Capitolul 28

Leath răsuflă ușurat. Cu o mână puternică, trase de șireturile pantalonășilor ei până când aceștia îi căzură pe lângă glezne. Eleanor păși, liberă, peste ei și încercă, cu neîndemânare, să-i dea jos indispensabilii. Nici el nu păru să se descurce mai bine atunci când îi dădu mâna la o parte și deschise singur partea din față.

Odată ce aruncă o privire, fața lui Nell se coloră în roz puternic, parcă amintindu-i că, din multe puncte de vedere, era încă foarte inocentă. Leath simți cum ieșea la iveală dinlăuntrul lui tandrețea pe care până atunci i-o arătase numai ei, însă, neînduplecat, alungă acel sentiment. Să-l ia naiba dacă avea de gând să fie blând, din moment ce ea era atât de hotărâtă să-l creadă un seducător fără inimă.

Amintirea îndoielii care i se citise în ochi, în ochii aceia care, ultima oară când fuseseră împreună, păruseră să oglindească toată mirarea și toată bucuria lumii, îl făcu să devină fără scrupule. O ridică, prinzându-i fesele în palme. Ea gâfâi, luată prin surprindere. Privirea care se întâlnește cu a lui era plină de excitație. Ea i se prinse de umeri și-i înconjură mijlocul cu picioarele.

– Leath?

Ultima oară îi spusese „James”. El știa prea bine că toată seara ea i se adresase folosindu-i titlul. James ar fi dus-o pas cu pas pe drumul către orgasm, i-ar fi trezit pofta încet, ar fi făcut magie. Leath era un barbar. Lui Leath nu îi păsa decât de propria plăcere.

– Ține-te bine, îi spuse el, tăios, în timp ce simțea cum se umplea de furie aducându-și aminte de acuzațiile ei.

Leath se întoarse, simțindu-i greutatea prețioasă, și o lipi de pereți. Așteptă să-i vadă ochii întunecați de frică, așa cum fuseseră și atunci când încercase să fugă. În schimb, văzu că ochii ei erau plini de o dorință nebună, iar ea se lăsă să alunece, până aproape să-l cuprindă în ea.

Nu, nu, doamnă. Eu poruncesc aici.

Se frecă de trupul ei până când o auzi cum gemea, plină de frustrare. Apoi îl prinse de păr. Cât ar fi vrut s-o tortureze în continuare! Numai că torturând-o pe ea, se tortura pe sine.

– La naiba cu tine, Eleanor!

Se împinse cu putere în ea.

Era strâmtă, foarte strâmtă, însă alunecoasă ca satinul. Lipită de zid, se agăță de el și, cu fiecare răsuflare, sânii ei se lipeau de pieptul lui. El stătu nemișcat și o pătrunse în tăcere. Apoi, fără vreo mustrire de conștiință, începu să se miște ritmic în ea, făcând-o să geamă. Sunetele acelea răgușite care arătau că, în acele clipe, el o stăpânea, îl făcură să-și iasă din minți.

Curând, mult prea curând dacă într-adevăr îl ura așa cum spusese, ea începu să tremure. Cu o înjurătură răgușită pe buze, el își încordă șoldurile și se împinse atât de adânc în ea, încât o ridică pe peretele din spatele ei. O sărută ca să-i acopere sunetele care arătau că atingea punctul culminant, pe măsură ce se împingea în ea. Într-o eliberare extatică, o inundă. Pe când termină, ea îl sărută la fel de arzător și-și strânse brațele în jurul lui cu o urmă a ceea ce lui i se păru că ar fi fost un gest de afecțiune.

Leath tremură, triumfător. Apoi se uită la ea și-i văzu șocul de pe față, îngrijorarea din ochi și urma de sânge de pe buză, de unde o sărutase prea apăsător. I se puse un nod în gât atunci când își dădu seama cât de sălbatic se lăsase în voia pasiunii.

Se smuci dintr-odată, rupând legătura dintre ei. O ținu de talie până când ea își recapătă echilibrul. Făcu un pas în spate, pentru că voia să pară stăpân pe sine, însă nu putu să-și oprească tremurul mâinilor în timp ce se închidea la pantaloni. Ea îl privea fără să spună nimic, gâfâind, sprijinită de zid. El nu putu să-i citească nimic pe față. Ochii îi păreau plini de satisfacție sexuală, însă linia voluptuoasă a gurii ei părea să înceapă să tremure din cauza lacrimilor.

Firește că-i venea să plângă. O tratase ca pe o prostituată. În momentul acela, nu i se părea că se purtase cu mult mai bine decât unchiul lui cel detestabil. Părul ei luminos îi cădea pe umeri. Ori de câte ori îl purta prins, arăta neatinsă și inocentă, dar odată ce îl desfacea și îl lăsa să-i acopere umerii, arăta ca o imagine a pasiunii. Ea nu făcu nici un gest ca să-și acopere sânii dulci și albi, sau sfârcurile mândre, de culoarea zmeurii.

Un nou val de rușine îl cuprinse pe Leath atunci când văzu o vânătaie pe pielea ei moale. Nu putu să nu-și aducă aminte de felul în care arătase ea la prima lor întâlnire. Reușise s-o transforme dintr-o făptură frumoasă și pură, într-o seducătoare plină de senzualitate. Și, fir-ar să fie, era chiar mai frumoasă acum. Oricât ar fi încercat să se înfrâneze, el n-avea ce face și o dorea în continuare. Avea s-o dorească până în ziua morții.

De câte ori o privea, mai vedea câte ceva care îi adâncea vina. Acolo unde îi mușcase gâtul, îi apăruse un semn roșu. Ar fi vrut s-o întrebe dacă se simțea bine. Însă se gândi că nu era nimerit s-o întrebe așa ceva, din moment ce starea ei de răvășeală i se datora chiar lui.

- Purtarea mea n-are absolut nici o scuză.

Pentru că emoțiile amenințau să-i iasă la suprafață, vocea lui suna aspru, de parcă ar fi fost supărat pe ea, când tot ceea ce simțea el era dezgust față de propria persoană.

- N-am atins-o niciodată pe sora ta, însă ai tot dreptul să mă urăști pentru ceea ce tocmai am făcut. Te-am tratat îngrozitor, în ciuda respectului pe care ți-l port. Fă ceea ce trebuie să faci. Eu, unul, n-o să-ți mai stau în cale.

- Cum rămâne cu scandalul? îl întrebă ea încruntând din sprâncene. Nu-ți pasă dacă fac public conținutul scrisorilor?

Vocea ei tremurase. Înghiți, iar gâtul i se mișcă de parcă acele puține cuvinte ar fi pus-o la încercare. La naiba cu impulsurile lui violente! Până s-o cunoască pe Eleanor Trim, nu avusese nici cea mai mică idee că în el zăcea o bestie. Probabil că, până s-o cunoască pe ea, nimic nu avusese pentru el atâta însemnătate încât să trezească sălbaticul dinlăuntrul lui.

- În momentul ăsta, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de afurisitele alea de scrisori.

Își aminti că, oricât de frântă își simțea inima, trebuia să-și asume și anumite răspunderi.

- Dacă o să apară... consecințe după ceea ce am făcut, te rog să-mi spui.

La naiba, cât se bâlbâia din cauza ei! Cât de jos îl făcuse să cadă!

Ochii ei se deschiseră larg și o văzu înghițind iar în sec. La cât de mult o dezgusta, probabil că ideea de a rămâne însărcinată cu copilul lui i se părea un blestem. Însă era prea târziu să desfacă ceea ce făcuseră. Prea târziu. Prea târziu pentru orice. Se blestemă pentru că luase toată tandrețea pe care o împărtășiseră și o transformase în acel coșmar de dorință și de furie.

Neputând s-o privească în ochi, acum că tot ceea ce existase între ei se năruise, se întoarse cu fața către ușă.

- Adio, Eleanor. Și Dumnezeu să fie cu tine.

- Eu n-am dreptul să spun nimic? îl întrebă ea cu glas tremurător.

El se întoarse, prudent.

- Știu că mă disprețuiești. Nu-i nevoie să intri în amănunte.

– Te rog, nu-mi mai spune ce să fac.

– Bine, te ascult. Îți datorez măcar atât.

O privi cu o grimasă stoică.

Ea îl scrută, cu o expresie misterioasă. Spre marea lui ușurare, își trase rochia peste sâni. Înfațișarea ei răvășită îl făcea să vrea s-o tăvălească din nou, în ciuda urii de sine care îi umplea sufletul. Leath disprețuise mereu bărbații care se aflau la mila propriilor porniri animalice. Ce prost încrezut fusese!

Băgă de seamă că ea se împleticea ușor pe când se îndepărta de zid, iar asta îl făcu să simtă un nou junghi de vinovăție. Și o umbră de satisfacție atunci când își aminti cum intrase în ea de parcă lumea urma să se sfârșească.

După ce ea avea să-l părăsească, lumea lui avea să se sfârșească.

Ea se apropie pe neașteptate. După împerecherea lor rușinoasă, Leath credea că ea voia să fugă cât mai departe de el.

– Atunci când mă atingi, faci să dispară toate celelalte lucruri din mintea mea.

Ce naiba? Împietrit de mirare, se holbă la Eleanor și-i mărturisi, deși era sigur că ea știa asta deja:

– Și tu mă scoți din minți.

Rămase șocat atunci când, pentru prima oară în întreaga seară, buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

– Asta e bine.

– Așa e, îi răspunse el, iar apoi luă seama la spusele lui și se încruntă. Așa să fie?

Fără să-i vină să creadă, o văzu cum se apropia și mai mult. În curând, avea să fie destul de aproape de el încât să poată s-o atingă. Oricât de bune i-ar fi fost intențiile, Leath știa că, dacă ea se aventura să se apropie de el, avea de gând s-o ia în brațe. Iar atunci îi arăta limpede că era într-adevăr o brută. Ea își mușcă buza și-și plecă ochii, arătându-se rușinată pentru prima oară. Fusese prea ocupată să-l urască, așa că uitase de orice sfială.

– Așa sper, sună răspunsul ei.

Leath era socotit drept un bărbat curajos, cunoscut pentru îndrăzneala lui din ringul de box și pentru felul în care mânua un pistol sau o spadă. Însă următorul ei pas în față îl făcu să bată în retragere.

– Ce dorești? o întrebă el.

Pentru o clipă ce păru o eternitate, întrebarea umplu aerul dintre ei, la fel de tangibilă și la fel de mortală precum o sabie. Ea își

linse iar buzele, iar el își înghiți geamătul. După eliberarea aceea nemaipomenită, în care o umpluse cu ultima picătură a tuturor neliniștilor lui, n-ar fi trebuit să fie pregătit să se mai culce cu vreo femeie vreme de cel puțin o săptămână. Însă odată ce îi simți mirosul atât de feminin, își dori s-o sărute iar, până când putea s-o facă să geamă.

- Dumnezeu să mă ajute, Leath, îi răspunse ea cu o șoptă care lui îi ridică fiecare fir de păr de pe corp. Dumnezeu să mă ajute, însă, în ciuda a tot ce s-a întâmplat între noi, te vreau pe tine.

El rămase nemișcat.

Nesiguranța care o tortura îi făcu ochii să se întunece până când ajunseră de culoarea coniacului.

- Nu-ți pasă? îl întreabă ea.

El își trecu, frustrat, mâna prin păr.

- Firește că-mi pasă. Însă n-ai încredere în mine. Mă acuzi că aș fi făcut lucruri îngrozitoare.

Ea îi înfruntă privirea.

- Dacă asta ar fi adevărat, aș putea să mă simt în brațele tale așa cum mă simt?

- Vrei să spui că ai încredere în mine?

Ea își împreună mâinile pe lângă talie și spuse cu glas șoptit:

- Spun că, spre binele amândurora, sper că inima mea mă îndrumă pe calea cea bună. Sper că nu ești bărbatul care mi-a dezonorat sora, ci bărbatul căruia m-am încredințat trup și suflet. Dacă mă înșel, cerul să fie cu noi amândoi.

El rămase șocat preț de o secundă, înainte s-o ia în brațe și s-o sărute.

De data asta, atingerea lui Leath era diferită. Foamea rămăsese, dar sărutul lui era o invitație, nu o poruncă. Nell tremură de nerăbdare atunci când el o luă în brațe și o culcă pe canapeaua de piele. Mâinile lui aprindeau câte un foc în fiecare loc în care ajungeau. După ce-și pierduse mințile în brațele lui, lipită, nici mai mult nici mai puțin, de un perete, era sigură că nu mai avea nici un strop de energie pentru plăcere.

Dar se pare că-i rămăsese mai mult decât un strop. Pe când el îi trase rochia și-i desfăcu corsetul ca să-i sărute sânii, ea deja se mișca și gemea, nepotolită. El își înfipse dinții într-un sfârc tare, triumfându-i săgeți de plăcere în tot corpul.

I se așezase între picioare, iar ea își îndoi genunchii și se ar-
cui ca să-l aducă mai aproape de unde îl voia. Iar. Pentru totdeau-
na. Îi trase cămașa și-și lăsă degetele să se plimbe pe spatele lui
musculos, în timp ce el îi sărută umerii. Își umplu nările de mirosul
lui delicios, înnebunită de plăcere. Stomacul i se strânse din pricina
plăcerii interzise.

– Dă-ți cămașa jos, mormăi, cu o voce pe care nici măcar ea nu
și-o recunoștea.

De data asta, putea și ea să poruncească. El își trase cămașa peste
cap și se aplecă asupra ei, ținându-și toată greutatea în brațe. Nell
scoase un sunet de plăcere adânc, în vreme ce mâinile ei îl explorau
cu lăcomie. Pieptul acela lat, gol, acoperit de păr mătăsos și negru,
îi făcea inima s-o ia la goană. Era atât de puternic, încât făcea să i
se taie răsuflarea.

O făcu să tremure de plăcere amintirea felului în care el o ținuse
la perete fără vreun efort aparent. Ca să-l pedepsească pentru uni-
rea aceea violentă, îi strânse sfârcurile cu degetele.

– Vrăjitoare! murmură el, tremurând.

Era primul cuvânt pe care îl scosese de când o ridicase și o dusesse
la canapea. Suna ca un alint.

Trăgându-l cu mâinile de pantaloni, ea îl sărută și-i linse pieptul
în neștire. El se întinse ca s-o ajute să-i elibereze mädularul. Atunci
când mâinile i se strânseră în jurul cărnii tari, ea scoase un geamăt
puternic. Simțea că pusese mâna pe o bucată de oțel învelită în
satin. Îl simțea atât de potent și de viu.

Se uită în jos, fascinată. Goliciunea lui rămânea un mister. În
prima lor seară împreună, se simțise prea copleșită, iar împreunarea
sălbatică de la începutul serii nu îi lăsase loc de explorare.

Ea strânse mâna mai tare, făcându-l să tremure. El gemu și se
împinse către ea, ca s-o încurajeze. Cu grijă, ea își mișcă mâna în
jos, către cuibul de par negru din josul pântecului lui.

– La naiba, gemu el.

Strânse din buze, în timp ce mușchii feței i se încordară.

– Să mă opresc? îl întrebă ea, nesigură, în timp ce îl strângea cu
blândețe. Să-i țină bărbăția în mână o făcea să se umple de poftă.

– Nu! îi răspunse el, scurt.

Se răsuci până când ea ajunse deasupra lui. O prinse de mână,
făcându-i-o să se strângă mai tare, iar apoi plimbându-i-o în sus și-n
jos, într-un ritm îmbătător.

-Așa?

Spre încântarea ei, simți că bărbăția lui devenea și mai mare.

-Da, îi răspunse el cu glas tremurător.

Încă arăta chinuit, însă își dădu seama că asta nu însemna neapărat că nu-i făcea plăcere.

În curând, îl auzi pe Leath râsuflând iute și sacadat. O prinse de mână, însă își potoli nerăbdarea sărutându-i, tandru, degetele, și făcând-o să geamă. Apoi o sărută pe buze, iar ea gemu și mai tare. El își schimbă poziția până când ajunseră față în față.

Ea se apropie orbește de el, cu mâinile mângâindu-i pieptul. Fără să știe prea bine ce făcea, înnebunită de dorință, îl cuprinse cu coapsele.

Leath o prinse de umeri și o ridică.

-Ia-mă, îi spuse. La naiba, ia-mă!

Nesigură, amestecată, îl întrebă:

-E posibil?

El râse scurt și-și îi înfipse mâinile în umerii ei.

-Încearcă.

O trase mai aproape pentru încă un sărut, mușcând-o ușor de buză. Amestecul de plăcere și de durere o făcu să se topească și se lăsă în jos. Spre marea ei mirare, el alunecă în ea foarte ușor.

-Ah!

El îi supse locul acela de lângă gât, care o făcea mereu s-o ia razna. Simți un nou val de dorință și îl posedă cu totul.

Nell îl prinse de umeri, nesigură, excitată și puțin speriată. Fălcile lui păreau sculptate în granit. Gura lui mare și expresivă se deschise ușor. Sub sprâncenele groase și genele lungi, ochii îi erau întunecați de dorință.

Ea îl cunoștea destul încât să-i citească expresia ca fiind una de satisfacție profundă.

-Să mă mișc?

-Călărește-mă cum vrei.

Mărul lui Adam i se mișcă în sus și-n jos pe când se silea să se stăpânească. Nu era el omul care să renunțe ușor la puterea asupra cuiva. Nu era el omul care să renunțe deloc la puterea asupra cuiva, dacă era cu putință. Însă iată că ea, goală - dacă nu punea la socoteală ciorapii și cămășuța - îl încălecă și îl ținea adânc înăuntrul ei. Dacă împreunarea lor explozivă de lângă perete dovedise ceva, dovedise superioritatea lui fizică. Însă acum o lăsase pe ea să conducă.

Un zâmbet ușor, de plăcere, arcui buzele ei, iar de data asta se strânse dinadins în jurul lui. Își schimbă poziția, îndrumată de gemenetele lui.

Apoi se ridică, să vadă efectul. Iubea felul în care aluneca trupul lui. Îi plăcea la nebunie să poată controla adâncimea și ritmul. Măinile lui i se încheștară pe șolduri, iar ea se așteptă ca el să preia controlul. Însă n-o făcu. Ea se ridică, trupurile rămânându-le abia unite, apoi coborî, lăsându-se grea. El o umplu pe dată.

Lui Nell nu-i venea să creadă ce senzații noi încerca. Ar fi vrut să facă asta din nou. Și din nou.

Își mișcă șoldurile. Prin cămașă, îi simți mâinile cuprinzându-i strâns talia. Împreunarea lor părea cumva și mai decadentă pentru că nici unul dintre ei nu era dezbrăcat cu totul. Ori de câte ori se mișca, simțea cum pantalonii lui îi zgâriau coapsa.

Sânii i se mișcau ispititor. El îi prinse un sfârc cu buzele și trase până când o auzi gemând. Ea rupse contactul atunci când se lasă în jos, dorind să-l simtă în ea.

De câte ori îl poseda, mușchii ei se strângeau, cerându-i să se predea. Ea ajunsese să facă asta atât de bine, încât îl adusesse la limită. Numai că și ea era aproape de orgasm.

Însă nu ajunsese chiar acolo. Nu... încă.

Următoarea dată când îl luă, el se înclină și-și trecu buzele, arzător, peste gâtul ei. Ajunse la gură, iar limba lui o înjunghie în același fel în care o făcuse și trupul lui. Ea supse cu putere, desfătându-se cu gustul disperării lui.

Pe când o sărută, flămând, îi mângâie locul acela secret dintre picioare. O făcu să simtă că zbura, cu fața îngropată în curba umărului lui și cu trupul încins de o mie de săgeți incandescente.

În tot extazul ei, îl simți împingându-se în ea. Fu inundată de căldură. Cu corpul ei mulgându-l, el curse parcă fără sfârșit. Pentru o vreme ce nu părea să se mai sfârșească, ea pluti pe o insuliță de lumină unde nu exista altceva în afară de plăcere și de căldura brațelor lui Leath.

După un eon de glorie, se simți plutind înapoi pe pământ, ușoară ca o pană în bătaia zefirului. Nell deschise ochii și îl văzu cum el o așeza pe canapea. După ce el o posedase lângă perete, ea citise în ochii lui o vâltoare de emoții. Împlinire sexuală. Furie. Părere de rău. Acum vedea numai bucurie.

Și, pe când îl scruta pe bărbatul acela care o privea de parcă ar fi fost cea mai mare minune a creației, își dădu seama că avea deplină încredere în el. Nici un seducător fără inimă n-ar fi putut s-o facă să se simtă atât de prețioasă. Asta era peste puterile unuia care ar fi încercat s-o înșele.

Înghiți în sec, pregătindu-se să-i mărturisească că nu se mai îndoaie de el. Însă Leath vorbi înainte ca ea să poată să spună vreo vorbă.

– Căsătorește-te cu mine, Eleanor.

Capitolul 29

Leath o simți pe Eleanor înțepenind sub el, înainte ca mâinile ei să înceapă să-l împingă frenetic la o parte. Se ghemui lângă foc, cu o expresie hăituită. Arăta de parcă l-ar fi urât din nou. Ceea ce îl durea cu atât mai mult cu cât, doar cu câteva clipe înainte, îl privise în ochi, visătoare, de parcă n-ar fi vrut să-l mai părăsească niciodată.

Leath se ridică și-și trecu o mână prin păr.

– Să înțeleg că răspunsul tău e „nu“.

Ea se încruntă de parcă îi propusese cine știe ce lucru deșănțat.

– Te simți vinovat pentru că mi-ai distrus reputația.

– Pentru numele Domnului, Eleanor, nu asta e motivul pentru care te-am cerut.

– Sunt sigură că nu.

Din tonul ei se înțelegea opusul. Arăta magnific pe covorul roșu și albastru, cu sâinii luminați de flăcările din șemineu, care îi făceau și părul să strălucească într-o sută de culori diferite. Dându-și seama că Leath rămăsese cu ochii la pieptul ei, încercă, neîndemânatic, să-și pună cămășuța la loc. Leath fu înduioșat de pudoarea ei, dar nu se putea aduna deloc atâta vreme cât ea rămânea pe jumătate goală. Îmbujorată, Nell privi în jur.

– Oare unde naiba ne e capul să stăm aici atât de mult? Toată lumea o să-și dea seama de ce-am făcut.

– Nu asta e motivul pentru care te-am cerut, îi repetă el, sumbru, fără să țină seama de grija ei bruscă față de bunul-simț.

Dacă purtarea lui avea să-i șocheze pe Sedgemoor și pe prietenii acestuia, foarte bine.

– Însă, într-adevăr, ți-am distrus reputația. Ceva mai devreme, te-am tratat ca pe o prostituată luată de pe stradă, nu ca pe o femeie pe care o stimez.

Spre marea lui surpriză, ea îi puse mâna pe genunchi, iar în privire nu i se mai vedea nici urmă de împotrivire.

– Erai furios și ți-ai propus să-mi dai o lecție. Însă știm amândoi că, în cele din urmă, lucrurile n-au ieșit chiar așa.

– Mi-am pierdut stăpânirea de sine.

Lui Leath i se strânse stomacul la amintirea puținului respect pe care i-l arătase înghesuind-o cu spatele la zidul acela blestemat. Mai rău de-atât, ar fi trebuit să fie un mare mincinos ca să spună că nu-i plăcuse.

– Ador să te fac să-ți pierzi mințile, îi șopti ea privindu-l cu ochi strălucitori. Și n-am simțit că nu ți-ar păsa de mine. În nici una dintre cele două ocazii.

Buzele lui zvâcniră. Ar fi vrut să-i mărturisească câtă iubire îi purta, însă felul în care ea îi primise cererea în căsătorie îl făcu să păstreze tăcerea.

– Îmi pasă prea mult, se mulțumi el să-i spună.

În momentul acela, se simți vulnerabil pe dinăuntru, o senzație care nu-i plăcea și pe care nu știa cum să și-o alunge.

– Ți-am simțit grija în fiecare atingere și sărut. Asta e motivul pentru care n-am crezut că ai fi dezonorat-o pe Dorothy.

El oftă, deși declarația ei de încredere îi încălzi inima.

– Probabil că ar fi trebuit să-ți povestesc despre unchiul meu.

– De ce? Nu-mi datorezi nimic.

– Poate că nu-ți datoram la început. Odată ce mi-ai devenit amantă, aveai tot dreptul să afli despre umbrele din viața mea. Mi-e foarte rușine că un bărbat de același sânge cu mine a putut să facă atât de mult rău.

– Rău pe care ți l-am reproșat ție. Vocea ei se umplu de părere de rău. Își puse palma peste genunchiul lui Leath și i-l strânse. Am mai multe motive pentru care să mă simt mai rușinată decât tine. Eu te-am mințit încă de la început.

În vreme ce se întreba dacă Nell avea să-i respingă atingerea, el își așeză mâna peste a ei. Spre marea lui surpriză, ea își încheștă degetele peste mâna lui. După explozia de pasiune pură, acel gest simplu, plin de afecțiune, n-ar fi trebuit să-l miște atât de mult. Însă îl mișcă. Poate pentru că, de-a lungul serii, existaseră mai multe momente în care se temuse că ea avea să-l urască pentru totdeauna.

Iubire la ceas de seară

-N-aveai de unde să știi că unchiul meu îmi furase identitatea.
Ea îi aruncă o privire tulburată.

-Asta e tot? Te-am înșelat timp de luni întregi și tot ce poți să-mi
spui acum e că am avut intenții bune?

Leath se simți cuprins de un fior.

-Te iert.

Nu-i păsa cine știe ce că-l mințise. Dacă n-ar fi fost lupta ei
pentru aflarea adevărului, ei nu s-ar fi cunoscut. Deși îi adusese pe
cap un ocean de suferință și se părea că avea să-i aducă încă pe atât,
ideea că s-ar fi putut să n-o cunoască niciodată îi făcea sângele să
înghețe în vene. Eleanor îi îmbogățise viața mai mult decât putuse
el să spere vreodată.

Chiar dacă l-ar fi părăsit acum, ar fi lăsat în urmă un bărbat cu
mult mai bun decât cel pe care îl întâlnise în noaptea aceea vântoasă
de septembrie, în fața bibliotecii. Privirea ei îl străfulgeră și-i ajunse
până la inimă.

-Ești un bărbat remarcabil, Leath.

O strânse mai tare de mână.

-La casa din Derbyshire mi-ai spus „James”.

-James, murmură ea. În ciuda a tot ceea ce auzisem despre tine,
n-am putut să ignor dovezile aflate în fața mea. Ești un om bun.

-Mulțumesc. Mă gândesc că atunci când ai găsit scrisorile, ți-a
fost teamă că fuseseși păcălită.

-La fel ca Dorothy, murmură ea în timp ce îi mângâie obrazul cu
o tandrețe care îl făcu să se întrebe dacă îi împărtășea și ea iubirea,
măcar un pic.

-Și nu eram chiar eu însămi în dimineața aceea, la casa din
Derbyshire. Încă nu mă împăcasem cu gândul că devenisem o fe-
meie căzută.

-Dar acum? Acum te-ai împăcat cu gândul?

-Acum mă gândesc cu groază numai la faptul că, mai mult ca
sigur, toată lumea știe ce am făcut aici, în bibliotecă.

-Eu sunt un cititor pasionat.

În ciuda râsului ei timid, o umbră de roșeață îi apărură în obraji.

-Ceea ce mi-ai făcut a fost grozav de excitant. Aș vrea s-o mai faci.

-Îți promit, iubirea mea. Nu alesese întâmplător vorba de alint.

Când o să fim căsătoriți, încheie el.

Nu fu mirat că ea se eliberă din strânsoarea lui.

-Marchizul de Leath nu poate să se însoare cu menajera.

Chiar asta îi spusese și mama lui. Și din nou respinse ideea din tot sufletul.

– De ce nu?

Nell îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Știi bine de ce.

– Spune-mi.

Ea se ridică și începu să se plimbe în jurul camerei, cu gamba și gleznele frumos desenate prin cămășuța lungă până la genunchi.

– Cenușăreasa e o poveste minunată, însă în viața reală bărbații din nobilime nu se însoară cu fete ca mine.

– Ca tine cum?

– Fete de condiție modestă. Fete care muncesc ca să-și câștige existența. Nell se ascunse în spatele canapelei și adăugă: Fete pe care înalta societate le-ar disprețui.

– Sedgemoor nu te disprețuiește, îi spuse el pe un ton neutru. Ce naiba faci acolo?

Ea se ridică, luptându-se să-și încheie rochia care lui îi dăduse de gândit atunci când o văzuse prima oară.

– Mă îmbrac.

O lăsă să se zbată câteva secunde.

– Vino aici.

– Mulțumesc.

Nell înconjură canapeaua și se întoarse cu spatele la el. Leath sări în picioare.

– Ridică-ți părul.

Cu o grație care îl făcu să înghită în sec, ea își ridică splendida coamă argintie. Leath se uită, extaziat, la linia elegantă a gâtului și umerilor ei. La naiba, fiecare bucățică din ea era perfectă. Îi sărută ceafa. Ea tremură și scoase un mic geamăt de plăcere. El zâmbi și începu să-i încheie rochia. Sălbaticul pe care îl întâlnise Eleanor înainte ar fi vrut-o pe jumătate goală. La naiba, ar fi vrut-o goală de tot. Însă se aflau în casa unui alt bărbat și, chiar dacă ar fi rămas singuri, acea stare de extaz n-ar fi putut să continue. Ea se întoarse la discuția lor.

– Ducele și prietenii lui au fost, într-adevăr, amabili.

– Așa, și?

– Pentru că eu sunt doar musafir în trecere. Nu unul dintre oaspeții casei.

– Eu n-aș fi la fel de sigur.

Ea se roti într-un cerc de mătase de un albastru întunecat.

- Vorbești prostii. Nu pot să mă căsătoresc cu tine.

- Asta înseamnă că nu vrei?

- Asta înseamnă că nu vreau ca tu să faci ceva de care să-ți pară rău.

- De ce să-mi pară rău? o întrebă el pe același ton egal.

- Pentru că eu sunt o fată din popor, iar tu ești un mare lord, îi răspunse ea, tăios, și se îndepărtă de parcă distanța ar fi putut să-l facă să tacă.

El zâmbi.

- Ești o aristocrată înnăscută, Eleanor. Mama mea a recunoscut asta. Iată motivul pentru care te-a făcut dama ei de companie.

Eleanor nu părea încântată. Dacă se gândea la mere putrede, precum fusese unchiul lui, probabil că nici nu aspira la a face parte din aristocrație.

- Mama ta ar fi de-a dreptul îngrozită dacă ar ști că-ți trece prin cap să te căsătorești cu fiica unui sergent-major sărac. Mai bine ai pune la punct, împreună cu o familie puternică, o alianță politică strălucită.

Leath îi dădu un răspuns împăciuator:

- Mama mea te place.

- Mă place ca servitoare, nu ca noră, îi răspunse ea mijind din ochi. Cum rămâne cu cariera ta politică? Dacă te căsătorești cu mine, toate visurile tale de mărire iau sfârșit. Nu ți-au plăcut scandalurile recente, care te-au exilat în Yorkshire. Închipuie-ți ce scandal ar ieși dacă te-ai însura cu fata care îți spală dușumelele.

El o privi cu luare-aminte, căutând orice urmă de părere de rău ascunsă în spatele mâniei. Sări în picioare.

- Fata care îi dă mamei mele sfaturi legate de lectură, care e cea mai bună secretară pe care am avut-o, care se simte ca acasă în palatul unui duce, care a cucerit pe toată lumea de la moșia mea. Acea e fata pe care o vreau la mine în pat.

- O să-ți fiu în pat. Atâta vreme cât o să mă dorești.

El făcu un gest de sfidare și continuă:

- Meriți mai mult decât atât. Nu să fii iubirea mea în lumina lumânării. Ci să-mi devii tovarășă, mamă a copiilor, stăpână a casei.

Ea mai făcu un pas șovăitor în spate, iar el o prinse de braț ca să n-o lase să se apropie primejdios de tare de foc. Atunci își dădu seama că ea tremura. El nu-și dăduse seama de asta, fiindcă vocea ei păru-se foarte calmă. Se aștepta ca ea să încerce să fugă, însă rămase nemișcată și-i spuse:

– Nu pot să le am pe toate și, în același timp, să te am pe tine.

Inima lui se opri preț de o clipă, apoi o luă la trap. Vorbele ei îi făcură inima să cânte ca o fanfară. În vreme ce se uita adânc în ochii ei ca mierea, se întrebă dacă ceea ce spusese ea era cumva o declarație de dragoste.

– Poți să mă ai dacă ne căsătorim.

– Nu fără să distrug toate lucrurile pe care ți le dorești.

– În ultimele săptămâni, am învățat că pot să trăiesc foarte bine departe de coridoarele puterii, îi spuse el cu glas șoptit.

– Câtăva vreme, da. Însă mai târziu o să-ți pară rău că ți-ai sacrificat speranțele pentru că te-ai simțit vinovat că ai sedus o femeie cinstită. Râsul ei caustic îl făcu să tresară. Ce proastă am fost să cred că ești un ticălos. Nu puteam să mă înșel mai tare.

– Spui asta de parcă ar fi o insultă.

– Vreau să vezi realitatea așa cum e, domnul meu.

Folosi dinadins adresarea politicoasă, ca să pună în lumină prăpastia socială dintre ei.

Un val de mânie îi făcu tonul să se înăsprească.

– Și cum rămâne cu realitatea copilului meu care ar crește la tine în pântec? Te vezi crescând o liotă de bastarzi? Ce-o să mai rămână atunci din mândria ta?

Lovise într-un punct sensibil.

– Am renunțat la mândrie în clipa în care ți-am devenit amantă. Venise rândul lui să râdă.

– Prostii. Încă ești cea mai încrezută femeie pe care o cunosc. Ai face-o și pe Regina Amazoanelor să pară umilă.

El întrezări acum încă o frântură din vulnerabilitatea pe care ea încerca să și-o ascundă.

– De ce faci asta? Ești un bărbat inteligent. Știi că e cu neputință să ne căsătorim. Doar asta e și motivul pentru care mi-ai cerut să-ți devin amantă.

– Am avut timp să mă gândesc mai bine.

– Ai avut timp să începi să te simți vinovat că m-ai dezonorat.

Leath se întinse către decantorul de vin de pe masă. I-ar fi prins jucau raze de lumină.

– Lumea asta crudă în care trăim e crudă în mod deosebit cu bastarzii. Dacă nu mă crezi pe mine, întreabă-i pe Sedgemoor, pe

Hillbrook sau pe Sir Richard. Cu toții au avut de suferit din cauza împrejurărilor în care s-au născut.

Ea se încruntă.

- Mie mi se pare că sunt destul de fericiți.

- Au fost îndeajuns de norocoși să găsească femeile potrivite. Îi vorbi din adâncul inimii. La fel cum am găsit-o și eu.

Ea făcu un pas în spate, atât de brusc încât își vărsă vin pe mână.

- Diavol ce ești!

El îi luă paharul din mână ca nu cumva ea să-și păteze rochia aceea încântătoare.

- Ai grijă.

Ea îi aruncă o privire în care se citea o hotărâre nestrămutată.

- Domnul meu, mi-ai făcut marea onoare de a-mi cere să-ți devin soție. Cu părere de rău, trebuie să refuz.

Măinile lui strânseseră cu putere cele două pahare.

- Eleanor!

Ea îl privi dinadins cu aroganța unei prințese.

- Lord Leath, ăsta e răspunsul meu.

Nici pomeneală de șoaptele dulci în care ea în numea „James“.

- N-o să las lucrurile așa.

- Ba eu aș vrea să le lași.

- Vreau să te fac marchiza mea, Eleanor. Și sunt încăpățânat de felul meu.

Ea oftă.

- N-ai spus tu că merit mai mult decât să-ți fiu amantă? Ei bine, tu meriți mai mult decât să lași o aventură trecătoare să-ți schimbe întreg cursul vieții.

- Nu ești o aventură trecătoare, îi răspunse el, rănit.

Tristețea zâmbetului ei îl făcu să vrea să urle.

- Ba da, asta sunt. Pentru că atunci când o să-ți închei căsătoria ta măreță și care să-ți aducă avantaje din punct de vedere politic, ceea ce sper să ți se întâmple, aventura noastră o să ia sfârșit.

- Ce tâmpenii îmi spui tu mie?

- Nu sunt tâmpenii! se răsti ea.

El o apucă de brațe.

- Să încerc să te conving să mă accepți?

Fața ei se înroși de furie. Și de un pic de excitare.

- Chiar crezi că poți să mă seduci ca să mă faci să spun „da“?

– Știu că, dacă aș încerca, ne-am simți bine amândoi, încercă el s-o convingă, deși ea deja clătinase din cap în semn de refuz.

– Nu cred că ai fi în stare să întinezi felul nostru de a ne iubi, făcând din el o armă care să servească niște motive ascunse.

El nu era chiar sigur că și-ar fi făcut scrupule dacă ar fi încercat.

– O să te cer din nou în căsătorie, Eleanor.

– O să spun „nu” din nou, domnul meu, îi răspunse ea îndepărându-se. Ți-ai pierde timpul.

– E timpul meu, stăruie el, calm.

Leath își permitea să fie răbdător. Se putea ca ea să se răzgândească. La urma urmei, nu începuse prin a-l refuza atunci când o rugase prima dată să-i devină amantă?

Da, el putea să aștepte. Avea puternica bănuială că o sarcină ar fi putut să slăbească simțitor hotărârea cu care ea îi refuzase propunerea. Deși, în adâncul sufletului, Leath jinduia ca Eleanor a lui să vrea să-l ia de bărbat pentru că nu putea să trăiască fără el, nu pentru că o înspăimânta gândul de a da naștere unui bastard.

Părea obosită. Și atât de frumoasă. Întreaga seară fusese nespus de frământată, se gândi Leath, încât numai o brută ca el putea să se aștepte ca Eleanor să-i primească pe dată cererea în căsătorie, doar pentru că el binevoise să deschidă gura și s-o facă. Acum măcar avea motive să spere și, în plus, ea nu spusese niciodată că nu voia să se mărite cu el. Voia ca lui să-i fie bine cu orice preț. Așadar, era nevoie ca el s-o convingă că lucrul care l-ar fi făcut cu adevărat fericit ar fi fost căsătoria lor.

Leath îi zâmbi și-i întinse mâna.

– Haide să nu ne despărțim certăți, draga mea.

După o clipă de șovăială, care lui îi făcu inima să se strângă, ea își împleti degetele cu ale lui. Atingerea aceea îl făcu să simtă că se afla chiar acolo unde trebuia să se afle. Atât de multă putere avea asupra lui.

– Nu mă mai cere, te rog, îi spuse ea cu glas scăzut.

Ochii îi erau întunecați de nefericire.

O trase către el până când ajunse să i se lase pe piept.

– Cel puțin nu în seara asta, încheie ea.

Nell închise ușa dormitorului ei și se rezemă, istovită, de ea. Se simțea de parcă tocmai trecuse printr-o bătălie. Cu toate astea, lupta ei cu James abia începuse. Nu credea că el avea de gând să

renunțe la ideea nebunească de a o lua de nevastă. Deși o lăsase în pace pe moment, ea îi citise hotărârea pe față.

Închise ochii și se rugă să aibă puterea să-l refuze, oricât de mult își dorea să-i devină soție. Dacă n-ar fi locuit la Alloway Chase și dacă n-ar fi văzut cât de dedicat era carierei politice, probabil că ar fi acceptat. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe mama lui și dacă n-ar fi aflat despre visurile spulberate ale tatălui lui iubit, probabil că ar fi cedat. Însă Nell știa bine că dacă mariajul lor l-ar fi costat pe James toate lucrurile pentru care muncise, el poate că ar fi iertat-o, însă ea nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Își înăbuși un suspin. Cât de ciudat era că la începutul zilei fusese atât de pornită să-l distrugă, iar acum, de dragul lui, era pe care să-și sacrifice cele mai mari dorințe.

– Domnișoară Trim, te simți bine?

Șocată, Nell deschise ușa și scrută umbrele din coridor. Într-un colț întunecat, Lady Hillbrook ședea ghemuită într-un fotoliu.

– Excelența Voastră, se bâlbâi Nell, copleșită de rușine.

După toate cele întâmplate în bibliotecă, își dădea seama ce puteau să creadă ceilalți oaspeți despre ea.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat. Pen a vrut să vină și să vadă cum te simți. Însă am convins-o să mă lase pe mine să te aștept. Ea are nevoie de odihnă.

– Sunteți amândouă foarte amabile, spuse Nell, cu obrajii în flăcări. Se retrase lângă ușă, deși nu avea unde să se ascundă, iar părul ei vâlvoi și hainele răvășite probabil c-o trădau.

– Sper că lordul James nu ți-a făcut vreun rău, spuse Lady Hillbrook, tulburată.

Nell dădu din cap în semn de negare.

– Nu. Se pare că mă înșelasem. E nevinovat, n-a comis nici o fărâdelege. Unchiul lui i-a folosit numele atunci când a sedus-o pe sora mea vitregă.

Era ciudat că reușise să povestească întreagă dramă în câteva cuvinte. Totuși, multe alte lucruri încă atârnav în balanță. Turnura pe care o luase aventura ei cu James. Șantajul lui Greengrass. Viitorul politic al lui James.

– Nu mă mir. Neville Fairbrother a fost o creatură odioasă. Lady Hillbrook făcu un semn către măsută. Vrei puțin coniac? Arați destul de... zguduită.

Nell clipi. Știa că arăta mai mult decât „destul de zguduită”. Totuși, îi era mai ușor să se supună decât să se opună. Se prăbuși într-un fotoliu. După atâta emoție și ardoare, își simțea picioarele ca de gumă.

– Mulțumesc, șopti ea după ce încântătoarea brunetă îi puse un pahar în mână.

Luă o înghițitură și tuși.

– Bea-l pe tot.

Lady Hillbrook puse o mână slăbuță pe umărul lui Nell.

– Știu că sunt o străină pentru tine, dar înțeleg cate ceva din sentimentele tale. La rândul nostru, eu și Jonas am avut o călătorie cu obstacole în drumul către fericire.

– Excelența Voastră...

Sub privirea pătrunzătoare a lui Lady Hillbrook, îi muriră pe buze o sută de minciuni despre cum nu îl cunoștea ea pe James.

– Nu trebuie să spui nimic, domnișoară Trim, șopti Lady Hillbrook. Însă dacă vrei să vorbești cu cineva, îți promit să nu mă grăbesc să te judec după normele înguste ale lumii în care trăim.

– Dar, dar nu știți ce am făcut.

Râsul ușurel a lui Lady Hillbrook o surprinse pe Nell.

– Cu toții facem prostii atunci când ne îndrăgostim, domnișoară Trim.

Atunci când o găsisse pe Lady Hillbrook așteptând-o, Nell își închipuise că nu putea să se simtă mai rușinată. Acum, că sentimentele ei cele mai adânci erau în văzul lumii, ar fi vrut s-o înghită pământul. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Vă rog...

– De când ți-am văzut calul, mi-am dat seama că însemni ceva deosebit pentru lordul Leath.

În ciuda a tot, Nell râse.

– Calul meu? Ce nebunie!

– Poate. De ce? Ne-am înșelat?

– Excelența Sa...

Ce putea să spună? Că Excelența Sa era nesăbuită cu privire la viitor? Că o făcea să ofteze de dragoste fără speranță? Că, până să termine cu ea, avea să-i frângă inima? Orice imbold de a râde, oricât de slab, îi dispăru.

Lady Hillbrook o strânse de umăr și o sărută pe obraz.

– Bănuiesc că vrei să fii singură. Și s-ar putea să crezi că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Sinceritatea tonului ei o făcu pe Nell s-o privească mai îngăduitor.
- Știu ce înseamnă să simți că duci pe umeri toate necazurile

lumii.

- Nu se poate face nimic, îi răspunse Nell, iar apoi își dădu seama că vorbele ei îi confirmau lui Lady Hillbrook toate bănuielile.

- Întotdeauna se poate face ceva.

- Nu și în cazul ăsta, mormăi Nell vârându-și mâinile în faldurile fustei.

Lady Hillbrook îi zâmbi cu compasiune.

- Fii curajoasă și fă ce-ți spune inima, domnișoară Trim.

- Inima mea nu e cel mai bun sfătuitor, oftă Nell, dorindu-și cu disperare ca femeia să plece și s-o lase în pace.

Cu fiecare clipă care trecea, mândria ei era tot mai lovită.

- Uneori, inima e singurul sfătuitor bun. Însă sunt convinsă că în momentul ăsta ai vrea să mă dai naibii.

Nell reuși să schițeze un zâmbet, despre care speră că arăta mai sincer decât îl simțea ea.

- Nu mi-aș îngădui să fiu atât de nepoliticoasă.

Lady Hillbrook râse încetișor.

- Știi ceva, domnișoară Trim? Ești exact cum trebuie. Cu adevărat. Și să nu lași pe nimeni să-ți spună vreodată altceva.

Nell se încruntă, fără să-și dea seama dacă vorbele lui Lady Hillbrook erau sau nu un compliment.

- Vorbiți...

- Destul de fără sens, îmi dau seama de asta. Și n-ar trebui să te chinui acum. Voiam doar să știi că nu ești singură, deși îmi închipui că așa te simți într-o casă plină de străini.

- Sunteți foarte amabilă, spuse Nell.

Lady Hillbrook îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Aș fi mai amabilă dacă te-aș lăsa în pace.

- Mulțumesc, îi răspunse Nell, ușurată.

Pe când urcase către dormitoare, se temuse că purtarea ei dez-mățată din bibliotecă ar fi putut să fie privită cu dispreț și dezgust.

Însă acea nemeritată ofertă de prietenie era și mai greu de acceptat.

Lady Hillbrook se întoarse către ușă.

- Noapte bună, domnișoară Trim.

- Noapte bună, Excelența Voastră, șopti ea.

Rămasă singură, se folosi de acea intimitate câștigată cu greu și se puse pe plâns.

Capitolul 30

– E vremea să găsim o soluție pentru necazul ăsta cu Greengrass. Hillbrook se așează pe un scaun din biblioteca lui Sedgemoor și duse la buze o ceașcă plină cu cafea.

– Îmi e clar că s-a întors la vechile lui mârșăvii.

Sedgemoor convocase acea întâlnire cu Leath, Hillbrook și Harmsworth după micul dejun. Leath își dăduse seama că Eleanor se supăraseră fiindcă n-o chemaseră și pe ea. Însă Eleanor își încheiase rolul în acea misiune care încerca să pună capăt urmărilor nefaste ale nelegiuirilor răposatului Neville Fairbrother. Ea făcuse deja destul de multe, chiar dacă se înșelase sau greșise în unele privințe. Acum bărbații erau cei chemați să continue lupta, mai ales că ei știau prea bine ce soi de tâlhar primejdios era Hector Greengrass.

Leath și-ar fi tăiat o mână înaintea s-o pună pe Eleanor în primejdie. El n-ar fi vrut pentru nimic în lume să se despartă de ea noaptea trecută, mai ales că abia se regăsiseră, însă nu-și pierduse de tot bunul-simț și-și dădea seama că nu putea să împartă patul cu ea fără s-o facă de rușine.

– Am angajat oameni care să-l caute peste tot pe Greengrass după ce porcul ăla de Fairbrother s-a împușcat... Sedgemoor îi aruncă o privire de scuză lui Leath, apoi continuă: Îmi pare rău, bătrâne. Știu că era unchiul tău, însă a fost un nemernic putred până-n măduva oaselor.

– Nu te scuza pentru că ai jignit ticălosul, îl liniștește Leath, care stătea în picioare lângă fereastră, de unde se vedea priveliștea umedă, cenușie și întunecată. Ar fi trebuit stârpit din fașă.

– E destul de ușor să dispari sub un nume fals, spuse Harmsworth aplecându-se peste masă.

Baronetul arăta ca un desen dintr-o revistă de modă, iar câinele lui, care avea o înfățișare mult mai puțin plăcută, ședea culcat ceva mai încolo. Lui Leath i se păruse mereu că Harmsworth nu era decât satelitul fără creier al lui Sedgemoor. Însă acum, scrutându-i linia fermă a fălcilor și ochii inteligenți, nu mai fu la fel de sigur.

– Greengrass a învățat ceva meserie de la stăpânul lui. Înțeleg că Neville Fairbrother s-a folosit de numele tău ca să batjocorească

- Da, se pare că asta a făcut, adevări Leath, sec.
- Iar printre acele fete s-a numărat și sora domnișoarei Trim, adăugă Sedgemoor. O afacere tare urâtă.
- Sora vitregă. Asta fiind motivul pentru care domnișoara Trim și-a folosit adevăratul ei nume la Alloway Chase.
- O femeie întreprinzătoare, într-adevăr.
- Nu duce deloc lipsă de curaj.

Leath încercă să păstreze un ton neutru, deși bănuia că toți bărbații din fața lui, împreună cu soțiile lor, își dăduseră seama că el și domnișoara Trim erau mai mult decât foști inamici, transformați în aliați reticenți. Faptul că el și Eleanor fuseseră lăsați singuri cu o noapte înainte, arăta destul de limpede că oamenii aceia deștepți și sofisticati ghiciseră cum stăteau lucrurile între el și menajera lui. Se întreba ce ar fi spus ei dacă ar fi aflat că el își ceruse menajera de nevastă. Și că menajera avusese îndrăzneala să-l refuze.

- Greengrass se ascunde pe undeva prin Berkshire, spuse el. Cel puțin, adresa la care ar trebui să duc banii e una din Maidenhead. Prima scrisoare a sosit de la Newbury.

Leath primise la Alloway Chase o scrisoare de la Greengrass, ca răspuns la propunerea lui de a cumpăra jurnalul. Ticălosul schimbă adresa la care ar fi trebuit să fie duși banii. Se vedea limpede că era viclean și prudent. Altfel nici n-ar fi putut să scape de justiție atât amar de vreme.

Hillbrook se lăsă pe spate în fotoliu, iar pe fața plină de cicatrici îi apărură un zâmbet sardonice.

- Trebuie să recunosc că nemernicul e foarte îndrăzneț dacă, din anumite puncte de vedere, continuă cariera mentorului său.

- Nimic din toate astea nu e de râs, Jonas, zise Sedgemoor. Ai văzut și tu scrisorile. Neville Fairbrother s-a folosit de toate acele femei și le-a abandonat ca să moară de foame, acoperite de rușine. Mi-aș fi dorit să-l pot împușca chiar eu pe porc, înainte să-l las să aleagă calea cea mai ușoară.

- Abia acum o săptămână am primit scrisoarea lui Greengrass, spuse Leath. Agenții mei au încercat să-l localizeze, în speranța că, în cele din urmă, o să putem să-l dăm pe mâna legii. Însă n-am avut noroc, deși am trimis oameni la hanul din Newbury și i-am pus să stea la pândă.

- Eu mă întreb din ce a trăit Greengrass de când a fugit de la Little Derrick, spuse Harmsworth, gânditor. Scrisoarea nu-i mai

veche de o săptămână. E ciudat că banditul a așteptat atât de mult până să încerce să mulgă niște bani de la tine, folosindu-se de jurnal. Hillbrook fu de acord.

– De obicei nu șovăia deloc și-și extorca victimele de îndată.

– Poate că după căderea lordului Neville i-a fost teamă să se mai încurce cu aristocrația, fu de părere Sedgemoor.

Harmsworth se încruntă.

– Nu pot să mi-l închipui pe Greengrass temându-se nici măcar în fața Judecății de Apoi. După ce a dat greș în chip atât de infam la Little Derrick, m-aș fi așteptat să fie pornit pe distrugere de-a binelea.

– El și Fairbrother au fost foarte aproape să vă pună capac ție și lui Genevieve, spuse Sedgemoor, cu o undă de furie în vocea care, de obicei, îi rămânea calmă. Cu toții avem ceva de împărțit cu el, nu numai Leath.

– Știm de unde vrea să colecteze banii, spuse Leath. Cu siguranță că se ascunde pe undeva prin apropiere. Mai ales că a pretins să fie plătit într-o săptămână.

– Leath, doar n-ai de gând să faci ceea ce-ți cere ticălosul? întrebă Harmsworth.

Leath scrâșni din dinți către bărbatul pe care cândva îl socotise dușman.

– Nu, am de gând să pun mâna pe jurnalul ăla blestemat și să-l distrug. Iar în timp ce fac asta, să-l distrug și pe Greengrass.

– Bravo, spuse Hillbrook, sec. Am așa un chef să trag o fugă până în Home Counties!

– Vremea e atât de rece, încât orice drum la sud de aici sună bine, zise Sedgemoor.

– O să beau pentru asta, spuse Harmsworth ridicându-și ceașca într-un toast ironic.

Leath se încruntă în fața grupului de bărbați hotărâți.

– Nu înțeleg.

– E destul de simplu, dragul meu Leath, spuse Sedgemoor cu aerul lui de superioritate ce reușise mereu să-l enerveze pe cel din-tâi, mai ales în timpul ultimului an, în care relațiile dintre familiile Fairbrother și Rothermere fuseseră mai reci decât temperaturile din ziua aceea.

Cu toate astea, Leath nu se mai simțea la fel de furios ca înainte. Probabil că dragostea îi înmuiase inima. Sau mintea.

– Da, e foarte simplu, repetă Hillbrook.

Alt nemernic cu aere de superioritate, după cum îl socotea Leath. Orice încăpere în care intra Jonas Merrick părea dintr-odată prea mică pentru prezența lui dominatoare. Însă, din nou, lui Leath îi lipsea cu desăvârșire obișnuita dorință de a-l pocni.

- Îi suntem cu toții datori lui Greengrass cu o lecție dintre cele mai dure, așa că, dacă putem să facem asta în vreme ce-ți dăm și ție o mână de ajutor, suntem mai mult decât încântați să te însoțim, spuse Hillbrook.

- Pot să mă descurc și singur, deși prețuiesc tot ajutorul.

Sedgemoor râse și, spre surpriza lui Leath, se ridică și îl bătu pe umăr de parcă ar fi fost prieteni, nu doi bărbați nevoiți să-și arate unul celuilalt o politețe de suprafață, din cauza unei nunți făcute pe ascuns.

- Nu mai fi așa de al naibii de mândru! De ce ar trebui să te distrezi numai tu?

Leah își făcu ochii roată, simțindu-se ridicol de mișcat. Ceilalți îl priveau deschis, fără pic de dușmănie sau de nehotărâre.

- La naiba, totuși ar fi trebuit să mă previi înainte să faci publice crimele unchiului meu.

O spuse totuși fără furia care altădată îl asmuțise împotriva lui Sedgemoor și a prietenilor acestuia.

Sedgemoor îi întinse mâna.

- Să lăsăm trecutul în urmă.

Dacă lui Leath i-ar fi spus cineva cu șase luni în urmă că avea să accepte prietenia lui Camden Rothermere, ar fi râs. Cu șase luni în urmă, el și ducele se luaseră la bătaie din cauza fugii lui Sophie. Cu toate astea, se trezi zâmbind și strângând mâna întinsă a lui Sedgemoor.

- Un nou început, Excelența Voastră, spuse el.

Ducele îl privi de la lungul nasului său de aristocrat, în vreme ce îi strânse mâna cu o forță impresionantă.

- Bine spus.

Leah își dresă vocea după ce Sedgemoor îi dădu drumul mâinii. Toată viața lui fusese, în esență, un lup singuratic. Acum părea să aibă o femeie pe care o iubea. Și o ofertă de prietenie. Mai multe oferte de prietenie, își dădu el seama, văzând că Hillbrook și Harmsworth îl priveau cu o simpatie pe care nu credea c-o merita.

- Deci, ne-am înțeles. Plecăm la Berkshire ca să-l zdrobim pe ticălos, spuse Hillbrook ridicându-se și oferindu-i, de asemenea, mâna.

Amețit, Leath o acceptă. Abia dacă-l cunoștea pe omul acela. Mare parte a vieții lui, Jonas Merrick fusese exclus din înalta societate din cauza dubiilor legate de nașterea lui ca bastard.

Harmsworth se ridică să-i strângă și el mâna lui Leath. Îi zâmbi cu acel farmec pe care mai înainte Leath îl socotise un semn de slăbiciune.

– Bine ai venit în gașcă. O să ținem ceremonia fraților de cruce înainte de masa de prânz.

– O să fim în drum către Berkshire înainte de prânz, spuse Sedgemoor.

Leath începu să râdă.

– Îmi e rușine de cât de mult îmi doresc să mă aud strigând: „Toți pentru unul și unul pentru toți!”

– Acum trebuie să mergem și să le spunem soțiilor noastre că urmează să plecăm într-o aventură fără ele, spuse Hillbrook cu glas tremurând. Prefer să stau față în față cu Greengrass.

Sedgemoor zâmbi.

– Pen s-ar bucura să aibă companie.

– Sunt sigur că Sidonie o să vrea să rămână, odată ce reușesc s-o conving că pot să supraviețuiesc și fără s-o am pe ea și pistolul ei ca să-mi păzească spatele.

– Genevieve are de făcut o prezentare în fața Societății Regale, săptămâna viitoare. Cred o să se întoarcă la Londra.

Harmsworth se căsătorise cu o intelectuală faimoasă. Gândul la o astfel de potrivire îl făcuse pe Leath să râdă răutăcios cu un an în urmă. Acum începuse să se îndoiască de dezastrul care crezuse el că avea să fie căsnicia familiei Harmsworth.

– Poate să călătorească cu noi, spuse Sedgemoor.

– O să ajungem la Mayfair înainte să putem s-o convingem că ne descurcăm și fără pistolul ei, spuse Harmsworth pe un ton plin de tristețe hazlie, care nu putea să-i ascundă afecțiunea față de soția lui.

– Are propriile ei socoteli de încheiat cu diavolul ăla, zise Hillbrook pe un ton mai sobru. Nu poți s-o învinovățești că vrea să vadă cum se sfârșește povestea.

– N-o învinovățesc, spuse Harmsworth. Însă al naibii să fiu dacă o s-o las să se aproprie de viziuna șarpelui ăluia.

– Sedgemoor, oare întind prea mult coarda noii noastre prietenii dacă te rog s-o găzduiești pe domnișoara Trim până când se rezolvă întreaga problemă?

Pe vremuri, ideea de a-i cere o favoare unui duce arogant i-ar fi ridicat părul pe ceafă lui Leath.

– Desigur. Lui Pen i-ar plăcea asta.

– Mulțumesc.

Eleanor n-avea să se bucure deloc că era lăsată în urmă. Dacă o cunoștea vreun pic pe domnișoara Trim, apoi Leath știa cu siguranță că aceasta ar fi dorit să se afle în centrul dramei.

Capitolul 31

Nell își înfipse pintenii în coastele nou-botezatei Ginger, în timp ce îi zărea pe călăreți și caleașca din vârful dealului. Iapa cea curajoasă care îi fusese alături pe drumul spre Fentonwyck o luă la galop. Orice altceva ar fi crezut Nell despre James în momentul acela – și câteva adjective bine alese îi treceau prin minte de când descoperise bilețelul de rămas-bun pe care i-l lăsase –, trebuia să-i admire gusturile în alegerea cailor. Ginger era o minunăție.

Lordul Hillbrook călărea pe un enorm armăsar negru și se afla în spatele cavalcadei. La apropierea lui Nell, își struni animalul. James era în față, alături de Sedgemoor. Nell bănuia că Sir Richard era în caleașcă, împreună cu soția lui, și că superbul armăsar cenușiu care mergea legat de caleașcă îi aparținea.

– Domnișoară Trim, i se adresă lordul, scoțându-și pălăria și făcând o plecăciune.

– Domnule, îi răspunse ea, încordată.

Se simțea ușor nesigură în preajma lui Jonas Merrick, a feței lui cu cicatrici și a ochilor lui cercetători.

– Trebuie să fi călărit ca un diavol ca să ne ajungi din urmă, domnișoară Trim.

Palid la față, James apăru de după trăsură.

– În numele lui Hades, ce faci aici, Eleanor?

Era atât de furios, încât uită să-i spună „domnișoara Trim”. Nu-i păsa. Și ea era destul de furioasă.

– Asta e misiunea mea.

– Nu, nu mai e.

– Nu hotărăști tu asta.

Ea îl văzu cum strânge din dinți, încercând să-și potolească mânia. Știa că ar fi vrut să stăruie și să-i spună că el hotăra, și nimeni altcineva. Dacă i-ar fi primit cererea în căsătorie, probabil că asta ar fi fost, într-adevăr, treaba lui. Însă, așa cum stăteau lucrurile, nu era. Iar el știa asta. Și nu-i plăcea deloc.

– Nu călărești destul de bine ca să poți să ții pasul cu noi, îi spuse el.

– Țsta e cel mai bun lucru pe care îl ai de spus? îl întrebă ea, cu răceală.

Zâmbind șters, Sedgemoor îi urmărea de la distanță. James strânse din buze, nerăbdător.

– Întoarce-te, Eleanor. Țsta nu-i locul potrivit pentru tine.

– Ba e chiar locul potrivit pentru mine.

Vizitiul opri caleașca. Sir Richard ieși, îmbrăcat de parcă avea de făcut câteva vizite sociale în Mayfair.

– Domnișoară Trim, te-ai hotărât să ni te alături?

– Doar pentru puțin timp, mârâi James. Se întoarce acum la Fentonwyck.

– Ba nu, nu se întoarce, răspunse Nell pe un ton rece.

Lady Harmsworth scoase capul pe geamul trăsurii și făcu un semn cu mâna.

– Domnișoară Trim!

James îi aruncă lui Nell o privire dezgustată.

– Pot să te duc înapoi cu forța.

Ea îi zâmbi cu o dulceață falsă, care ar fi trebuit să-l prevină.

– Legată de șa?

Falca lui deveni mai dură decât granitul.

– Dacă e nevoie.

– Și odată ce ajungem acolo, cum o să mă faci să și rămân pe loc?
O să mă legi în lesă la grajduri, ca pe un câine?

El scoase un geamăt adânc, gutural. Nell se uită la lordul Hillbrook, care stătea cu privirea ațintită la pârloagele ce se întindeau de o parte și de alta a drumului. Ea bănuia că lordul abia putea să-și stăpânească râsul.

Se uită din nou la bărbatul pe care îl iubea – și pe care în acel moment ar fi vrut să-l facă să dea cu nobilul lui fund de pământ.

– Nu fi ridicolă, mormăi el.

– Drumul înapoi e prea lung, Leath, pledă Sir Richard, fără să încerce să-și ascundă amuzamentul la fel de bine pe cât o făcea Hillbrook.

Iubire la ceas de seară

- După ce o duc pe ea la Fentonwyck, pot să vă prind din urmă, spuse Leath.

- Iar eu pot să plec de acolo și să vă urmăresc din nou, îi zise Nell. Sau nici măcar nu trebuie să vă urmăresc. Am citit și eu scrisoarea în care te șantaja Greengrass. Știu că mergeți în Berkshire.

- O să fie primejdios.

Leath își aduse calul mai aproape de Nell, ca numai ea să poată să-i audă cuvintele.

- Nu suport gândul că ar putea să ți se întâmple ceva.

Ea îi recunoscuse tactica. Încerca să facă apel la sentimentele ei pentru el. Pentru că, bineînțeles, știa că-i păsa de el, chiar dacă încă nu știa că-l iubea mai presus de orice.

- Pot să am grijă de mine.

- Cuvinte curajoase și prostești, dragostea mea, îi șopti el. De dragul meu, te rog să te întorci la Fentonwyck. Îți promit că o să facem în așa fel încât să încheiem afacerea asta în mod satisfăcător.

- Sunt sigură că așa o să faceți.

El păru puțin mai ușurat.

- Deci ai de gând să ascuți vocea rațiunii?

- Deci am de gând să vin și să vă văd în acțiune.

Tonul ei deveni tăios.

- Îți pierzi vremea, domnule.

- Naiba să le ia pe toate femeile încăpățânate!

Leath trase de hățuri ca să schimbe direcția în care se îndrepta calul. Ea zâmbi și-i spuse:

- Sper că o să tragi cuvenitele învățăminte din întâmplarea asta.

El o privi cu ochi mânioși. Știa că ea făcea aluzie la cât de puțin i s-ar fi potrivit ca soție.

- Poți să stai la Londra, împreună cu Lady Harmsworth, se răsti el. Dacă n-o să vrea să te primească - și cine ar putea s-o și învinovățească? - o să stai la Leath House. Încuiată în pivniță, dacă e nevoie.

Nell îi aruncă o privire total neimpresionată.

- O să mai vedem.

- Haideți cu mine în trăsură, domnișoară Trim! o strigă Lady Harmsworth. N-am reușit să ne terminăm conversația despre *Mansfield Park*.

- Cu plăcere, doamnă.

În zâmbetul lui Nell se văzu victoria, ca răspuns la fanfarele triumfale care îi cântau în inimă.

James descălecă și se apropie de ea ca s-o ajute să coboare de pe Ginger.

– Dacă crezi că nu sunt furios pentru că o călărează atât de neexperimentată ca tine a ținut-o în galop peste toate câmpurile astea, te înșeli amarnic.

– Nu ești paznicul meu, domnule.

– Dacă semnezi contractul pe care îl am cu mine în bagaj, o să devin într-adevăr paznicul tău.

Ea se sili să nu se îmbujoreze, în ciuda încercării lui de a o face să-și piardă încrederea la gândul felului în care îi cedase.

– O amantă are mai multă libertate decât o soție, domnule. O amantă poate să plece și să vină după cum pofteste.

– La naiba cu tine, mormăi el, deși strânsoarea mâinilor lui în jurul taliei ei era una blândă. Nu pleci nicăieri.

– Te înșeli, domnul meu. Merg în Berkshire.

Spre marea ei surpriză, el începu să râdă. Era un râs destul de încordat, însă, în clipa în care el îi luă mâna și i-o strânse iute, ea își dădu seama că reușise să câștige lupta.

– O să-mi faci viața un coșmar.

Ea zâmbi.

– Cu siguranță.

Știind că era cu ochii pe ea, își mișcă exagerat de provocator șoldurile în timp ce se îndrepta către trăsură. Era ceva fascinant în puterea pe care o avea asupra lui. Dacă urma să încerce s-o oblige să rămână la Londra împreună cu Lady Harmsworth, ea plănuia să se certe iarăși cu el, însă pe moment se făcuse după voia ei. Iar amintirea atingerii lui îi dăduse putere.

Cavalcada porni din nou la drum, numai că de data asta Sir Richard era călare, dându-și seama că prezența lui nu mai era bine-venită în trăsură. Nell fu de acord cu Sir Richard. În spatele zâmbetului său indolent, era blând și înzestrat cu intuiție, și-și adora soția.

Cu o noapte înainte, Nell plânse până când adormise. Însă de dimineată se trezise hotărâtă să preia controlul asupra propriei vieți. Urma să fie amanta lordului Leath. Iar dacă acea legătură producea urmași, ei bine, mama lor avea să-i iubească atât de mult încât să nu le pese că erau nelegitimi. Mai mult de-atât, atunci când avea să vină vremea ca James să se căsătorească, ea avea să-l părăsească cu capul sus și cu conștiința împăcată, fiindcă, orice ar fi zis lumea, tot ce făcuse ea fusese dictat de iubire.

-Pari foarte pornită, spuse Lady Harmsworth, privind-o de pe bancheta de vizavi.

Avea o carte deschisă în poală și pe Sirius la picioare.

-Mă gândesc la întâlnirea cu Greengrass, îi răspunse Nell, lucru care ar fi trebuit să fie adevărat.

Deși îl sfidase pe James, nu subestima primejdia.

Lady Harmsworth se așeză mai bine pe bancheta tapitată cu piele și o privi cu ochii ei inteligenți, care îi aduseră aminte lui Nell de privirea lordului Hillbrook.

-Greengrass e cu totul depășit numeric de către cei patru cavaleri în armură strălucitoare care sunt pe urmele lui. N-am nici o îndoială că binele o să triumfe.

-Lady Harmsworth, ați înțeles greșit, spuse Nell.

Buzele femeii se arcuiră într-un zâmbet vesel.

-Cred că ți se pare că sunt incredibil de băgăcioasă.

Chiar asta gândea Nell, însă nu putea s-o spună.

-Ați fost cu toții nespus de amabili, zise ea. Însă, până aseară, l-am învinovățit pe lordul Leath pentru moartea surorii mele vitrege.

Fața lui Lady Harmsworth fu umbrită de milă și se întinse ca să-i ia mâna lui Nell.

-Neville Fairbrother ar fi trebuit să dea socoteală pentru o mulțime de lucruri. Înțeleg că acum ești convinsă de nevinovăția lui Leath. Chiar adineauri v-am văzut certându-vă ca niște vechi prieteni.

-Dumneavoastră ați știut mereu că era nevinovat, spuse Nell, îmbujorată de rușine.

Stătuse trează toată noaptea, blestemându-se pentru nesăbuința de care dăduse dovadă în biblioteca lui Sedgemoor. Oricine ar fi putut să intre peste ei. Aproape c-o supăra ideea că nimeni nu intrase. I se părea că lucrul ăsta arăta faptul că toată lumea știa de aventura ei cu James.

-Cu toții ați știut, încă de când am scos la iveală scrisorile.

Lady Harmsworth își îndreptă spatele și dădu drumul mâinii lui Nell.

-Leath are o reputație de om cu principii. Ticălosul care s-a plimbat prin toată Anglia dezonorând fete inocente aducea mult mai mult cu unchiul lui, spuse Lady Harmsworth, plină de dispreț. Însă, bineînțeles că am și eu experiențe personale pe care să mă bazez atunci când spun asta.

Ceva din expresia de pe fața lui Lady Harmsworth o făcu pe Nell să înțeleagă că aceasta îndurase grozăvii din partea lordului Neville. După un moment de șoc, Nell își îndreptă privirea către plictisitorul peisaj iernatic. O cunoscuse pe acea femeie în urmă cu abia două zile. Mult prea puțin timp ca să împărtășească secrete intime.

– I-am cerut scuze lordului Leath pentru că l-am judecat greșit. Își dori pe loc să nu fi vorbit.

O scuză presupunea o relație mult mai personală decât cea dintre un marchiz și menajera sa.

– Am înțeles greșit o mulțime de lucruri. Credeam că Leath și Sedgemoor erau dușmani de moarte, adăugă Nell.

– Ce-i drept, între ei au fost anumite neînțelegeri. Ambițiile politice ale lui Leath s-au lovit de un zid atunci când crimele unchiului său au ieșit la lumină, iar el a dat vina pe soțul meu și pe Sedgemoor pentru asta. Lucrurile s-au înrăutățit și mai mult după ce Harry și Sophie au fugit împreună. Bineînțeles că și presa a exagerat cearta.

– Exact acele povești m-au făcut să-i prezint ducelui scrisorile.

– Slavă Domnului că ai făcut-o.

– Slavă Domnului că am făcut-o.

Nell se îngrozea la gândul că ar fi putut să meargă cu ele la presă și că ar fi putut să-i distrugă lui James cariera politică pentru totdeauna. Îi trecu prin minte că, dacă i-ar fi primit cererea în căsătorie, ar fi ajuns la același rezultat.

– Nu-l cunosc foarte bine pe lordul Leath, spuse Lady Harmsworth pe un ton neutru. Însă am o bănuială că lucrurile n-o să rămână așa. Din câte îmi dau seama, devine tot mai apropiat de cei din grup.

Nell răsuflă ușurată. Poate că, până la urmă, Lady Harmsworth nu voia s-o interogheze în privința marchizului. Se bucura să vadă prietenia care începea să înflorească între James și grupul acela de bărbați hotărâți. Ea înțelesese cu multă vreme în urmă cât era de singur.

Cum Nell rămase tăcută, fiindcă orice ar fi spus putea să dea în vileag faptul inacceptabil că ea cunoștea amănunte legate de viața privată a marchizului, Lady Harmsworth continuă, gânditoare:

– Ceea ce bănuiesc că înseamnă c-o să-l vedem mai des pe marchiz.

Nell stăruie în tăcerea ei, însă se prinse, cu o mână nesigură, de cureaua de piele de la fereastră. Vremea de afară era nespus de rece, cu un vânt care ar fi tăiat și prin oțel, iar ea era o călăreață mult prea neexperimentată ca să poată să stea în șa ore în șir. Cu toate astea,

își dori să fi rămas călare pe Ginger și să nu fi pășit în acea pânză de păianjen deghizată în trăsură de lux.

Lady Harmsworth oftă.

-Ești un sfinx, domnișoară Trim.

-Mi-a plăcut foarte mult *Mansfield Park*, îi răspunse Nell cu un aer ușor disperat.

Spre surpriza ei, Lady Harmsworth începu să râdă.

-Ei bine, mie nu mi-a plăcut. Și cu asta, basta, am acoperit tema literară a zilei. O privi cercetător pe Nell. Nu e ușor să iubești un bărbat excepțional. Îți vorbesc din experiență. La fel cum ar face-o și Sidonie sau Pen, dacă le-ai întreba. Deși știi că ești mult prea discretă ca să faci așa ceva. Chiar că o să fii o excelentă soție de politician.

Nell scoase un geamăt gătit.

-Spuneți absurdități pline de cruzime.

-Ai impresia că te chinui ca să mă distrez, spuse Lady Harmsworth cu o părere de rău care suna sincer până și pentru urechile lui Nell. Îmi pare rău, domnișoară Trim. Făcu o pauză. La naiba, nu pot să am o conversație sinceră și caldă cu o femeie căreia îi spun „domnișoara Trim”. Pot să-ți spun „Eleanor“?

-Nu cred că ar fi potrivit, Excelența Voastră, îi răspunse Nell, apăsând ironic pe formula de adresare formală.

Lady Harmsworth zâmbi.

-Te rog să nu-mi spui că ești snoabă.

-Chiar deloc, îi răspunse Nell cu răceală.

O, Doamne, oare cum putuse s-o placă pe femeia asta?

-Ți-am mai spus că sunt fiica unui umil vicar.

-Sunteți o intelectuală faimoasă, izbucni Nell, sătulă s-o audă pe Lady Harmsworth prezentându-și cu modestie statutul social doar ca s-o facă să-i încredințeze secretele ei.

-Nu eram o intelectuală faimoasă atunci când l-am cunoscut pe Richard. Și o femeie intelectuală n-are parte de prea multă aprobare din partea societății, crede-mă. Majoritatea oamenilor văd căsătoria noastră ca pe o farsă. Eu sunt o intelectuală rigidă, iar el e frumosul de familie bună.

-Are niște maniere impecabile, spuse Nell.

Lady Harmsworth o luă din nou prin surprindere cu râsul ei.

-Da, cred că am meritat asta. Continuă, pe un ton mai domol: Cred că am vorbit mult prea brutal. Probabil că lui Richard i-ar fi rușine cu mine. Voiam doar să știi că nu ești prima femeie care s-a

îndrăgostit de un bărbat pe care l-a socotit mult peste nivelul ei. Dacă ai nevoie de vreun sfat, de ajutor sau de un umăr pe care să plângi, îți ofer prietenia mea.

Nell, care credea că obrazii n-ar fi putut să i se îmbujoreze mai tare, întâlni privirea lui Lady Harmsworth. Ce putea să spună? Să recunoască în clipa aceea că era amanta lui Leath ar fi făcut-o de răs mai mult decât faptul că lucrase ca servitoare.

Reuși să zâmbească strâmb și vorbi cu o căldură care, spre surpriza ei, îi veni în chip firesc:

– Te rog, aș fi onorată dacă mi-ai spune „Nell”.

Capitolul 32

– Acolo e.

De pe o alee lateralnică, Leath intră în trăsură închiriată. Înăuntru așteptau Sedgemoor, Hillbrook și Harmsworth, pregătiți de acțiune. Leath se bucura că reușise, măcar, s-o convingă pe Eleanor să-i aștepte la cel mai bun han din Maidenhead. Fusesse foarte puțin dispusă să asculte de el, însă îi explicase că ar fi fost distras de la luptă dacă ar fi trebuit să se gândească tot timpul la siguranța ei.

Le spuse tovarășilor săi:

– Sau, cel puțin, asta spune vizitiul. Că un bătauș chel și bine făcut stă la masa dintre cele două uși. Dacă nu e Greengrass, e altul care vrea să stea între două ieșiri.

– Urât ca păcatul, spuse Harmsworth.

– Dacă-i așa, atunci asta-i omul nostru, zise Leath.

– În sfârșit, nevăstuica a ieșit din vizuină, adăugă Hillbrook, cu o satisfacție sumbră.

– Ai crede că ar fi mai prevăzător atunci când își adună banii pătați de sânge și că n-ar risca să se arate la față.

Zâmbetul lui Leath fu la fel de rău prevestitor.

– În biletul pe care i l-am scris ca să-i dau întâlnire, i-am spus că vin să iau jurnalul înainte să-i dau banii sau că înțelegerea cade.

– Și nu te-a amenințat că o să-l publice?

– I-am spus că n-are decât. Ne întâlnim în termenii stabiliți de mine sau nu ne întâlnim deloc.

-Cred că te-ai pripit puțin, zise Harmsworth.

Leath tăgădui cu o mișcare a capului.

-Nu cred. Dacă publica jurnalul, nu l-aș mai fi plătit să-și țină gura. Și oricât de scandalos ar fi conținutul jurnalului, mă îndoiesc că vreun ziar ar fi putut să adune zece mii de guinee.

-Îmi scot pălăria în fața ta, Leath, spuse Sedgemoor. Ești un diavol calculat și rece.

-După anul care a trecut, încep să devin imun la scandaluri, îi răspunse Leath, sec.

-O, Doamne, oricum ești mult în urma nostru. Noi trei am băut scandal odată cu laptele de mamă.

Leath râse, ca apoi să se întoarcă la chestiunea pentru care se aflau acolo.

-Așadar, voi o să acoperiți ieșirile?

-Da, zise Sedgemoor. Noi trei și vizitiul ar trebui să fim mai mult decât de ajuns.

-Nu vă mișcați până când reușesc să pun mâna pe jurnal și mă vedeți ieșind din han. Orice scandal înăuntru ar putea să ducă la rănirea trecătorilor nevinovați. Odată ce suntem afară, îl înșfăcăm pe nenorocit cum putem.

Hillbrook le aruncă o privire celorlalți.

-Mult noroc, domnilor. Aveam de gând să-l distrug pe Greengrass încă de anul trecut.

Sedgemoor și Harmsworth păreau gata să comită o crimă. Leath nu se miră. Acum cunoștea toate detaliile ticăloșiilor comise de unchiul său împotriva lor, unealta lui fiind Greengrass, așa că era pregătit să recunoască că orice urmă de dușmănie pe care le-o purtase celor trei era neîntemeiată.

Ieși din caleașca hodorogită și se îndreptă către intrarea cârciu-mii Laughing Bullock. Vizitiul Brown venea la zece pași în urmă, înarmat și gata de luptă.

Leath împinse ușa și intră în crâșma înțesată de mușteriii de după-amiază. Se îmbrăcase dinadins modest, însă privirile care se întoarseră spre el îi arătară că încă nu părea să se potrivească locului.

Privi peste marea de capete și găsi pe dată un bărbat care se potrivea foarte bine cu descrierea lui Greengrass. În ciuda îmbulzelii, bărbatul stătea singur la o masă de patru persoane. Era limpede că bețivii își dăduseră seama că ar fi fost mai înțelept să-l lase în pace

pe muntele acela de om. Greengrass își ridică privirea, de parcă ar fi putut să simtă ochii lui Leath îndreptați asupra lui.

Urât ca păcatul, într-adevăr. Ochii lui mici, porcini, se umplură de plăcere și făcu un gest de întâmpinare exagerat, arătând către unul dintre scaunele goale de lângă el. În cealaltă mână ținea o halbă de bere.

– Dragul meu lord, ce drăguț din partea dumneavoastră că v-ați prezentat! Vocea lui aspră avea un accent de prin părțile Essexului.

Leath îl privi cu dispreț.

– Îmi dau seama că vrei să-ți savurezi victoria, Greengrass. Dar haide să terminăm cu afacerea asta.

Buzele lui Greengrass se arcuiră într-un rânjete urât.

– Lord Neville spunea mereu că ești unul dintre ăia care cred că rahatul lor nu pute.

– Încântător!

– Ia loc și trage o dușcă.

Leath își arcui sprâncenele cu dispreț și se așeză cu o nonșalanță menită să-i arate lui Greengrass că nu el avea pâinea și cuțitul. Ochii ticălosului se aprinseră atunci când văzură tolba de piele a lui Leath.

– Acolo-s banii?

– Da. Haide să sfârșim cu asta.

– Nu aici. Dacă își dă cineva seama ce e în tolba, o să avem parte de o răscoală.

– N-am încredere în tine dacă nu sunt și martori prin preajmă.

– Nu mergem departe, ne oprim pe aleea din spatele hanului, spuse Greengrass lingându-și buzele. Dar lasă-mă să arunc un ochi înainte de asta.

– Întâi îmi arăți jurnalul.

– N-ai încredere în mine?

– Poți să zici că sunt cinic.

Cu o încetineală enervantă, Greengrass băgă mâna în haina lui verde, care arăta surprinzător de bine, și scoase un caiet legat în piele.

– Uite-l.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Leath luă jurnalul cel mizerabil. Nu se îndoise nici o clipă de existența lui. După ce începu să se tocmească, Greengrass îi trimisese câteva pagini pline de mizerii. Și era exact soiul de poveste pe care unchiul lui ar fi parca acestea ar fi fost elemente ale unei colecții.

Greengrass i-l smulse din mână.

- Ei, ei, mai întâi trebuie să-mi arăți culoarea aurului tău.

Cu grijă, Leath deschise puțin geanta ca să-l lase pe Greengrass să arunce o privire la teancul de bancnote de zece lire. Acestea, de fapt, erau așezate deasupra unui morman de hârtie de ziar tăiată în bucăți.

- Hârtie?

Greengrass scui pă, dezgustat.

- Folosește-ți mintea, omule. N-aveam cum să ridic de la bancă și să plimb după mine mormanul ăla de monede.

- Banii de hârtie pot să fie urmăriți.

Leath răsă sec, apoi îl minți:

- Odată ce am jurnalul, poți să dispari cu banii și cu binecuvântarea mea. Crezi că mi-aș dori să mergi și să-ți arăți gingiile în fața unui judecător?

- Da, într-adevăr. Și mă gândesc că nu te aștepti să tac dacă te pune naiba și-mi tragi clapa.

- Dovedește-mi că ăsta e jurnalul.

- Ai cam mult tupeu pentru un tip a cărui reputație atârână de un fir de păr.

- În momentul ăsta, sunt la un pas să te dau dracului cu amenințările tale cu tot.

Greengrass rânji, fără să se lase păcălit.

- Cuvinte curajoase! Ești aici și ai și bănetul meu. Aș zice că ai face cam orice ca să-ți protejezi mărețul nume de familie.

- Arată-mi jurnalul, îi porunci, aspru, Leath.

După ce făcu o pauză ca pentru a-și arăta puterea, Greengrass deschise jurnalul și, ținându-l încă în mână, îl împinse către Leath. Lumina din cârciumă era chioară, probabil ca să-i împiedice pe clienți să-și vadă prea bine comenzile, însă Leath recunoscă de îndată sigiliul frumos al unchiului său și citi câteva cuvinte care nu puteau să fie folosite cu nici un preț în societatea civilizată.

Greengrass închise carnetul cu zgomot și îl trase înapoi către el.

- Mulțumit?

Leath îl ținuse de vorbă pe Greengrass cât de mult putuse, ca să le dea celorlalți timp să-și ocupe pozițiile. Vizitiul Brown stătea la bar, pregătit să-i acopere spatele.

- Da.

- Atunci, să mergem.

Greengrass dădu halba peste cap și ascunse jurnalul în haină. Pe toți dracii, Harmsworth și compania avuseseră dreptate atunci când spusese că ticălosul era enorm. Capul chel al lui Greengrass atingea tavanul. Leath îi făcea pe cei mai mulți dintre bărbați să pară niște pitici pe lângă el, însă acum se simțea ca un mușuroi pe lângă un munte. Greengrass arătă cu mâna, ironic, spre o ieșire pe care Leath n-o observase.

Pe când se opriă într-un coridor întunecat, băgă mâna în buzunar și mângâie pistolul pe care îl avea acolo. Spera din toată inima că ceilalți găsiseră și acea ieșire. Și mai spera că vizitiul văzuse că el și Greengrass nu ieșiseră pe nici una dintre ușile pe care ei le identificaseră. Brown avea ordin să-i raporteze lui Sedgemoor orice abatere de la plan.

Oricum, Leath era înarmat cu două pistoale și purta un cuțit în cizmă. Dacă Greengrass avea să-i facă necazuri, se simțea pregătit. Greengrass deschise o ușă micuță și se cocoșă ca să treacă prin ea. Leath se aplecă pentru a merge după el și imediat fu luat de gât.

– Scoate afurisiții ăia de bani!

Leath scoase pistolul.

– Nu-i nevoie de așa ceva. Cu mâna lui Greengrass strângându-l de gât, abia reuși să continue: Un schimb cinstit, iar apoi fiecare pe drumul lui.

– Ești prea ușor de păcălit, domnule, îi mârâi omul la ureche, neținând seama de pistol. Lord Neville zicea despre tine că ești cel mai mândru om din Anglia. Or, bărbații mândri nu cedează așa de ușor în fața șantajului. Trebuie să fie o șmecherie la mijloc.

Leath reuși să-și elibereze gâtul din strâmtoarea lui Greengrass. Își umplu plămânii cu aer și îndreptă pistolul către el.

– Vreau jurnalul.

Greengrass rânji disprețuitor.

– Nu ești în stare să omori cu sânge-rece un om.

– Poate că nu, însă te-aș ologi fără să clipesc, izbucni Leath, mișcându-se în așa fel încât să vadă capătul aleii.

Era pustie, fir-ar! Cum naiba de le scăpase ieșirea aceea? Cu o seară în urmă, împreună cu ceilalți, verificase minuțios cârciuma și tot ce era în preajma ei. Putea să jure că număraseră toate ușile și ferestrele.

– Doar îți puneam curajul la încercare, domnule.

Greengrass întinse mâna după jurnal. În spatele lui Leath se auzeau pași care fugeau pe coridor. Mâna lui Greengrass se opri.

O, Doamne, nu. Nu acum.
Era destul de limpede că Atotputernicul nu asculta. Vizitiul apă-
ru, trântind ușa.

- Domnule!

Greengrass înțepeni și înjură.

- Ticălosule!

Cu iuțea fulgerului, îl pocni pe Leath în cap. Durerea îi explodă
acestuia în țeastă. Se împletici și se izbi de peretele de cărămidă.
Brown îl prinse înainte să cadă la pământ, însă Leath nu prea sim-
țea nevoia să-i mulțumească neghiobului. După ce i se limpezi ve-
derea, Leath văzu că Greengrass îl amenința cu pistolul pe Brown.
O fi fost marchizul negru de supărare pe prostovan, dar nu voia să-l
vadă mort.

- Dă-mi banii, parșiv nenorocit!

- Aici!

Leath strigase ca să-i avertizeze pe ceilalți bărbați care păzeau
cârciuma. N-aveau cum să fie prea departe.

Strada rămase goală.

- Îl dovedesc eu, domnule, spuse Brown.

- Nu te mișca, idiotule, se rățoi Leath la vizitiu. O să te împuște.
Greengrass râse gros.

- Așa o să și fac dacă nu-mi dai tolba.

La naiba cu tot, se gândi Leath. În spațiul acela îngust n-avea cum
să-l nimerească pe Greengrass fără să riște să-l împuște pe Brown.

- Întâi îmi dai jurnalul.

- O, nu, nu, scumpule! Ai trișat. Asta înseamnă că nu capeți nici
un premiu.

- Cârciuma e înconjurată. N-ai cum să scapi, îi zise vizitiul.

- Taci, mai căpățână de cretă, mârâi Leath.

Greengrass miji din ochi până când rămaseră ca două ace
de gămălie pe fața lui masivă. Îl trase pe Brown mai aproape,
transformându-l într-un scut uman.

- Nu joci corect, domnule. Acum dă-mi banii, ca să plec în treaba mea.

- Și cum rămâne cu jurnalul?

Greengrass rânji, fiind convins că avantajul era de partea lui.

- Prețul a mai crescut cu încă zece mii. Și mă aștept să fii ceva mai
cinstit în afaceri, domnul meu.

Chiar atunci, se auzi un strigăt:

- Leath!

În sfârșit! Glasul acela, care se auzea de la capătul aleii, era al lui Harmsworth.

Greengrass se întoarse, cu fața schimonosită de ură.

– Ce naiba face și ticălosul ăla acolo?

– Renunță, Greengrass, îi spuse Leath cu glas răgușit. N-ai cum să scapi.

Greengrass armă pistolul.

– Încă n-am terminat.

– Domnule, aveți grijă!

Vizitiul se întoarse și se aruncă asupra lui Greengrass.

– Ai grijă, omule! strigă Leath la Brown pe când Harmsworth venea în fugă spre ei.

Se auzi o împușcătură, apoi un strigăt, apoi Leath îl văzu pe Brown sprijinit de zid, cu o mână pusă peste o pată roșie care îi apăruse pe cămașă.

– Să fiu al naibii!

Leath se aruncă înainte și îl pocni pe Greengrass în bărbie. Matahala se împletici și dădu înapoi, întinzând mâna ca să apuce pistolul încărcat. După o luptă scurtă și grea, arma se descărcă, fără să-l fi nimerit pe Greengrass.

Ticălosul se aplecă în față și puse mâna pe tolbă. Leath se luptă să țină de ea și să scoată, în același timp, cuțitul. Atunci își dădu seama că mâinile lui Greengrass erau prea ocupate ca să poată să apere jurnalul. Leath începu să tragă de haina verde ca să pună mâna pe jurnal. Strigă, victorios, atunci când reuși să-l ia.

– O, nu, nu, mârâi Greengrass.

– O, ba da, da, îi răspunse Leath, ferindu-se de încă un pumn. Harmsworth!

Slavă Domnului că Sir Richard nu era nici pe departe la fel de prost ca vizitiul lui Sedgemoor! Deși Leath aruncă jurnalul cu neîndemânare, Harmsworth îl prinse.

– Bună aruncare, bătrâne!

– Leath! Harmsworth!

Leath nu putea să vadă de Greengrass, însă auzi strigătul lui Sedgemoor.

– Aici!

– Chiar că ți-ai bătut joc de mine, porc mincinos, zise Greengrass, prinzându-l pe Leath de umăr ca într-o menghină. Halal bărbat de onoare!

-Acum ești doar un șobolan într-o capcană, mârâi Leath proptindu-se cu mâinile de zid ca să poată să se țină pe picioare.
-Nu prea cred!

Greengrass gemu și, cu un brânci violent, îl dădu pe Leath cu capul de zid, iar, în clipa în care țeasta lui atinse cărămida dură, marchizului i se întunecă vederea cu totul.

Se auzi sunetul unei împușcături. Leath deschise ochii. Silueta enormă a lui Greengrass dispăru înăuntrul cârciumii. Sedgemoor alergă pe urmele lui. Leath încercă să se ia după ei, însă nu mai fu în stare.

-Leath?

Foarte vag, recunoscu fața îngrijorată a lui Hillbrook aplecată asupra lui. Își duse o mână la țeasta care îi pulsa și se chinui să înceapă să gândească.

-Cum se simte Brown?

-O să supraviețuiască.

Hillbrook îi aruncă o privire vizitiului.

-Se pare că glonțul n-a nimerit nici un organ vital. Nu că m-aș pricepe cine știe ce.

-Prostul naibii merită să sufere, zise Leath, care începea să-și amintească desfășurarea dezastruoasă a evenimentelor.

Un nou geamăt îl făcu pe Leath să devină și mai conștient, deși se gândise destul de serios să tragă chiar el în vizitiu atunci când dăduse năvală și stricase totul. Murmurul unor voci îl făcu să-și dea seama că Harmsworth îl îngrijea acum pe Brown.

-Greengrass a fugit cu banii, spuse el cu glas tremurând, sprijinindu-se cu spatele de zid.

-Sunt doar cincizeci de lire.

-Zise cel mai bogat om din Europa!

Leath se chinui să se ridice în picioare, însă Hillbrook îi puse o mână pe umăr.

-Stai pe loc până când începi să vezi ca lumea. Ai pus mâna pe jurnal.

-Chiar așa?

Hillbrook zâmbi și arătă cu degetul către Harmsworth.

-Uite.

Mișcându-și capul cu grijă, Leath văzu carnetul în mâinile lui Sir Richard. În ciuda durerii și a furiei, simți o fărâma de mulțumire.

-Am pus mâna pe el, nu?
Zâmbetul lui Hillbrook se lăți.

– Da, ai făcut o treabă bună.

– A scăpat, nemernicul, anunță Sedgemoor, aflat la dreapta lui Leath. În cârciumă e o cramă care are un tunel ce duce până la râu.

– Probabil că de-aia a și ales locul asta, spuse Harmsworth. Am mai făcut eu greșeala să-l subestimez pe nemernic.

– Nu-i nimic, zise Leath cu o voce care îi suna prea groasă în urechi. Fără jurnal, nu prea mai are o sabie de ținut deasupra capetelor noastre.

Hillbrook îl ajută să se ridice în picioare.

– Haide să te ducem înapoi la domnișoara Trim.

Leath se împletici, blestemându-și neîndemânarea. Acceptă cu recunoștință umărul lui Hillbrook sub brațul lui.

– N-o să fie prea impresionată că l-am lăsat pe netrebnic să fugă.

– Nu cred c-o să-i mai pese, atunci când o să-l vadă pe eroul ei rănit că se întoarce.

Dintr-un motiv oarecare, descrierea i se păru foarte amuzantă lui Leath, care începu să râdă. Cel puțin până când stomacul lui începu să protesteze. Erou rănit, într-adevăr.

– Cred că ar trebui să te vadă un doctor.

Eleanor se ridică de pe scaunul din fața mesei la care era așezată. Erau în salonul privat al lui Leath de la Royal Swan, cel mai bun han din Maidenhead. Ceva mai devreme, luaseră masa toți cinci, ca să sărbătorească recuperarea jurnalului. Lui Leath îi zvâcnea capul de durere, însă reuși să dea gata un pahar de șampanie. Ceilalți bărbați reușiră să compenseze abstenența lui, golind pahare în toasturi nebunești.

Eleanor fusese rezervată, însă era cu neputință să rămâi tăcut și prost dispus în prezența lui Richard Harmsworth, așa că ea se alăturase destul de repede petrecerii. Leath zâmbi văzând-o cât de ușor se încadra în așa companie selectă. Mai multă muniție pentru campania lui de a o lua de nevastă. Abia aștepta s-o ceară din nou. Bănuia că ea ghicise deja. După ce-și revenise din șocul pe care îl avusese la vederea rănilor lui, începuse să se poarte rezervat cu el.

Nell era recunoscătoare pentru felul în care cei trei bărbați o făceau să se simtă bine-venită. Mai mult decât atât, prețuia faptul că, între timp, fiecare dintre ei găsisese o scuză ca să plece din salon. Acum se apropie de el, cu ochii ei frumoși plini de îngrijorare.

Era o noapte rece, iar ea părea atât de caldă și de îmbietoare. În rochia ei cenușie, simplă, arăta mai mult ca domnișoara Trim decât ca acea creatură magnifică, îmbrăcată în mătase, pe care Leath o întâlnise la Fentonwyck. O dorise pe femeia aceea până la limita nebuniei, însă în Eleanor de acum era ceva familiar, cald și încântător. Ea îl mângâie pe ceafă cu blândețe. Până și acea atingere delicată îl făcu să se aprindă.

Îi sărută părul negru atât de ușor, încât el abia simți atingerea. Numai că inima lui solitară tânjea după atingerea ei la fel cum un om care murea de sete tânjea după un râu.

Cu blândețe, ea îi luă obrazul în palmă și-i privi fața. Își odihni cealaltă mână pe umărul lui și îl privi cu o luare-aminte care îi făcea oasele să se topească de dorință. Îi sărută vânătaia de pe față cu o atingere ușoară, ca de aripă de fluture.

– Mă tem pentru tine, James. Ești plin de cicatrici și de vânătăi.

El zâmbi. Îi spusese „James” pentru prima oară în toată seara. Îi ridică mâna și și-o duse la față.

– Cine are nevoie de un doctor atunci când o am pe domnișoara Trim? Rămâi cu mine în seara asta?

Cu gândul la reputația ei, îi închiriasse o cameră separată, deși se asigurase că aceasta era peste drum de a lui. Un bărbat trebuia să sperie, până la urmă.

Ea îl privi în ochi, iar el crezu, pentru o clipă, că ea avea să spună „da”, însă o văzu clătinând din cap.

– Nu.

Leath încercă să se consoleze auzind din gura ei cât de rău îi părea pentru că-l refuzase.

– Ești sigură?

– Nu mă mai ispiti.

Îl sărută pe gură. Parfumul ei îl învălui. Proaspăt. Cu aromă de lămâie. Cu aromă de Eleanor. El își desfăcu buzele ca să dea pasiune sărutului, însă ea se retrase.

– Îmi închipui că te doare capul ca naiba.

– Am alte părți ale corpului care mă dor mai rău, se plânse el.

Ea zâmbi.

– O să supraviețuiești.

– Frumusețe crudă ce ești!

Ea se întoarse și-și puse palma peste jurnal.

– Așadar, asta e carnetul care a stârnit toată nebunia.

Zâmbetul lui păli.

– Nu, porcul meu de unchi e cel care a stârnit toată nebunia.

– Ai citit?

– Nu.

Leath încercă să nu-și arate dezgustul pe care i-l provocase puținul pe care reușise să-l citească. Pagini întregi în care, într-un stil banal și obscen, unchiul său își manifesta disprețul nesfârșit față de amantele lui. Leath se simțise scârbit și foarte întristat.

– Vrei să citești ca să vezi ce a scris despre sora ta?

Ochii ei se umplură de tristețe.

– Nu. Cred că Dorothy a plătit un preț greu pentru nesăbuiința ei. A fost o nevinovată de care s-a profitat. N-am nevoie să aflu mai multe. Ce ai de gând să faci cu jurnalul?

– Aș vrea să-l ard, ca să nu mai poată să facă rău nimănui.

Leath privi lung carnetul pe care îl ținea în mână.

– Însă e unica mărturie pe care o avem despre păcatele unchiului meu. O să trebuiască să le dau de urmă tuturor acestor femei și să mă asigur că sunt bine. Mă gândesc că numai cele mai curajoase sau cele mai desperate dintre ele mi-au scris.

Eleanor se uită la el cu un licăr în privire.

– Ești un om bun, James.

Lauda îi încălzi inima, mai ales dacă se gândea la bănuielile ei din trecut.

– Mă bucur enorm că asta crezi.

– Mă îngrijorează faptul că Greengrass e încă liber, spuse ea cu glas tremurător. Până acum trebuie să-și fi dat seama că tolba era plină cu tăieturi de ziar.

– O să se dea la fund pe undeva, pe aproape. O să punem mâna pe el.

Leath se ridică în capul oaselor și-și deschise brațele.

– Vino aici.

Ea rămase nemișcată.

– Ți-am spus că nu rămân în noaptea asta.

– Știu. Dar asta nu înseamnă că trebuie să stai atât de departe de mine.

Pe fața ei apărură o expresie drăgăstoasă, care îi făcu lui Leath inima să tresară. Era disperat să vadă și cel mai mic semn că ea simțea pentru el și altceva în afară de dorință trupească.

– E doar un metru între noi.

- Prea departe.
- Ai luat parte la o bătaie. Ești plin de vânătăi.
- Poți să mă dezbraci, ca să-ți faci o idee mai clară.
- James!
- Te rog.

Ea oftă.

El așteaptă să se țină de cuvânt și să plece, însă ea străbătu mica distanță dintre ei și i se ghemui în poală. Avea dreptate. Era plin de vânătăi. Însă cu Eleanor în brațele lui, puțin îi păsa. O strânse și mai tare în brațe atunci când simți că-și așeza capul pe umărul lui cu o încredere pe care el trebuia s-o prețuiască. Cu numai patru zile înainte, îl ura de moarte.

- Am fost îngrozită atunci când ai plecat ca să te întâlnești cu bărbatul ăla.

Scurta ei mărturisire îi făcu sufletul să freamăte de emoție.

O sărută pe frunte. Avea părul strâns într-o coadă lejeră. Îl mâncau degetele s-o desfacă, dar n-avea nevoie de mai multă tortură.

- Ți-ai ascuns sentimentele destul de bine.

- Oare? îl întrebă ea.

El râse scurt.

- Nu.

Se trase și mai aproape de el.

- Am stat cu sufletul la gură până când te-ai întors.

- Sărută-mă, îi șopti.

Ea îi luă capul în mâini. Lumina din ochii ei făcu să-și închipuie că-l iubea. Îl trase către ea până când buzele li se întâlniră. Sărutul dură destul de mult încât să-i transforme sângele în miere.

Ea îi mușcă ușor buza de jos și-i sărută apăsător obrazul. După ce se opri, el scoase un geamăt adânc. Tachinarea ei îl provoca. Nu mai fusese singur undeva cu Eleanor din seara explozivă pe care o petrecuseră împreună în biblioteca lui Sedgemoor. În timpul călătoriei către sud, stătuseră la Northampton, apoi petrecuseră o noapte la Rothermere House, vila luxoasă a lui Sedgemoor din Grosvenor Square.

Leath o așeză în așa fel încât să poată să-i atingă mai bine buzele. Mâna ei îi trăsă o cărare pe piept, însă atmosfera rămase mai degrabă dulce, decât încărcată.

- Sărută-mă așa cum trebuie, murmură el.

- Poți să suporti?

El râse și o împinse cu șoldul. Se așteptă că ea să se ridice, însă o văzu cum se trăgea mai aproape.

– Mă chinui, îi spuse.

– Puțin. Ca să ți-o plătesc pentru că m-ai speriat. Făcu o pauză. Ca să te pedepsesc pentru că ești rănit.

Dulceața se schimbă în căldură, iar el gemu.

– Eleanor...

O sărută adânc și, în clipa în care își ridică privirea, ea era lipită de el. Rochia îi era descheiată, așa că mâna lui îi mângâie sânul.

– Ești primejdios, îngăimă ea, împingându-l și sărutându-i pieptul chiar în locul în care inima lui bătea pe ritmul numelui ei.

El îi sărută pielea mătăsoasă de deasupra sfârcului.

– Rămâi cu mine în noaptea asta. Nimeni nu trebuie să afle.

– Ba da, ei o să știe, îi răspunse ea, deși se arcui mai aproape de el.

Neputând să ignore mișcarea ei de încurajare, buzele lui îi înconjură sfârcul. Ea gemu și îl prinse de umeri cu mai multă putere.

– Am putea să facem dragoste acum, îi spuse, tulburat. Apoi poți să te întorci în camera ta și nimeni n-o să-și dea seama de nimic.

– Urâsc ideea ca alți oameni să vorbească despre noi și să se gândească la ce anume facem. Nu sunt o amantă prea grozavă, nu?

El rosti cuvintele pe care își jurase să nu le spună până când chestiunea legată de Greengrass n-avea să fie rezolvată. Cuvintele care aveau să dea naibii toată intimitatea aceea caldă:

– Nu, dar în schimb ai fi o soție nemaipomenită.

Capitolul 33

– Iar începi?

Nell se dădu la o parte. Își puse mâinile în șolduri și se uită, încruntată, la James. Din nefericire, se părea că lordul era la fel de încăpățânat ca și ea. Spuse, mișcându-și bărbia cu un aer războinic:

– Eleanor, vrei să te căsătorești cu mine?

– Nu.

Se întoarse cu spatele, făcându-i-se dintr-odată dor de foșnetul scos de fustele rochiei luxoase pe care i-o împrumutase Lady Hillbrook. Fustele înguste ale rochiei ei cenușii nu-i dădeau același

aer de măreție – probabil, un semn de avertizare asupra primejdiei de a crede că și ea aparținea lumii lui James. Că prietenii lui bogați, inteligenți și aristocrați ar fi acceptat-o. Că ar fi o pereche potrivită pentru Leath, care era un bărbat cu adevărat remarcabil.

– Asta e tot ce ai de spus?

Se întoarse cu fața și văzu că el se ridicase în picioare. Își odihnea mâna pe spatele scaunului pe care, cu câteva momente înainte, trăiseră o clipă în care ea se sprijinise de el de parcă i-ar fi fost liman într-o lume bântuită de furtuni.

Da, el rămânea limanul ei într-o lume bântuită de furtuni. Numai că ea nu putea să spună asta niciodată în public. Nu fără să-i facă rău. Își îndreptă spatele și se pregăti să-și transforme visurile cele mai dragi în praf și pulbere.

– Dacă te căsătorești cu mine, n-o să devii niciodată prim-ministru.

– Mă doare undeva dacă nu devin prim-ministru. Prefer să te am pe tine.

Limbajul lui o șocă și făcu un pas în spate, dar apoi își aminti că trebuia să rămână fermă pe poziții.

– Poți să mă ai. Ca amantă.

– Vreau mai mult.

– Nu există „mai mult”. Dorința trebuie să fie de ajuns.

Se întoarse către oglindă ca să-și netezească părul. Fața care o privea de acolo era trandafirie din pricina săruturilor, însă în ochi i se citea teama. Leath se văzu și pe el, reflectat în spatele ei. Fața plină de vânătaii îi era luminată de o nesfârșită afecțiune.

– Între noi e mai mult decât dorință, și știi asta.

Inima ei era plină de iubire. Atunci când îi zâmbea așa, era irezistibil.

– Oprește-te, îi spuse, întorcându-se cu fața la el.

Leath încă zâmbea. Cât ar fi vrut să nu-i mai zâmbească!

– Să mă opresc din a te dori? Niciodată.

Privirea lui i se plimbă pe trup. Fără s-o atingă, reuși să-i trezească la viață fiecare centimetru din corp. Simți căldura mocnind în tot corpul și sângele devenind fierbinte și gros. Stomacul i se strânse de dorință. Se mută de pe un picior pe altul, ca să elibereze greutatea pe care o simțea între picioare. El văzu asta. Zâmbetul i se lăți și începu să semene cu cel al unui lup. Ea simți că roșea gândindu-se la ce putea să-i treacă lui prin minte.

– Dorința fizică nu e o bază sănătoasă pentru căsătorie.

– E un început bun, îi răspunse el, răbdător.
– Te temi că, în calitate de amantă, aş fi prea şovăitoare şi cuviincioasă.

Ochii lui sclipiră, amuzaţi.

– În seara asta nu cred că ar merge prea bine.

Ea îndrăzni să facă un pas spre el.

– Am nevoie de puţin timp ca să mă obişnuiesc cu ideea locului meu în patul tău.

Se priveau faţă în faţă, ca duşmanii. Ea nu ştia dacă trebuia să fugă sau să rămână şi să se agaţe de el. Leath o prinse de mână, iar ea sări ca arsă.

– Nu dezbat locul tău la mine în pat, îi spuse el.

Degetul lui îi mângâie palma, făcându-i inima să urce în gât.

– Nu poţi să dai cu piciorul planurilor pe care le-ai făcut o viaţă întreagă.

James o trase aproape de el, pe o băncuţă de stejar înnegrită de vreme, lângă foc.

– M-am schimbat de când te-am cunoscut.

– Da, zilele astea eşti tot mai puţin convins că ai dreptate tot timpul.

– Vai, îi răspunse el pe un ton prietenos, lăsându-şi mâna pe spatele băncuţei.

Probabil că arătau ca doi îndrăgostiţi, nu ca un nobil şi o fată de origine umilă pe care el o ademenise într-o legătură clandestină.

– Am dreptate să vreau să te fac soţia mea.

– Ba nu, n-ai.

– Şi, desigur, tu nu crezi niciodată că ai dreptate, îi zise el, ironic, jucându-se cu şuviţele care îi scăpaseră din coadă.

– Nu vrei să ştii cum m-am schimbat de când te-am întâlnit?

– Nu cred, îi răspunse ea, continuând să se uite ȳintă la foc.

– Eşti o laşă.

– Bineînţeles.

O trase uşor de păr, până când se întoarse cu faţa către el.

– Atunci când aliaţii mei politici mi-au recomandat să ocolesc Londra până când numele meu de familie avea să miroasă ceva mai bine, am crezut, pentru un moment, că fusesem alungat în bolgia cea mai de jos a iadului. Am fost mereu pasionat de culisele puterii. Acum rămăsesem fără alte perspective în afară de vite, recolte şi mers devreme la culcare.

Ea îl lăsă să vorbească. Nu era proastă. Știa că exista un „dar” în toată povestea.

Vocea lui deveni mai joasă, până când tonul de bariton ajunsese să-i mângâie pielea ca mătasea.

– În schimb, am întâlnit o femeie care mi s-a băgat în suflet și care nu vrea să plece de acolo, oricât de des mi-aș spune că nu sunt eu omul care să hărțuiască servitorii.

Ea nu putu să nu zâmbească.

– Pe servitoarea asta, în mod special, ai reușit s-o hărțuiești destul de mult.

El nu-i întoarse zâmbetul.

– Și, deși am fost mereu un latifundiar harnic, moșia mea a trecut întotdeauna a doua după ambițiile mele politice.

Făcu o pauză.

– Apoi mi-am dat seama că să trăiesc la Alloway Chase, să-mi administrez pământurile, să mă ciondănesc cu femeia asta interesantă – au fost lucruri care mi-au dat de o mie de ori mai multă satisfacție decât orice altceva aș fi făcut înainte.

– Ai stat acasă numai câteva luni, îi răspunse ea, înțepată.

Îi era greu să își țină zidurile de apărare în picioare, când tocmai îl auzise spunând tot ce tânjea ea să audă.

El se încruntă.

– Nu sunt un om ușor influențabil.

– Tocmai de aceea știu că ambițiile tale politice nu sunt moarte. Capul sus, James. N-o să rămâi afară, în frig, pentru totdeauna. Ești prea bun pentru așa ceva.

– Foarte drăguț din partea ta să spui asta.

Ea făcu un gest de respingere și-i spuse:

– Asta-i adevărul.

– Săptămânile petrecute la Alloway Chase mi-au oferit atât de multe.

El nu-i mai ciufuli părul, ci trecu la mângâierea cefei. Ea se simți inundată de valuri de plăcere.

– Mă bucur, zise, mișcată.

Ori de câte ori o atingeai, îi venea foarte greu să mai gândească.

– Iar unul dintre cele mai mari daruri, în afară de a te fi cunoscut pe tine, e că am reușit să înțeleg că mi-am devotat întreaga viață urmării visului tatălui meu, nu a visului meu.

Fără să-i vină să creadă ce auzea, ea se eliberă de mângâierile lui.

– Asta nu-i adevărat.

El oftă.

– Am treizeci și doi de ani, iar prima hotărâre din viața mea, pe care am luat-o fără influența altora a fost să te cer de nevastă.

Ea ar fi vrut să-i spună că, dacă asta era rezultatul gândirii lui independente, probabil că ar fi fost mai bine să se întoarcă la obiceiul de a cere sfatul altora. Însă nu voia să fie atât de rea, mai ales că-și dădea seama de sinceritatea spuselor lui.

– Știu că tu crezi ce spui, îi spuse ea cu blândețe.

El se încruntă.

– Aș vrea să înțelegi și tu că e adevărat.

– Ei bine, nu înțeleg. Dacă mă căsătoresc cu tine, o să te fac de râsul lumii. Se îndepărtă de el și adăugă: Iar atracția nu durează la infinit.

– De unde știi?

Nell râse fără veselie.

– De la toate fetele acelea din jurnalul unchiului tău.

– Nu poți să compari ceea ce există între noi cu ticăloșiile egoiste ale unchiului meu.

Știa că fusese nedreaptă cu James. Și că-l rănise. Apoi își aminti că o căsătorie între ei l-ar fi rănit mult mai mult decât refuzul ei de acum. Cu toate astea, își înmuie vocea.

– Îmi pare rău, James. Orice ai spune, nu cred că în spatele propunerii tale există altceva în afară de atracție, vinovăție pentru că m-ai dezonorat și o pasiune trecătoare pentru o țărâncuță.

Ea îl văzu întunecându-se de mânie, sărind în picioare și ținându-l cu privirea. În alte vremuri, s-ar fi temut. Era mare și puternic, iar furia lui schimba aerul dintr-o încăpere.

Poate că și ea se schimbase. Se ridică, liniștită, și îl privi drept în ochii lui cenușii, strălucitori.

– Și cum rămâne cu iubirea, Eleanor? Unde se încadrează iubirea în lista asta a ta de motive de respingere?

„Iubire”. Cuvințelul acela o făcu să dea un pas înapoi.

– Iubire?

El o domina cu înălțimea lui de parcă ar fi fost o stâncă.

– Te iubesc.

Declarația lui de iubire suna ca un blestem. Dacă i-ar fi făcut o mărturisire plângăcioasă, poate că s-ar fi îndoit de el, însă tonul lui milităros reuși s-o convingă. Totuși, încercă să tăgăduiască.

– Nu.

El o prinse de braț.

-Ba da, Eleanor. Un „da” răsunător.

-Dar îți sunt menajeră, protestă ea cu voce slabă.

-Taci.

O sărută cu o tandrețe fără limite. Ea se feri.

-Oprește-te.

O prinse de umeri și o țintui cu o privire atât de hotărâtă, încât o făcu să vrea să țipe.

-Eleanor, te iubesc și aș vrea să te iau de soție. Vrei să te căsătorești cu mine?

Mintea ei se umplu de imaginea a ce putea să se întâmple dacă îi mărturisea iubirea ei și consimțea la cererea în căsătorie. Fericire. Un loc meritat în patul lui. Copii legitimi. James lângă ea pentru tot restul vieții. Apoi celelalte gânduri, cele întunecate. Bărbați și femei care odinioară îl respectaseră și care ar fi strâmbat din nas la auzul numelui lui. James văzând tot felul de candidați nedemni care să urce pe scara politică în locul lui. James plictisit și nefericit din cauza alegerii făcute, încercând să ascundă asta în fiecare zi a vieții lui, pentru că era un om bun. Nell nu putea să-i facă asta. Nu putea să-și facă asta nici sieși.

Declarația lui de dragoste îi hrăni inima flămândă, însă nu putea să-i facă rău. Dacă se căsătorea cu el, urma să-i facă rău, cu siguranță. Își îndreptă umerii și reuși să îngăime cele mai dureroase cuvinte pe care le spusese vreodată:

-Nu, domnule, nu vreau.

Durerea de a-l fi refuzat se însuti atunci când îi văzu reacția. Surpriză - crezuse că o convinsese de data asta. Dezamăgire amară. Tulburare. Măinile lui i se încleștară pe umeri.

-Te iubesc, Eleanor.

-Nu mai spune asta, îi răspunse ea pe un ton aspru, eliberându-se din îmbrățișarea lui și încercând să nu plângă.

Declarația lui ar fi trebuit să fie un moment de încununare. În schimb, amenința s-o zdrobească.

-Cred că aș putea să te fac să mă iubești, stăruie el.

Ea nu putea să îndure uimirea și durerea din vocea lui. Îi spuse:

-Nu poți să faci pe cineva să te iubească.

-N-o să mă opresc din a te cere.

O, Doamne, putea fi mai rău de-atât?

-Ba trebuie să te oprești.

– Nu.

O împinsese prea departe, așa că-i zise:

– Atunci, nu pot să-ți mai fiu amantă.

El se împletici de parcă primise o lovitură în piept.

– Poftim?

– Nu vreau să te părăsesc. Era mirată de siguranța din glasul ei. Însă pretențiile tale sunt imposibile.

El o salută cu un gest ironic, care ei îi frânse inima.

– Scuzele mele.

Îl văzu cum se retrăgea, cum încerca să se protejeze, zbatându-se să-și salveze măcar o umbră de mândrie. Ea înțelegea mândria. Poate că o fi fost fiica unui soldat sărac, însă spiritul ei era greu de înfrânt. Era un alt lucru pe care ea și James îl aveau în comun.

El nu putu, oricât de mult ar fi încercat, să ascundă cât de tare îl loviseră în suflet vorbele ei. Văzându-l cât de mult suferea, ea aproape că se răzgândi. Cuvintele „Te iubesc, James” îi veniră pe buze, însă le alungă cu sălbăticie de acolo și-și înfipse dinții în buza de jos. Dacă recunoștea că-l iubea, el câștiga. Îi cunoștea destul de bine tenacitatea ca să înțeleagă asta.

Iar acea victorie avea să-i aducă pierderea tuturor lucrurilor pentru care muncise.

– Îmi pare rău că te-am rănit, îi spuse ea, știind cât de nepotrivit îi sunau vorbele.

– O să supraviețuiesc, îi răspunse el, întunecat.

Ea își mușcă din nou buza, dar acea durere nici nu putea să se compare cu durerea pe care o simțea în inimă.

– Sper că o să poți să mă ierți.

De sub genele lui lungi, James o privea ca pe un dușman.

– Ai scăpat destul de ușor până acum cu toate păcatele tale. La urma urmei, ai mințit încă de la început, ai crezut ce a fost mai rău despre mine, în ciuda tuturor dovezilor, și m-ai dat pe mâna unui bărbat despre care credeai că mi-a pregătit distrugerea.

Ea își ridică bărbia, dorindu-și să fi fost furioasă. Furia ar fi fost mai ușor de îndurat decât tristețea pe care o simțea.

– Da, mi le-ai înșirat pe toate, dar tu nu ești supărat din pricina lor.

– O să te fac să te căsătorești cu mine.

O trase spre el și o sărută cu pasiune, continuând astfel cearta, fără cuvinte. Spre disperarea lui Nell, trupul ei răspunse înaintea minții, topindu-se.

– Oprește-te, îi spuse ea. Pentru mila Domnului, oprește-te.

Preț de o clipă foarte lungă, se întrebă dacă el o auzise. Iar dacă o auzise, oare avea să facă ce-i cerea? James îi dădu drumul, cu un gemăt aspru:

-Nu pot să fac asta.

Supărarea cruntă din vocea lui îi făcu stomacul să se strângă lui Nell. Cu un suspin pe care încercă să-l ascundă, se agăță de gâtul lui și îl lăsă pe bărbatul acela puternic și magnific să se odihnească în îmbrățișarea ei. Răsufierea lui chinuită se liniști, iar strânsoarea disperată a mâinii slăbi încetul cu încetul. În cele din urmă, se desprinse de ea și o privi cu ochii lui cenușii, acum lipsiți de viață.

-Îmi pare rău, Eleanor.

-Nu, mie îmi pare rău, șopti ea coborându-și privirea, fiindcă nu putea să dea ochii cu el.

Dacă rămânea acolo, avea să sfârșească din nou în patul lui. Simțindu-se așa cum se simțea acum, slabă, plină de dorință, dornică să facă orice ca să-i aline durerea, s-ar fi predat. Iar acea capitulare mică ar fi dus fără doar și poate la capitularea cea mare, aceea de a accepta să-i devină soție.

Cu o mână tremurătoare, îi făcu semn să stea departe de ea, iar apoi se retrase către ușă.

-Trebuie să plec.

-Eleanor...

Se întoarse cu spatele. Dacă începea să plângă, urma să-i folosească lacrimile împotriva ei.

-Te rog, lasă-mă în pace în seara asta. Te rog.

Se zbătu pentru o gură de aer, de parcă n-ar mai fi putut respira de câteva ore.

Fără să-i aștepte răspunsul, puse mâna pe clanță și se împletici în coridor. Se sprijini de perete, chinuindu-se să-și oprească lacrimile.

James îi împărtășea iubirea și simțea că inima ei nu mai putea să îndure.

Ceasul de jos bătu ora unu. Hanul era tăcut. Cel mai bun hotel din Maidenhead nu încuraja zarva de noapte.

Nell nu putea să se întoarcă la ea în cameră. Dacă James se hotărâse s-o urmărească, acolo ar fi căutat-o. Iar în acel moment, orice atingere a lui ar fi dus-o drept la pierzanie. Hanul avea o grădiniță pe care ea o descoperise în cursul zilei, pe când aștepta vești despre ambuscadă.

Poate că aerul proaspăt și puțină singurătate i-ar fi priment gândurile și ar fi oprit-o să mai vrea s-o înghită pământul pentru că rănise un om bun.

Greengrass se împletici, printre umbre, către grădina hanului Royal Swan. Era o noapte rece de crăpau pietrele, iar el își strângea haina în jurul trupului, deși te-ai fi așteptat ca un bărbat de statura lui să fie mai protejat împotriva frigului.

Cine ar fi crezut că lordul Leath s-ar fi dovedit a fi un ticălos aproape la fel de perfid ca răposatul lui unchi? Acum Greengrass rămăsese fără jurnalul ce se dovedise a fi o sursă foarte bună de venit. Se îmbogățise cu niște amărâte de cincizeci de lire și cu un sac plin cu hârtie. Cineva trebuia să-i plătească pentru situația asta nenorocită. Fiecare cent ce i se datora.

Ar fi fost mai sigur să încerce să se retragă la căsuța lui din Hampton Wyck, însă, după brambureala de pe alee, încă era mânios. Îi fusese ușor să le dea de urmă lui Leath și celorlalți bufoni până la Royal Swan. Unde altundeva ar fi putut să tragă niște încrezuți ca ei?

De când reușise să scape fugind prin tunel, fusese cu ochii pe han. I-ar fi fost mai ușor să-și pândească prada dinăuntrul hanului, însă nici măcar el nu era atât de îndrăzneț. Reușise totuși să afle destul de multe despre Leath și acoliții lui. Inclusiv faptul că veniseră însoțiți de o femeie. Dăduse bacșiș unei fete care curăța în camere și aceasta îi povestise despre bogătanii și târfa lor.

Femeia își avea propria cameră și se îmbrăca de parcă era călugărită. Asta nu îl păcălea pe Greengrass. O femeie călătorind singură cu o trupă de bărbați era, în cel mai bun caz, amanta unuia dintre ei, iar în cel mai rău – o prostituată adusă ca să-i amuze pe toți. După ce lucrase pentru lordul Neville, se cam lămurise cum stătea treaba cu năzdrăvăniile celor din lumea bună.

Femeia era prima lui țintă. Poate că Leath nu s-ar fi dat înapoi de la a înșela un bărbat sărac, dar ar fi șovăit să lase o femeie pe mâinile unui ticălos?

Greengrass o plătise pe camerista cea amabilă să-l lase să intre folosind scările servitorilor. Se uitase la târfă pe când lua masa împreună cu amanții ei. Arăta bine. Bărbații puternici își permiteau să plătească pentru frumusețe. Iar aerul ăla nevinovat costa întotdeauna mult.

Da, își dădea seama de ce un ticălos înfumurat ca Leath ar fi vrut s-o tăvălească.

Problema lui Greengrass era cum să pună mâna pe ea. Dacă dormea singură, putea să intre cu forța în han și s-o răpească. Însă erau

sanse mari că măcar unul dintre ticăloșii ăia norocoși să împartă patul cu ea.

O rugase pe cameristă s-o urmărească. Asta nu-l costase nimic altceva decât o tăvăleală la iuțeală lângă zidul grajdului.

Femeia era banală, avea un ochi care îi fugea și nu era prietenă cu apa și săpunul, însă Greengrass nu era pretențios. Pe când își dădu drumul în ea, se trezi că se gândea la blonda cea frumoasă. Erau niște prăpădiți cei din neamul Fairbrother, dar, la naiba, aveau gusturi bune.

De parcă diavolul însuși i-ar fi ascultat gândurile, ușa hanului se deschise – la Royal Swan nu scârțâiau balamalele – și o siluetă suplă ieși în grădina împrejmuită. Nevenindu-i să creadă ce noroc avea, Greengrass rămase ascuns, în timp ce fata se plimba în lumina lunii. Păr blond. O rochie pe care el n-ar fi folosit-o nici ca pe o cârpă cu care să spele vasele. Grațioasă. Greengrass zâmbi larg, triumfător, și fredonă încet, plin de nerăbdare.

Capitolul 34

Frigul o făcu pe Nell să tremure, însă nu putea să intre înapoi în han și să dea ochii cu James. Trebuia să aștepte măcar până când s-ar fi simțit îndeajuns de puternică încât să-i facă față. Ștergându-și de zor lacrimile, păși pe iarba luminată de lună.

Oare era în stare să-și ducă ultimatumul la bun sfârșit? Cum puteau să rămână împreună dacă el continua să stăruie cu ideea aceea ridicolă de a o lua de nevastă? Ea se ferea de mai mult decât de o ceartă cu el. Se cunoștea pe sine îndeajuns de bine încât să știe că, într-o bună zi, el avea să găsească vorbele potrivite ca s-o convingă. Iar ea nu putea să-i facă asta.

Un zgomot în tufișurile din spatele ei îi întrerupse șirul zbuciumat al gândurilor. Se trase un pas în spate, apoi oftă, ușurată, vămat al gândurilor. Se trase un pas în spate, apoi oftă, ușurată, văzând o siluetă întunecată care își croia drum printre umbre. În seara asta, pisica hanului plecase la vânatoare.

Pisica se opri și o scrută pe Nell fără să clipească. Nell se aplecă și, cu degetele împreunate, scoase sunete de încurajare, chemând animalul. Însă pisica își ridică, plină de dispreț, coada, iar apoi dispăru în tufișuri.

Nell se ridică și scoase un oftat. Se simțea atât de tristă, încât o durea până și gestul de respingere al pisicii.

Alt foșnet. Pesemne că pisica avea companie în plimbările ei nocturne. Pentru ea, grădina însemna un bun teren de vânătoare. Ca tot restul hanului, era destul de bine îngrijită, dar plină de cotloane ascunse. Un nor acoperi luna, iar grădina fermecată se întunecă.

Nell își puse mâinile în jurul ei. Undeva, în stânga, se rupse o crenguță. Nell își simți toți nervii încordați. Zgomotul acela nu venea de la o pisică. Cu pas grăbit, se întoarse spre han.

O mână enormă îi acoperi fața, în vreme ce un braț de brută i se încolăci peste mijloc.

– Nu atât de repede, fătucă.

Ea se luptă ca să se elibereze, însă țipetele i se auzeau mai mult ca niște șoapte. Îl pocni cu putere în vintre.

– Termină cu prostiile, târfulițo!

Vocea joasă, fără inflexiuni, îi era necunoscută lui Nell. Atacatorul o împinse cu atâta putere, încât ea rămase fără aer. Durerea o făcu să nu se mai zbată.

– Așa e mai bine. Faci ce-ți spun sau te împușc. Ai înțeles?

Nările ei se umflară pe când se zbătea pentru aer.

– Ai înțeles? lătră el din nou.

Ea dădu din cap în semn că da.

– Știi cine sunt?

Calmul din vocea lui îi făcu lui Nell să i se ridice tot părul de frică.

Dădu iarăși din cap. Din momentul în care bruta aceea pusese mâna pe ea, își dăduse seama că ăsta trebuia să fie Hector Greengrass.

– Ce fetiță deșteaptă ești tu, nu? Făcu o pauză. Și eu știu cine ești. Jucăria lordului Leath.

Se simți sugrumată de groază. Dacă Greengrass știa de legătura ei cu Leath, șansele să scape erau nule.

Se uită, disperată, la zidurile hanului, în speranța că cineva era încă treaz și se uita pe fereastră. Ea și Greengrass trebuie să fi fost vizibili pentru oricine, în lumina lunii. Însă ferestrele rămaseră întunecate. Un zid înalt de cărămidă ascundea grădina astfel încât ea să nu se vadă din stradă. Așa că nu i-ar fi văzut nimeni, chiar dacă ar fi umblat cineva pe străzi la ora aceea.

– O să trebuiască să-mi plătească douăzeci de mii ca să ajungi înapoi în patul lui. Dar înainte de asta, o să-l încălzești pe al meu.

Tresărirea ei instinctivă de scârbă îl făcu să râdă.

- Ar cam fi cazul să ai parte de un bărbat adevărat între picioare. Cu mâna lui la gură, Nell simți că i se întorcea stomacul pe dos. Putea să-i miroasă dorința, pe lângă mirosul de sudoare stătută și de tutun. Și știa ce însemna și greutatea pe care o simțea lipită de spate. Era limpede că felul în care ea se zbătea îl excitase.

O, James, ajută-mă. Te rog, ajută-mă.

Numai după ce își înălță rugăciunea, își dădu seama că se ruga se bărbatului pe care îl iubea, în loc să se roage Atotputernicului. Sperând că blasfemia aceea n-avea să fie pricina osândeii ei veșnice, ridică iute o rugăciune și către cer.

Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Nell mușcă mâna care îi acoperea gura și simți gustul sângelui.

- Fir-ai a naibii! scuipe Greengrass printre dinți, fără să slăbească strâmtoarea.

Îi zdrobi coastele până când aproape că o sufocă și o forță să se pună în genunchi. Deși se jurase să nu plângă, simțea cum lacrimi de agonie îi umpleau ochii.

- Nu mai plânge, florico.

Greengrass o mută în așa fel încât să stea cu fața la poartă.

- Dacă îmi faci prea multe neazuri, îți rup gâtul cât ai zice pește. Mă înțelegi?

Ea dădu din cap, prea speriată ca să se mai zbată. Trebuia să facă ceva, dar, cu trupul lui greu care o împresura, pur și simplu, se simțea neajutorată și paralizată de frică.

- Bun.

Greengrass îi dădu drumul dintr-odată. Nell încercă să se strecoare și să fugă, dar, înainte să poată să profite de moment, simți ceva rece lipit de tâmplă.

- Fără jocuri și prostii. Mi-ar părea rău să trebuiască să stric fața asta frumoasă.

Nell înghiți cu noduri, mai speriată decât fusese vreodată.

- Îți..., se opri ca să-și lingă buzele uscate de frică. Îți pierzi timpul cu mine. Nu îi pasă lordului Leath de o prostituată.

Chicoteala joasă a lui Greengrass îi făcu măciucă părul de la ceafă.

- E un prost galant. N-ar lăsa niciodată o femeie pe mâinile mele. Știe ce aș face cu ea.

Nell simți că gura i se umplea de fiere. Știa și ea.

- Douăzeci de mii înseamnă o avere. Nimeni n-o să plătească atât de mult.

– Ba el o să plătească. Și am o presimțire că ești mai importantă pentru el decât spui. Haide, dă-i drumul! Mergi! Încet, fără trucuri și prostii.

Nell ar fi trebuit să se simtă ușurată că n-o mai ținea în brațe. Însă metalul rece al pistolului îi arăta că era la fel de neajutorată ca mai înainte. Ea își îndreptă spatele și începu să meargă, numai că se împiedică într-un șanț de pe cărare. Greengrass o trase în sus, aproape dislocându-i umărul.

– Fii atentă.

Mai făcu un pas, după care el o opri.

– Ce-a fost asta?

Lui Nell îi bătea inima atât de tare în urechi, încât nu auzi nimic. Vaga speranță că James îi auzise și venise s-o salveze se spulberă atunci când văzu că reapăruse pisica, ducând un șoarece în fălci.

– Mișcă!

Greengrass îi dădu drumul la mână și o apăsă între umeri. Neavând încotro, se supuse.

Poarta de lemn era străjuită de copaci, făcând colțul grădinii să fie la fel de întunecat ca o mină de cărbune. Nell tremura de frică, deși bunul-simț îi spunea că, cel mai probabil, Greengrass n-ar fi îndrăznit s-o violeze atât de aproape de han.

– Deschide poarta! îi porunci Greengrass.

Ea împinse, dar fără rezultat.

– E încuiată.

– Undeva e o proptea. Găsește-o și trage de ea.

Lui Nell îi era groază să părăsească grădina. Se temea foarte tare că, odată ajunsă în stradă, nu mai avea scăpare. Greengrass îi împinse arma în tâmplă.

– Haide să plecăm de aici.

– Aș prefera să rămâi pe loc.

Vocea adâncă se auzi, prin întunericul impenetrabil, de undeva de lângă zid.

James?

Nell înțepeni, șocată. Apoi se simți din nou sugrumată de frică. Acum și bărbatul pe care îl iubea era în primejdie.

– Ia te uită, să fiu al naibii, zise Greengrass. Te rog să nu încerci vreo șmecherie, domnule. Am un pistol lipit de tâmpla târfei tale.

– Și eu am un pistol îndreptat către rinichii tăi.

– O mișcare din deget, și e moartă.

– James, îmi pare atât de rău!

Nell încercă să-l vadă, însă întunericul o învinse. Ori de câte ori se mișca, simțea cum țeava pistolului îi mângâia tâmpla. Senzația nu era una plăcută.

- Ți-a făcut vreun rău? o întrebă James.

- Nu.

- Slavă Domnului!

Ea îi auzi ușurarea din voce. Spera ca Greengrass să nu fi auzit. I-ar fi dat prea multă putere.

- Ei bine, suntem într-o încurcătură interesantă.

Tonul lui Greengrass era batjocoritor.

- Cel puțin, avem motive pentru negociere, spuse James pe un ton la fel de batjocoritor. Du-te înapoi în luminiș. Și nu încerca să faci vreo șmecherie.

Nell își ținu răsuflarea. Oare Greengrass avea să nesocotească ordinul, așa cum știa că era ispitit să facă? După o pauză, Greengrass o prinse de braț și o întoarse din drum.

- Mergi, floricio!

Atunci când apărură din tufăriș, luna strălucea clar. Nell îi aruncă o privire bărbatului din spatele ei. Greengrass arăta a fi foarte puternic și amenințător. O întoarcere iute a capului i-l arată pe James în spatele lui Greengrass.

- Dă-i drumul fetei, spuse James.

Greengrass râse ușor și o întoarse pe Nell cu fața la el.

- De ce-aș face așa ceva, când ea e singura mea asigurare, acum că tu și ticăloșii ceilalți m-ați păcălit?

- Putem să stăm aici și să așteptăm până la zi, când cu siguranță o să am ajutoare, spuse James, calm. Sper că nu-ți închipui că ai cea mai mică șansă să scapi.

- Târfa moare în orice caz. Dacă mă încolțiți, de ce aș lăsa-o în viață?

- Dă-i drumul și te las să pleci.

Nell nu putea să-i vadă fața lui James, însă știa cât îl costase să-i facă acea ofertă ticălosului.

Greengrass chicoti.

- În clipa în care îi dau drumul, sunt mort.

- N-o să-i risc viața într-o încăierare.

- James, să n-ai încredere în el, îl rugă Nell. Auzise ura din vocea lui Greengrass și știa că era dispus să-și pună siguranța în primejdie numai și numai ca să-și ucidă dușmanul. Vrea să te vadă mort! îl preveni ea pe James.

- Așa e, adevări Greengrass strângând-o și mai tare de braț.
- Trebuie să fii curajoasă, Eleanor, spuse James. N-o să las să ți se întâmple nimic rău. Niciodată.
- Vorbe negândite, băiețel, mârâi Greengrass.
- Îți promit că o să am grijă ca doamna să fie în siguranță, chiar dacă asta ar însemna să dezlanțui iadul pe pământ.

Declarația lui James avea un ton plin de siguranță și curaj. Dar, Domnul fie cu ea, Nell auzise mai mult decât atât. Oricine ar fi fost acolo să asculte, și-ar fi dat seama pe dată că el o iubea. Inima i se zbatu în piept lui Nell. Sus, atunci când îi spusese c-o iubea, îl crezuse – până la un punct. Însă acolo, în lumina lunii, uniți în fața unei asemenea primejdii, Nell nu mai auzi nimic altceva în afară de iubire în fiecare cuvânt pe care i-l spunea el. Fusesse oarbă și proastă. Cum putuse să șovăie să-i devină soție? Cum putuse să se gândească la gura lumii, în loc să profite de șansa de a fi una cu el, de a avea copii, de a îmbătrâni împreună cu el? Nell își dorea cu disperare să-l creadă pe James, care se jurase s-o salveze, însă în acel moment nu putea să-și închipuie că vreunul dintre ei avea să mai scape. O, Doamne din ceruri, nu voia să moară! Mai mult decât atât, nu voia să moară fără să-i fi spus lui James că-l iubea. Trase aer adânc în piept și-și îndreptă umerii. O liniște nefirească se pogorî asupra ei. Își șterse prezența dezgustătoare a lui Greengrass din minte. Își șterse totul din minte, în afară de universul infinit de iubire pe care îl simți atunci când auzi vocea lui James.

- Te iubesc, James, zise, mirată de cât de limpede rostise cuvintele. Nu contează ce-o să se întâmple. Mereu o să te iubesc.

- Eleanor?

James părea uluit.

- Să crezi în dragostea mea, James.

- Și eu te iubesc.

Câteva cuvinte simple, dar fiecare dintre ele îi întăriră lui Nell curajul.

- Cât de emoționant, zise Greengrass pe un ton sarcastic.

Pe Nell n-o atingeau nici un pic batjocura lui. Se știa cu inima curată și simțea că, în sfârșit, începea să-i meargă și mintea. Trebuia să existe o cale ca să-l ajute pe James. Și, astfel, să aibă o șansă să trăiască împreună viitorul strălucitor care până acum le fusese interzis. Ar fi vrut să aibă o armă. Vai, ce prostuță era! Domnul îi dăduse două mâini bune, nu? În clipa aceea, Greengrass îi ținea unul dintre brațe imobilizat, însă avea unul liber ca să-i facă ceva

...și, poate, ca să creeze o diversiune. Fără să stea să se gândească prea mult la urmări, își întinse mâna în spate, ca să-i bage degetele în ochi lui Greengrass.

-Ce mama dracului!

Ticălosul se feri și-i prinse din nou brațul, strângându-i-l foarte dureros. Scrâșnind din dinți, năpădită de scârbă, ea își înfipse degetele și mai adânc.

Pentru o clipă, Greengrass își retrase mâna, iar Nell nu mai simți pistolul lipit de cap. Știind că acela ar fi putut să fie ultimul lucru pe care să-l facă în viața asta, Nell se prăbuși cu toată greutatea peste picioarele matahalei, strigând după ajutor.

-Târfa dracului! urlă Greengrass.

Ca sunetul apocalipsei, se auzi țcănitul siguranței pistolului deasupra capului ei, mult prea aproape de ureche. Din instinct, se făcu cât de mică putu.

James strigă, disperat:

-Eleanor!

Sunetul vocii lui fu străpuns de cel al pistolului. Întreaga lume deveni neagră.

Capitolul 35

Îngrozit de moarte, Leath o văzu pe Nell cum cade la pământ. Fără să ia hotărârea în chip conștient, încărcă pistolul, îl îndreptă către urechea lui Greengrass și apăsă pe trăgaci. Bruta imensă gemu, se împletici peste trupul lui Eleanor și căzu cu zgomot.

Dușmanul lui Leath era mort. Însă, în afară de înlăturarea primejdiei imediate, lui nu putea să-i pese mai puțin. Aruncă pistolul departe, în întuneric și căzu în genunchi lângă Eleanor.

-Iubita mea..., rosti el, întretăiat, strângând-o în brațe.

Încă îi răsuna în inimă ecoul acelei declarații de iubire pline de mândrie.

Capul lui Nell căzu pe spate, iar fața palidă i se văzu întreagă în lumina lunii. Atunci când o întâlnise pentru prima oară, Leath se gândise la marmura albă, fără cusur. Acum, amintirea aceea îi îngheță sângele în vene.

Disperat să simtă orice semn de viață din partea ei, îi mângâie cu stângăcie părul. Avea ochii închiși, cu genele lungi umbrindu-i fața.

– Nu muri. Nu muri, îi șopti el, strângând-o la piept de parcă ardoarea lui ar fi putut să-i dea viața înapoi.

Mâinile îi erau lipicioase de la sângele ei. Stomacul îi era ca un bolovan. De ce naiba făcuse ea nebunia aceea? De ce își riscase viața? Știa de ce. Nell crezuse că el avea să folosească momentul în care ea îl atacase pe Greengrass. Ce ironie a sortii că îi ceruse atât de des să aibă încredere în el, când în momentul acela și-ar fi dorit din toată inima ca ea să nu fi avut!

– Eleanor, iubirea mea, pentru numele Domnului, nu mă părăsi! O lipi de trupul lui. Cum aș putea să trăiesc fără tine?

Începu să tremure de durere doar la gândul de a o pierde. Cum putea soarta să-i ofere o creatură atât de magnifică, pentru ca apoi să i-o fure? Nu, n-avea s-o lase să moară! Avea să sfideze cerul și infernul ca s-o salveze.

Își lăsă capul în jos ca să-i simtă răsuflarea pe piele. N-avea încredere în auzul lui, fiindcă urechile încă îi țiuiau după împușcătură. Sau poate că era surd la tot, în afară de nevoia lui de a crede că era încă vie.

– Ce naiba se întâmplă aici?

– Greengrass a împușcat-o. Leath nu ridică ochii la apariția lui Sedgemoor. Cred că e moartă.

Trăsăturile înghețate ale lui Eleanor îi înfipseră lui Leath pumnale în inimă. În lumina lunii, aura de sânge care îi înconjura părul era neagră ca smoala.

Sedgemoor aruncă o privire către mormanul care era acum Greengrass, apoi se aplecă și luă în mână încheietura lui Eleanor.

– Îi simt pulsul.

Leath îl privi cu neîncredere. Ideea morții ei era atât de dureroasă, încât nici nu îndrăznise să spere.

– Ești sigur?

– Cred că da. Haide s-o ducem înăuntru, s-o luăm din frig. Făcu o pauză. Iar dacă nu-i dai puțin drumul, cred că o s-o sufoci, indiferent de cât rău a făcut glonțul.

– Ce s-a întâmplat? Harmsworth, cu o lampă în mână, fugea pe gazon împreună cu Hillbrook. Veniră în spatele lui Leath. Am auzit un țipăt și două împușcături.

– Se pare că Greengrass a împușcat-o pe domnișoara Trim. Apoi, cel mai probabil, Leath l-a împușcat pe el. Ticălosul e întins acolo.

- Domnișoara Trim e în viață? întrebă Hillbrook în vreme ce se uită în treacăt la cadavrul lui Greengrass.

- Sperăm din toată inima, zise Sedgemoor, sumbru, în vreme ce întinse mâna către Eleanor. Verifică și asigură-te că ticălosul e mort de-a binelea.

- E a mea, se rățoi Leath, cu mâinile prinzând și mai strâns umerii ei slabi și frumoși.

Își dădu seama, vag, de faptul că Hillbrook stătea aplecat peste cadavrul lui Greengrass.

Cu toată lumina lunii și a lămpii, cu toate că, încetul cu încetul, hanul se trezea la viață, Leath se simțea prăbușit într-un întuneric de nepătruns. Se întrebese cândva ce i s-ar fi întâmplat dacă Eleanor ar fi plecat și și-ar fi luat lumina cu ea. Acum știa, iar durerea era mai mare decât putea el să îndure. Își aplecă fața peste trupul ei nemișcat și se rugă ca ea să trăiască. O rugăciune către cer se înalță din cele mai adânci unghere ale sufletului lui. O ținea pe Eleanor cu grijă, de parcă orice pas greșit ar fi putut s-o rupă în două.

O ridică în brațe și trecu pe lângă Sedgemoor, Hillbrook și Harmsworth. Cei trei stăteau tăcuți, de parcă ar fi luat parte la un priveghi. Apoi îl urmară pe Leath în han. El abia dacă își dădu seama. Tot ce conta acum era forma împietrită din brațele lui.

- Domnilor, am auzit împușcături, zise hangiul în timp ce Leath trecu pe lângă un grup pe oaspeți și de servitori zgomotoși.

- Trimite după un doctor, îi spuse Leath pe un ton aspru.

- Și după un magistrat, zise Hillbrook în spatele lui.

El și Sedgemoor veneau pe urmele lui Leath.

- Dar ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă hangiul, uimit.

- Dragul meu domn, dă-mi voie să-ți povestesc, spuse Harmsworth, care rămăsese la urmă și avusese bunul-simț să închidă ușa în fața tuturor curioșilor.

Leath găsi în suflet puterea de a-i fi recunoscător lui Harmsworth pentru că se ocupase de tot. Cu foarte mare atenție, o așază pe Eleanor pe banca din fața focului. Sedgemoor aprinse toate lămpile, până când camera fu inundată de lumină. Însă aceasta nu făcu decât să-l sperie și mai tare pe Leath la vederea clară a corpului lui Eleanor, pentru prima oară de când fusese împușcată. Capul ei era plin de sânge, iar roșul îi păta și obrazii. Era îngrozitor de nemișcată. La naiba, nu se vedea nici un semn cum că ar fi răsuflat. Leath îi mângâie părul încălzit.

— Eleanor, iubirea mea, întoarce-te la mine, șopti el în vreme ce îi lua mâna într-a lui. Întoarce-te.

Își dădu seama, vag, că Sedgemoor întetea focul. Însă nu i se părea mai cald. Înțelese că, dacă iubita lui murea, lui n-avea să-i mai fie cald niciodată. Încercă să-i găsească pulsul, însă nu reuși. Oare îl mințise Sedgemoor? Oare era, de fapt, moartă? Era mai mult decât putea să îndure. Absența ei îl sufocă asemenea unei avalanșe. Frig, frig pentru totdeauna. Fără Eleanor acum sau în viitor. Sângele care îi păta fața palidă era o rușine. Se cuibări peste ea, rugându-se cu mai multă disperare decât o făcuse vreodată în viață.

— Nu muri, iubirea mea, repetă el la infinit o rugămințe neghioabă către o femeie care se mutase mult prea departe ca să-i mai audă rugămințile. Nu muri! N-o să te las!

— Curaj, Leath, zise Sedgemoor, punându-i o mână pe umăr. Încurajarea lui nu putu să topească gheața pe care Leath o simțea înconjurându-l.

— O să-și revină.

Hillbrook bătu la ușă, apoi intră. Leath auzi un murmur de voci, însă nu-și mută ochii de la trăsăturile nepământești ale lui Eleanor. Mereu arătase de parcă ar fi aparținut lumii de dincolo. El ar fi vrut să-și urle furia și neputința până la ceruri.

— Vi-l prezint pe doctorul Manion, spuse Harmsworth cu blândețe. Spre norocul nostru, e și dumnealui cazat la han.

— Vă rog să-mi permiteți să văd pacientul.

Doctorul își făcu loc și-și puse geanta pe podea.

Leath o strânse și mai tare în brațe pe Eleanor.

— Ajutați-o. Vă implor, ajutați-o!

— A fost împușcată?

— Da.

— Vă rog să vă dați din drum, ca s-o pot examina.

Leath nu se mișcă. Impulsul lui cel mai puternic era să nu-i mai dea drumul niciodată. În chip illogic, încă era convins că atingerea lui putea s-o readucă la viață.

Sedgemoor îl strânse cu mai multă putere de umăr.

— Haide, bătrâne. Lasă-l pe doctorul Manion să-și facă treaba.

Ca prin ceață, Leath îi văzu pe ceilalți bărbați. Însă nimic nu mai era important pentru el, în afară de imaginea lui Eleanor care zăcea fără viață în brațele lui.

— Lord Leath?

- Vocea medicului era calmă.
- Nu poate să moară, îi spuse Leath, prostește. Nu puteți s-o lăsați să moară.
- Medicul făcu o serie de manevre și-i ridică încheietura lui Eleanor.
- Pulsul îi e puternic.
- Leath se holbă la medic fără să înțeleagă. Apoi, într-o secundă miraculoasă, simți o mișcare vagă în trupul pe care îl ținea strâns la piept. Lângă inima lui, o simți pe Eleanor protestând înăbușit.
- Eleanor? spuse el cu glas întretăiat.
- Domnule, va trebui să insist să vă dați la o parte, zise medicul.
- Genele lui Eleanor fluturară aproape imperceptibil.
- Iubito? Spune ceva, pentru numele Domnului.
- Buzele ei se despărțiră pentru ca ea să tragă aer, iar Leath se simți de parcă cineva îl pocnise cu un topor în cap. Fusese convins că Greengrass o omorâse.
- Iubito?
- Ea își mișcă pleoapele.
- James?
- Slavă Domnului, șopti Sedgemoor.
- Ea se încruntă.
- Mă doare capul.
- O, iubirea mea, zise Leath cu glas spart, în timp ce o sărută cu tot respectul și cu toată recunoștința ce-i umpleau inima.
- O sărută din nou, încet, cu blândețe. Se temuse că n-avea s-o mai sărute niciodată.
- Plângi..., îi spuse ea cu glas tremurător. Ridică o mână spre obrazul lui.
- De ce plângi?
- Am crezut că te-am pierdut.
- Ea zâmbi, amuzată.
- Nu fi prostuț. N-o să mă pierzi niciodată. Te iubesc.
- După acea nouă declarație, închise ochii.
- Nu, nu pleca! Eleanor!
- Se luptă cu Sedgemoor și cu Hillbrook care începură să-l tragă din calea medicului.
- Nu pot s-o părăsesc.
- Fă-i loc omului ăstuia, îi spuse Hillbrook, nerăbdător, prinzându-l de un braț.
- Am nevoie de apă fierbinte, zise doctorul Manion fără să se întoarcă spre ei.

— Mă ocup eu, zise Sedgemoor, care dispăru pe ușă.

Făcând cărări de colo până colo, Leath rămase cu toată atenția concentrată la Eleanor. Pielea ei era tot palidă, însă acum, într-un fel subtil, întreaga ei ființă dădea certitudinea că era în viață.

Văzând că lui Leath îi revenea judecata, Hillbrook îi dădu drumul.

— Doctore? spuse Leath.

— Dați-mi puțin timp, mormăi medicul.

Sedgemoor se întoarse însoțit de o cameristă care căra un lighean cu apă fierbinte, și de o alta care aducea un morman de prosoape. În urma lor apăru hangiul, care ducea o sticlă de coniac și o tavă cu pahare.

— Perfect, zise Hillbrook. Avem nevoie de un pahar. Unde e Richard?

— Acum are treabă cu magistratul, spuse Sedgemoor. Să zicem că tipul nu e nemaipomenit de fericit că la cel mai bun han din Maidenhead se află un cadavru. Însă faimosul farmec al lui Richard a început să funcționeze. Magistratul a fost de acord să asculte relatarea exactă a faptelor, mai ales că Richard îi recită acum toate păcatele lui Greengrass. Până când termină, probabil că orașul o să-i înmâneze o medalie lui Leath pentru că a scăpat lumea de un ticălos atât de mare.

Leath nu era foarte atent la conversație. Ce-i păsa lui de magistrați atunci când viața lui Eleanor atârna de un fir de păr? Își dorea nespus de mult s-o țină în brațe, în ciuda logicii și a nevoii de spațiu a medicului.

Doctorul Manion stătea lângă Nell, curățându-i rana de la cap. Cum naiba trăise, deși cursese atât de mult sânge?

— Domnule?

Hangiul îi oferi lui Leath un pahar de brandy.

El se uită în gol.

— Bea-l, Leath. Ai nevoie de un pahar, îi spuse Hillbrook.

Leath luă paharul și îl dădu peste cap dintr-o singură mișcare.

— E normal să-și piardă din nou cunoștința?

Medicul nu-și ridică fața, continuând să lucreze.

— Răbdare, domnule.

Leath trânti paharul pe masă și se îndreptă spre ea. Simțea nevoia s-o atingă, să se reasigure că respira. Stând atât de aproape, i se păru că apa din lighean era îngrijorător de roșie.

— Să nu-i faceți rău.

- Fac tot ce pot.
- Dacă o salvați, vă dăruiesc zece mii de lire.
- Medicul strânse din buze.
- Nu pot să fac mai mult decât mă pricep și decât mă ajută mila Domnului. Vă rog să vă dați puțin mai în spate. Îmi luați lumina.
- Zece mii de lire.
- Puteți să-mi oferiți bijuteriile coroanei sau un ban mărunț, domnul meu. Am spus că o să fac tot ce-mi stă în puteri, și chiar asta o să fac.
- Nu-l mai deranja pe doctorul Manion, spuse Sedgemoor, iar apoi îl aruncă pe Leath pe un scaun aflat în apropiere. Spune-ne ce s-a întâmplat afară.
- Nu știu... Încerci să-mi distragi atenția.
- Încearcă să te oprească să-l sperii pe medic, îi spuse Hillbrook cu un rânjel.
- Tulburarea ta n-o ajută pe domnișoara Trim.
- Leath se îndreptă de spate.
- N-o să moară, spuse el, calm.
- În loc să-i contrazică declarația nebunească, Hillbrook îi răspunse pe un ton cumpănit:
- Bineînțeles că n-o să moară. Dar, între timp, poți să ne astâmperi curiozitatea.
- Chiar așa, bătrâne, spuse și Sedgemoor, în timp ce îi întinse încă un pahar de coniac.
- Vrem să ne spui și nouă cum de tot complotul nostru de a te lăsa cu doamna inimii tale s-a transformat în asemenea dezastru? Cum mama naibii ați ajuns amândoi afară?
- Eleanor a plecat valvârtej atunci când i-am propus să se mărite cu mine.
- Se așteptă la dezaprobare, însă mâna lui Sedgemoor i se lăsă din nou pe umăr. Deși avea inima plină de groază, Leath prețui acel sprijin.
- Dacă m-ai cere în căsătorie, și eu aș fugi.
- Leath nu zâmbi la gluma ducelui.
- Probabil că Greengrass pâdea în grădină, povesti el mai departe. Pe când am ieșit s-o caut, el deja îndreptase pistolul asupra ei. Ticălosul mi-a cerut o recompensă pentru viața ei.
- Așa a făcut, nenorocitul?
- Eleanor a încercat să se apere și nemernicul a împușcat-o.
- Măcar l-ai omorât pe Greengrass.

– Da.

Lui Leath nu putea să-i pese mai puțin de Greengrass, când iubirea lui zăcea acolo, tăcută. Medicul părea să știe ce face. Se purta blând cu Eleanor, iar mișcărilor lui păreau sigure și eficiente.

– Bea, îi spuse Hillbrook.

Leath se uită lung la Eleanor.

– E inconștientă de prea multă vreme. Asta n-are cum să fie bine.

De parcă l-ar fi auzit, Eleanor se mișcă și gemu. Pentru Leath, momentul în care o văzu că deschide ochii fu ca primul răsărit de soare din viața lui.

– James? Întrebă ea cu glas șoptit.

– Aici sunt, iubito.

Dădu paharul la o parte și traversă, grăbit, camera.

– James? Ea ridică mâna, încercând să-l găsească. Unde ești? Ce s-a întâmplat?

Fără să țină seama de fața încruntată a medicului, Leath își împleti degetele cu ale ei.

– Greengrass te-a împușcat.

– Ticălosul! De data asta, atunci când privi în direcția lui Leath, Eleanor îl văzu. Sper... sper că l-ai împușcat și tu.

Răspunsul îi semăna atât de bine iubitei lui, încât simți că se înecă de râs.

– Într-adevăr, l-am împușcat.

– Bine.

Închise ochii. Pentru o secundă, Leath se temu că ea leșinase iar, însă îi simți mâna strângând-o pe a lui.

– Nu vorbi, o rugă el.

Ea nu ținu seama de rugămintă. Da, acum era limpede că se întorsese pe tărmul celor vii.

– M-ai auzit atunci când ți-am spus că te iubesc? Te iubesc, să știi, îi spuse ea lui Leath, vorbind cu greutate.

– Da, mi-ai spus înainte să-ți asumi riscul ăla protestesc și să-l atac pe Greengrass.

Un risc protestesc care ar fi putut s-o ucidă.

Un zâmbet slab se ivi pe buzele lipsite de culoare ale lui Eleanor.

– Știam că aveai să-l înfrângi.

El își mări strânsoarea, de parcă provoca destinul să i-o ia, apoi îi spuse lui Eleanor:

– Dacă mă părăsești, n-o să te iert niciodată.

Zâmbetul ei se lărgi.

-Nu fi neghiob, James. Ți-am spus că n-o să mă pierzi.

Fața medicului era extrem de serioasă.

-Eu sunt doctorul Manion, domnișoară, și vreau să vă spun că ați avut un noroc nemaipomenit. Glonțul v-a zgâriat craniul fără să producă pagube de lungă durată, cel puțin din ceea ce pot să văd. Însă rănilile în zona capului tind să fie desul de imprevizibile, așa că vă sfătuiesc să fiți atentă.

Leath se uita, tăcut, la medic. Atunci când o adusesse pe Eleanor înăuntru, fusese sigur că ea n-avea să scape.

-N-o să mor, doctore.

Hotărârea ei îl făcu pe James să vrea s-o sărute.

-Bineînțeles că n-o să mori.

-Domnule, sincer vorbind, m-aș descurca mai bine dacă ați ieși cu toții și m-ați lăsa să-mi văd de treabă. O să trimit să vă cheme dacă se schimbă ceva, zise doctorul Manion, hotărât.

-James...

Eleanor răsufală adânc.

-James, te rog să faci ce spune medicul.

Hillbrook stătea în spatele ei.

-Cel mai bine ar fi să faci ce ți se cere, bătrâne. Eu am nervii cei mai liniștiți din toată Anglia, și tot aș tremura în papuci dacă ai sta să te holbezi la mine așa cum te uiți la doctorul Manion.

Șovăind din greu, Leath fu de acord să plece. Ridică mâna pătată de sânge a lui Eleanor, o duse la buze și o sărută cu inima plină de recunoștință.

-O să fu afară. Te iubesc.

Eleanor îl privi cu atâta încredere, încât el simți că inima stătea să-i sară din piept.

-Asta e tot ce vreau să aud.

Vocea ei se auzi tot mai slab.

-Doctore?

Leath se întoarse, cuprins de panică, spre Manion.

-A adormit, îl liniști medicul.

Sedgemoor îi făcu semn să plece. Leath își simțea capul atât de încețoșat de tulburare și de speranță, că abia își dădu seama. Ultimul lucru pe care îl văzu fu imaginea lui Eleanor zăcând, tăcută, sub mâinile pricepute ale medicului.

Capitolul 36

Nell se răsuci în pat și deschise ochii cu grijă. Scalpul îi pulsa de parcă dracii jucau fotbal pe el, iar lumina care intra prin fereastră îi rănea ochii. Imediat, își aminti totul. Își întoarse capul, amețită, și nu fu deloc mirată să-l vadă pe James dormind ghemuit într-un fotoliu de lângă patul ei. Arăta cu totul istovit. Cearcâne negre îi înconjurau ochii, riduri adânci îi brăzdau fața între gură și nas, iar pe pielea fină a feței lui amenința să crească ditamai barba. Vânățiile începuseră să-i dispară într-un amestec de albastru și galben, care îi dădea un aer foarte ciudat. Arăta de parcă ar fi trecut prin porțile iadului și s-ar fi întors. Ea îi promisese să nu moară, însă acum vedea bine că el n-o crezuse. Scoase un oftat slab, de neplăcere.

El se mișcă, se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi, apoi se aplecă și-i strânse mâna așezată deasupra cuverturii.

– Eleanor, draga mea, ești trează, în sfârșit?

– Așa cred, îi răspunse ea cu voce spartă, căci își simțea gâtul aspru.

Fața lui căpătă o expresie de ușurare. Îi sărută mâna, apoi se duse să-i toarne un pahar de apă din vasul de pe noptieră. Îi puse mâna pe spate cu o blândețe înduioșătoare, care ei îi făcu inima să se strângă, apoi o ridică.

– Haide, bea. Încet.

Instinctul ei era să dea toată apa pe gât, însă urmă sfatul lui Leath și luă doar câteva înghițituri. Prospețimea apei era divină, iar ea închise ochii, extaziată. Mai bău puțin, apoi ridică mâna. El îi luă paharul de la gură.

– Destul?

Ea dădu din cap, lucru de care îi păru rău imediat. De câte ori mișca din el, se simțea de parcă cineva îi înfigea pumnale în țeastă.

– Te doare capul?

– Nu.

Încet, încet, începu să vadă detaliile din cameră. Rămăseseră la Royal Swan. Prin fereastra închisă se auzea zgomotul îndepărtat al vehiculelor de pe stradă. În cămin ardea un foc viu. Pe toate mobilele din cameră se vedeau înșirate medicamente.

Leath avea întipărită pe față o expresie de neîncredere.

- Eu sunt sigur că te doare, spuse el.

- Puțin, poate. Făcu o pauză. Ești aici, iar asta mă ajută.

- Dacă durerea devine foarte rea, avem laudanum.

- Nu.

Dormise destul. După ce ajunsese atât de aproape de întunericul etern, n-avea de gând să irosească dormind timpul pe care putea să-l petreacă alături de James.

- Nu încerca să vorbești, îi spuse el cu glas șoptit, așezând-o înapoi pe pat.

- Vreau... să vorbesc.

Întinse mâinile către el. O strânse de mână, iar ea simți că se umple de putere. Reuși să zâmbescă.

- Cât timp...

- Trei zile. La început, doctorul Manion era plin de speranță, apoi a doua zi starea ta s-a înrăutățit brusc.

Vocea lui măsurată o ajută să-și facă o idee despre cât de mult i se înrăutățise starea.

- Ți-am spus că n-am de gând să te părăsesc.

Râsul lui sună destul de fals, dar, la fel ca atingerea lui, o întări.

- Pentru o clipă, mi-a fost teamă că m-ai mințit.

- N-ar fi prima oară, spuse ea, sec, închizând ochii în fața luminii.

- Rămâi în viață și o să caut în inima mea puterea să te iert, îi răspunse el pe un ton la fel de sec.

Spre uimirea ei, câteva lacrimi i se scurseră pe obraz.

- Urâsc să-mi amintesc cât de greșit te-am judecat.

- Te iert și pentru asta.

- Dacă n-aș fi fugit atunci când m-ai cerut de nevastă, nimic din toată nebunia asta nu s-ar fi întâmplat.

- Asta e ceva mai greu de iertat.

Ochii ei se deschiseră larg. Rămase uluită văzând cu câtă tandrețe o privea, încât se simțea în stare să se ridice din pat și să înceapă să valseze prin cameră.

- Nu poți să vorbești serios.

- Nu. Nu vorbesc serios, îi răspunse el oftând și strângând-o mai tare de mână.

- Eleanor, lăsând totul la o parte, am izbândit. Haide să lăsăm toate greșelile în urmă și să fim recunoscători.

- Sunt recunoscătoare.

Ea încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu ajunse prea departe. Trebuia să mai aștepte cu dansul.

– Vreau să..

– Să te ridici?

– Da, te rog.

El se încruntă.

– Doctorul Manion a spus să nu te obosești.

– Din puținul pe care l-am văzut, mi se pare că doctorul Manion e un bătrân cicălitor.

– Care ți-a salvat viața.

Cu și mai multă tandrețe, care o lăsă fără răsuflare, James o sprijini de perna ridicată.

– Da, bănuiesc că ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru asta.

Își dădu drumul pe spate, cu un geamăt mut, și-și duse mâna liberă la pansamentul din jurul capului. Dădu de bandaje de bumbac și de nimic altceva.

– Părul meu?

– S-a dus, iubito.

De data asta, ea vărsă mai mult de câteva lacrimi.

– Cum a îndrăznit vraciul ăla să-mi taie părul?

Trăsăturile lui Leath se îndulciră, iar ochii i se umplură de milă.

– Eleanor, draga mea, nu mai pune la inimă.

Ea știa că era ridicol să plângă după părul tăiat când aproape că-și pierduse viața, însă nu putu să nu se mai smiorcăie puțin.

– Asta e o tragedie de proporții epice.

Așteptă ca el s-o ia în derâdere, însă stătea pe marginea patului și o trase în brațele lui. Asta era tot ce-și dorise din momentul în care se trezise, să-l simtă aproape, să-i simtă căldura, să-i simtă atingerea plină de dragoste. Își odihni pe umărul lui capul îndurerat, în locul acela făcut anume pentru ea.

– E mai bine acum?

– Da, îi răspunse ea tremurând, dar fără să se miște.

El îi sărută din nou mâna și-i spuse:

– O să crească la loc.

– În cam o sută de ani, mormăi ea, cu capul îngropat în cămașa lui. Îmi iubeai părul.

Lacrimile o puseră la încercare și-i dovediseră slăbiciunea.

Râsul lui îi gălgâi la ureche, iar ea veni mai aproape, călăuzită de sunet.

- Îl iubeam, dar nu atât de mult pe cât te iubesc pe tine, sună
răspunsul lui.
Ea simți cum i se mai domolea necazul. În sfârșit, el îi spusese

acele cuvinte.

- Eleanor, îi șopti el în cele din urmă. Dormi?

- Nu, murmură ea, pierdută undeva între lumină și întuneric.

- Am spus că te iubesc. N-ai nimic să-mi spui?

Ea zâmbi, cu capul culcat la rădăcina gâtului lui. Mirosea minunat în locul acela. Aromă minunată de James. Numai mirosul lui, și era destul s-o aducă înapoi din morți.

- Sustii că aş avea ceva să-ți spun? îl întrebă ea.

- Da, mă iubești.

- Știi ce simt pentru tine, îi șopti, uimită că încă mai avea putere să-l tachineze.

- Spune-mi iar.

- O să devii imposibil.

- Nu și dacă ai tu ceva de spus.

- Asta e adevărat.

Se trase mai aproape de el. Avea să-i iubească mereu trupul mare și puternic.

- Iubito? îi șopti el.

Ea își dădu seama că ațipise iar.

- Asta înseamnă c-o să rămâi cu mine?

- Bineînțeles, spuse ea, dându-și seama că n-avea nevoie să se gândească prea mult înainte să-i răspundă.

El dădu drumul unui alt hohot de râs, plin de afecțiune, și o întrebă:

- Ar trebui să vorbim despre asta mai încolo, după ce-ți mai revii?

Mâna pe care ea i-o pusese în jurul gâtului începu să tragă de firele de mătase care îi ieșeau din guler.

- Ai nevoie de o tunsoare, îl preveni.

- Da, e limpede că discuția despre păr e mult mai importantă decât viitorul nostru.

Atingerea lui îi făcea mai bine decât orice medicament. Fiecare moment pe care îl petrecea în brațele lui o făcea să se simtă mai puternică.

- O să trebuiască să arăți respectabil la nunta noastră.

El își încleștă falca și, o clipă, rămase fără aer.

- Ce ai spus?

Ea se ridică și îl privi. Părea întruchiparea uimirii.

– Da, să arăți bine la nunta noastră. Dumnezeu știe că eu o să arăt ca o sperietoare, așa că măcar mirele o să trebuiască să arate onorabil. Deși cred că trebuie să așteptăm măcar până când îți dispar vântăile de pe față. La cum arăți acum, vicarul ar leșina la vederea ta.

– Tu n-ai cum să arăți ca o sperietoare.

El se încruntă și-i aruncă o privire cercetătoare.

– Oricât aș fi de nerăbdător să mă însor cu tine, cred că ar trebui să amânăm discuția asta. Nu sunt sigur că ești cu mințile acasă.

– Vrei să spui că am luat-o razna?

Ochii lui sclipiră, amuzați.

– Există oameni care ar spune că numai o femeie nebună s-ar mărita cu mine. Haide să vorbim mâine despre asta.

– Nu. Ea începu să dea din cap, dar se opri brusc atunci când mișcarea capului o făcu să vadă dublu. Haide să ne hotărâm acum.

– Eleanor...

– Te rog.

O vreme, se uită lung la ea, de parcă voia să-i vadă în suflet. Dacă chiar vedea, nu putea să pună la îndoială dorința ei de a-i deveni soție. Sau iubirea pe care i-o purta.

– Atunci, haide să facem asta așa cum trebuie. Te poți sprijini de pernă, iubito?

– Da, îi răspunse ea, și-și dădu seama că putea, deși nu fusese sigură.

– Iubita mea Eleanor, lumina vieții mele, cea mai minunată femeie pe care o cunosc, motivul pentru care trăiesc..

El înghiți în sec, iar ea înțelese că, în ciuda declarației ei în fața morții, încă nu era sigur de sentimentele ei. James Fairbrother nu era din fire un om care să se emoționeze atât de intens. Inima ei se umplu de dragoste. În momentul acela atât de important din viața lor, James era la ani lumină distanță de felul lui obișnuit de-a fi, atât de sigur pe el. Vocea lui se înmuie și ajunse la tonul acela catifelat, care o făcea întotdeauna să ardă de dor.

– Ai vrea să-mi faci neprețuita onoare de a-mi fi soție?

Ei încă nu-i venea să creadă că un astfel de bărbat putea s-o iubească. Se minună, dar deja învățase să accepte. Orice ar fi fost bine sau rău între ei, ea nu putea să privească în ochii aceia cenușii și să se îndoiască vreo clipă că devotamentul lui avea să dureze o viață.

Ea tremura, iar de data asta nu era din cauza rănilor. Cu toată adorația pe care o simțea crescând înlăuntrul ei, îi duse mâna la gură și-i sărută încheietura.

– Te iubesc, James, îi spuse ea cu glas frânt. Aș fi onorată.

El se încruntă.

– Asta înseamnă că da?

Nell își dădu seama, simțind un junghi de vinovăție, cât de mult rău îi făcuse cu refuzurile ei repetate și cu lipsa ei de încredere. Își jură în sine să-și petreacă tot restul vieții dovedindu-i că el era centrul universului ei. Reuși să schițeze un zâmbet, deși se simțea din nou foarte aproape să izbucnească în lacrimi.

– Bineînțeles că e un „da”. Ultimele zile m-au învățat o lecție bine-venită despre a deosebi ceea ce e cu adevărat important în viață de fleacurile pe care pune preț societatea.

Cu un gest de mare tandrețe, își puse palmele pe pieptul lui.

– Faptul că aproape am murit mi-a arătat cât de mult vreau să trăiesc. Adică, mi-a arătat cât de mult vreau să trăiesc alături de tine. Pentru totdeauna.

– Draga mea!

Ochii lui fură inundați de bucurie. Se aplecă în față ca s-o sărute pe buze. Își ridică încet capul și o privi de parcă tot ce ar fi gătit în bucătăria ei era mâncare de stele. Cu mâini tremurânde, își scoase inelul cu stema Fairbrother de pe deget și i-l puse pe inelar. Era prea greu și prea mare, iar ea nu voia să-l mai scoată de pe deget nicio dată în viață. Zâmbi printre lacrimi, contemplând aurul masiv.

– Îmi place la nebunie.

– E ceva temporar. O să-ți cumpăr unul la fel de frumos ca tine.

– M-ai transformat într-o blestemată de fântână de lacrimi, se văită ea.

– Marchizele au voie să plângă ori de câte ori vor ele, îi spuse el.

Era de-a dreptul miraculos cum un final fericit putea să liniștească atât de repede o durere de cap.

– Aș vrea să-mi fi spus asta înainte. M-aș fi măritat cu tine acum câteva săptămâni.

De data asta, umorul lui reuși să fie puțin mai convingător.

– Ei bine, marchiza mea poate să facă tot ce vrea.

– În cazul ăsta, ceea ce vrea e să-și sărute marchizul.

El o luă cu blândețe în brațe și-i zâmbi într-un fel care îi încălzi inima.

– Iubita mea, îmi place atât de mult când amândoi gândim la fel.

Epilog

Fentonwyck, Ajunul Crăciunului

Pe când majordomul cel impunător al lui Sedgemoor îi conducea în salon, Nell îl strânse pe James de mână până când aproape că i-o învineți. El îi aruncă un zâmbet fugitiv.

– Ai mai fost aici, iubita mea, n-ai de ce să fii emoționată.

– Oare chiar n-am de ce?

El se uită de jur împrejur și trebui să admită că totul în jurul lor arăta copleșitor. Casa era enormă și nici măcar decorațiunile verzi de Crăciun, de pe pereți, nu puteau să-i dea un aer de intimitate.

Era târziu, aproape de miezul nopții.

– Haide, pregătește-te, iubito, îi șopti el și, spre marea ei rușine, o sărută.

Pentru o clipă, ea se pierdu în mrejele plăcerii. Apoi își aduse aminte unde era și îl împinse cât de departe putu, ceea ce nu fu foarte departe.

– Suntem în public, șopti ea cu ochii pe majordomul care aștepta în fata unei uși închise, uitându-se, ostentativ, în altă parte.

– Nu-mi pasă, îi răspunse James.

De data asta, nu mai vorbi încet. O trase spre el pentru un nou sărut, mult mai profund decât primul.

Ea se trezi din amețeala senzuală în mijlocul aplauzelor.

În primele clipe, crezu că era sunetul simfoniei din inima ei sau un nou efect secundar al rănii de la cap. Apoi deschise ochii și-și dădu seama că majordomul deschisese larg ușa, iar ea și James aveau ațintiți asupra lor ochii unei încăperi pline de oameni.

– O, ticălos absolut! sâsâi ea înspre James, încercând să se elibereze.

– Să anunț sosirea Excelenței Voastre? întrebă majordomul, ațintindu-și privirea într-un punct aflat deasupra capetelor lor.

– Cred că e destul de limpede că ne-am făcut intrarea, mulțumesc, îi răspunse James pe un ton jucăuș, pășind, apoi, în încăperea aglomerată.

- Bună seara tuturor!

Nell își îndreptă umerii, își ridică bărbia și se chină să-și pună un zâmbet pe față.

Toate astea, nu înainte să-i arunce lui James o privire ucigașă.

Avea să se răzbune ea mai târziu.

- Leath, domnișoară Trim! Sir Richard Harmsworth se îndreptă spre ei cu un zâmbet încântat. Ne temeam că nu ajungeți în seara asta.

- O osie a trăsurii s-a rupt lângă Chesterfield.

Sir James se întoarce către restul celor prezenți.

- Leath, îi cunoști pe Genevieve, Sidonie și Jonas. Oare i-ai cunoscut pe Lady Marianne Seaton, fiica marchizei de Baildon, și pe lordul Wilmott, fratele ducelui?

Nell făcu o reverență în fața unei femei cu față de madonă, care stătea lângă un bărbat înalt, cu părul negru, ce semăna foarte bine cu Penelope Rothermere.

Sir Richard continuă cu prezentările:

- Au mai rămas domnul și doamna Simon Metcalf. Lidia e sora lui Cam, domnișoară Trim. Leath o cunoaște de la Londra, dar nu sunt sigur că l-a cunoscut și pe Simon.

Un alt cuplu se apropie de ei. Tânărul bărbat arătos semăna și mai bine cu ducesa, iar fata frumoasă care îl însoțea îi păru cunoscută lui Nell datorită unui portret de la Alloway Chase, din apartamentul bătrânei marchize.

- James, am crezut că nu mai ajungi.

Fata își puse brațul lung pe talia fratelui ei. După ce se salută, afectuoși, ea se retrase și se uită ușor rezervat la Nell.

- Pot să-ți spun „Eleanor“?

- Bineînțeles, Lady Sophie.

După ce auzise atât de multe despre sora lui James, se simțea de parcă deja ar fi cunoscut-o pe fată. Se întreabă ce auzise, oare, Lady Sophie despre ea.

Marchiza rămăsese glacială din momentul în care genialul ei fiu renunțase la cariera politică în favoarea unei vieți la țară. Nu era nici un secret că dădea vina pe Nell pentru asta.

- Iar scursura asta a societății e Harry Thorne, zise James.

- E o plăcere, domnișoară Trim.

Cu un zâmbet sincer, domnul Thorne se aplecă asupra mâinii ei.

- Ce de oameni sunt aici! spuse Eleanor, tremurând.

Simon Metcalf zâmbi.

– În cele din urmă, o să începi să ne deosebești. Uite, cel puțin Lidia e singura roșcată, asta o face ușor de identificat.

– O să plătești pentru asta, dragul meu, îi spuse soția lui, uitându-se, apoi, la Eleanor.

– De fapt, să știi că suntem mai mulți. Trebuie s-o cunoști pe fica noastră, Rose, care e acum în camera copiilor împreună cu Consuela, fica lui Sidonie și Jonas.

Ochii lui James cercetară camera.

– Unde e familia Sedgemoor ?

Nell, simțindu-se copleșită de atâtea fețe necunoscute, nu-și dăduse seama că ducele și ducesa lipseau. Acum i se păru de rău augur că Sir Richard făcea pe gazda în casa altuia.

– E totul bine? întrebă ea, iute.

– Pen a născut un băiat în seara asta, iar Cam e sus, cu ea.

Lady Hillbrook o sărută pe Nell pe obraz. Aceasta din urmă prețui căldura acelui gest.

Odată încheiate prezentările, Nell se simțea puțin mai destinsă.

– Să știi că îmi place la nebunie părul tău ! Odată ce doamnele de la Londra o să audă de stilul ăsta ciopârțit, o să fie ultima modă.

– Mulțumesc, spuse Nell, atingându-și cu sfială buclele. Sper că totul a mers bine pentru Excelența Sa și pentru copil.

Ducesa fusese foarte amabilă cu Nell atunci când aceasta ajunsese prima oară la Fentonwyck, în încercările ei prostești de a-l distruge pe James. Deși toate astea se întâmplaseră în urmă cu doar câteva săptămâni, zilele acelea păreau dintr-o altă viață.

– Am înțeles că totul a mers ca un vis, deși bănuiesc că Pen n-ar fi întru totul de acord, spuse Genevieve din spatele lui Lady Hillbrook. A existat o oarecare îngrijorare, fiindcă pruncul s-a născut mai repede decât se așteptau.

Îmbrățișarea ei îi aminti lui Nell că nu toți cei prezenți îi erau străini. Și, până la urmă, îl avea pe James lângă ea.

Refuzase să fugă cu coada între picioare la gândul primului eveniment social în noul ei rol.

– Sedgemoor și-a petrecut tot timpul în bibliotecă, încruntat și îngrijorat, spuse lordul Hillbrook, a cărui față sobră era luminată de un zâmbet de bun-venit. Domnișoară Trim, ați ajuns aici într-o seară plină de evenimente.

James îi zâmbi lui Nell, arătând absolut îndrăgostit, spre marea ei bucurie. Strângerea lui de mână deveni și mai puternică pe când își întoarse fața către camera aglomerată.

- De fapt, și noi am avut o seară plină de evenimente.

- O, dar domnișoară Trim, vă rog să povestiți, viața dumneavoastră pare a fi o aventură fără sfârșit !

- Cred...

Nell înghiți în sec, ca să-și liniștească nervii.

- Cred că tocmai m-am imbarcat în cea mai mare aventură a vieții mele de până acum.

Curiozitatea oaspeților spori. Ea îi aruncă o privire lui James. Voia ca el să facă anunțul în fața acelor oameni care, spera ea cu sinceritate, aveau să-i devină prieteni.

Era greu să nu bagi de seamă mândria care ardea în ochii lui.

- Domnișoara Trim nu mai e „domnișoara Trim“. Ieri, Eleanor m-a făcut cel mai fericit bărbat din lume, devenindu-mi soție.

Leath zâmbi văzând-o pe Eleanor copleșită de felicitări venite din inimă. De când acceptase cererea lui în căsătorie, își înăbușise toate temerile. Însă James o cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că încă o mai bântuiau accesele de nesiguranță.

Ca să-i facă mai ușoară trecerea la viața de marchiză, Leath organizase o nuntă restrânsă în capela de la Alloway Chase. N-o invitasese nici măcar pe Sophie, care acum îl privea, șocată, de la o distanță de câțiva pași. Se uită la ea și făcu un gest de scuză. Spre marea lui ușurare, fața ei frumoasă se destinse într-un zâmbet. Nu fusese sigur de felul în care avea să reacționeze sora lui. Bănuia că mama lor trebuia să-i fi povestit despre dezamăgirea pe care i-o provocaseră cele mai recente hotărâri ale fiului ei.

Deși supărată, marchiza-văduvă binevoise să vină totuși la nuntă. James spera ca, odată cu venirea pe lume a primului lor copil, mama lui să dea uitării originile modeste ale lui Eleanor și să-și aducă aminte doar de faptul c-o plăcuse dintotdeauna.

- Ați început petrecerea fără mine? întrebă Sedgemoor din spațele lui Leath.

Zumzetul conversațiilor prietenești se transformă în tăcere. Cu mâna întinsă, Harmsworth se apropie de prietenul lui.

- Mă bucur atât de mult pentru tine, bătrâne!

– Mulțumesc, spuse Sedgemoor, neluând în seamă mâna întinsă a prietenului său și strângându-l, în schimb, într-o îmbrățișare.

– Dar să știi că nu numai noul membru al familiei voastre e în centrul atenției! Leath și domnișoara Trim s-au căsătorit ieri.

– O, Doamne, omul ăsta le abate atenția tuturor de la mine cu orice ocazie !

Pe vremuri, vorbele lui ar fi fost sarcastice. Acum, îl făcură pe Leath să-l bată pe spate.

– Felicitări, Excelența Voastră! M-am gândit să economisesc niște bani și să organizez masa de nuntă aici.

– Ai vorbit ca un adevărat politician, râse Sedgemoor.

Dintr-odată, încăperea se umplu de gălăgie. Doamnele admirau delicata verigheta de aur a lui Nell și îl urmăreau pe Sedgemoor, cerând amănunte despre copil.

Domnii îi spuneau lui Leath ce ticălos norocos era. Da, aveau dreptate, era un ticălos norocos.

Majordomul apăru în prag și aruncă o privire calmă peste mulțime. Le făcu un semn celor din spatele lui, iar o mulțime de valeți începură să servească șampania. După ce toată lumea avu un pahar în mână, vocea gravă a lui Hillbrook răzbătu prin zgomotul mulțimii:

– Aș vrea să propun un toast, în primul rând pentru noua generație Rothermere. Fie ca fiul să fie vrednic de părinții lui, doi dintre cei mai minunați oameni pe care am avut privilegiul să-i cunosc. Aș dori, de asemenea, să-i felicit pe lordul Leath și pe frumoasa lui soție. Fie ca toate zilele să le fie pline de fericire și de iubire!

Pe când toată lumea bea pentru viitor, Leath simți că i se pune un nod de emoție în gât. Se întinse după mâna soției lui. Eleanor îl privi și îl înțelese perfect, așa că se mută lângă el și-i șopti la ureche:

– Te iubesc!

Sedgemoor zâmbi cu atât de multă bucurie, încât își distruse în public reputația de om rece.

– Vă mulțumesc, prieteni! N-aș putea să mă gândesc la un fel mai frumos în care să sărbătoresc nașterea fiului meu, decât să vă am pe toți aici, la primul nostru Crăciun împreună ca soț și soție.

Veni rândul lui Leath să vorbească.

– În numele iubitei mele Eleanor și al meu, aș dori să vă mulțumesc! Nu găsesc cuvinte ca să pot spune cât de încântat sunt că a fost de acord să-mi devină soție.

Leath era renumit pentru elocvența lui, însă acum nu putu să spună. Uitându-se de jur împrejurul încăperii și întâlnind o mulțime de priviri calde ațintite asupra lui și a lui Eleanor, își dădu seama că oamenii aceia știau cât de mult putea iubirea să transforme o viață, cât de mult îl transformase iubirea pe el. Zâmbetele lor spuneau totul.

- Îți mulțumesc, iubitele! spuse Eleanor, care stătea lângă el. Apoi, spre uimirea lui absolută, se ridică pe vârfuri și îl sărută.

Nu se așteptase ca ea să se simtă îndeajuns de destinsă în mijlocul acelei mulțimi pestrițe, însă fusese cu adevărat bine-venită și simțise că trecerea de la servitoare la marchiză fusese foarte ușoară.

El îi simți gustul de șampanie pe buze, gust care era pus în umbră de delicioasa aromă a lui Eleanor.

Sedgemoor îl bătu pe Leath pe umăr și-i spuse:

- Bătrâne, înainte să începi să te simți prea bine aici, adu-ți soția sus, ca s-o vadă pe Pen.

Eleanor era îndeajuns de aproape încât să audă.

- O, dar n-am vrea să deranjăm !

Sedgemoor îi zâmbi.

- I-ar face mare plăcere s-o vizitați, încă nu e în stare să înfrunte o încăpere plină de oameni, dar dacă află că v-ați căsătorit și n-a avut prilejul să vă ureze chiar ea tot binele din lume, o să mă facă albie de porci. Fața i se aprinse de mândrie. Și mi-ar plăcea foarte mult să mă laud cu fiul meu.

Sus, în apartamentul luxos al ducesei, totul era pus la punct. Camera era elegantă și arăta minunat datorită picturilor magnifice de pe pereți.

Leath abia apucă să observe un Tizian, un Rembrandt, un Claude și... O, Doamne, oare vedea o pictură de Goya, care o înfățișa pe ducesă goală?

Îmbrăcată într-un halat albastru-deschis, Excelența Sa se odihnea într-un pat bogat ornamentat. Avea capul aplecat asupra mोगdeței învelite în catifea pe care o ținea în brațe. Ea își ridică privirea și-i văzu intrând pe Leath și pe Eleanor. Apoi îi aruncă soțului ei o privire încărcată de atâta iubire, încât lui Leath i se păru că el și Eleanor intrerupseseră un moment intim. Înainte ca ei să poată să se scuze în vreun fel, ducesa îi învălui în zâmbetul ei.

– Lord Leath, ce plăcere! Și domnișoară Trim, cât mă bucur să te văd, mai ales cu noua ta coafură atât de reușită! Îmi pare rău că a trebuit să lipsesc de la petrecere.

Sedgemoor se așază pe marginea patului și-și trecu brațele în jurul umerilor soției lui.

– Zic că ai petrecut destul pentru astăzi, iubita mea.

– Da, Crăciunul a venit mai devreme anul ăsta.

Se uită la fiul ei brunet, care dormea.

– Suntem atât de fericiți pentru dumneavoastră, Excelență! spuse Eleanor. Felicitări amândurora!

Ducesa zâmbi.

– Mulțumesc! Și, pentru că sunteți primii dintre prietenii noștri care îl văd pe moștenitorul Rothermere, ar trebui să-mi spui „Penelope“, domnișoară Trim.

– Nu mai e domnișoara Trim, râse încetișor ducele.

– Știu că doctorul a spus să nu primești vizite până mâine, însă Leath și doamna lui mi-au spus că s-au căsătorit ieri, așa că m-am gândit că o să vrei să-i feliciți.

Zâmbetul ducesei se lărgi.

– Cât de minunat! Asta am sperat cu toții, bineînțeles.

– Chiar așa? se miră Eleanor.

– Bineînțeles, am văzut cât erați de îndrăgostiți și am știut că, după ce făceați pace, aveți să fiți perfecți unul pentru celălalt.

– M... m... mulțumesc, îngăimă Eleanor, iar Leath văzu clipa în care femeia de lângă el înțelese că nici unul din acei oameni minunați n-o socotise niciodată nepotrivită pentru rolul de marchiză.

– Haideți să ne cunoașteți fiul, șopti Sedgemoor.

Pe când Leath și Eleanor se apropiară, ducesa le întinse copilul, care deschise ochii pentru scurt timp.

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe Richard Peter Thorne Rothermere, marchiz de Pembridge.

– Ce frumos e! șopti Eleanor. E pur și simplu minunat!

– Da, așa e..., spuse Leath, care privi fața bebelușului și nu putu să se gândească la altceva decât la ziua în care el și Eleanor aveau să aibă primul copil.

Probabil că și Eleanor avea să aibă pe față aceeași expresie mândră, iubitoare și uimită pe care o avea acum ducesa.

Cu voia Domnului, Eleanor avea să-și privească soțul cu aceeași adorație cu care Excelența Sa îl privea acum pe Sedgemoor.

O, Doamne, cât de mult aştepta o viaţă împreună cu acea femeie preaiubită! Fiecare moment fericit se prefigura din negura viitorului precum un pas pe o cărare aurită. Abia aştepta.

Şi, de parcă ar fi vrut să întărească semnificaţia adâncă a acelui moment, clopotele de Crăciun începură să bată la biserica satului.

Eleanor atinse faţa copilăşului adormit, cu o tandreţe pe care Leath o simţise doar pe propria piele, apoi îi zâmbi lui Leath cu ochi de chihlimbar strălucitor.

– E un dar al iubirii, îi şopti ea.

Inima lui Leath era prea copleşită de recunoştinţă, aşa că el nu izbuti nici măcar să-i zâmbească soţiei lui.

În schimb, atinse obrazul lui Eleanor cu aceeaşi tandreţe cu care ea atinsese obrazul copilului. Fără să-i pese că nu erau singuri, se uită adânc în ochii ei frumoşi şi murmură:

– Tu eşti darul iubirii pentru mine, Eleanor!